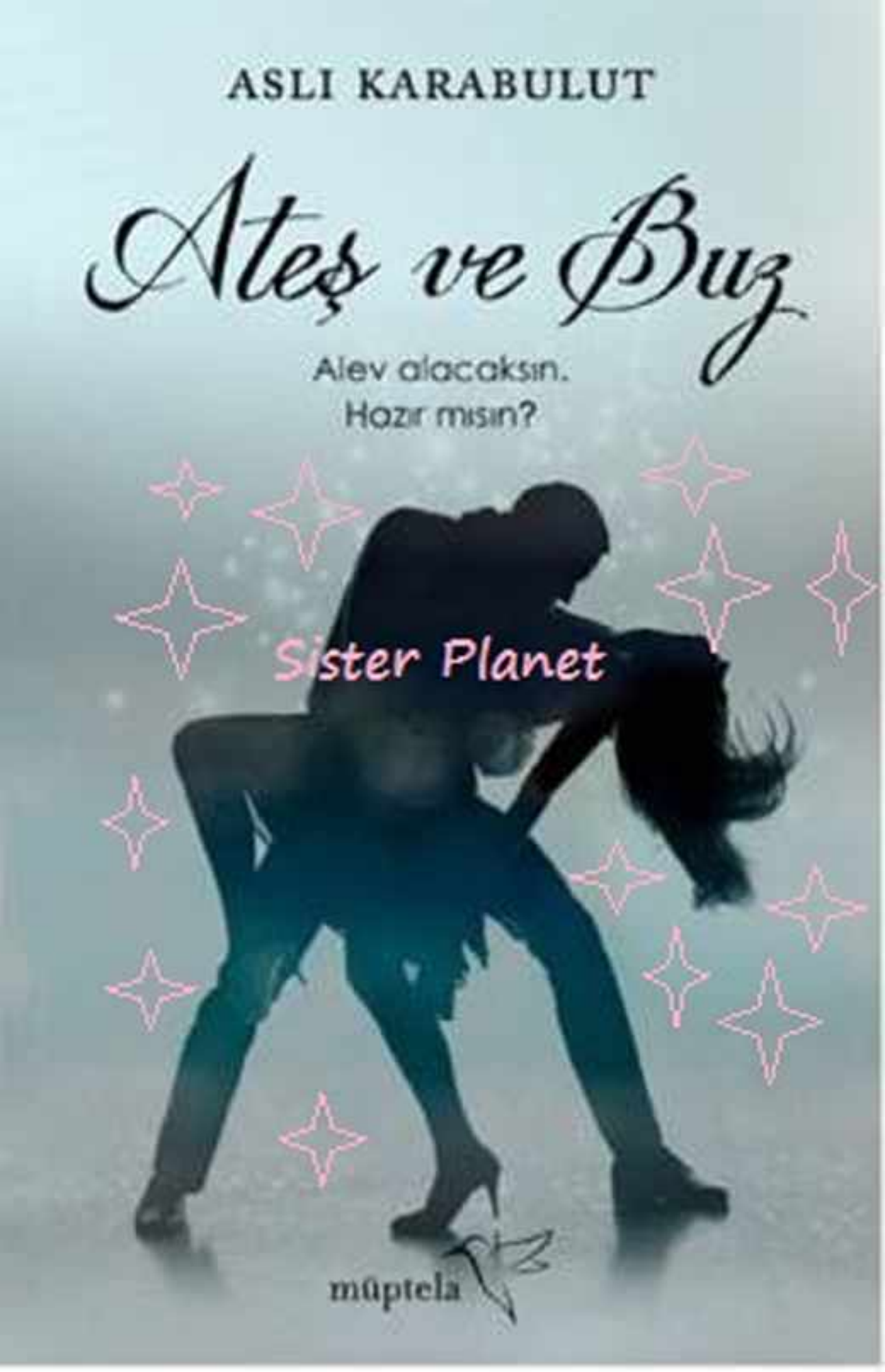
ASLI KARABULUT

Ateş ve Buz

Alev alacaksın.
Hazır mısın?

müptela

Ateş ve Buz
Aslı Karabulut

Yayın Koordinatörü: Zeynep Bakır
Editör: Canan Hatiboğlu
Kapak Tasarım: Şükrü Karakoç
Grafik Tasarım: Kübra Tekeli
1. Baskı, Nisan 2014, İstanbul
ISBN: 978-605-9021-22-7
© Müptela Yayınları, 2015
© Aslı Karabulut, 2015
Sertifika No: 11407
Yayınevi Logosu: Şükrü Karakoç
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Müptela™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34 - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Aslı Karabulut

Ateş ve Buz

müptela

Aşk, dört nala giden at gibidir; ne dizginden anlar, ne söz dinler.

Konfüçyüs

Yola çıkmak için küçük bir adım attım. Sonra bir tane daha ve bir tane daha...

İlk noktada tek başımaydım. Adım attıkça yanımda yürüyenlerin gün geçtikçe çoğalmasını büyük bir mutlulukla izledim. O küçük topluluk kısacık bir zamanda öylesine büyüdü ki bir şelale misali çağlamaya başladı.

Yazdıkça anlam kazandı yazdıklarım. Hayatımda aslında olacağını ummadığım, sadece hayal ettiğim bir şeyi gerçekleştirdim. Bambaşka bir dünyanın kapısından içeriye girdim. İnsan okudukça güzelleşiyor, yazdıkça anlam kazanıyormuş; yaşayarak öğrendim.

Canım annem ve babama, ablalarıma, yeğenlerim Ebru ve Deniz'e; can dostlarım Gülay ve İnci'ye;

Bana ikinci ve kocaman bir aile olan, yanımda olduklarını destekleriyle ve samimiyetleriyle gösteren Wattpad'deki vefalı ve değerli okuyucularıma, arkadaşlarıma;

Bu kitapta yazılan her duyguyu ilmek ilmek işlerken, onu olduğundan daha da güzel hâle büründüren, gülen yüzüyle, arkadaşlığıyla yanımda olup bana destek veren sevgili editörüm Canan Hatiboğlu'na...

Ateş ve Buz'da benimle aynı anda yanmanın ve üşümenin; sevmenin, sevilmenin, âşık olmanın heyecanını hissetmenin; en tutkulu dokunuşları hayal etmenin benliğimizde yarattığı hazzın; sınırları zorlamanın getirdiği başarma duygusunun tadını çıkaran sizler... Bizi aynı çember etrafında toplayan hepinize en içten teşekkürlerimi ve sevgilerimi sunuyorum...

Yaşadığınız aşkta sevgi ve bağlılıkla beraber; en derin tutkularla kuşatılmanız, hayal ettiğiniz dokunuşları tatmanız, inandığınız kadına/adama kendinizi sonsuz bir güvenle bıraktığınız bir ömür dileklerimle...

Aslı Karabulut

1. Yoldan korkmuyorum
Görmek lazım, tadına varmak...
Bel çukurumdaki dolambaçlı yollarda
Ve burada her şey güzel olacak
Rüzgâr bizi taşıyacak*

Lâl

Arabasını havaalanının otoparkına park ettikten sonra, aynada makyajını kontrol edip arabadan indi. Asansöre binip de kapılar kapandığı an, bir gece önce Miray'la birlikte hazırladıkları küçük pankartı unuttuğunu fark edince geri döndü. Arkadaşı belki biraz sinirlenecekti ama bu da işin eğlenceli yanıydı zaten. Dış hatlarda, gelen yolcu kapısında beklerken yüzüne bir gülümseme yayıldı. Bir senedir görmemişti Pelin'i. Pelin hukuktan mezun olduktan sonra kısa süreli çalışma deneyimi için Londra'ya gitmişti. Kapı açılıp insanlar dışarı çıkmaya başlayınca, gözlerini ilgiyle yolcuların üstünde gezdirmeye başladı. Büyükçe kâğıdı açıp önünde tuttu. Bunu yaparken pis pis sırıtıyordu. Pelin nihayet kapıda göründüğünde elindeki kâğıdı daha yukarı kaldırarak onun kendisini fark etmesini bekledi. Pelin devasa iki bavulunu peşinden zorlukla sürüklerken, bir yandan da Lâl'i görmeye uğraşıyordu. Onu fark ettiğinde gülümseyerek el salladı. Ama elindeki kâğıda dikkatle baktığında kaşlarını çatıp, oyunbozan bir edayla omuzlarını dikleştirdi ve arkadaşına doğru yürümeye başladı.

---

* *Noir Désir*'in *Le Vent Nous Portera* şarkısından Türkçeleştirilmiştir. *–yhn*

"Hoş geldin tatlım!"

Pelin gözlerini devirerek bir Lâl'e, bir de elinde tuttuğu kâğıt parçasına baktı.

"Senin niyetin beni geri göndermek anlaşılan?"

"Olur mu hiç avukat hanım? Sizin için en iyisini yapmaya çalışıyorum," derken dudaklarını büzüp masum ve iri gözlerle Pelin'e bakmıştı.

"Hangi dâhinin fikriydi bu cümle?"

"Eee... Anonim çalışma..."

Bunu söylerken daha fazla kendini tutamayıp kahkahalarla gülmeye başlamıştı Lâl.

"Biliyorum ben o anonimin kimliğini! Miray Hanım sistemi kurup senin eline teslim etmiş."

"Ya, söyleme şöyle... Zorla verdi, ne yapayım? Ama kabul et eğlenceli olmuş, değil mi?"

"*Bavullarını bırak da gel, ne olursan ol yine gel Pelin*, ne demek ya?"

Lâl'in gülmekten karnına ağrılar girmişken bir de arkadaşına cevap vermekte bir hayli zorlanıyordu.

"Kız tahmin etti tabii senin küçük bir bavulla dönmeyeceğini... Sadece kendini duruma alıştırmaya çalışıyor."

"Bana bu şekilde alışsa iyi eder... Ben nereye bavullarım oraya!"

"Tamam tamam! Gel kız sarılayım sana... Çok özledim, kokoşum benim!"

"Ben de özledim ya... Sanırım önümüzdeki on yıl Londra'ya gitmek istemeyeceğim. Evim, güzel evim..."

"Hadi beklemeyelim burada. Ben de şunun ucundan tutayım diyeceğim ama nasıl olacak bilemedim."

Pelin yine gözlerini devirerek bavullardan birine yapıştı. Arabaya bindiklerinde hemen radyoyu açtı.

"Türkçe şarkıları özlemişim ya, gözümde tütüyordu hepsi..."

Lâl dikkatli bir şekilde arabayı kullanırken, Pelin de eliyle dizinde tempo tutuyordu. Yolculuk bitip de apartmanın dışmda uygun bir yere park ettikten sonra bavulun birini almak için Pelin'e yar-

dım etti. O sırada bakışlarını yedinci kattaki dairelerine çevirince pencerede Miray'ı gördü.

"Kızım bakma öyle camdan, in aşağı da yardım et!"

"O ne ya?!"

"Görüyorsun, değil mi? Onca zaman burada yoktum, şimdi ancak camdan bakıyor."

"Valla onun yerinde kim olsa öyle yapardı."

"Ne dedin?"

"*Geliyordur canım, merak etme sen*, dedim."

Bavulları zar zor daireye çıkardıklarında Miray resmen kendisini koltuğa attı. Sanırım beli kırılmıştı; en azından öyle olduğunu iddia ediyordu.

"Ceset mi var kızım bunların içinde?! Belim kırıldı!"

"Sizi de yorduk Miray Hanım, kusuruma bakmayın artık..."

"Valla bir daha olmasın Pelin Hanım..."

Miray koltukta, Pelin ve Lâl ayakta birbirlerine bakarlarken bir anda gülmeye başladılar. Pelin kolundan çektiği gibi kaldırıp sıkıca sarıldı arkadaşına. Lâl de üstlerine yığılırcasına atlayınca üçü birden koltuğa devrildiler, birbirlerini çok özlemişlerdi. Kısa sürede hazırladıkları sofraya oturmuşlardı. Pelin neredeyse nefes almayı unutmuş gibi yemeklere saldırmıştı.

"Lanet olsun Londra'daki yemeklere! Of! Bir sene boyunca resmen Afrika'dakiler gibi yaşamışım!"

"Sen iste, Miray sana hep yapar, değil mi Miray?"

Miray öldürecek gibi Lâl'e bakarken, Lâl de masumca gözlerini kırpıştırıyordu.

"Eline sağlık güzelim, harika olmuş... Sayende mideme sıcak bir tas yemek girdi."

"Afiyet olsun canım... Bu sıcak tas yemekler her akşam sırayla hazırlanıyor ama bilgin olsun."

"Daha ilk günden beni çalıştırmayı mı düşünüyorsunuz?"

"Yok Pelincim, Miray espri yapıyor. Ye sen hadi güzelim..."

"Yoo, gayet de ciddiyim. Ama sen dersen ki temizlik benim, mutfağa karışmam; şahsen bana uyar..."

"Kızlar! Bu akşam erken yatıyorum ben. Yarın yeni ve önemli bir işim var. Size iyi geceler..."

"İyi geceler Lâlcim..."

Duş alıp üstüne rahat bir şort ve tişört giydikten sonra hemen yatağa attı kendini. Yarın zor bir gün olacaktı.

***

Finance Diary, yirmi katlı bir kuleden oluşmaktaydı. Dışarıdan bakıldığında okyanus mavisi tonlarında camları olan, güneşin yansımasıyla turkuaza dönen şık ve havalı bir binaydı. Lâl, on altıncı kattaki odasına girdiğinde asistanı Meltem'in de içeride olduğunu gördü.

"Günaydın Lâl..."

"Günaydın Meltem, hava çok sıcak yine..."

"İşe saçlarını toplayarak başlayabilirsin."

Bu sözler üzerine Lâl elini saçlarına götürüp, saçlarını omzundan önüne doğru getirdi.

"Ama ben saçlarımı açık seviyorum."

"Sana çare falan bulunmaz. Kaderine düşene razı ol madem..."

"Kaderime düşenden hiç hoşlanmadım Meltem. Dünyadaki herhangi bir işadamıyla röportaj yapmamı iste, seve seve yapayım. Ama Mert Arıkanlı'yı mümkünse benden uzak tut..."

"Elimde olsa senden uzak, kendime yakın tutacağım ama Turgut Bey'in isteği bu yönde..."

Bunu söylerken hülyalı bir şekilde iç geçirmişti. Mert Arıkanlı otuzlarının başında, kesinlikle nefes kesici bir karizmaya sahip olmakla birlikte kariyerinde de büyük başarılar göstermiş biriydi. İki yıl önce babasından devraldığı koltuğunun hakkını kesinlikle veriyordu. Ama Lâl'e göre Mert Arıkanlı etrafındaki bütün kadınları elde etmeye meraklı, alaycı, *her şeyi en iyi ben bilirim* kafasında olan ukala bir tipti. Şirketini başarılı bir şekilde yönetiyor da olsa zaman zaman gece hayatıyla gündeme geliyordu. Kaçamakları bile iş dün-

yasındaki saygınlığını gölgeleyemiyordu. Bu adamda kesinlikle şeytan tüyü vardı.

"Şu an tam bir ergen gibi göründüğünü söylemek isterim."

"Mmm... Olabilir. Adam bu dünyada görüp görebileceğin en karizma yaratık... Kadınlar ona bayılıyor. Aldığım duyumlara göre dövmesi varmış. Ama ne dövmesi olduğu bir yana, en çok da o dövmenin vücudunun neresinde olduğunu merak ediyorum."

Gözlerini kısıp, uzakta bir noktaya bakar gibi yaparken dudakları keyifle kıvrılmış, Lâl'in ise ağzı açık kalmıştı. Çünkü Mert Arıkanlı'nın vücudunun neresinde olduğu muamma olan dövmesini, fotoğraf çekimlerinde görüp göremeyeceğinin hesabını yapıyordu o anda. Çünkü dövmelere karşı ilgisi vardı ve görmekten çok hoşlanıyordu. *Lanet olsun! Kendine gelmeliydi!*

"Şu fantezilerini bırak da işimize bakalım. Adamdan randevuyu alabildik mi?"

"Hayır... Deli gibi meşgul bir adam... Asistanı resmen kök söktürdü bana, bir türlü tarih vermiyor. Mert Bey'in seyahatleri nedeniyle programı yoğunmuş. Zaten bir dergiye röportaj verip vermeyeceğinden de emin değilmiş."

"Kahretsin! Turgut Bey'e bunu açıklayamam. Ne yap, et; o randevuyu al Meltem! Hem de bir an önce!"

2. Savaş, aşk gibidir; her zaman
bir yolunu bulur.*

Miray

Top fileden sekip tekrar kendisine döndüğünde, raketi indirip kortun dışına çıktı.

"Hocam yorgunsanız yarın devam edelim?"

"Özge Hanım kusura bakmayın, belimde problem var sanırım. Dilerseniz Kaan Hoca'nın programına bir bakayım. Yani onunla devam etmek isterseniz tabii?"

"Sorun yok, sonraki derste devam edebiliriz. Geçmiş olsun..."

"Teşekkür ederim, görüşürüz..."

Bavulların acısı kendini hemen göstermişti. *Bu kız daha geldiği ilk anda etrafına zarar vermeye başladı,* diye düşündü içinden. Korttan çıkıp bara doğru yürüdü.

"Miray! Senin dersin yok muydu?"

"Vardı Kaan ama belim ağrıyor biraz... Bugünlük bitiğim yani."

"O zaman hiç bekleme burada, git eve dinlen..."

"Ben de öyle yapacağım. Yarın görüşürüz..."

"Görüşürüz..."

Bardan çıkıp soyunma odasına doğru yürürken bir yandan da havluyla terini siliyordu. Tam sağa dönerken bir şeye çarpıp sendeledi ve poposunun üstüne düşecekken iki güçlü el tarafından tutu-

---

* Bertolt Brecht.

larak dengesini sağladı. O anda o kadar korkmuştu ki kurtarıcısına sıkıca tutundu. Beli sakatken bir de poposunu harcamanın âlemi yoktu ne de olsa...

"Teşekkür ederim..."

"Neden önünüze bakmadan yürüdüğünüzü sorabilir miyim?"

"Pardon?"

"Dikkatsiz olduğunuz kadar, anlama özürlüsünüz de!"

Ne diyordu bu dingil?

"Siz de fazlasıyla terbiyesizsiniz!"

"Özür dileyeceğiniz yerde bana hakaret edecek cesareti nereden buluyorsunuz?"

"Ben mi özür dileyeceğim? Memnuniyetsizliğinizi dile getireceğinize bıraksaydınız da düşseydim."

"Keşke bıraksaydım! Bu sayede çeneniz kapalı kalmış olurdu!"

Bu adam ne kadar kaba, ne kadar terbiyesizdi böyle! Sinirlerine hâkim olmaya çalışarak baktı adamın okyanus kadar derin mavi gözlerine.

"Böyle elit bir spor merkezine nasıl rahatça girdiniz, hiç anlamadım."

"Az önce ben de aynı şeyi söylemiştim, anlama özürlü olduğunuzu yani..."

Bu kadarı da fazlaydı artık! Sokakta olsa bu adamın üstüne atlar, yüzünde güzel ve derin bir çizgi bırakırdı.

"Kusura bakmayın lütfen... Bir yerinize bir şey olmadı umarım, öyle değil mi Akın?"

Adamın yanındaki, Miray'a göre oduna hiç benzemeyen ve nazik olan adam Miray'a gülümsediğinde, Miray da öfkesinin bir nebze yatıştığını hissetti.

"Arkadaşınıza rastlayana kadar gayet iyiydim. Nezaketiniz için teşekkür ederim. Şimdi izninizle..."

Havluyu elinde iyice sıkarak soyunma odasına girdi. *Geri zekâlı herif!* Bu adam kesinlikle odunun önde gideniydi. Soğuk bir duşa ihtiyacı vardı.

Kadının gidişini izledikten sonra bakışlarını arkadaşına çevirdi Onur.

"Ne istedin kızdan ya?"

Akın, elindeki meyve suyunu bara bırakıp arkadaşına döndü.

"Kız mı? Hiç kız görmesem inanacağım... Amazon gibi bir şeydi ya, görmedin mi?"

Arkadaşı meyve suyunu içmeye çalışırken kahkahalarla gülüyordu.

"Oğlum sen sıçrattın üstüne... Hem yardım ediyorsun hem de dövmekten beter ediyorsun."

"Gözümün önünde düşmesi hoşuma gitmezdi. Onu düşündüğümden tutmadım yani..."

"Neyse boş ver... Kaçta senin dersin?"

"Sanırım yarım saat kadar sonra. Sen tanıyor musun tenis hocasını?"

"Kadının adını bilmiyorum ne yazık ki..."

Bunu duyan Akın çapkınca gülümsedi.

"Demek tenis hocası bir kadın... Ne hoş!"

"Aklın seksten başka bir şeye çalışmıyor dostum. Ha pardon, bir de gece hayatı..."

"Ne derler bilirsin, çapkın erkek kolay kolay us-lan-maz!"

O sırada yanlarına gelen kulüp sorumlusu, Akın'ı ve arkadaşını selamladı.

"Akın Bey hoş geldiniz... Birazdan dersiniz var biliyorum, ancak tenis hocamızın belinde bir sorun var. Bir önceki dersini de yarım bırakmak zorunda kaldı. Bu son dakika aksaklığı için çok özür diliyorum sizden..."

"Ne yani? Ben ders alabilmek için zamanımı ve paramı harcıyorum ama tenis hocası sorumluluğunun farkında değil, öyle mi!"

"Haklısınız efendim... Miray Hanım beş senedir bizimle birlikte ve inanın ilk kez dersini erteliyor, o da sağlık sorunu nedeniyle... Kendisi görüp görebileceğiniz en iyi tenis hocalarındandır. İnanın, derslerden memnun kalacaksınız."

"Bu hafta bir sonraki dersim iki gün sonra, yani perşembe günü... Umarım bugün yaşanan aksiliği yeniden yaşamam... Aksi takdirde hiç de hoş bir karşılık vermeyeceğimi bilin!"

"Anlayışınız için teşekkür ederiz Akın Bey, perşembe günü görüşmek üzere..."

Kulüp sorumlusu yanlarından ayrılırken Akın daha da sinirlenmişti.

"Görüyor musun? Alt tarafı tenis hocasının keyfi yüzünden, bütün bir sabahım boşa gitti!"

"Kadının sağlık sorunu varmış Akın, abartıyorsun yani..."

"Elimden çekeceği var kesinlikle."

"Ben derse geçiyorum artık, sonra görüşürüz..."

"Görüşürüz..."

Lanet olsun! Dün gece çok geç yatmıştı ve sırf sahibi olduğu gece kulübündeki yeni tanıdığı sarışın güzeli etkileyebilmek için tenis oynadığından bahsetmişti. Kesinlikle aptalca bir fikirdi, uykusuzluktan ölmek üzereydi. İçinden okkalı bir küfür savurup soyunma odasından çantasını almaya gitti. Perşembe günü bunun acısını çıkartacaktı o tenis hocası olacak kadından!

3. Cesaret, korkuya karşı koymaktır,
korkuyu yenmektir; korkusuzluk değil.*

Pelin

"Amca çok özledim seni!"

Pelin hevesle amcasının kollarına atılınca Mehmet Bey de geriye doğru sendeledi.

"Dur kız, yavaş ol biraz... Devireceksin ikimizi de..."

"Çok özlemişim ama ne yapayım?"

"Gel bakalım otur şuraya... Nasıldı Londra günleri?"

"Eh işte... Aslında güzel olan tek şey edindiğim deneyimdi. Bir an önce gerçek bir işe başlamak istiyorum."

"Sen gelmeden babanla da konuştum. Sana güvenilir ve iyi bir şirkette bir pozisyon ayarladım, yarın gidip görüşürsün. Ben sana kiminle görüşeceğinin bilgilerini vereceğim."

"Aslansın sen canım amcam!"

"Öpme şöyle sulu sulu yahu! Bu kız Londra gibi bir medeniyete gitti, akıllanır döner sandık ama Pelin aynı Pelin..."

Pelin'in yüzündeki gülümseyiş iyice genişlerken, amcasının yanaklarını sıkmaya çalışıyordu.

"*Can çıkar, huy çıkmaz,* demişler tontişim..."

"Sen patronun olacak adama da *tontiş* de bakalım, ne oluyormuş..."

"Derim, ne olacak yani?" derken şımarıkça gülüyordu.

Mehmet Bey yeğenini çok severdi. Evliydi ama çocuğu olmamıştı. Bu yüzden Pelin onun için çok değerliydi, kendi kızı gibiydi.

* Mark Twain.

Pelin, amcasının yanından ayrıldıktan sonra takside tekrar baktı elindeki kartvizite. *Kenan Türkoğlu, Türkoğlu Holding CEO'su... Kim bilir ne kasıntı herifti...* Neyse yarın her şeyi kendi gözleriyle görecekti nasılsa.

Pelin ertesi gün, kendisi için hayati önem taşıyan işi kapmak için elindeki adresle yola koyuldu. Görüşme için seçtiği siyah etek ceket takımı ve içine giydiği, aslında kendisine göre normal ama oldukça seksi bluzla gerçekten göz alıcıydı. Saçlarını gevşek bir şekilde toplamıştı. Yaptığı siyah göz makyajı, menekşe rengi gözleriyle uyum içinde adeta dans ediyordu. Giymekten hiç vazgeçmediği seksi topuklu ayakkabılarıyla kendini çok ama çok iyi hissediyordu.

Her şey iyiydi iyi olmasına da, önlerinde uzayıp giden trafik sinir katsayısını oldukça yükseltmişti. Geç kalmak ama her şeyden önce amcasını mahcup etmek istemiyordu. Taksi şirketin önünde durduğunda, saatin on buçuk olduğunu görünce içinden lanet etti. Resepsiyona ilerleyip ismini söyledikten beş dakika sonra kendisini karşılamaya gelen kumral bir kadınla asansörlere yöneldi. Asansör hızlı olsa da yirmi beş kat gözünde o kadar büyümüştü ki nefesi sıkışmaya başladı. Liseden beri küçük ve kapalı yerlerde haddinden fazla kalmaktan korkuyordu, panikatağı vardı. Son yıllarda bu durum azalmış olsa da şu anda plak kesinlikle geri sarıyordu. İçinden kendini rahatlatmak için birden ona kadar saydı, nefesini düzenlemeye çalıştı. Nihayet yirmi beşinci kata geldiklerinde tuttuğu nefesini bıraktı. Her gün asansörle bu kadar katı çıkıp ineceğini hayal bile edemiyordu.

Kendisini karşılayan bayanın arkasından ilerledi. "Pelin Hanım, siz burada bekleyin lütfen... Ben Kenan Bey'e geldiğinizi haber vereyim."

"Çok teşekkürler..."

İkili koltuğa otururken daha sakin olduğunu fark etti. Neyse ki kadının önünde tam olarak panikatak geçirmemişti. Kimsenin kendisini o hâlde görmesini istemezdi. İsminin Eda olduğunu öğrendiği kadın, patronun odasından çıkarken yüzünde az önceki sevimli ifadenin yerinde olmadığını gördü. Sanırım bir problem vardı.

"Pelin Hanım, Kenan Bey şu anda önemli bir görüşme yapıyor. Biraz uzun sürebilir. Eğer isterseniz görüşme için sizinle başka bir gün ayarlayalım."

"Ben beklerim, sorun değil..."

"Aslında Kenan Bey'in bugün programı oldukça yoğun... Sizi onda bekliyorduk ve Kenan Bey'in de on buçuktan itibaren başka toplantıları var. Ne yazık ki bugünü ertelemek zorundayız."

Pelin, tuttuğu nefesini yavaşça bıraktı. Tamam, geç kalmış olabilirdi ama İstanbul trafiğinde bu gayet normal bir durumdu. "Eda Hanım, haklısınız. Ama İstanbul gibi bir yerde kimse istediği yere, istediği zamanda varamıyor ne yazık ki... Zaten iş görüşmeleri fazla uzun sürmez... Ben eminim ki Kenan Bey bana on dakikasını ayıracaktır. Ortak bir tanıdık aracılığıyla geldiğimi biliyorsunuzdur belki." Bunu söylerken kadın da başını sallamıştı hafifçe. "Ben o kişiyi zor durumda bırakmak istemiyorum. Bunu benim için yapabilirseniz çok sevinirim."

Başını hafifçe yana eğip sevimli bir şekilde kadına bakınca Eda da patronuna rica etmesinin çok sorun yaratmayacağını düşünüyordu.

Kenan son yarım saattir bir kadını beklediğine inanamıyordu. Sırf sevip saydığı Mehmet Bey için katlanıyordu bu duruma. Asistanı, beklediği kişinin geldiğini haber verdiğinde, Pelin Hanım'ın başka bir zaman gelmesini söyleyerek onu odadan çıkarmıştı. Hayatı boyunca kimse kendisini bekletmemişti. Üstelik bu kadın, bir iş görüşmesini ciddiye almaktan bile uzakken kendisine bir beden büyük gelen bir pozisyona *evet* dediğine bin pişmandı. İşine önem vermeyen biriyle nasıl çalışacaktı, hiç bilmiyordu. Verdiği söz olmasa, başka bir zaman gelmesini istemek bir yana, bu binanın kapısından içeri bile giremezdi bu sorumsuz kadın!

Önündeki dosyalara dalmışken asistanının içeriye girdiğini fark etti. Merakla başını kaldırıp ne söyleyecekse söylemesini ve bir an önce kendisini yalnız bırakmasını istiyordu.

"Kenan Bey, Pelin Hanım'a bilgi verdim, fakat kendisi sizi bekleyeceğini söylüyor."

Kenan bir kaşını kaldırıp doğru duyup duymadığından emin olmak istercesine asistanına baktı.

"Yeterince düzgün anlatamadın galiba?"

Eda olduğu yerde soğuk terler dökerken verecek mantıklı bir cevap arıyordu.

"Söyle gelsin..."

Eda tuttuğu nefesini bırakıp dışarı çıktı. Pelin'in oturduğu yerde doğrulduğunu görünce birazdan büyük bir fırtınanın kopacağını düşünerek ürperdi. Üç senedir tanıdığı patronu, böyle bir durumu sakince kapatmazdı. İçinden bu güzel kadın için dua etti.

"Kenan Bey sizi bekliyor..."

Pelin gülümseyerek teşekkür ettikten sonra patronun odasına girdi. Önündeki dosyalara eğilmiş ve konsantre olmuş adamı gördüğünde ne demesi gerektiğini bilemedi. *Ne yani? Bu adam kendisini fark etmemiş miydi?* Boğazını temizleyip hafifçe öksürdü. Karanlık bir girdaba benzeyen bir çift göz, tehlikeli bir sakinlikle Pelin'in gözlerine odaklandı. Bir insanı bakışlarla öldürmek bu olmalıydı. Ortamdaki gerginlik sinirlerine hiç iyi gelmemişti, yeni bir panikatak geliyordu. *Lanet olsun! Şimdi değil!* Uzun zamandır olmamıştı oysa ki... Nefesi sıkışıp tutunacak bir yer ararken gözlerinin kardığını hissetti. Kendisini tutan güçlü eller, dengesini bulmasını sağladı.

"Eda!"

Eda zaten tetikteydi. Oturduğu sandalyeden ok gibi fırladı, kesin kadını kovmaktan beter etmişti. İçeri girdiğinde Pelin'in koltukta zorlukla nefes aldığını görünce panikle yanına koştu.

"İyi misiniz?"

Kenan bu soruyu sorarken gerçekten endişelenmişti. Pelin'in başını omzuna yaslamış, sakinleşmesi için onu rahatlatmaya çalışıyordu. Tahminen bir-iki dakika sonra nefesi normale döndüğünde, atağın verdiği yorgunluktan başını kaldıramamıştı. İçinde bulunduğu durumun farkına varıp doğruldu biraz. Bu çok utanç vericiydi. Her şey kötü gidiyordu; görüşmesine geç kalmıştı, adam onu sepetlemek istemişti, patronu olacak adamın önünde panikatak geçirmişti, amcasını mahcup etmişti... Koşarak uzaklaşmalıydı oradan.

"Eda su getir hemen!"

"Tamam..."

"Daha iyi misiniz?"

"Şey... Evet... Teşekkür ederim... Ve özür dilerim... Ben gitsem iyi olacak, yeterince zamanınızı aldım."

Bunu söyleyip ayağa kalktığında Kenan'ın da kalkıp karşısında dikildiğini gördü.

"Sizden daha sonra gelmenizi istediğim hâlde inat edip bana görüşmeyi kabul ettirdiniz. Ve ben sizi dinlemeyi kabul etmişken özür dileyip gidiyorsunuz, öyle mi? Kararlı bir kadın olduğunuzu düşünmüştüm Pelin Hanım, beni yanılttınız."

Pelin ne demesi gerektiğini bilmiyordu. Ne dese doğru olacaktı, kestiremiyordu. Kabul etmeliydi ki adam yine de iyi davranmıştı. Bu nezaketi geri çevirmemeliydi.

"Kenan Bey, ilk karşılaşmamız pek hoş olmadı, farkındayım. Böyle olsun istemezdim. Kötü bir trafiğe takılıp geç kaldım, üstelik başka bir şekilde ikinci kez kendimi rezil ettim. Hiç tanımadığım birinin önünde panikatak geçirdim. Uzun zamandır hiç olmamıştı. Her şey bir yana, amcamı da size karşı mahcup ettim. Gerçekten çok üzgünüm... Ben sizin zamanınızı daha fazla almayayım. İyi günler..."

Çantasını alıp adamın yanından geçmek isterken kolunda hissettiği sıcaklıkla olduğu yerde kaldı. O girdap misali bakan gözler o kadar yakınındaydı ki üçüncü bir panikatakla gerçekten baş edemeyecekti.

"Yarın 10.00'da bekliyorum sizi... Eda?"

"Buyurun Kenan Bey?"

"Pelin Hanım'a eşlik edin..."

"Tabii efendim..."

Pelin adeta beyni boşalmış hissediyordu. Son bir kez Kenan'a bakıp teşekkür ederek odadan çıktı.

Kenan, Pelin gittikten sonra koltuğuna oturdu. Böyle bir şeye normalde asla tahammül etmezdi. *Alt tarafı bir kadındı işte...* Çevresindeki yüzlerce bakımlı ve seksi kadından sadece biriydi. Evet, kesinlikle seksiydi. *Ayrıca hangi akla hizmet bir iş görüşmesine öyle seksi bir bluzla gelmişti? Kendisini etkileyip işe almasını mı sağlamaya çalışmıştı?* Ama

zaten Mehmet Bey'in ricası üzerine bu işi kabul etmişti. Mehmet Bey'in isteğini sıkıntıyla dinlemiş ve küçücük bir kızın oyalanması için onu işe almaya göz yummuştu. Beklentilerini karşılasın veya karşılamasın bu işi ona verecekti. Kadının da bunu bildiğine emindi. Kafasını kaldırıp da ona baktığında gözlerinin kendisine oyun oynadığını düşünmüştü. Gökten bir melek inmişti sanki... Ama karşısındaki kadının, küçük bir kızla alakası yoktu. Dikkatini toplayıp da ciddiyetine geri döndüğünde kadındaki tuhaflığı fark edip oturduğu yerde doğrulmuştu. Onu tutup da koltuğa oturturken ellerinin alev aldığını hissetmiş ve bu hiç hoşuna gitmemişti. Yeni yetme bir çocuk gibi davranıyordu. O yüzden Eda'yı çağırmış ve o tehlikeli büyünün bozulmasını sağlamıştı. Ama Pelin giderken gözleri gözlerine değdiğinde içinden bildiği bütün küfürleri etmişti. Daha önce menekşe renginde gözler görmemişti. Çok buğulu, çok hisli ve çok yoğundu. Cep telefonu çaldığında, daldığı hayal âleminden çıkmış oldu.

Ertesi gün zamanından önce varmıştı Türkoğlu Holding'e. Kenan, görüşme saatini beklemeden içeriye aldı Pelin'i. Onu gördüğü an derin bir nefes aldı. *Bu kadın her gün böyle giyinip gelecekse kesinlikle işi vardı!* Pelin düne göre daha kısa, kalçalarını saran bir etekle, göğüslerinin güzelliğini gözler önüne seren bir gömlek giymişti. Saçları açıktı.

"Oturun Pelin Hanım... Artık daha iyisiniz umarım?"

Konunun birden panikatağına gelmiş olması Pelin'in yüzüne gölge düşürdü. Bunu hep hatırlayacaktı ve ona her baktığında Pelin'e de hatırlatacaktı.

"Evet, iyiyim, teşekkür ederim."

"CV'nizi inceledim. Londra'da neler yaptığınızdan bana biraz bahseder misiniz?"

"İstanbul Üniversitesi'nde hukuk okudum. Uygulamalı stajımı da orada yaptım. Deneyim amaçlı, Londra'da kısa süreli olarak çalıştım. İş hukuku alanında çalışmalarım daha fazla..."

"Aslında başlayacağınız pozisyonun size bir beden büyük olduğunu düşünüyorum. Sonuçta üniversite eğitimini yeni bitirmiş ve kısa süreli tecrübe sahibi olduğunuzu göz önüne alırsak sizden bek-

lentilerimiz, sizin şu anki kapasitenizin üstünde... Tabii normalde böyle bir şeye asla izin vermem. Ama Mehmet Bey'in bende hatırı büyüktür. O yüzden pozisyonunuzla ilgili size yardımı dokunacağına inandığım Ersin Bey'le beraber çalışacaksınız. İşleri anlayıp kavrayana kadar doğru olan bu..."

Aptal demişti! Beceriksiz demişti! Güvenmediğini söylemişti! Bu işin altından kalkamazsın demişti! Daha başka ne söylemişti? *Eee, dur! Daha ne söyleyebilir ki?*

"Kenan Bey, tecrübem çok fazla olmayabilir ama iş hukuku konusunda iddialıyım. Haklı olarak endişe ediyorsunuz, fakat ben size aksini ispat edeceğime inanıyorum. Ersin Bey'le de çalışmaktan mutluluk duyacağıma eminim."

"Kendinize güveniyor olmanız güzel... Ne istediğini bilen insanları severim."

Telefonunu alıp asistanını çağırdı.

"Eda, Pelin Hanım'a odasını gösterin... Herhangi bir ihtiyacı varsa da ilgilenin..."

"Tabii Kenan Bey..."

Pelin, Kenan'a teşekkür ettikten sonra Eda ile birlikte odadan çıktı. Kendi odası Kenan'ın olduğu katta koridorun sonundaydı. Beyaz renklerin ağırlıklı olduğu bir odaydı burası... Nedense Kenan'ın odasındaki gibi siyah tonlar yoktu. Eda ona şimdilik gerekli şeyleri söyledikten sonra yanından ayrıldı. Pelin odasma alışmaya çalışırken bu odadan hoşlandığını fark etti. Aradan geçen kısa bir sürenin sonunda birinin ona seslendiğini fark ettiğinde başını dosyalardan kaldırdı.

"Sen Pelin olmalısın... Ben Ersin, Hukuk Departmanı'nın başındayım. Aramıza hoş geldin..."

"Teşekkür ederim, hoş bulduk..."

"Benim odam buranın çaprazında... Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa çekinmeden yanıma gelebilirsin."

"Mutlaka sormam gereken şeyler olacak, şimdiden teşekkür ederim Ersin Bey."

"Ersin de lütfen... Böyle daha kolay olur."

"Pekâlâ..."

"Öğlen yemeğe beraber inelim, sen de şirketi biraz tanımış olursun."

"Çok iyi olur."

"Görüşürüz o hâlde..."

"Görüşürüz..."

Ersin uzun boylu, oldukça iyi bir fiziği olan, kumral ve yakışıklı biriydi. Pelin bunu düşünüp sırıttı. Aynı dakikalarda Ersin de çalışacağı kadının nasıl bu kadar güzel olabileceğini düşünüyordu. Kenan Bey kendisinden böyle bir şey istediğinde canı sıkılmıştı açıkçası. Yeni yetme küçük bir kız çocuğuna dadılık etmek zorunda kalacağını sanmıştı. Ama o küçük kız çocuğu, aslında tepeden tırnağa dişi bir kadındı. Onu ilk gören, onunla ilgilenme ve çalışma şansına erişen şanslı erkek de kendisiydi.

4. Gerektiğinde azıcık olsun inatçılık göstermeyen bir insan hiçbir işe yaramaz.*

Lâl

Meltem kapıyı çalmadan içeri daldığında Lâl öfkesini dizginlemek için uğraştı. Tamam, Meltem iyi bir kızdı. Üstelik Lâl'in böyle şeylere dikkat ettiğini biliyordu. Ama arada bodoslama dalıyordu işte odaya.

"Hafta sonu beni *Rain In The Desert*'a götürüyorsun!"

"Neyin karşılığında?"

"Mert Arıkanlı röportajını kapmış olmam karşılığında tabii ki!"

"Şaka yapıyorsun!"

"Çok ciddiyim bebeğim..." Bunu söylerken, uzun zamandır verdiği uğraşın meyvesini almış olmaktan mutlu ve gururluydu.

"Ne zaman gidiyoruz?"

"Yarm..."

"İnanmıyorum! Nihayet şu inatçı herifi ikna edebildik!"

"Hey! İkna eden benim!"

"Tabii ki sensin... Yani biz bir takımız, öyle değil mi?"

"Hâlâ sözümü almadım?"

"Ne sözü?"

"*Rain In The Desert*..."

"Ha! Sen onu olmuş bil..."

"Adam on birde bekliyor sizi. Gerçi sadece seni bekliyor ama..."

---

* Henry Ward Beecer.

"O ne demek?"

"Editörle röportaj yapacağını sanıyor. Fotoğraf çekiminden bahsetmedim. Çünkü ben daha söylemeden asistanı uyardı beni, fotoğraf kesinlikle yasakmış."

"Adamın birinden saklandığı yok ki... Zaten internette ve gazetelerde bolca fotoğrafı var. Bu çok saçma... Röportajın yanına kendi fotoğrafımı mı koyacağım yani?"

"Onu ikna etmek sana kalıyor patron, iyi şanslar!"

Meltem çıkınca camdan dışarıyı seyretti. Gerçekten saçma bir istekti bu... Ama Lâl, ikna yeteneği yüksek biriydi. İşin ucunda gizemli dövme varsa, kesinlikle o çekimi yapacaktı! Gerçi röportaj iş dünyasına yönelikti ve adamın yarı çıplak poz vermesi gibi bir durum söz konusu değildi. Ama belki de boynunda falandı bu dövme... *Tamam! Artık normale dönme vakti....* Yarınki röportaj için gerekli hazırlıkları yapmalıydı.

Lâl yeni bir iş gününe, Mert Arıkanlı röportajıyla damga vurmak istiyordu. Straplez gümüş bir büstiyer üstüne mini bir ceket ve altına dar, siyah, paçası bilekte biten bir pantolon giymişti. Siyah gümüş taşlı topuklu ayakkabılarını giyip saçlarını maşa yaparak özgürce omuzlarına bıraktı. Arabasıyla Can'ı da evinden alıp Sky Tower'a doğru yola çıktı, çekimleri Can yapacaktı. Zaten bütün röportajlara beraber giderlerdi.

Can'la birlikte beklerlerken, içerinin serinliği onu bir parça rahatlatıyordu. Mert Arıkanlı'nın zor bir adam olduğunu biliyordu. Bu işin içinden alnının akıyla çıkmalıydı. Adamın asistanı olduğunu öğrendiği kadın, onlara doğru gelip kendilerine eşlik etti.

"Siz burada bekleyeceksiniz..."

Sözlerin muhatabı elbette ki Can'dı. Lâl içgüdüsel olarak çalışma arkadaşını savunmaya geçti.

"Röportaj sırasmda Can Bey de benimle olacak, fotoğraf çekimini o yapacak..."

"Lâl Hanım, dün asistanınıza da söyledim. Mert Bey fotoğraf çekimi istemiyor, sadece röportaj verecek."

"İyi de bu çok saçma..."

"Mert Bey'i daha fazla bekletmeyelim, buyurun lütfen..."

Lâl, Can'a özür dileyen bir bakış yolladıktan sonra kadını takip etti. Onun arkasından odaya girdiğinde Mert Arıkanlı'nın da ayakta onları beklediğini gördü. Lâl ona doğru yaklaşırken sırtından belli belirsiz bir ürperti geçti. Onu birçok kez magazin ve iş dünyası sayfalarında görmüştü. *Ama böylesine canlı bir şekilde karşısında görmek!* Yeryüzünde böyle karizmatik başka bir işadamı var mıydı, merak ediyordu. Aklının bir köşesi tehlike çanları çalarken, diğer köşesi sakin olmasını söylüyordu. Kadın yanımdan geçip giderken odada ikisinin kaldığını fark etti. *Bu adam niye öyle garip bir şekilde bakıyordu? İşte lanet bir röportaj! Çok zor olacak!*

"Lâl Hanım..."

Kendisine seslenildiğini fark eden Lâl, şaşkınlığını üstünden atıp kendisine uzatılan ele bıraktı elini.

"Mert Bey, memnun oldum."

"Ben de... Şöyle geçin lütfen..."

Koltuğa oturup çantasından kayıt cihazını çıkardı. Not defteri ve kalemini de alıp bir an önce başlamak için uygun pozisyonu aldı.

"Ne içersiniz?"

"Soğuk bir şey olabilir..."

Masasına yürüyüp telefondan asistanını aradı.

"Bize soğuk bir şeyler getir Hande..."

Ceketini çıkarıp Lâl'in karşısına geçtiğinde gözlerini kısıp beklemeye başladı. Öyle bir ortam vardı ki Lâl birazdan isyan edecekti. Defalarca röportaj yapmış olmasına rağmen, hiçbir işinde bu kadar isteksiz olmamıştı. Adam kendisini tartar gibi bakıyordu, saçından ayakkabılarına kadar utanmazca süzüldüğünü fark etti. Yanakları-nın yandığını hissetti. Ortamı normale döndürmezse uçurumdan yuvarlanabilirdi. Boğazını temizleyip söze girdi.

"Öncelikle bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Çalışma arkadaşımla beraber gelmiştim ama asistanınız içeri girmesine izin vermedi."

Tanrım! Resmen mızmız bir kız çocuğu gibi davranıyordu. *Profesyonelliği nereye gitmişti? Bulduğu zaman fena benzetecekti.*

"Asistanım çalışma arkadaşınızı içeri almadı, çünkü ben öyle istedim."

Ne kadar da kendinden emindi. Ve kesinlikle dominanttı. Lâl bildiği bütün mantıklı itiraz cümlelerini unutmuşa benziyordu.

"Siz de bilirsiniz ki röportajın niteliği ne olursa olsun, röportajı veren kişinin fotoğrafı dergi veya gazetede yayınlanır, olması gereken budur."

"Olması gerekenin bu olduğunda ısrar ediyorsanız, şimdi çıkıp gidebilirsiniz."

Nasıl ya? Bu çok kabaydı! Hiç böylesiyle karşılaşmamıştı Lâl! Bu fotoğrafın olması şarttı.

"Mert Bey sizi anlıyorum ama fotoğraf çekimini yapamazsak açık bir ifadeyle, patronum beni kovar."

"Bunun beni ilgilendirmesi gerekir mi?"

Ne lanet bir adamdı bu! Şimdi çığlık atacaktı.

"Pardon ama sizden seksi pozlar istemiyorum. Alt tarafı şu hâlinizle poz vereceksiniz." Bunu söylerken eliyle adamın kıyafetlerini gösterircesine işaret etmişti. "Zaten her gece başka bir yerde, başka kadınlarla yakalanıp yeterince uygunsuz poz verdiğinizi düşünürsek, benim isteğim bir rahibenin isteğine eş değer kalıyor."

Mert son cümleyle olduğu yerde doğruldu. Bu kadın kendisini hiç tanımıyordu anlaşılan. Aslında onu gördüğü andan beri, onunla uğraşmak için büyük bir istek duymuştu. Oyunu başlatmıştı da... Ama karşısındaki kadında gördüğü bu cüret, kesinlikle görmezden gelemeyeceği bir şeydi.

Lâl ise söylemiş olduğu cümleleri gerçekten söyleyip söylemediğini düşünüyordu. *Hayır hayır!* Sesli bir şekilde dile getirmişti, çünkü karşısındaki adam kendisini öldürecekmiş gibi bakıyordu. O güzelim mavi gözler, duyduğu sözler karşısında öfkeden gittikçe koyulaşmıştı. Lâl sesli bir şekilde yutkunmuştu. Mert ayağa kalkıp heybetli vücuduyla ona tepeden baktığında, adamın kendisine söylediği sözleri yanlış duyduğunu umut etti.

"Röportaj falan yok! Şimdi çıkın odamdan!"

İşte şimdi hapı yutmuştu! Hem işinden olmuştu hem de bir erkek tarafından böylesine bir muameleye maruz kalmıştı. Korktuğunu

göstermemek için ayağa kalkıp karşısında dikildi. Ne olursa olsun bu saatten sonra geri adım atamazdı.

"Zaten ben de bu röportajla ilgilenmiyorum artık! Çalışanlarınız size nasıl tahammül ediyorlar, hiç anlamıyorum!"

Mert bu olanlara inanamıyordu. *Bu kadın kimdi ki karşısına dikilmiş kendisine meydan okuyordu?* Öfkesini kusmak için Lâl'i iki kolundan tutup sinirle kendisine çekti. Burnuna dolan kokuyu görmezden gelip tehlikeli bir sakinlikle konuştu.

"Bu cüretinizi kadın olmanıza ve beni hiç tanımamanıza veriyorum. Aksi takdirde sizi mahvetmek için neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsiniz."

Lâl yutkunup kısa bir nefes aldı. Zaten olan olmuştu, artık geriye dönüş yoktu. Kollarını kurtarıp sinirle nefesini bıraktı.

"Siz egosu hâlâ tatmin olmamış zavallı bir adamsınız! Ama ben bunu yapıp sizi mutlu etmeyeceğim!"

Çantasını ve dosyasını alıp hızlıca kapıya yürüdü. Masada masumca duran, çalışır vaziyetteki kayıt cihazını unutmuştu. Ama son bir tatmin duygusuna ihtiyacı vardı. Döndü, adam hâlâ bıraktığı yerde duruyordu. Ukala bir gülümsemeyle konuştu.

"Canın cehenneme!"

Kapıyı sertçe arkasından kapattı. Can, Lâl'i görünce endişeyle kalktı koltuktan.

"Lâl? İyi misin sen?"

"Harikayım! Hadi çıkalım şu lanet yerden!"

Nedense bir şey sormaması gerektiğini hissetmişti Can. *Bir kadın sinirliyken, akıllı bir erkeğin yapacağı en doğru şey kesinlikle susmaktı! Eee, o da akıllı bir erkekti.*

Lâl dergiye döndükten sonra, sıkıntılı bir şekilde sandalyesinde oturuyor ve on altıncı kattaki odasından aşağı nasıl atlayacağının hesaplarını yapıyordu. Turgut Bey bir günlük şehir dışı seyahatinden dönmüştü ve birazdan muhtemelen Lâl'i odasına çağıracaktı. Ona bu işi unutmasını söylemeyi düşünüyordu. Ama Turgut Bey'in gür sesinin, camları aşağı indireceğini hesaba katmak gerekiyordu. Belki de böylelikle kendini camdan atacak alanı sağlamış olurdu. Sıkıntıyla kalkıp odada bir aşağı bir yukarı dolanırken Meltem girdi içeriye.

"Patron seni çağırıyor."

"Daha çok gencim Meltem..."

"İş görüşmesi iyi geçmiş anlaşılan, gayet sakin çünkü... Gerçi birazdan duyacaklarıyla o sakinliğin yerinde yeller esebilir."

"Of... Sen eşyalarımı topla... Nasılsa bugün buradaki son günüm..."

Omuzları düşmüş hâlde odasından çıkıp patronunun odasına doğru yürümeye başladı. Kendini nasıl savunacağını bilmiyordu. *Adama belden aşağı vurdum, o da beni kovdu,* mu diyecekti? *Lanet olsun ona!* Her şey kötüye gidiyordu.

Derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı vurup içeri girdi.

"Lâl, gel otur... Anlat bakalım, görüşme nasıl geçti?

Sayısını bilmediği kadar yutkunmuştu son bir dakika içinde. Söze nereden başlayacağını bilmiyordu.

"Turgut Bey... Görüşmeyi yapamadım."

Turgut, sandalyesinde geriye yaslanıp Lâl'in ne söyleyeceğini merakla bekliyordu.

"Randevuyu aldığını söylemiştin..."

"Aldım evet... Mert Arıkanlı'nın ofisine de gittim. Ama görüşmeyi yapamadım."

"Bu ne demek şimdi?"

"Şey... Sorulardan pek hoşlanmadı. Ayrıca fotoğraf çekimine de izin vermedi."

Eh, fotoğraf kısmı doğruydu. Ama nasılsa kovulacaktı, bir parça yalan söylemesi o kadar da kötü sayılmazdı.

"Soruların nesinden hoşlanmamış? Alt tarafı iş dünyasına yönelik klasik sorular..."

"Ben de aynen böyle söyledim. Ama tuhaf biri... Yani gazetecilerden ve röportaj vermekten hoşlanmıyor. Sırf yakasını bırakalım diye görünürde bir randevu verdi bence. Hani şu İşadamları Derneği'nin kurucusu vardı; yeni sayının röportajını onunla yapabilirim."

"Olmaz! Röportaj Mert Arıkanlı'yla olacak. Ne yap, et; bu işi sonlandır Lâl... Sonlandıramazsan, kendi sonunun nasıl olacağım biliyorsun."

Lâl'in itiraz etmesine fırsat vermeden önündeki işe döndü. Lâl

de boynu bükük çocuklar gibi dışarı çıktı. Odasına geldiğinde Meltem'in onu beklediğini gördü.

"Ne oldu?"

"Bu röportajı yapamazsam kovulacağım."

"Biliyorum şimdi sırası değil ama söz vermiştin bana..."

"Ne sözü?"

"Beni *Rain In The Desert*'a götürecektin."

Lâl gözlerini devirdi.

"Tamam, yarın akşam seni alırım. Kızlara da söyleyeyim bari..."

"Aslansın!"

"Aslanlık bir hâlim kalmadı, sürünüyorum."

Meltem çıktıktan sonra Lâl kara kara düşünmeye başlamıştı. Geri dönüşü olmayan sözler söylemişti Mert Arıkanlı'ya. Şirketin kapısından içeri bile girebileceğini sanmıyordu. Başka bir yol bulmalıydı. Sanırım ayaklarına bile kapanması gerekecekti. Kafasını masaya bırakarak derin bir *of* çekti.

5. En ölümcül nefret, çoğu zaman,
en derin arzulardan doğar.*

Miray

"Yeni öğrencin için hazır mısın?"

"Bu yeni bir durum değil ki... Sürekli farklı öğrencilerle çalışıyorum zaten."

"Hmm... Bu pek de *farklı* diye tanımlayacağımız bir öğrenci değil Miraycım..."

"Nasıl yani?"

"Sen sahiden yeni öğrencinin kim olduğunu bilmiyor musun?"

Miray artık bu gereksiz sohbetten sıkılmış, *ne söyleyeceksen söyle* der gibi bakmca cevabını almıştı.

"Akın Bolatlı'yla çalışacaksın güzelim... Şimdiden herkes kıskanıyor seni..."

"O da kim?"

"Miray sen şaka mısın? *Rain In The Desert*'ın** sahibi. Bir şubesi de Las Vegas'ta... Ayrıca adam çok yakışıklı, elde etmediği kadın yok... Dikkatli ol yani..."

"Sen tatlı canını sıkma Kaan... Benim için diğerlerinden farkı yok."

Bunu söyleyip göz kırptıktan sonra kortlara doğru ilerledi. Der-

---

* Sokrates.

** *Rain In The Desert*, Las Vegas'ta bulunan bir gece kulübüdür. Hikâyede de Las Vegas'ta bir şubesinin olduğu bilgisiyle gönderme yapılmıştır. *–yhn*

sine başlamış insanları gördü. Gözlerini etrafta biraz daha gezdirince kortun içinde tek başına duran adamı fark etti. Arkadan bakıldığında vücudunun çok iyi olduğunu düşündü. Düzenli spor yapıyor olmalıydı. Öğrencisini daha fazla bekletmeyip ona doğru ilerledi.

"Merhaba..."

Adam yavaşça arkasını döndü. Geçen gün karşılaştığı hem dikkatsiz hem de anlama özürlü kadını karşısında görünce gözlerini devirdi.

"Tenis hocası sensin demek!"

Miray ise bu sabahın bu kadar kötü başlayacağını aklının ucundan bile geçirmemişti. Kendisini sakin kalmaya zorlayarak, derse başlaması gerektiğini düşündü.

"Ben Miray, bir ay boyunca birlikte çalışacağız."

Elini uzatıp bekledi. Ama adam tokalaşmaya tenezzül bile etmeyerek konuşmaya başladı.

"Dünyadaki en şanslı adamlardan biri olduğumu söylerler. Öyleyimdir de... Ama koskoca İstanbul'da denk geldiğim tenis hocasını düşünürsek, şansımın azaldığını görüyorum."

"Böyle düşünüyorsanız, yolu biliyorsunuz."

Miray kesinlikle kendisine söylenen nezaketsiz sözlerin altında kalmazdı. Kovulacağını bilse de doğru bildiği neyse onu yapardı. Yine öyle yapıyordu!

"Müşteri her zaman haklıdır diye bir söz duymuş muydunuz? Ah, pardon! Nedense sizin anlama özürlü olduğunuzu her seferinde unutuyorum."

En son hangi kadını becerdiğini de unutmuşsundur sen!

"İkimize de zaman kaybettiriyorsunuz, başlayalım mı artık?"

Akın gülümseyerek baktı karşısındaki kadına. Dar beyaz bir atlet, siyah mini bir etek giymiş -*galiba altında şortu yoktu*- gür ve uzun saçları atkuyruğu şeklinde toplanmış, bir lise öğrencisine benziyordu. Gerçi atletinin altından belli olan dolgun göğüsleri, lise öğrencisi imajını zedeliyordu tabii ki... Miray böylesine açıkça süzüldüğünü görünce kıpkırmızı kesildi. *Kesinlikle terbiyesiz hıyarın tekiydi bu herif!*

"Daha önce hiç ders aldınız mı?"

"Daha önce ders almış olsaydım, burada olmazdım."

"Daha önce ders almış olsanız bile buraya ilerletmek ve pratik yapmak için de gelmiş olabilirsiniz."

Bu kadının her şeye usta bir cevabı vardı. Genelde kadınlar, o konuştuğu zaman suskun kalmayı tercih ederlerdi. *Ah!* Ama karşısındakinin bir kadın olduğundan bile şüpheliydi. Güzel bir fizik bir kadın olmak için yeterli değildi. *Yani Akın için!*

"Şu tenisi bir an önce öğretin de planlanan zamandan önce bitirelim bu süreci..."

"Zevkle..."

Ne demişti bu kadın? Zevkle... Bu kelime fazlasıyla tahrik ediciydi ve Miray'ın dudaklarından kesinlikle çok seksi çıkmıştı. *Seksi? Bu kadının seksilikle alâkası yoktu ki! Lanet bir baş belasıydı o...* Miray konuşmaya başlayınca, dikkatini toplayıp onu dinlemeye başladı.

"Tenis iki kişiyle ya da iki kişilik iki takım arasında oynanır. Topu raketle, rakibin sahasına atmaya çalışırız. Kurallar dahilinde en çok puanı alan oyunu kazanır. Bu oyun ilk olarak 1800'lerde İngiltere'de oynanmaya başlamış, daha sonra da özellikle İngilizce konuşulan ülkelerde yayılmıştır. Kortların genişliğini belirleyen çizgilere sınır çizgisi denir. Bizim kortumuz halı saha kortu..."

Gerçekten çok profesyoneldi. Konuşurken sanki vücut dilini de kullanıyor gibiydi ve Akın'ın ilgilendiği şey Miray'dan başkası değildi. Miray ona dönüp oyuna başlamak isterken, Akın'ın yüzünde gördüğü ifadeyle gerildi. *Bu adamın aklı kadınlardan başka bir şeye çalışmıyordu anlaşılan.*

"Raketinizi alın lütfen..."

Akın bir an silkinip kendine geldi ve raketini eline aldı. Miray da elinde topla yanına gidip raketi nasıl tutması gerektiğiyle ilgili yardımcı oldu.

"Raket ve top birbirine paralel şekilde elde hazır olmalıdır. Top dikey olarak alın hizasına yaklaşık iki kol boyu yükseltilir. Dirsekten yukarıya doğru yükselen topa, omuzdan kuvvet alarak vuruş uygulanır ve raket sol ayak yanına indirilerek vuruş tamamlanır. Sormak istediğiniz bir şey var mı?"

Hangi şampuan ve hangi parfümü kullandığını sorabilirdi. Çünkü

Miray konuştukça, ona raketi nasıl tutması gerektiğini öğretirken yakınlaştıkça burnuna dolan kadınsı koku onu çıldırtmıştı. Biraz eğlenebilirdi.

"Ben pek de bir şey anladığımı söyleyemeyeceğim. Şu tarih dersini geçip uygulamalı hâle getirsek hiç fena olmaz."

"Pekâlâ..."

Miray, Akın'ın önüne geçip raketi sağ eline topu da sol eline aldı. Akın'dan da sağ eliyle, raketi tuttuğu elini tutmasını istedi. Topu hangi hizaya kaldıracağını, raketi tutuş stilini, hızını ayarlamayı gösteriyordu. Gösteriyordu ama bunu yaparken kalçalarını mecburen Akın'a yaklaştırmıştı. Akın, kasıklarına değen yumuşacık kalçaların zevkiyle gözlerini kısarken, kulağını Miray'ın anlattıklarına vermeye çalışıyordu. Miray'ın her harekette kendisine daha çok sürtünmesi gerçekten sabrını zorlamıştı. Sinirle geri çekildi ve Miray'ın anlam veremediği bir şekilde bakmaya başladı. Miray ise sorunun ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Sıkıldınız galiba?"

"Filenin karşısına geçseniz de maç yapsak daha yararlı olur diye düşünüyorum."

"Bu iş sizin dediğiniz gibi olmuyor Akın Bey. Raketi ve topu nasıl tutacağınızı ve vuruşu nasıl yapacağınızı bilmeden maç yapamazsınız."

"Ne yani? Başaramaz mıyım?"

"Başaramazsınız..."

Bu kadın çenesini ne zaman kapatacaktı? Akın çok yorulmuştu ona laf yetiştirmekten. Daha önce hiç böylesi başına gelmemişti. *Alt tarafı yuvarlak ve yumuşacık kalçalardı işte! Hiç mi görmemişti? Hiç mi o sıcaklığı hissetmemişti?* Bu gece bununla ilgili biraz spor yapsa hiç fena olmazdı. Kendini sakinleştirmek için çok uğraşmıştı. Biraz daha burada durursa kontrolünü kaybedebilirdi.

"Ders bitti."

"Pardon?"

"Bugünlük ders bitti dedim. Haftaya görüşürüz."

"Dersin hocası benim ve ben dersin bittiğini söylemeden ders bitmez!"

Bu kadın ona karşı geliyordu! Ona meydan okuyordu! Ona ne yapması gerektiğini ve kendi kurallarına uyması gerektiğini söylüyordu!

"Dersin parasını ben ödüyorum küçük hanım. Bir saatlik ders yerine, yarım saatlik dersten aynı parayı kazanıyorsunuz. Üstelik yarım saat de yanınıza kâr kalıyor."

"Eğer gerçekten tenis dersi almak istiyorsanız, kurallara uymak zorundasınız. Ayrıca paranız da umurumda değil..."

Akın sakince yaklaşıp Miray'a tepeden baktı. Bu kadınla çok eğleneceği açıktı.

"Salı günü görüşürüz *hocam*!"

Miray'ın başka bir şey söylemesine fırsat vermeden, raketini alıp korttan çıktı. Arkasında ne denli sinirli bir kadın bıraktığını bilmeden...

***

Son birkaç gün kızlar için gerçekten zorlu geçmişti. Meltem'in teklifi hepsine can simidi gibi geldi. Kambersiz düğün olmaz diyerek Can'ı da davet ettiler. Kızlar tek araçla gelirken, Can da Meltem'i almıştı. Kırmızı ve mavi ışıltıların etrafı sardığı mekânın önünde durdular.

"Vay canına! Bu kadar yakından görebileceğimi sanmıyordum."

Meltem hayran gözlerle etrafı incelerken, kızlar da mekânı beğendiklerini dile getirdiler. Cuma akşamı olduğu için fazlasıyla kalabalıktı içerisi. Zar zor bir masa bulup yerleştiler. Can içkileri getirmeye gönüllü olurken, Miray da ona yardım etmek için peşinden gitti. Can; Lâl için Forbidden Fruit, Pelin için Bloody Mary, Meltem için Berry Votka, Miray için Cherry Votka, kendisine de Mojito söyledi. O kalabalıkta kendilerine yer açmak gerçekten zordu. Can hazırlanan içkilerin bir kısmını masaya götürürken, Miray da son iki tanesini bekliyordu. Biri yanmdan barmene doğru uzanıp bir tane Blue Label Smirnoff istedi. Barmen kendisine söyleneni yapıp içkiyi hazırlarken, Miray dayanamayıp barmene patladı.

"Pardon ama sırada ben varım! O yaptığınız her neyse beklemek zorunda!"

"Bunu hazırlayıp sizinkiyle de ilgileneceğim."

"Önce ben sipariş verdim!"

Akın mekâna girer girmez kendisine içki getirilmesini istemişti. Barda süper minisiyle arkası dönük olan kadını gördüğünde içkisini kendisi almaya karar verdi. Ona doğru yaklaştığında barmenle tartıştığını fark edip söze girdi.

"*Ladies first*' Tolga... Ben beklerim."

Miray sesin geldiği yöne döndüğünde şu lanet herifi gördüğüne bir hayli şaşırmıştı. *Neden onca gece kulübü varken buradaydı ki? Kaan ne demişti? "Yeni öğrencin Rain In The Desert'ın sahibi..." Bu kız, bu kadar mı şanssızdı yani?*

Akın ise karşısındaki kadının, kendi tenis hocasıyla arasındaki benzerliği hesaplamaya çalışıyordu. Görünüş itibariyle çoğu şey farklıydı. Benzer olan tek yer öfkeli bakışlarıydı. *Hayatında görüp görebileceği en seksi kadınlardan biri onun tenis hocasıydı!* Bunu fark ettiğinde gülümsemesine engel olamadı.

"Ah! Şuraya bakın! Disiplinli tenis hocası, benim gece kulübümde!"

Miray içinden şansına defalarca lanet ederek cevap verdi.

"Sizi haftada iki kez görme şanssızlığına mahkûmken, sivil hayatta da karşıma çıkmış olmanız dehşet verici..."

Tamam, kabul ediyordu artık, alışılmışın dışındaydı bu kadın. İşte bu yüzden konuşurken saldırmayı tercih ediyordu. Karşısındaki kadınlar onu yormuyordu, zekâsını kullanmasına gerek kalmıyordu. Çünkü hepsi aptaldı. Çünkü kadınların tek görevi yatakta erkeğini mutlu etmekti. *Daha fazlası değil!* Ama bu kadm öfkesini körüklüyordu. Zaman zaman da aptal gibi hissettiriyordu.

"Miray Hanım, erkeklere olan bu öfkenizin sebebi nedir acaba? Durun tahmin edeyim: Hiçbiri sizin farkmızda değil, öyle değil mi? Tam bir kız kurusu gibi hissediyor olmalısınız, sizi anlıyorum. Empati kurabilme yeteneğine sahibim ne de olsa..."

Miray ağzı açık kalmış ve gözleri kocaman açılmış bir hâlde karşısındaki adamın terbiyesizliğine ne karşılık vereceğini düşünüyordu. Barda duran iki kadehi eline alıp Akm'ın üstüne boca etti. Akın

---

* İng. Önce bayanlar. *–yhn*

böyle bir tepkiyi beklemediği için sinirle kollarından tuttu Miray'ın.

"Bana bak küçük hanım! Dua et benim mekânımdasın, yoksa bu cüretini sana ödetirdim."

Kolları gerçekten deli gibi acısa da ve muhtemelen birazdan moraracak olsa da Miray'ın geri adım atmaya hiç niyeti yoktu. *Bu kendini beğenmiş zengin züppenin karşısında susmayacaktı işte!*

"Siz dua edin ki daha beterini yapmıyorum, çok daha fazlasını hak ediyor olsanız da!"

Ani bir hareketle kollarını çekip kurtaran Miray, sinirli adımlarla masaya gitti. Yüzündeki kızarıklıktan bir şeyler olduğunu anlayan Lâl, Miray'a oturması için yer açtı.

"Miray ne oldu, neyin var?"

"Bir şeyim yok! Odunun teki sinirimi bozdu."

Pelin dönüp ne olduğunu anlamaya çalıştı.

"Ne oluyor ya? Nerede kaldın sen? Hem nerede benim içkim?"

"Mekân sahibinin vücudunda..."

"Ne?"

"Of, boş ver! Can'a söyle, sana yeni bir tane getirsin... Veya sen git al..."

Pelin daha fazla üstelememesi gerektiğini fark edip susmaya karar verdi, oysa ki Miray'a karşı hep muhalefetti.

Miray'ın gidişinin ardından arkadaşlarının yanına dönen Akın, kendisiyle ilgili bir şeylerin döndüğünü fark etti.

"Hayrola? Yeni manitan galiba?" Bunu söylerken keyifli bir şekilde gülüyordu Onur.

"Bir kadın bile değil, ne manitasından bahsediyorsun?"

"Dostum sen iyice yaşlandın galiba. Yüz metre öteden ne kadar dişi ve seksi olduğunu gördüm."

"Tenis hocası..."

Onur kafasına diktiği kadehi neredeyse yere düşürecekti. Aldığı yudumu olduğu gibi dışarı püskürttü.

"Geçen gün sana çarpan, senin de azarladığın tenis hocası mı? Yok artık! Hayatta inanmam!"

"İnansan iyi edersin..."

"Senin sinirin, kadının sana yüz vermemesi anlaşılan?"

"Bana yüz vermeyecek bir kadın? Dalga geçiyorsun herhalde... Bütün kadınlar kapımda köleyken, bu kendini bilmez, kadın olma potansiyelinden yoksun yaratık mı bana yüz vermeyecek? Hem de benim gibi standartları fazlasıyla yüksek bir adama!"

"Aynen öyle diyorum..."

"Ben bu kadını peşimden koşacak hâle getiririm."

"Vay! İddia diyorsun yani?" Gruptakilerden birinin ilgisini çekmişti bu durum.

"İddia diyorum Doruk, var mısın?"

"Senin yenildiğini görmek için sabırsızlanıyorum dostum."

"Ben de yüzünün nasıl moraracağını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Sana iki hafta... İki hafta içinde bu kızı yatağına atarsan, mekânın arka kısmında yaptığın çalışmanın bütün maliyetini ben karşılayacağım. Ama kaybedersen, ben ve Onur dahil, benim üç arkadaşım ve yanımızda birer misafirimizle bir ay boyunca buradan parasız ve sınırsız yararlanmamızı sağlayacaksın."

Akın bir an düşünür gibi yaptı. Mekânın arka bölümü için yeni bir yer ayarlıyordu ve çok başarılı bir iş yapacağına inanıyordu. Eğer iddiayı kazanırsa hem bu işi maliyetsiz halledecek hem de grubun içinde istediğini her zaman elde etmiş bir erkek olarak sükse yapacaktı. Her zamanki kendinden emin hâliyle Doruk'a bakarak o tehlikeli kelimeyi söyledi.

"Kabul..."

Her şey daha yeni başlıyordu. Savaş yakındı, hem de çok yakın... Çelik yeleklerini giyseler bile, kurşun kalbe ulaşmanın bir yolunu bulacaktı.

6. Cüretkârlık cesareti arttırır, tereddüt ise korkuyu.*

Lâl

Lâl bütün hafta sonunu Mert Arıkanlı'yı nasıl ikna edeceğini düşünerek geçirmişti. Patronu onu kovmayı ima etse de aslında onun canını sıkan şey, bunca zaman her şeyi elde etmiş ve başarmış olmasına rağmen, ilk kez böyle bir başarısızlığa uğramış olmasıydı. Evet, kabul ediyordu, Mert Arıkanlı daha önce röportaj yaptığı işadamlarından farklıydı. *Hem de her hâliyle!* Onu nasıl ikna edeceğini bilmiyordu. Randevu alınaya kalksa reddedileceği aşikârdı. Yani başka bir yol bulmalıydı. Mesela iş çıkışı arabasıyla onu takip edip evini öğrenebilirdi. Sonra kapısını çalar ve onunla röportaj yapmak isteyebilirdi. Reddedilse bile en azından yanlarında kimse olmadığı için gururu kırılmazdı. Lâl kararlı ve hırslı biriydi. Son çırpınışa kadar vazgeçmeyecekti.

Ona telefonla ulaşmanın mümkün olmadığını bildiği için aklındaki şu saçma sapan da olsa takip etme işine odaklandı. En azından bir başlangıç hiç de fena olmazdı. Meltem'e fazla bir açıklama yapmadan çıktı dergiden. Bugün için özel olarak yanına aldığı, çerçeveleri neredeyse yüzünün yarısını kaplayan güneş gözlüklerini takıp, sıkı bir takibe hazır olduğunun bilincinde, arabasını Sky Tower'a sürdü. Caddenin karşı tarafında, gözlükleri gözünde, artık sinirden mi yoksa heyecandan mı bilinmez, tırnaklarını yerken, daha doğrusu yemeye çalışırken oflayıp pufluyordu. *Ne zaman çıkacaktı bu adam?*

* Aristoteles.

Bunu nasıl yapacağını düşünürken, büyük kapıda bir hareketlenme olduğunu fark etti. Girişe lüks, siyah bir Bentley yanaştı. Gözlerini biraz ileri kaydırınca onu gördü. *Tanrım!* Bu adam muhteşemliğin vücut bulmuş hâliydi. Üstündeki siyah takım, içine giydiği beyaz gömlek, şık siyah kravatı ve seksi saçlarıyla Lâl'in kalbinin teklemesine neden oldu. Bu adamla röportaj hiç kolay olmayacaktı. Dikkatini toplamak için kafasını salladı. Bentley usta bir hareketle şirket alanından çıkarken, Lâl de kararlı bir şekilde gaza bastı. Ne kadar gittiklerini bilmiyordu, sanki bir ormanın içinden geçiyorlardı. Ama Lâl önündeki araca o kadar odaklanmıştı ki, etrafına dikkat ettiği pek söylenemezdi. *Nereye gidiyordu bunlar Tanrı aşkına?*

O kendi kendine sorular soradursun, Bentley bir anda sağa çekip durdu. Lâl bunu hiç beklemediği için panikle birden frene bastı. Yüreği ağzına gelmişti. *Kahretsin!* Onu fark etmişlerdi. Şoför araçtan inip kendinden emin adımlarla Lâl'in arabasına doğru yürümeye başladı. Camı tıklatılınca yavaşça soluna döndü. Adam ısrarla Lâl'in camı indirmesini bekliyordu. Korkunun ecele faydası yoktu. Camı mecburen indirdi. *Ama sadece biraz!*

"Bir sorun mu var hanımefendi?"

"Aaa... Aslında evet... Yolu kaybettim sanırım. E, hâliyle önümde de siz olunca, takip edip anayola çıkabilirsem iyi olur diye düşündüm."

Sevimli bir şekilde gülümsüyordu, dikkat çekmediğini umarak. Ama adamdaki buz gibi ifade, bu durumu hiç de eğlenceli bulmadığını belli ediyordu.

"Kapıyı açın lütfen..."

Nasıl? Yo yo, hayır, bu olamaz! Orman gibi bir yerin ortasında bu kadar savunmasızken, tanımadığı bir adam istiyor diye arabasının kapısını açamazdı.

"Bakın ben en iyisi ileriden devam edeyim. Size iyi günler..."

Tam gaza basacakken kapısının açıldığını fark etti. *Lanet olsun! Kilitli değil miydi yani bu kapı?* Adam kapıyı açıp Lâl'in kolundan nazik ama sıkı bir şekilde tutup onun arabadan inmesini sağladı.

"Ne yapıyorsunuz? Bırakın kolumu!"

"Size arabaya kadar eşlik edeceğim."

"Anlamadım?"

Adam cevap vermeye bile tenezzül etmeden kibarca sürüklemeye başlamıştı.

"Çantam!"

"Pardon?"

"Çantam arabada kaldı."

Adam çantayı alıp arabayı kilitledi ve Lâl'in eline tutuşturdu. Bentley'nin arka kapısını açıp binmesine yardım etti. Lâl kafasını sağa çevirmeye korkuyordu ama yanındaki gücü hissetmemek için aptal olmak gerekiyordu. Yavaşça ona döndüğünde, daha önce hiç bu kadar öfkeli bakan gözler görmediğini düşündü.

"Şu aptal gözlüğü ve aptal şapkayı çıkarın..."

Hayatta olmaz! Bu dediğini yapmayacağım!

"Sanırım benim yapmamı istiyorsunuz?"

Kendisi halledebilirdi, öyle değil mi? Şapkayı ve ardından gözlüğü çıkarıp adama döndü. Adamın gözlerindeki ifade değişmemişti.

"Devam et..."

Şoföre komutu verdikten sonra dışarıyı izlemeye başladı. Lâl korkudan ve gerginlikten ölecek gibi hissediyordu. *Ayrıca bu adam neden bir şey sormuyordu?* Yani onu takip ettiğini anlamıştı. Fırtına öncesi sessizlikten nefret ederdi. Şimdi konuşsa her şey daha kötü olacak gibi hissediyordu.

Yaklaşık on beş dakikalık bir yolculuktan sonra yüksek kapısı olan bir yerden içeri girdiler. Lâl adeta nefesini tutmuştu. *Böyle bir ev olabilir miydi?* Ev demeye bin şahit isterdi gerçi... Sanki önlerinde bir malikâne vardı. *Yok yok, bu da olmadı.* Şato olabilirdi mesela. Ama şatolar hep korkutucu ve karanlık olurdu. Oysa bu ev *-yine ev demişti-* korkutucu değil, aksine muhteşemliğin başyapıtı gibiydi. *Tıpkı sahibi gibi!* Ağzı açık bir şekilde önündeki manzaraya bakarken, kapısının açıldığını fark etmemişti bile.

"İnebilirsiniz efendim..."

Sesin geldiği yöne dönüp araçtan indi. Mert Arıkanlı'ya baktığında onun çoktan eve girdiğini gördü. Hem kendisini zorla bilmediği bir yere getiriyordu hem de nezaket kurallarından yoksun bir hâlde onu orada öylece bırakıp gidiyordu. *Bu adam tam bir baş belasıydı!*

Şoförün yönlendirmesiyle eve girdi. Evin mimarisinden o kadar etkilenmişti ki biraz ileride koltuğa oturmuş, kendisini izleyen adamı fark etmemişti bile.

"Siz kendiniz mi anlatmaya başlarsınız, yoksa ben türlü işkence yöntemleriyle sizi konuşturmaya başlayayım mı?"

Lâl olduğu yerde hafifçe irkilerek adama doğru döndü.

"Ne demek istediğinizi anlamadım."

Hah! Her zaman herkesi zekâsıyla büyüleyen kadın, bir anda küçük ve aptal bir kız çocuğuna dönmüştü.

"Oturun Lâl Hanım... Ben oturuyorken, bana tepeden bakılmasından hoşlanmam."

Çekinerek de olsa karşısında bir koltuğa oturdu Lâl. Söyleyeceklerini toparlayarak konuşmaya başladı.

"Sadece anayola çıkmaya çalışıyordum. Yolu kaybettiğimin farkında değildim. Önümde de bir araç görünce takip edersem yolumu bulabileceğimi düşündüm."

Tamam, zaten şoföre de aynısını söylemişti. Önce sakin olmalıydı. Bu adam çok zekiydi ve tuzağa düşmemeliydi.

"Biraz daha yalan söylemeye devam ederseniz, sizi kimsenin bulamayacağına garanti veririm."

Tehditten de fazlasıydı bu... Yavaş, kararlı ve tane tane söylenmişti her bir söz. Ve Lâl o anda gayet sesli bir şekilde yutkunmuştu. Kendini daha fazla aptal durumuna düşürmeye gerek yoktu.

"Sadece röportaj yapmak istiyorum."

Tanrım! Resmen kendisine bir kap süt verilsin diye yalvaran kediler gibiydi. Mert de aynen böyle düşünüyordu. İçinden kahkahalar koparsa da dışarıdan bunu belli etmeye hiç niyeti yoktu.

"Size o gün söylediğim cümlelerin hangisini anlamadınız? Gayet açık konuşmuştum."

"Evet, açık konuşmuştunuz. Ama ben bu röportajı yapmak zorundayım."

"Aksi takdirde kovulursunuz?"

"Öyle..."

Mert bir süre sessiz kaldı. Düşünüyordu. Madem karşısındaki bu

küçük ama cesur kadın kendisini takip ederek büyük bir tehlikeye atılmıştı, o zaman o da tehlikenin boyutunu hem değiştirecek hem de arttıracaktı.

"Bu röportaj için nelerden ödün verirsiniz Lâl Hanım?"

Bu da ne demekti? Ödün vermek? Nasıl yani?

"Bu çok tuhaf bir soru oldu."

"Belki de..."

"Kariyerim için senelerce uğraştım. Hiçbir zorluk beni kolay kolay yıldıramadı. İstediğim ne varsa aldım."

"Ben hariç..."

"Henüz öyle diyemeyiz."

"Öyle mi? Oysa ki ben size bu röportajı yapmayacağımı kesin bir dille söyledim."

"Evet söylediniz ama vazgeçmek için daha sağlam nedenlere ihtiyacım var."

"Demek öyle..."

"Öyle..."

"Belki de ben ne söylersem söyleyeyim, siz yine vazgeçmeyeceksiniz."

"Muhtemelen..."

Mert'in dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı. Lâl o anda bu adamın daha ne kadar yakışıklı ve tehlikeli olabileceğini düşündü. Mert, oturduğu koltukta kollarını bacaklarına dayayarak hafifçe öne doğru eğildi. Lâl'i baştan aşağı süzdü. Straplez, belden oturan, uçuk mavi, etekleri aşağı doğru bollaşan bir elbise giymişti. Ayağında da bu senenin modası dolgu topuk, bileği bantlarla sarılmış beyaz sandaletleri vardı. Şu an fark ettiği kadarıyla bacakları fazlasıyla seksiydi. O gün röportaj için geldiğinde giydiği siyah pantolondan da belli oluyordu biçimli bacakları. Açıkça süzülmesinden rahatsız olan Lâl, oturduğu yerde kıpırdandı. Tamam, şimdiye kadar birçok erkek onu beğendiğini belli etmişti. Ama Mert Arıkanlı beğenmekle kalmayıp, adeta gözleriyle Lâl'i soymuştu!

"Düşündüğünüze göre röportajı kabul edecek gibisiniz."

"Sanırım..."

"Gerçekten mi?"

Lâl onun sözleriyle bir anda coşmuştu. Gözleri mutlulukla parlamış, küçük bir kız çocuğu gibi mutlu olmuştu. Her şeyin yoluna girdiğini düşündüğü bir anda Mert Arıkanlı'nın söyledikleri, yüzündeki gülüşün yavaş yavaş solmasına neden oldu.

"Tabii bu hayatta her şeyin bir bedeli var."

Lâl gözlerini kırpıştırdı. *Ne bekliyordu ki zaten?* Boğazını temizleyip konuştu.

"Röportajın karşılığında Finance Diary'den ne istiyorsunuz?"

Mert içtenlikle gülümsedi.

"Lâl Hanım, beni yanlış anladınız. Ben Finance Diary'den bir şey istemiyorum."

"O hâlde?"

"Ben ne istiyorsam *sizden* istiyorum."

Buz gibi bir ter damlası Lâl'in sırtından aşağı süzüldü. Bu konuşma hiç de iyi bir yere gitmiyordu. Belki de Mert Arıkanlı aslında Lâl'in anladığı şeyden bahsetmiyordu. Sesinin normal çıkmasına gayret etti.

"Mert Bey, farz edin ki aptalım ve aydınlatılmaya ihtiyacım var."

"Lâl Hanım, siz şimdiye kadar gördüğüm ve tanıdığım en zeki kadınsınız bence. Ama madem şu an aptalı oynamak istiyorsunuz, ben de size uyum sağlayacağım."

Yerinden kalkıp içkilerin olduğu bara doğru yürüdü. İki kadehe konyak doldurup birini Lâl'e uzattı. Lâl o anda bu kadeh için ona minnet duydu. Çünkü bundan sonra her ne olacak ve konuşulacaksa kesinlikle gevşemeye ihtiyacı vardı.

"Size röportaj vereceğim. Röportajın karşılığında istediğim şeyi kabul edip etmemek size kalmış..."

O böyle gizemli konuşup ara ara konyağını yudumlarken, Lâl'in gerginliği tavan yapmak üzereydi. Neyse ki elindeki kadeh gerginliğini dizginlemeye yardımcı oluyordu.

"Bir hafta boyunca her akşam, benim istediğim yerde, benim istediğim şekilde, benim kurallarımla yemek yiyeceğiz."

Lâl'in beyni şu an, muhtemelen içkinin etkisiyle, yeterince iyi çalışmıyordu. Çünkü normalde böyle bir teklife karşılık tırnaklarını gösterirdi. Ama konyak sağ olsun, bu durumu engelliyordu.

"Bir hafta boyunca sadece yemek yiyeceğiz, sizin kurallarınızla!"

Başını kabullendiğini anlatır şekilde aşağı yukarı salladı. Konyaktan bir yudum daha alıp kendisine ısrarla bakan koyulaşmış, mavi gözlere odaklandı.

"İsterseniz daha ayrıntılı anlatayım. Sonradan sizi aldattığım düşüncesine kapılmanızı istemiyorum."

Nasıl daha ayrıntılı?

"Şoförüm sizi her akşam saat yedide alıp hazırlanmanız gereken yere götürecek..."

"Ne hazırlanması?"

"Benim kurallarım demiştim az önce. Mesela o gece yemekte giyeceğiniz elbise, saçınız, makyajınız, yemek yiyeceğimiz yer-"

"Bir dakika! Bütün bunlar da ne demek? Mert Bey, siz kendinize eşlik edecek bir kadın arkadaş arıyorsunuz ama yanlış adrestesiniz!"

Sinirle oturduğu yerden kalktı ve elindeki kadehi yanındaki sehpaya bıraktı.

"Lâl Hanım, çok çabuk sinirleniyorsunuz."

"Siz ne dediğinizin farkında mısınız? Böyle iğrenç bir teklifi nasıl normalmiş gibi gösterebiliyorsunuz? Etrafınızda paranızın ve yakışıklılığınızın büyüsüne kapılacak fazlasıyla *aptal* kadın olabilir. Siz de bunun farkında, kendini bir şey sanan züppenin teki olabilirsiniz. Ama ben o düşündüğünüz kadınlardan değilim. Sırf bir röportaj uğruna, sizin iğrenç teklifinize atlayabileceğimi düşünecek kadar aptalsınız!"

O kadar sinirlenmişti ki adamın cevap vermesine fırsat vermeden çantasını kaptığı gibi neredeyse koşar adımlarla salondan çıktı. Kapıdan çıktığında bahçede aracını fark etti. Demek biri gidip arabasını getirmişti. Motoru çalıştırıp gaza iyice yüklendi. Bu lanet yerden bir an önce uzaklaşmak istiyordu. *Ne halt etmeye buraya kadar gelmişti ki?* Midesi bulanıyordu. Dudaklarından aldığı tuz tadıyla ağladığını fark etti. Sert bir şekilde direksiyona vurup daha da yüklendi gaza.

Bir daha o adamın ne adını duymak ne de yüzünü görmek istiyordu. *Kovulursa kovulsundu, umurunda değildi işte!*

Mert, Lâl gittikten sonra bir süre daha salonda oturup konyak

içmeye devam etti. Aslında onu kıvrandırmak gibi bir niyeti yoktu, hatta böyle bir şeyi hiç düşünmemişti bile. Her şey birdenbire olmuştu. Bir kadının kendisine muhtaç bir hâlde karşısında durması erkeklik egosuna tavan yaptırmıştı. Açıkçası teklifini kabul edeceğini düşünüyordu; Mert Arıkanlı'yla röportaj yapmak basit bir şey değildi, fazlasıyla ses getirirdi. Biraz da buna güvenerek onu bu kadar kışkırtmıştı. Attığı okun kendisine geri döneceğini hesap etmemişti.

Daha önce aldığı *bir gece* karşılıkları onu bu kadar cesur yapmıştı Lâl'in karşısında. Hatta yemek gecesini beklemeyip hazır evindeyken, hayalindeki fanteziyi gerçekleştireceğini sanmıştı. Çünkü yeryüzündeki hiçbir kadın Mert Arıkanlı'ya direnemezdi. *Yani bir saat öncesine kadar öyleydi!* Bu durum pek hoşuna gitmemişti. Bunu daha mantıklı bir an düşünmesi gerektiğini fark ederek merdivenlere yöneldi. Gözünün önündeki seksi kadını kovmak için soğuk bir duşa ihtiyacı vardı.

***

Lâl dergiye döndüğünde oldukça sinirliydi. Aklından çıkmıyordu cümleler. Kafasını duvara vurup söküp atmak istiyordu hepsini. Yine bir arpa boyu yol gidemediğini fark edip iç çekti. O sırada içeriye giren Meltem'in sesini duyduğunda arkasına yaslandı.

"Şu batık gemilerini kim kurtaracak merak ediyorum."

"Meltem! Sana daha kaç kere içeri girmeden önce kapıyı çalman gerektiğini söyleyeceğim?"

"Çaldım, hem de üç kez! Ama nasıl derin bir kuyudaysan duymadın."

Lâl birkaç saniye Meltem'e baktı. Siniri yatıştı hemen.

"Ya, kusura bakma, kafam dağınık..."

"İyi tanıyorum seni... Söyle hadi, ne oldu?"

"Biliyorsun işte..."

"Şu röportaj olayı..."

"Aynen... Bu röportaj olmayacak Meltem. Ama Turgut Bey bunu anlamamakta ısrar ediyor."

"İlk yenilgin seni fena çarpmışa benziyor Lâl..."

Kapıya doğru döndüklerinde Simge'yi gördüler. *Bu kadın her yerden çıkmak zorunda mıydı?*

"İzin istemeden bu şekilde odama girme hakkını sana kim verdi?"

"Senin Turgut Bey dediğin adamın sevgilisi olmam bana bu hakkı otomatik olarak tanıyor zaten canım..."

Sırf patronun sevgilisi diye bu dergide istediği gibi at koşturacağını sanıyordu. Kafası boş, zekâsız, aptal bir kadındı ve Lâl'in sabrını zorluyordu.

"Gördüğün gibi toplantı hâlindeyiz. Bizi yalnız bırak..."

"Ne oldu Lâl? Gerçekten merak ediyorum. Şimdiye kadar tuttuğunu koparan sen, nasıl oldu da yenildin? Mert Arıkanlı beklediğin gibi çıkmadı, değil mi? Güzelliğine kapılmadı diğerleri gibi... Sen hep işini güzelliğin sayesinde hallederdin. Şimdi çark ters dönmeye başladı. Bu sefer fena düştün Lâl! Kabul et..."

Bu iğrenç, beş para etmez olduğunu düşündüğü kadının sözleri Lâl'i çileden çıkarmıştı. Öfkeyle oturduğu yerden kalkıp Simge'ye doğru ilerledi. İşaret parmağını ona doğru sallayarak tane tane konuştu.

"Hiç kimse, özellikle de senin gibi içi boş biri, benim işimi küçümseyemez. Ben bu işi alamasam bile, buradan kovulsam bile istediğim yerde istediğim şekilde çalışabilirim. Ama sen, bu binadan kovulduğunda, yani daha açık bir tabirle patron seni şutladığında, hiçbir meziyetin olmadığı için böyle bir lüksü bir daha bulamazsın. Ayrıca! Ben Mert Arıkanlı röportajını yapacağım Simge. Derginin yeni sayısını eline aldığında yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum. Şimdi odamdan defol! Çıkarken de kapıyı kapatmayı unutma..."

Simge çıktıktan sonra bir süre sessizlik oldu.

"Vay canına! Daha kötü bir aşağılama olamazdı."

"Eğer enerjim yerinde olsaydı daha fena benzetirdim."

"Yalnız benim anlamadığım, sen bu röportajı nasıl yapacaksın Lâl?"

Nasıl yapacağını elbette ki biliyordu. Az önce artık düşmanı olarak gördüğü kadına söylediği sözlerden sonra geri dönüşü yoktu. Bunu da Mert Arıkanlı'nın teklifini kabul ederek yapacaktı. Düşünmeden bu işi hemen halletmeliydi. *Ama nasıl?* Gururuna yedirip de teklifini

kabul ettiğini söyleyemiyordu. Bu; *kalbimi, aklımı, kariyerimi ve kadınlık gururumu da al üstüne bas,* demekti. İki eliyle başının kenarlarını ovmaya başladı. İnsanların dertlerini unutmak için neden içkiye sarıldıklarını şimdi daha iyi anlıyordu. Daha fazla bekleyemezdi. Meltem'e Mert Arıkanlı'yı bağlamasını isteyecekken vazgeçti. Bir de Meltem'le uğraşamazdı. En iyisi kendisi aramalıydı.

"Mert Arıkanlı'yla görüşmek istiyorum."

"Kim arıyor?"

"Lâl Çetin..."

"Mert Bey ofis dışında..."

"Yalnız benim kendisiyle acil olarak görüşmem gerekiyor. Aradığımı söylerseniz görüşmek isteyecektir."

Asistanı, patronunun bu telefondan memnun olup olmayacağını bilmiyordu, ancak azar işitmeyi göze alarak Lâl'i konferansta bekletti ve otomatikte duran cep numarasının tuşuna bastı.

"Hatta kalın lütfen..."

Dinlediği müzik sinirini bozmuştu. *Kaç dakikadır bekliyordu?* Belki de bu bir işaretti. Bu teklifi kabul etmemesi için bir uyarıydı. Telefonu kulağından uzaklaştırıp kapatmaya karar vermişti ki o ilahi(!) müzik kesildi ve Mert Arıkanlı'nın sesini duydu.

"Lâl Hanım?"

Sesi kendinden emindi, ukala değildi. Sanki öyle bir teklifte bulunmamış gibi normal bir tonda konuşuyordu. Lâl yutkunarak konuştu.

"Teklifiniz hâlâ geçerli mi?"

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu. Lâl bu gerginliğe daha fazla dayanamayacaktı. Ama ilk konuşan kendisi olursa pişman olacağını hissediyordu. O anda içine işleyen sesi duydu tekrar.

"Şoförüm sizi yarın akşam yedide alacak..."

Dıt, dıt, dıt... Lâl, elinde telefonla bir süre öylece durdu. Yine Meltem'in içeri girdiğini duymamıştı, transa geçmiş gibiydi. Bir anda yüzüne öyle büyük bir öfke oturdu ki elindeki telefonu var gücüyle sıktı. Meltem onun bu hâlini görünce endişelenmişti.

"İyi misin Lâl?"

Lâl dişlerinin arasından tıslarcasına konuştu.

"Hem de hiç olmadığım kadar!"

7. Çatının üzerine düşen yağmurla
uyanmak istiyorum
Senin kollarında güvendeyken
Tek istediğim bir gece benimle
uzaklara gelmen...*

Pelin

Çalıştığı dosyaya ara verip kendine kahve hazırladı. Böyle zamanlarda gerçekten iyi geliyordu. Keyifle içerken yüzündeki gülümseme daha da yayıldı. Çalışırken sessizlikten çok hoşlanırdı ve böyle keyifli anları bozacak herhangi bir şey sinirini zıplatmaya yeterdi. Hoş bir müzik hariç...

Ersin, üzerinde çalıştıkları dosyayla birlikte Pelin'in yanına giderken Kenan'la karşılaştı.

"Günaydın Kenan Bey..."

"Günaydın... Nasıl gidiyor çalışma?"

"İyi... Şimdiden çoğu şeyi toparladık..."

"Pelin Hanım'la uyumunuz nasıl? Anlaşabiliyorsunuz umarım?"

"Kesinlikle çok iyi, daha iyi bir çalışma arkadaşım olamazdı. O harika biri..."

Bu son cümledeki tını Kenan'ın dikkatinden kaçmamıştı. Nedense o an Ersin'in suratına esaslı bir yumruk geçirmek istedi. Pelin ona emanetti ve hiç kimse ondan yiyecekmiş gibi bahsedemezdi. *Evet, biraz geri kafalıydı galiba... Hatta biraz maço...*

"Sevindim. Her şeyin yolunda gitmesi benim de işime gelir. Sen Pelin Hanım'ın yanına gidiyorsun galiba?"

* *Norah Jones*'un *Come Away With Me* şarkısından Türkçeleştirilmiştir. *-yhn*

"Evet, birkaç noktanın üstünden geçmemiz gerekecek..."

"Ben de seninle geleyim, hem bir merhaba demiş olurum."

İşte bu kesinlikle yalandı. Çünkü Pelin'i görmek istiyordu. Hele ki Ersin'in yeni yetme bir delikanlı gibi heyecanlı hallerini görünce onları yalnız bırakmak istememişti. Pelin'in odasının camlarındaki jaluziler içeriyi gösterir şekilde açıktı. İki adam da, aynı anda gördükleri manzarayla iç çektiler. Pelin elinde kahve, ayakta masaya yaslanmış, gözleri kapalı, dudakları hafif kıvrılmış hâlde duruyordu. Biraz daha dikkat edildiğinde içeriden gelen *Come Away With Me*'nin sözleri net bir şekilde duyuluyordu. Ersin hayran gözlerle Pelin'i izlerken, Kenan'ın da aklı fazlasıyla karışmıştı. Hayatı boyunca, ömür boyu görmek isteyeceği bir manzara hiç görmemişti. Kendini toparlayıp Ersin'e bir bakış attı, genç adam bu durumun farkında bile değildi.

"Artık içeri girsek Ersin..."

"Affedersiniz... Eee, müzik gerçekten iyi..."

Pelin müziğin dışında bir başka ses duyduğunda gözlerini açtı. Ama o kadar kendinden geçmiş bir şekilde dinliyordu ki müziği, gözleri kısılmış hâlde bakıyordu karşısındaki iki adama. Birden toparlanıp elindeki kupayı masaya bıraktı.

"Affedersiniz, duymadım geldiğinizi..."

"Sorun değil... Şu müziği kapatacak mısınız?"

Pelin böyle ani bir çıkış beklemediği için bozuldu. Dizüstü bilgisayarının başına geçip müziği kapattı.

"Daha aktif çalışmamı sağlıyor, bundan sonra kulaklıkla dinlerim."

Buz taneleri, havada uçuşur gibi bir Kenan'a bir Pelin'e çarpıyordu. Bir çalışanının yanında, başka bir çalışanı tarafından böyle bozguna uğratılması hiç hoşuna gitmemişti. Ersin de ortamdaki gerginliği, özellikle de Kenan'dakini fark ettiği için sessizce durmanın daha iyi olacağına karar verdi.

"Öğleden sonraki toplantı için sunum hazır mı?"

"Neredeyse hazır sayılır, sadece üstünde birkaç düzeltme yapacağız. Öyle değil mi Ersin?"

"Evet, neyse ki az işi var."

"Umarım istediğim gibi olmuştur. Şimdi ben işime döneyim ki sizi de işinizden alıkoymayayım."

İma yüklü bu sözler üstüne başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Pelin'in bağlı olarak çalıştığı kişiye ismiyle hitap etmesi gözünden kaçmamıştı, bu da hoşuna gitmemişti. Pelin'i ona teslim etmekle hiç iyi yapmamıştı. Ayrıca bugün yine o seksi bluzlarından birini giymişti. Toplantıda sunuma konsantre olabileceğini hiç sanmıyordu.

Kenan çıktıktan sonra ikisi de derin bir nefes aldı.

"Bu adamın derdi ne?"

"Kenan Bey disiplinli biridir. Normalde bizim şirkette hiçbir çalışan mesai saatlerinde müzik dinlemez. Ona göre bu, işini ciddiye almamak demektir; zaman kaybıdır."

"Fazla saçma..."

"Boş ver, takılma... Şunun üstünden geçelim, fazla zamanımız yok."

Kenan'a da söyledikleri gibi birkaç şeyin üstünden geçmişlerdi. Ersin gittikten sonra Pelin, lavaboya gidip makyajını tazeledi. Bu, patronun ve ilgili kişilerin karşısında yapacağı ilk sunum olacaktı. Üstelik o adama bu işi başarabileceğini göstermesi için önemli bir fırsattı. Eğer yapamazsa Kenan onu asla dikkate almayacaktı.

Odasına geçip dosyasını ve dizüstü bilgisayarını aldıktan sonra asansörlere yöneldi. Ersin daha önceden gidip toplantı odasındaki bağlantıları kontrol etmek istemişti. Asansöre binip katın düğmesine bastı. Daha iki kat çıkmıştı ki asansör bir anda durdu. Pelin panikle katın düğmesine bastı. *Burada, bu şekilde ve tek başına kalamazdı!* Asansörün açılma düğmesine bastı bu sefer. Ama hiçbir değişiklik olmadı. Bir anda hareketlenen asansör ani bir hızla aşağı inmeye başladı. Korkudan ve sarsıntıdan elindeki dosyaları ve bilgisayarını düşüren Pelin, kenarlara tutunarak dengesini sağlamaya çalıştı. Sadece birkaç saniye süren düşüş, bir anda kesildi. Pelin doğrularak bekledi, nefesi hızlanmıştı. Yeni bir panikatağın habercisiydi bu... Panikle asansörün kapısına vurup bağırmaya başladı. Alan o kadar daralmıştı ki ağlamaya başlaması an meselesiydi. Yumrukları ve sesi hiçbir işe yaramıyordu. Elini boynuna götürdü, nefes alamıyordu. Küçük bir

çocuk gibi yere çöktü. Normale dönmek için nefesini kontrol etmeye çalıştı. Belki de buradan hemen çıkacaktı. Asansörlerde kamera vardı, mutlaka biri görmüş olmalıydı. Onu kurtarmaya geleceklerdi.

***

On dakika geçmişti ve Pelin Hanım hâlâ ortalarda yoktu. Kenan sinirden köpürmüş durumdaydı. *Böylesine önemli bir işte nasıl oluyordu da bu kadar vurdumduymaz davranabiliyordu bu kadın?* Bu sorumsuzluk Kenan Türkoğlu için kabul edilemezdi. Ersin ise Pelin'in neden bu kadar geç kaldığını düşünüyordu. Her şey yolundaydı en son konuştuklarında. Onun hemen arkasından gelmiş olması gerekiyordu. Patronunun sinirli hâline bakınca Pelin için ciddi anlamda dua etmeye başladı.

"Bu işin önemini kimse kavrayamamış! Bu sorumsuzluğun sebebi nedir Ersin?"

"Efendim, belki de sunumun üzerinde bir şeyi düzeltiyordur."

"Neyi düzeltiyor? Sen onun yöneticisi değil misin? Senden habersiz ne olabilir? Daha ilk toplantısında bu ne sorumsuzluk?"

Kenan adeta kükrüyordu toplantı odasında. Hiç kimse ağzını açıp da tek kelime etmiyordu. Çünkü Kenan Türkoğlu, Pelin odaya girdiğinde onu öldürebilecek bir potansiyele sahipti o anda.

Kenan bu olana inanamıyordu. Küçücük bir kızın elinde oyuncak olmuştu, senelerdir yanında çalışan insanlara karşı küçük düşmüştü. Mesai saatinde müzik dinleyip keyif yapan birinden iş disiplinini beklemek gerçekten aptallıktı.

Odanın kapısı hızlı bir şekilde açılınca herkes kafasını o yöne çevirdi. Kenan'ın asistanı Eda gözlerinde korkuyla içeri girdi.

"Kenan Bey, Pelin Hanım!"

Kenan bu ismi duymasıyla adeta bir kaplan çevikliğinde yerinden kalktı. Kötü bir şeyler hissediyordu.

"Pelin Hanım asansörde kalmış. Kapıyı açmak için uğraşıyorlar, ancak Pelin Hanım'ın durumu hiç iyi değil..."

Kenan soru bile sormadan hızla çıktı odadan.

"Hangi asansör?"

"A1 asansörü... On beşinci kata düşmüş..."

Kenan bu son kelimeyle Eda'ya döndü.

"Ne demek düşmüş?"

"Asansör yukarı çıkıp bir anda aşağı düşmüş, kameralardan fark etmişler. Anladığım kadarıyla panikatak geçiriyor şu an..."

Kenan hızla kamera odasına koştu. Kapıyı öyle bir çarparak açmıştı ki güvenlikteki herkes şaşkınlıktan ve korkudan patrona bakakalmışlardı. Kenan ekrana eğilip Pelin'i gördüğünde biri kalbini bıçakla oyuyormuş gibi hissetti. Pelin dizlerinin üstünde duvara dayanmış nefes almaya çalışıyor, bir yandan da deli gibi kapıya vuruyordu. Yüzündeki korku dolu ifadeyi gördüğünde hızla çıktı kamera odasından. Merdivenlerden koşarcasına inip 15. kata geldi. Teknik ekip kapıyı açmakla uğraşıyordu.

"Bu kapı neden hâlâ açılmadı?"

Tsunami etkisi yaratan bir ortam vardı şimdi. Kenan herkesi ve her şeyi öfkesiyle yakıp yıkabilirdi. Yaklaşık beş dakika, Kenan'a beş saat gibi gelmişti. Kapı açıldığında Pelin'in perişan hâlini gördü. Ağlamaktan, kapıyı yumruklamaktan ve nefessizlikten baygın düşmüştü. Kenan hiç beklemeden Pelin'i kucağına aldı ve arabasını hazırlamalarını söyledi.

Hastaneye geldiklerinde Pelin'i acil odasına aldılar.

"Neyi var?"

"Panikatak... Uzun bir süre nefessiz kaldı."

"Siz dışarıda bekleyin..."

Perde kapanırken Kenan da yavaşça dışarı çıktı. Koridordaki sandalyelerden birine oturdu. Çok korkmuştu. O herkesin önünde Pelin'e öfkesini kusarken, Pelin çaresizce çırpınıyordu. Bunu düşününce kendinden nefret etti. Ona bir şey olması ihtimali bile delice bir korkuya sebep oldu.

On beş dakika kadar sonra içeriden çıkan doktoru görünce kalkıp ona yaklaştı.

"Durumu nasıl? Panikatak sebebiyle gelen kadın hasta yani..."

"Bir süre nefessiz kalmış, oksijen takviyesi yaptık. İlk kez mi oluyor?"

"Ben ikincisine tanık oluyorum. Bir keresinde, son iki senedir böyle bir durum yaşamadığını söylemişti."

"Şimdilik hastanede müşahede altında kalsın. Akşama doğru taburcu edebiliriz."

"Teşekkür ederim..."

Pelin özel odaya alındığında, Kenan da onun yanında kalmaya karar vermişti. Kime haber vermesi gerektiğini bilmiyordu. Pelin'le ilgili hiçbir şey bilmiyordu. *Nerede yaşıyordu? Ailesiyle mi birlikteydi yoksa tek mi yaşıyordu? Yakın olduğu arkadaşları var mıydı?* Telefonu çalınca dikkati dağıldı. Pelin rahatsız olmasın diye telefonu önce sessize aldı, sonra da yavaş adımlarla çıktı odadan.

"Efendim Eda?"

"Kenan Bey neredesiniz? Pelin Hanım iyi mi?"

"Caddedeki hastanedeyiz. Uyuyor şu an, durumu iyi... Akşamüstü çıkacağız. Orada her şey yolunda mı?"

"Evet efendim, burada bir sorun yok. Bir şeye ihtiyacınız var mı? Gelmemi ister misiniz?"

"Gelmene gerek yok. Pelin Hanım'ın ev adresini bana mesaj at, hastaneden çıkınca bırakayım."

"Peki, Kenan Bey..."

"Ailesiyle mi yaşıyor? Sen biliyor musun?"

"İki arkadaşıyla yaşıyor."

Kenan bir süre düşündü.

"Sen biriyle Pelin Hanım'ın çantasını buraya gönder. Şimdilik kimseye bilgi verme..."

"Peki, efendim..."

Telefonu kapattıktan sonra odaya döndü. Pelin yatakta doğrulmuş, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Yatman gerekiyor..."

"Kenan Bey..."

"Çok yoruldun, şimdi yat ve dinlen..."

Pelin olanları hatırlayınca utançla yüzünü buruşturdu. *Onu asansörden kim çıkarmıştı? Nasıl buraya gelmişti?*

"Kenan Bey çok özür dilerim, her şeyi berbat ettim."

"Neden bahsettiğini anlamadım."

"Toplantıya geç kaldım. Sayemde toplantı hiç olmadı galiba...

Hastanedeyim. Siz de karşımda, bu durumdan hiç hoşnut olmadığınızı belli ediyorsunuz."

Kenan bir an bu küçük kadının sözleri karşısında gülmek istedi. Ama bunu yapmadı. Yavaşça yatağa yaklaşıp sandalyeye oturdu.

"Senin suçun değildi. Konu sağlıksa her şey hoş görülebilir."

"Bence arkanıza bile bakmadan kapıdan çıkıp gitmelisiniz. Özel eşyalarımı aldırtırım daha sonra."

"Bak Pelin. Daha ilk toplantında talihsiz bir durumla karşılaşmış olabilirsin. Ama bu senin elinde olan bir şey değildi. Bir hata hiç değildi. Toplantı yine yapılır. Doktor birazdan gelip durumuna bakar. Belki beklenenden erken çıkarız; ben de seni eve bırakırım."

Ona Pelin mi demişti? İsminin önünü süsleyen hanım kelimesini kullanmamış mıydı yani? Hem bu adam niye bu kadar şefkatli bakıyordu ki? Bu yoğun durumdan kurtulmalıydı. Doktor da onu duymuş olacaktı ki içeri girdi. Tabii o anki ne olduğu anlaşılmayan şey de dağılıp gitmiş oldu.

"Pelin Hanım nasıl hissediyorsunuz?"

"Daha iyiyim..."

"Ne zamandır panikatak hastasısınız?"

"Yaklaşık altı sene önce fark ettik, lisede soyunma odasında kilitli kaldım. Ne olduysa o günden sonra oldu. Son iki senedir de hiç olmamıştı. Sanırım atağı tetikleyen hiçbir şey olmamıştı bu sürede."

"Anlıyorum. Bu son atak için korkulacak bir şey yok. Fazla oksijen vermemize gerek kalmadı zaten, bünyeniz çabuk toparladı. Tahmin ettiğimizden erken çıkarabiliriz sizi. Hatta isterseniz şu an bile çıkabilirsiniz."

"Şimdi çıkmak istiyorum."

"Pekâlâ... Çıkış için dosyanızı imzalayacağım. Geçmiş olsun..."

"Teşekkür ederim..."

Doktor gittikten sonra bir hemşirenin yardımıyla hazırlandı. O sırada Kenan da çıkış işlemlerini halletti. Arabada giderlerken Kenan Pelin'e döndü.

"Evin nerede?"

Eda adresi mesaj atmıştı elbette ama Pelin'i konuşturmak iste-

mişti. Pelin ona evini tarif ettikten sonra pek konuşmadı. Kenan da bunun için onu zorlamadı. Eve geldiklerinde uygun bir yere park etti arabayı. Pelin ona dönüp biraz mahcup bir şekilde baktı.

"Benim için yaptıklarınıza çok teşekkür ederim. Ve size böyle bir gün yaşattığım için de özür dilerim."

"Sen iyiysen sorun yok, düşünme şimdi bunları... Yarın işe gelme, dinlensen iyi olur. Zaten acil bir iş yok. Toplantıyı cuma günü yaparız."

"Bu cömert davranışların altında ezildiğimi söylemek isterim. Siz iyi birisiniz."

"Cömert davranışlarım olmasaydı iyi biri olmayacak mıydım?"

Pelin gülümsedi ve gülümseyişi bir güneş gibi ışıldadı arabanın içinde.

"Affedersiniz, öyle demek istememiştim."

"Pekâlâ, yorgun olmana veriyorum bu durumunu... Çarşamba günü görüşürüz."

"Görüşürüz..."

Arabadan inip apartmana doğru yürüdü. Kapıdan girecekken dönüp baktı. Kenan hâlâ arabada, onun içeri girmesini bekliyordu. Pelin hafif bir baş selamıyla içeri girdi. Kenan ise uzaklaşırken radyoyu açtı. Pelin'i bırakmış ve kendi hayatına dönmüşken radyoda çalan şarkı onu şaşırtmıştı. Pelin kahve kupası elinde, gözlerini kapatmış duruyorken çalan şarkıydı bu. Yüzündeki sert ifade yerli yerinde dursa da gözlerindeki gülüş görülmeye değerdi.

***

"Aaa! Sen erken mi geldin bugün?"

Miray içeri girdiğinde Pelin'i koltukta uzanırken bulmuştu.

"Bugün ilk toplantıma girecektim. Sunumu ben yapacaktım. Lanet asansörde kaldım ve panikatak geçirdim. Sonra patronum beni hastaneye getirdi, yani aslında getirmiş çünkü o kısım bende yok, başımda bekledi, çıkış işlemlerini halletti, beni evime bıraktı ve yarın için izin verdi."

"Ya, neden haber vermiyorsun birimize? İyi misin şimdi?"

Korkulu gözlerle arkadaşına bakıyordu.

"Merak etme, iyiyim. Bana çay yapacak mısın?"

"Hasta hâlde bile beni kullanmaya utanmıyorsun, değil mi?"

Pelin gülerek Miray'a baktı.

"Huyum kurusun..."

"Hemen yapıyorum."

"Lâl'den haberin var mı?"

"Hayır camm, gelir ama birazdan..."

Miray çay suyu koymak için mutfağa geçti. Pelin de başını yastığa koyarak gözlerini kapattı. Bugün gerçekten yorulmuştu.

8. Hiçbir erkek çekici bulduğu bir kadınla arkadaş olmak istemez. Her zaman onunla sevişmek ister. *

Miray

Yaz mevsimini severdi Miray, güne güzel uyanmıştı. Yatakta gerindi. Önce duşa girdi. Sonra üstüne rahat bir şeyler giyerek mutfağa geçti. Koridor boyunca yürürken duyumsadığı kokuyla kendinden geçti. *Demek bu sabah kahvaltıyı Lâl hazırlıyordu.* Kafasını mutfak kapısından uzattığında gördüğü şeye inanamadı. Pelin ocağın başında, tavada krep yapıyordu. *Krep mi yapıyordu? Yok artık!* Miray kesinlikle rüya görüyor olmalıydı.

"Pelin?"

"Günaydın hocam... Bak şahane krep yaptım size."

"Krep olduğunu ve kokusundan anlaşıldığı üzere şahane olduğunu anladım da bunu yapan kişinin sen olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum doğrusu."

Pelin, mutfağa ışık saçan bir gülümsemeyle Miray'a döndü.

"İltifatın için teşekkürler canım... Fazla süslü, her daim topuklu ayakkabı giyen biri olabilirim ama mutfak işlerinden de anlıyorum."

"Evet, bugün kesinlikle tescillenmiş oldu. Ne zaman bakıyoruz tadına?"

"Lâl de gelsin, otururuz hemen..."

---

* Rob Reiner'ın yönetmenliğini yaptığı *When Harry Met Sally* filminden. *–ylm*

Keyifle yapılan kahvaltının ardından Miray ve Lâl evden ayrılırlarken Pelin de dünkü olaydan sonra o gün için evde izinliydi.

***

Bugün salıydı ve hiç haz etmediği adamla dersi vardı. İyi ki dersler bir saatten fazla sürmüyordu ve iyi ki Akın Bolatlı dersi yarım saat tutuyordu. Gerçi bugün de geçen seferki gibi olur mu, henüz bilmiyordu. Sadece öyle olmaması için dua ediyordu.

Kortlara doğru ilerlediğinde öğrencisinin çoktan gelmiş olduğunu gördü. Derin bir iç çekerek nefesini verdi. O gece yaşanan her neyse yine o gecede kalmıştı. Şu an kesinlikle profesyonel olmalıydı. İsteksizce de olsa adama yaklaştı. Adam onun geldiğini hissetmiş gibi arkasını dönüp, gün ışığı gibi bir gülümsemeyle karşıladı onu. Miray bir an yanlış gördüğünü düşündü. Adamın bu sakin ve kibar, *kibar mı demişti*, hareketine bir anlam verememişti.

"Günaydın hocam..."

"Günaydın Akın Bey..."

"Ne güzel bir gün, sizce de öyle değil mi?"

"Öyle... Başlayalım mı?"

"Tamam, başlayalım."

"Tarih dersini es geçip uygulamalı yapacağız bugün dersi..."

Miray'ın imasına hafifçe gülümseyen Akın, onu şimdiden kızdırmamak için kendini tuttu.

"Sanırım raketi düzgün tutamıyorum, geçen sefer de dinleyememiştim. Tekrar gösterebilir misiniz?"

Miray hafifçe gözlerini kısıp karşısındaki adama baktı. Bugün kesinlikle tuhaftı. Yani, yani... Aslında tam da olması gerektiği gibiydi ama bu halleri Miray'ın onu yadırgamasına neden olmuştu. O yüzden adamın her bir sözü ve bakışı onu şaşırtıp kafasını karıştırıyordu.

Akın'ın önüne geçip, raketi tutmuş olduğu sağ elinin üstüne koydu elini. Vücudunun duruşunu, eğim açısını ve birkaç ayrıntıyı daha ayarlayıp sözlü olarak da ifade ettikten sonra yavaş ama kararlı bir atış yaptılar filenin karşı tarafına. Her bir hareketle duyuları da harekete geçen Akın, çözülmemek için kendini zor tutuyordu. *Bu kadın*

hangi kokuyu kullanıyordu? Daha önce hiç duymamıştı bu kokuyu. Bilinen bir marka değildi anlaşılan. Yüzünde hiç makyaj yoktu. Onun bildiği, kadınlar zaman ve mekân fark etmeksizin her an her şeye hazırlıklı olurlardı. Oysa ki bu kadının bu tip şeylerle ilgilendiği yoktu. O gece, o seksi elbiseye yakışır abartılı bir makyaj da yapmamıştı. Çok doğaldı, çok çekiciydi, çok seksiydi. Eğer biraz daha böyle şeyler düşünürse Miray'dan tokadı yiyecekti. Çünkü fazlasıyla tahrik olmuştu ve Miray'ın o sertliği hissetmesi an meselesiydi.

"Bu sefer zorlanmadınız, açıkçası daha istekli gördüm sizi..."

Akın içtenlikle gülümsedi. Çünkü bundan sonra sergileyeceği her davranışın içten olmasına özen göstermek zorundaydı. Bu kadın diğer kadınlara zerre benzemiyordu ve Akın'ın oyununu anlamaması gerekiyordu. İşin ucunda çifte zevk vardı ne de olsa!

"Keyifli bir spor... Bir önceki derste fark etmemiştim."

Miray bir şey söylemeyince devam etti sözlerine.

"Sizden üç kere özür dilerim."

Yanlış duymuştu herhalde? Bu kendini beğenmiş adam ondan özür mü dilemişti yani? Gözleri şaşkınlıkla açıldı. Bunu gerçekten beklemediğini anlayan Akın, biraz daha yaklaştı Miray'a. O anda algıladığı o kadınsı koku, rolünü zorlaştırıyordu. Çünkü bu oyunda Miray'dan hoşlanmak ve etkilenmek yoktu.

"İlk karşılaştığımızda size fazlasıyla kaba davrandım. Sanırım iyi günümde değildim. İlk derste de kabaydım. O gece de fazlasıyla kabaydım, evet. Yani hepsi için üzgünüm. Umarım beni affedersiniz..."

Bu kadarı gerçekten fazlaydı, şu noktada düşüp bayılması gerekiyordu galiba. Kendini toparlayıp yumuşak bir ses tonuyla cevap verdi.

"Anlıyorum. Neyse, geçmişe bakmaya gerek yok. İsterseniz devam edelim."

"Anlaştık..."

Dersin kalan süresi sakin ve uyum içinde geçti. Akın, Miray'ı hiçbir şekilde sinirlendirmedi. Çok nazik davrandı ve hatta yaptığı birkaç küçük espriyle onu gülümsetmeyi bile başardı. Gülümseyince çok güzel olduğunu düşündü. Bu düşüncenin aptalca sırıtmasına

neden olduğunu fark ettiğinde, içinden kendine esaslı bir küfür savurdu.

Miray'ın sonraki öğrencisi, o gün için derse gelemeyeceğini haber vermişti. Miray da duş aldıktan sonra kulüpte kalmak istemediğini fark ederek çantasını alıp çıktı. Ana giriş kapısına yaklaşıyordu ki lacivert bir Porshe tam önünde durdu. Camları siyah olduğu için kimseyi göremiyordu. Kapı açılıp da Akın indiğinde merakla beklemeye başladı.

"İsterseniz sizi gideceğiniz yere kadar bırakabilirim."

"Teşekkür ederim, zahmet vermek istemem."

"Zahmet vermezsiniz... Yolda sohbet edeceğim biri olursa hoşuma gider."

Bu adam niye başını yana eğip böyle gülümsüyordu ki? Kendisini etkilemeye mi çalışıyordu yoksa? Hayır, bu adamdan uzak durmalıydı. Daha yaptıklarını unutmamıştı.

"Gerçekten buna gerek yok, taksi gelmek üzeredir zaten..."

Ama Akın'ın pes etmeye hiç niyeti yoktu.

"Miray Hanım, kuru bir teşekkür içime sinmedi. Hiç değilse sizi gideceğiniz yere kadar bırakayım. Yaptığım kabalığı telafi etmek istiyorum."

İnsanlar birkaç gün içinde bu kadar değişebilir miydi? Neredeydi o kaba saba, kendini beğenmiş, sinirli adam? Neredeydi bu karşısındaki centilmen, sakin ve ve ve... Ve yakışıklı mı mesela? *Hayır, Miray hayır! Bu kadar aptal olamazsın kızım. Kendine gel!* Ama alt tarafı kısa süreli bir yolculuk olacaktı. Hem ondan korkmasına da gerek yoktu.

"Pekâlâ, madem öyle istiyorsunuz."

Akın gülümseyerek çantayı Miray'ın omzundan alıp bagaja koydu. Hemen ardından binmesi için ona kapıyı açtı. Miray etkilenmediğini söylese yalan olurdu. Kafası iyice karışıyordu.

Yola çıktıklarında ikisi de pek konuşmadı. Ama bu sessizliği bozup aralarındaki her neyse normale dönüştürmek istiyordu Akın.

"Ne tür müzik seversin?"

"Hemen hemen her müziği..."

"Ama özellikle sevdiğin bir şeyler olmalı..."

Miray gözucuyla yanındaki yakışıklı adama baktı. Birçok kadının dizlerinin bağını çözen bir erkekle aynı arabanın içindeydi. *Ve bir dakika! Ne ara senli benli olmuşlardı?*

"Hmm... Pekâlâ, o hâlde bir seçim yapmalıyım. Bakalım tuttura-bilecek miyim?"

CD çalara bir CD taktı. *Barbra Streisand*'ın en sevdiği şarkısının müziği kulaklarına dolarken, ani bir refleksle Akın'a döndü. Gözleri büyümüş, ağzı şaşkınlıktan hafifçe açılmıştı. Onun bu hâlini gören Akın keyifle gülümsedi ve hedefi on ikiden vurduğunu anladı. Yolun kalan kısmında Akın sürekli şarkıyı başa almış, Miray'ı mutlu etmeye çalışmıştı. Müzik ve sözler dışında onlar da konuşmamışlardı zaten.

Miray'ın yaşadığı yere geldiklerinde Akın arabayı yavaşça sağa çekip kontağı kapattı. *Ne yani, gitmeyecek miydi? O da onunla birlikte yukarı mı gelecekti? Yoksa kahve teklifi mi bekliyordu?*

"Ben çantanı alayım."

Hayal kırıklığı... Lanet olsun! Bunu istemiyordu, öyle değil mi? Adam kahve içmek istese zaten Miray böyle bir şeye izin vermeyecekti. Ama yine de... Hoşnutsuzca başını iki yana salladı. Arabadan inip Akın'a doğru yürüdü.

"Getirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Rica ederim, bir süre birlikte olacağız biliyorsun."

Miray'ın yüzündeki ifadeyi görünce sözlerini yuvarlamaya çalıştı.

"Yani dersler nedeniyle... Birbirimizle konuşabildiğimize göre, dersler dışında sen-ben olabiliriz diye düşünüyorum. Tabii senin için sakıncası yoksa?"

Tamam, fazla çabuk olmuştu her şey... Miray bir günde kafasının bu kadar çok karıştığını hiç hatırlamıyordu. Ondan hoşlanmasa da adam bugün gayet nazik davranmıştı. Önceki hâlinden eser yoktu. Durduk yere arıza çıkarmak gereksizdi galiba.

"Sakıncası yok... Neyse, ben artık gitmeliyim. Tekrar teşekkür ederim."

"Görüşürüz..."

Görüşürüz? Eee... Evet, buna da tamam. Az önce bir süre daha görüşeceklerini söylemişti. *Tamam, her şey yolundaydı. Tamam, her şey Miray'ın kontrolü altındaydı. Öyle miydi?*

9. Baştan çıkarılmaktan kurtulmanın tek yolu ona boyun eğmektir.*

Pelin

Evde oturmaktan canı sıkılmıştı. Mutfağa girip sevdiği tatlıdan yapmaya koyuldu. Telefonun sesini duyunca salona geri döndü.

"Ersin?"

"Pelin nasıl oldun?"

"Çok iyiyim, sağ ol... Dinlenmek iyi geldi."

"Sevindim, korkuttun beni..."

"Neyse ki ölümcül bir şey değil..."

Bunu söylerken gülüyordu. Ersin de hattın diğer ucunda hafifçe gülümsedi.

"Akşam ne yapıyorsun? Birlikte bir şeyler yapalım mı?"

Pelin, Ersin'in ilgisinin farkındaydı. Ama her zaman normalize ediyordu. Bir arkadaş olarak iyiydi ama daha fazlası için... Pelin böyle yumuşak ilişkilerden hoşlanmıyordu, ilişkide tutku arıyordu. Ve aradığı şey kesinlikle Ersin'de yoktu.

"Aslında bu bir günümü iyi değerlendirip, evde dinlenmek istiyorum. Kenan Bey yarın normale dönüp bana iş yığacaktır."

"Tamam, o hâlde yarın şirkette görüşürüz."

"Görüşürüz..."

Telefonu kapatıp koltuğa bıraktıktan sonra mutfağa dönecekken, telefonunun yeniden çaldığını duydu. Tanımadığı bir numaraydı.

"Efendim?"

---

* Oscar Wilde.

"Pelin merhaba, ben Kenan..."

"Merhaba Kenan Bey... İşle ilgili bir sorun yoktur umarım? Eğer gelmemi isterseniz..."

"Hayır, bir sorun yok. Ben nasıl olduğunu öğrenmek için aramıştım seni..."

Sesinde şefkat mi vardı? Yoksa Pelin'e mi öyle geliyordu?

"Teşekkür ederim çok naziksiniz, gayet iyiyim. Dinlenmek iyi geldi."

"Müsait misin peki?"

"Anlamadım, nasıl?"

"Aşağıdayım, eğer müsaitsen gelmek istiyorum."

Patronu buraya mı gelmişti? Onu merak ettiği için? Fazla sessiz kalmış olacaktı ki telefondaki sesle kendine geldi.

"Evet, müsaitim. Yedinci kat, on dört numara..."

"Tamam, geliyorum."

Telefonu kapatıp etrafa göz attı. Her yer derli topluydu. Mutfağa geçip tatlının altını kapattı ve ortalığı topladı hemen. Kapı çaldığında koştururken aynadan kendini gördü. *Olamaz!* Üstünde Minnie Mouse'lu gece şortu ve bluzu vardı. *Yatarken giydiği kıyafetleri!* Saçları da dağınık gibiydi. Kapı ısrarla ikinci kez çalarken kaderine lanet etti. Kapıyı açtığımda gücü üstünden adeta akan, fazlasıyla yakışıklı patronunu gördü. Son bir dakikada içinden bilmem kaçıncı kez lanet ederken normal görünmek için uğraştı.

"Hoş geldiniz, buyurun..."

Kenara çekilip Kenan'm geçmesini bekledi. Kenan salona girdiğinde, etrafa göz gezdirip Pelin'e döndü. Nedense gözleri Pelin'in üstündeki komik ve çocuksu kıyafetlerde takılı kaldı. Çenesinde bir kas seğirdi. Çünkü Pelin bluzunun içine sutyen giymemişti. Ve göğüsleri her şekilde kumaştan belli oluyordu. Pelin, ona bakan gözlerin, göğüslerine indiğini fark ettiğinde korkuyla yutkundu. Bir şeyler söylemeli ve aralarındaki bu gerginliği bozmalıydı. Ama lanet olsun ki ağzı kilitlenmiş gibiydi.

"Affedersin, haber vermeden geldim."

"Eee... Önemli değil... Yani bilseydim...

Bilseydim ne? *Bilseydim sizi bu komik kıyafetlerle, üstelik yarı çıplak bir şekilde evime davet etmezdim! Böyle mi derdi?*

"Oturabilir miyim?"

"Elbette... Kusura bakmayın, sizi beklemediğim için şaşkınım."

"Asıl sen kusura bakma... Önceden haber vermeliydim."

"Ne içersiniz?"

"Soğuk bir şey olabilir."

"Hemen dönerim."

Salondan çıkıp mutfağa geçerken Kenan'ın göz hapsinde olduğuna adı kadar emindi. Çünkü az önce göğüslerine bakan gözlerin, tam şu anda kaçlarında gezindiğine bahse girerdi. Elleri titreyerek buzdolabını açtı. Portakal suyunu çıkarıp bir bardağa doldurdu. Yanına dün Miray'ın yaptığı kurabiyelerden koydu. Elinde tepsiyle içeri döndüğünde Kenan'ın salonu incelediğini gördü.

"Bu puzzle'ı sen mi yaptın?"

"Miray, Lâl ve ben birlikte yaptık. Ben Londra'ya gitmeden önce..."

"Ev arkadaşların mı?"

"Evet, kendimi bildim bileli birlikteyiz."

"Mehmet Bey'e bilgi vermedim durumunla ilgili, telaşlanmasını istemedim."

"İyi yapmışsınız, ben de onu endişelendirmek istemem. Babamlar şu an yurt dışında oldukları için onlar dönene kadar ona emanetim. Yani babamların gözünde... Eğer bilseydi kendini kötü hissederdi."

"Bu sabah sunumuna baktım biraz, iş hukukuyla gerçekten ilgilisin. Güzel bir çalışma olmuş. Ersin de senden memnun..."

Ersin'i özellikle araya katmıştı. Çünkü Pelin'in onun hakkında ne düşündüğünü öğrenmek istiyordu.

"Bunu duyduğuma sevindim, Ersin'le çalışmaktan ben de memnunum."

Evet aslanım, başlıyoruz!

"Ersin işinde iyidir, şimdiye kadar beni hayal kırıklığına uğratmadı."

"Ben kısa süredir tanıyorum. Ama işinde olduğu kadar, insan ilişkilerinde de çok iyi..."

"İnsan ilişkilerinde?"

"Dünden beri rahatsızlığım nedeniyle birkaç kez aradı sağ olsun. Hatta siz aramadan önce onunla konuşuyordum."

"İşle ilgili bir şey için mi aramış?"

Hayır, iş değil tabii ki!

"Hayır, nasıl olduğumu sordu yine. Akşam da bir şeyler yapmak istedi. Sanırım moralimi düzeltmek için..."

Kenan farkında olmadan yumruğunu sıktı. Çenesi gerildi. Bu adama haddini bildirmeliydi. Bu kız ona emanetti. *Ne emaneti Kenan? Kendini kandırma! Bal gibi kıskanıyorsun!*

"Kenan Bey?"

"Ben artık kalksam iyi olur, meyve suyu ve kurabiyeler için teşekkür ederim. Kim yaptıysa çok lezzetli olmuş."

"Afiyet olsun, Miray yaptı."

"O hâlde teşekkür ettiğimi söylersin."

Pelin onu yolcu etmek için kapıya kadar gitti. Kenan bir an dönüp bir şey söylemek istedi ama ne söylemesi gerektiğini bilemedi.

"Yarın görüşürüz..."

"Görüşürüz..."

Kapıyı kapattıktan sonra salonun camına gitti. Kenan'm apartmandan çıkıp arabasına doğru gidişini izledi. Kenan izlendiğini fark etmiş gibi başını kaldırıp baktı ama tek bir hareket yapmadan arabasma bindiği gibi gaza bastı.

Bu sabah asistanına Norah Jones'un CD'sini istediğini söylemişti. Şimdi evine giderken yine o şarkıyı dinliyordu. Müzik o kadar baştan çıkartıcıydı ki Pelin'in yüzü gözünün önünden gitmiyordu. Onun o sıcacık bakan gözlerinde eridiğini hayal etti. Bu şarkıda onunla dans ettiğini, elini beline koyuşunu düşledi ve kokusunu duyumsadı. Az önce karşısında o çocuksu kıyafetleriyle bile nasıl seksi, nasıl kadınsı durduğunu hatırladı. Ve göğüsleri... Yumuşacık olduğuna bahse girerdi. Tüm duyularını ateşlemişti o görüntü. *Acaba evde hep öyle mi geziniyordu? Yani sutyeni olmadan?* Aptal bir âşık gibi hissediyordu şu an. Sinirlenip kafasını iki yana salladı. CD'yi çıkardı. Gaza daha fazla yüklendi. Bugünlük bu kadarı yeterdi.

10. Severine'in bedeni, o zamana kadar hiç tatmadığı bir elektrik akımıyla sarsıldı.*

Lâl

Akşama ne kadar vardı bilmiyordu. Hatta akşam olmasını hiç istemiyordu. Ama söz ağızdan çıkmıştı bir kere. O Simge cadısına karşı küçük düşmemek için kendini küçük düşürüyordu. Telefonu eline alıp hızlı aramalardaki bir numarayı aradı. Telefon sadece üç kez çalmıştı ama Lâl sabırsızlıktan sinirlenmeye başlamıştı. Telefon açıldığmda o anki öfkeyle konuştu.

"Ya neredesin? Niye bu kadar geç açıyorsun telefonu?"

"Sakin ol ya... Fazla çalmadı ki... Hem senin neyin var?"

Kontrollü olmalıydı, özellikle de bugün. Derin bir nefes aldı.

"Özür dilerim, sinirlerim bozuk."

"Hâlâ şu röportaj işi mi?"

"Lanet olsun ki evet..."

"Hiç gelişme yok mu? Yani nedir bu kadar bu adamı inadından döndürmeyen şey, hiç anlamıyorum."

Sanki ben anlıyorum da!

"Bilmiyorum canım. Neyse ben seni şey için aramıştım aslında..."

"Yoksa akşama özel yemek mi istiyorsun? Evdeyim diye bana yüklenmeye mi karar verdiniz Miray'la?"

"Hayır, herhangi bir isteğim yok. Ben bu akşam biraz geç geleceğim, onu söylemek için aradım."

"Ne kadar geç? Yemek için seni bekleyebiliriz."

* Gündüz Güzeli, Joseph Kessel, Can Yayınları, Çev: Aykut Derman.

"Hayır, beklemeyin. Eee... Yani ben bir hayli geç gelebilirim. Of... Pelin siz beni bu gece beklemeyin."

"O da ne demek şimdi? Nerede kalacaksın? Hem sen nereye gidiyorsun ki?"

Ona nasıl anlatacaktı ki? Kimse anlamazdı, anlayamazdı. Bir röportaj uğruna bir erkeğe zamanımı satıyorum mu diyecekti? Alı... Kimi kandırıyordu ki? Böyle süslü cümlelerle olayı daha meşru hâle mi getirecekti sanki? Olay zaten yeterince iğrençti. Hiçbir şey bu durumu masumlaştıramazdı.

"Ya, bir arkadaşım aradı, İstanbul'a gelmiş. Ben de uzun zamandır erteliyordum. Yine aynı şeyi yaparsam çok ayıp olacak. Hem alt tarafı bir gece..."

Bir gece! Öyle mi Lâl? Hadi bu geceyi atlattın. Kalan altı gün için nasıl bir mazeret uydurmayı düşünüyorsun? Aptalsın sen aptal! Gaza gelmeye bu kadar mı müsaittin?

"Kimmiş o arkadaşın? Ben hepsini tanıyorum sonuçta."

"Yok, sen bunu tanımazsın. Ya, neyse ne, siz beklemeyin işte beni. Ayrıca benim işe dönmem gerek. Yarın görüşürüz."

"Tamam canım, sen öyle diyorsan..."

***

Mert koltuğunda arkaya yaslanmış, gözleri kapalı hâlde düşünüyordu. Ne olmuştu da Lâl teklifini kabul etmişti merak ediyordu. Daha yirmi dört saat geçmemişken, dün söylediği o zehir zemberek sözlerden sonra fikrini ne değiştirmişti? Bu bir yandan hoşuna gitse de diğer yandan canını sıkıyordu. Mert kadınlar konusunda her zaman doğruyu hissetmişti. Bütün kadınlar para, gösteriş ve güç peşindelerdi. Mert hiçbir şey yapmadan kendileri gelirdi. Çünkü bütün kadınların istediği her şey Mert Arıkanlı'da fazlasıyla mevcuttu. En başta Lâl'in de o kadınlardan olduğunu düşünmüştü. Yani ilk gördüğünde... Ama onun kendinden emin, Mert Arıkanlı gibi bir adamdan hiç etkilenmemiş tavırları kafasını karıştırmıştı. Ama sonra onu takip etmeye cesaret etmişti. O komik şapka ve gözlük aklına gelince hafifçe gülümsedi. Son ana kadar direnmiş, üstelik duydukları karşısında öfkeli sözler söyleyip yine arkasına bile bakmadan

çekip gitmişti. Peki... Buraya kadar her şey tamamdı. O kadar kesin konuşan bir kadın neden tüm sözlerini yutup geri adım atmıştı? O da diğer kadınlar gibiydi belki de... Yaptığı iş nedeniyle ne kadar popüler bir editör olduğunu biliyordu, elbette onu araştırmıştı. Belli ki işlerini halledip böylesine başarılara imza atmış olması, diğer erkeklerin de tekliflerini kabul etmiş olmasından kaynaklanıyordu. Bunu düşününce dişlerini sıktı. Neden böyle öfkelendiğini kendisi de bilmiyordu. Lâl'in o güzel tenine başka erkeklerin dokunmuş olması ihtimali sinirlerini bozmuştu. Düşüncelerinin arasında kaybolmuşken telefonu çaldı.

"Evet?"

"Mert Bey istediğiniz her şey hazır..."

"Güzel..."

Telefonu kapatıp saate baktı. Zaman dolmak üzereydi. Lâl Hanım da aramadığına göre kararında ciddiydi.

***

Bu sıcaklardan nefret ediyordu. Öyle kolay kolay terlemezdi. Ama şu an elleri resmen su içindeydi. Sırtından soğuk terler boşanıyordu. Kendini sakinleştirmeye çalışmak hiç kolay değildi. Birazdan bir telefon alacak, bir arabanın kendisini beklediğini öğrenecek ve kurbanlık koyunlar gibi o arabaya binecekti. Ve o anda telefonu çaldı. O kadar gerilmişti ki olduğu yerde sıçradı.

"Efendim?"

"Lâl Hanım, ben Mert Bey'in yanından geliyorum. Aşağıda sizi bekliyorum."

"Geliyorum, teşekkürler..."

Elleri titriyordu. Çantasını alıp odasından çıktı. Derginin kapısından çıktığında dün gördüğü siyah Bentley'yi gördü. Biraz daha kapıda dikilirse dikkat çekecekti. Hızlı adımlarla araca yaklaştı. Şoförün kendisine açtığı kapıdan araca bindi.

Yola çıktıklarında araçtaki sessizlik sinirlerini iyice bozmuştu. Havayı dağıtmak için şoförle konuşsa fena olmazdı.

"Nereye gidiyoruz?"

Sessizlik... Küçücük alanda bu adamın kendisini duymamış olması imkânsızdı. Sesini biraz daha yükseltip tekrar konuştu.

"Size bir soru sordum, nereye gidiyoruz?"

Şoför dikiz aynasından Lâl'e kısa bir an bakıp, bakışlarını tekrar önünde uzanan yola çevirdi. Sonra büyük bir kayıtsızlıkla konuştu.

"Mert Bey'in otellerinden birine..."

Cümledeki tek bir kelime bütün tüylerini diken diken etti. Tüm saç tellerinin havaya dikildiğine yemin edebilirdi. Nihayet kendinde konuşma gücünü bulmuştu.

"Otel! Sadece bir yemek için normal bir restoran varken, neden otel?"

Adam cevap vermedi. Hatta Lâl'i duyduğu bile şüpheliydi.

"Seni lanet olasıca! Bana bir cevap ver!"

Adam aynı kayıtsızlıkla cevap verdi.

"Ben bana verilen emirleri sorgulamam Lâl Hanım, sadece yaparım."

Ne yapacaktı şimdi? Bir otel! Hem de Mert Arıkanlı'ya ait bir otel... Adam tüm Türkiye'de ve kendisi de yaptığı iş nedeniyle tanınırken, böylesine aleni bir şekilde onun oteline gitmek! *Tanrım! Bu resmen skandaldı!* Biri görecek veya duyacak olursa kariyeri biterdi. Utancından ölürdü. Bütün bu düşüncelerin arasında kendini kaybetmişken aracın bir yere yanaştığını gördü. Kafasını çevirip baktığında insanda hayranlık uyandıran oteli görünce bu kez sert bir şekilde yutkundu. Araçtan inip topuklarını poposuna vura vura kaçabilirdi.

Şoför kapısını açıp araçtan indiğinde tüm vücudu titriyordu. Çaktırmadan etrafına bakıp kendisini tanıyan biri olabilir mi diye etrafına göz gezdirdi.

"Lâl Hanım, resepsiyonda size eşlik edecekler. Onlara Mert Bey ile iş görüşmeniz olduğunu söylemeniz yeterli..."

İşte şimdi bayılacaktı! Mert Arıkanlı'yla onun otelinde akşamın bu saatinde iş görüşmesi olduğunu resepsiyondaki herhangi birine söylecekti, öyle mi? *Bu! Bu! Lanet olsun! Bu fazlasıyla küçük düşürücüydü!* Buradan hemen gidecekti. Arkasına bile bakmadan durdurduğu ilk taksiye binip burayı terk etmeliydi ama yapamadı. Ne olduğunu anlamadığı bir güç, adımlarını otele doğru yönlendirdi. Yapacağı bu şey için o an ileride pişman olacağını hissetse de geri dönemedi. Bir

zaman sonra bu anı düşündüğünde bile neden geri dönemediğine bir cevap bulamayacaktı.

Resepsiyona geldiğinde ne diyeceğini bilemez hâldeydi. Sakin ve telaşsız görünmek için büyük uğraş veriyordu ama ne yaparsa yapsın hiçbir şey değişmiyordu. Güler yüzlü resepsiyonist yan taraftaki işini bitirip Lâl'e doğru döndü.

"Hoş geldiniz efendim, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Mert Arıkanlı'yla iş görüşmem vardı. İsmim Lâl Çetin..."

Bir anda çıkmıştı ağzından cümleler. Normal konuşabildiğine sevindi. O an buna bile sevindiğine inanamıyordu gerçekten.

"Lâl Hanım, bu oda kartınız. Arkadaşlar size yardımcı olacaklar."

Lâl eline tutuşturulan karta utanç ve öfkeyle baktı. Kendisini o işi yapmak zorunda kalan kadınlar gibi hissediyordu. Zorlukla yutkundu ve yanına gelmiş olan otel yardımcısına kısa bir bakış attıktan sonra onu takip etti. Gözyaşları gözlerini yakıyordu. Ama tek bir tanesinin bile yanaklarından düşmesine izin vermeyecekti. Asansörle odanın bulunduğu kata geldiklerinde görevlinin kendisine bir şeyler söylediğini fark etti.

"Affedersiniz, ne dediniz?"

"Burası özel bir kattır, sadece süitler bulunur. Bu hafta için bu kat tamamen size ait..."

Bu sefer kesinlikle yanlış duymuştu. Adamın bu sözleri gerçek olamazdı. *Daha ne kadar küçük düşürülecekti?* İçinde kopan fırtınalara inat dudaklarından tek bir cümle döküldü.

"Teşekkür ederim."

Otel görevlisi kartı kendisine verdikten sonra bir süre kapının arkasında öylece kaldı. Adım atmak hiç bu kadar zor gelmemişti. Yavaş adımlarla odanın içine doğru ilerledi. *Ah! Pardon!* Bu saray yavrusu süite oda diyerek hakaret etmişti. Süitin resmen bir evi andıran görüntüsü nefesini kesti. Altın renginin yoğun olduğu salon takımı, köşede dikkatini çeken mütevazı bir kitaplık, çalışma masası, duvara monte edilmiş devasa boyutta bir plazma, salonun bütün dekorunu tamamlayan diğer ayrıntılar gerçekten çok güzeldi. Burayla özel olarak ilgilenildiği belliydi.

Adımlarını ne olduğunu henüz göremediği bir kısma çevirdi. Bir

ev sıcaklığına sahip, hayallerindeki gibi bir mutfak vardı burada. Buraya biraz alıştığını düşünerek adımlarını yatak odasına yönlendirdi. Hayatı boyunca hiç görmediği kadar büyük bir yatak ona bakıyordu. Bu görüntüyle sertçe yutkundu. Gözünün önüne gelen görüntüleri, kafasını iki yana sallayarak defetti. O sırada yatağın üstündeki notu fark etti. Hızlı adımlarla yatağa yaklaşıp notu alıp okumaya başladı.

"İhtiyacın olan her şey giysi dolabında... *Sekizde hazır ol...*"

Lanet olsun sana Mert Arıkanlı! Senden nefret ediyorum!

Büyük bir hırsla giysi dolabına yönelip kapısını açtı. Açmasıyla birlikte gözleri kamaştı. Sevebileceği, hatta bayılabileceği tarzda bütün elbiseler bir aradaydı. Ellerini yavaşta kumaşların üstünde gezdirdi. Sonra sanki ateşe değmiş gibi çekti elini. *Kahretsin!* Kendini fahişe gibi hissediyordu. Nasıl düşmüştü bu duruma? Ömrü boyunca nefret edecekti, hem o adamdan hem de kendisinden.

Artık geri dönüşü olmadığını düşünerek, seçtiği bir elbiseyi yatağın üstüne bıraktı. Gardırobun diğer kısımlarında bulduğu ayakkabılardan elbiseye uygun olanı seçti. Terlemişti ve duş almaya ihtiyacı vardı. Ama üstündeki iç çamaşırlarını da değiştirmek istiyordu. Daha o sabah duştan sonra yeni giymişti ama şu an bunları tekrar giymek istemiyordu. Üstelik bu elbisenin altından belli olacaktı. Sonra birden aklına nottaki cümle geldi. *Bu her şeye iç çamaşırları da dahil miydi acaba?* Dolabın diğer kısımlarını kurcaladı. *Ve bingo!* Bu kısım seksi iç çamaşırları ve geceliklerle donatılmıştı. *Lanet! Lanet! Lanet!* Bu gecenin sonunda sevişme kaçınılmazdı! Bunun mesajını mı veriyordu bu adam? İki elinin avuçlarıyla sert bir şekilde dolaba vurdu. Sinirinin geçmesi için duşa girmeliydi bir an önce.

Seçtiği iç çamaşırlarını yatağa bırakıp banyoya yöneldi. Burası da tıpkı süitin diğer kısımları gibi muhteşemdi. Dolaplardan birinde beyaz bir bornoz buldu ve duşun yakınındaki askıya astı. Gözü jakuziye takılınca ürperdi. *Ya sadece yatakla kalmayıp jakuzide de sevişmek isterse?* Birden kendine karşı büyük bir öfke duydu. *Bir kere sevişmeye izin verecek miydi ki jakuzide olana izin versin!* Sinirle duşa girdi. Suyu ayarlayıp sakinleşmeye çalıştı.

Kurulandıktan sonra iç çamaşırlarını ve elbiseyi giyip aynanın karşısında kendisine baktı. Bütün her şey bir fahişe gibi davrandığı-

nı hissettirirken, neden üstündeki bu kıyafetler tam tersini söylüyordu? İç çekip makyaj masasına oturdu. Hafif bir makyaj yapıp saçlarına şekil verdi. Artık hazırdı. Telefonunda saate baktı, sekiz olmuştu. O anda kapının açılıp kapanma sesini duydu. Oturduğu yerden kalkarak beklemeye başladı. *Kahretsin!* Yine terlemeye başlıyordu. Güçlü adımların sesi gittikçe yaklaşıyordu. Kendisini sakin kalmaya zorladı. Sonra onu gördü. Üstünde kendisine çok yakışan ve zaten var olan yakışıklılığını iyice belli eden bir smokin vardı. Adam ona yaklaştıkça soğukkanlılığını yitiriyordu. Nihayet aralarında birkaç santim kaldığında adam durdu. Bir süre yüzünde gezdirdi bakışlarını. Sonra Lâl'in hiç beklemediği bir kayıtsızlıkla konuştu.

"Elbise yakışmış, bir başkası senin kadar iyi taşıyamazdı."

Lâl içinde biriktirdiği öfkeyle elini kaldırıp ona esaslı bir tokat atmak istedi. Ama Mert tetikte olduğu için Lâl'in küçük bileğini zamanında yakaladı. Lâl bileğini kurtarmak için boşta kalan eliyle Mert'in göğsünden itmeye çalıştı. Ama geriye sendelemeyi bırakın, Mert hareket bile etmedi. Bileğindeki acıyla dişlerinin arasından konuşan Lâl, bütün öfkesini kustu.

"Sen ne adi, ne aşağılık bir adamsın! Beni oteline getirtip, resepsiyondakilere rezil edip, bir de senin metresinmişim gibi bana kıyafet ayarlayıp, üstüne hakaret etmeye ne hakkın var?"

"Sakin olun Lâl Hanım, size kurallarımı söylemiştim. Kabul etmeyip arkanızı dönüp giden sizdiniz. Size hiçbir ısrarda bulunmamama rağmen, beni arayıp bütün bunları kabul eden de sizdiniz. Şimdi bunun için beni suçlamaya da hakaret etmeye de hakkınız yok."

Lâl bileğini kurtarıp tiz bir çığlık atar gibi konuştu.

"Siz bana hakaret ediyorsunuz! Siz! Söylediklerinizden böyle bir şeyi kastettiğinizi bilseydim buraya adımımı bile atmazdım."

"Lâl Hanım... Bütün bunların bir önemi yok, önemli olan sizin şu an burada olmanız."

"Lanet olsun ki buradayım."

"Neden biraz sakinleşmiyorsunuz? Ortada kötü bir şey yok, bu kadar sinirlenmenizi anlamıyorum."

Lâl bildiği kadarıyla Latince bir kelime kullanınca Mert'in kaşları çatıldı.

"Ne?"

Bu karşılık üstüne Lâl sinsice güldü.

"Ne dediğimi merak mı ediyorsunuz?"

"Az önce ne dediğinizi tekrarlayın, Türkçe!"

Lâl şimdi eğlenmeye başlamıştı işte. *Savaşta her şey mubahtı, öyle değil mi?*

"O hâlde size Latince dersi almanızı tavsiye ediyorum."

"Siz Latince mi biliyorsunuz?"

"Ne o? Hoşunuza gitmedi galiba?"

Hayır, hiç hoşuma gitmedi. Çünkü seni araştırıp önüme bilgileri yığan geri zekâlı bu bilgiyi atlamış!

"Her neyse... Artık yemeğe geçsek iyi olur."

Lâl'in herhangi bir karşılık vermesini beklemeden yatak odasından çıkıp salona geçti. Lâl içeriden yemeklerin geldiğini, birkaç kelimeyi ve masanın hazırlanmasıyla ilgili bazı sesleri duydu. Görevli çıkana kadar olduğu yerde beklemenin daha doğru olacağına karar verdi. Kapının kapanma sesi duyulunca ağır adımlarla salona doğru yürüdü.

Masa gerçekten şahane görünüyordu. Bu kadar kısa bir sürede bu bir mucizeydi. Ayrıca yemekler gerçekten iştah açıcı görünüyordu. O an çok acıkmış olduğunu fark etti. Mert'in sandalyesini tutup onu beklediğini görünce yavaş adımlarla masaya yaklaştı ve oturdu. Mert önce onun kadehini sonra da kendi kadehini doldurduktan sonra yerine geçti. Lâl, onun konuşmaya başlamasıyla kendini ortama vermenin daha kolay olacağını düşündü.

"Bana biraz kendinizden bahsedin."

"Pardon?"

"Latince sormadım, yani şaşırmanıza gerek yok."

"Size neden kendimden bahsedeyim?"

"Karşılıklı yemek yiyoruz. Yemek masasında susulmasından hoşlanmam."

"Ben de bana zorla bir şeyler yaptırılmasından hoşlanmam."

"Bir erkek arkadaşınız var mı? Eğer varsa hâline acıdım."

"Siz bugüne kadar gördüğüm en terbiyesiz adamsınız. Eğer bir erkek arkadaşım olsa ben şu an burada olur muydum?"

"Bunu yapan çok kadın var."

Lâl duyduğu bu hakaretle sandalyesini sinirle geriye itti.

"Sen nasıl bir manyaksın ya! Nasıl bu kadar iğrençleşebiliyorsun!"

Mert sakin bir hareketle sandalyesini geriye itip kalktı. Lâl'e yaklaşıp gözlerindeki kopkoyu öfkeye odaklandı. Ani bir hareketle bir elini Lâl'in ensesine götürüp diğer eliyle de belinden çekip tüm vücudunu kendisine yasladı ve Lâl'in o ilk günden beri tadını merak ettiği dudaklarına kapandı. Lâl ilk anda içindeki öfkeyle ne olduğunu anlamadı. Dudaklarının üstündeki temas ve karnının altındaki karıncalanma hissiyle Mert'i itmeye çalıştı. Ama bu o kadar kolay değildi elbette. Belini ve ensesini tutan el, dudaklarını tutan dudaklar o kadar ısrarcıydı ki adam bir milim oynamıyordu bile. İnatçı dudaklarının direnci yavaşça kırılıp, arasından yakıcı bir ıslaklığın diline ve ağzının içine temas etmesiyle kontrol edemediği bir inilti çıktı boğazından. Mert sonunda kollarındaki kadının direncinin düştüğünü fark edince, sahiplenici bir şekilde dilini Lâl'in diline dokundurdu. Daha önce hiçbir kadın kollarında direnmemişti. Ve o anda bunun fazlasıyla tahrik edici olduğunu fark etti. Dili, Lâl'in ağzını talan ederken, ensesindeki eli sırtına kaydı. Belindeki elini biraz aşağıya indirip onu daha fazla kendine çekti ve kasıklarının kasıklarıyla iç içe geçmesini sağladı. Bu sırada Lâl de direncini kaldırıp atmıştı. Mert'in göğsünü iten elleri yavaşça boynuna dolanıp ensesindeki saçlara dokunmuştu parmak uçlarıyla. Mert, içindeki açlığı doyurmak için Lâl'e kendini daha fazla bastırıp dilini onun ağzının en kuytularına kadar sokuyordu. Bu dudaklarda bal tadı vardı, uzunca bir süre bu baldan tatmak istiyordu. Elinin altındaki kalçaları sıkıp biraz daha kasıklarına bastırınca, kontrolsüzce bir inilti boğazından kopup geldi. O anda ne olduysa Lâl'i itti ve nefes almaya çalıştı.

Lâl ise öyle büyük bir şaşkınlık yaşıyordu ki az önce Mert Arıkanlı'yla öpüştüğüne inanamıyordu. *Sadece öpüşmek mi?* Neredeyse ayaküstü sevişmek üzerelerdi. Bu düşünceyle yüzü kıpkırmızı oldu. Karşısındaki adamın ne olup da birden durduğunu ve kendisine neden öyle baktığını bilmiyordu. Mert'in gözlerinin tek odak

noktası ise Lâl'in şişmiş kıpkırmızı dudaklarıydı. Az kalsın yeni yetme bir delikanlı gibi onu aceleyle yatağa atıp sevişecekti. Nefesini kontrol altına aldıktan sonra sakin bir ses tonuyla konuştu.

"Ya, gerçekten bir erkek arkadaşın yok ya da var ama seni yeterince tatmin etmiyor."

Lâl, yerin ayağının altından kaydığını hissetti bir an. Sonra kendini toparlayıp acı verici sert bir tokat patlattı Mert'in yüzünde. Mert en ufak bir harekette bulunmadı. Kendisini tokatlayacağını biliyordu ama en azından onun kendisini iyi hissedeceğini bilerek buna izin vermişti.

Lâl hızla yanından geçip yatak odasına yöneldi. Kıyafetlerini değiştirecek hâli yoktu. İnsanların kendisini böyle görmesini o an zerre umursamıyordu. Çantasını alıp kapıya doğru yürürken Mert engeliyle karşılaştı.

"Seninle bir anlaşma yaptık, ben istemeden bu odadan çıkamazsın. Odadan çıksan bile otelden çıkamazsm. Daha gece bitmedi."

Lâl bu olanlara inanamıyordu. Daha önce hiçbir erkek kendisine zor kullanmamıştı. Bundan sonra da kullanamayacaktı.

"Eğer önümden çekilmezsen avazım çıktığı kadar bağırırım."

"Ve herkesi buraya toplarsın, diyeceğim ama bu katta ikimizden başka kimse yok. Ayrıca duvarlar ses geçirmez. Sadece yedi gece Lâl Hanım. Hatta bir gecenin yarısı bitti bile. Birçok kadın sizin yerinizde olmak isterken, ben sizi seçtim. Bence şansınızın kıymetini bilin..."

"Çekil önümden! Anlaşma falan yok! Röportajın da, senin de canın cehenneme!"

Lâl ani bir hareket yapacakken Mert onu belinden tutup kendine çekti. Kollarında çırpınmaya başlasa da az önce hissettiği yakınlığı tekrar hissetmek direncini kırmıştı Lâl'in. Öfkelenmekten, kendini tutmaktan, bağırmaktan gerçekten yorulmuştu. Sözcükler dudaklarından çıkarken sanki yalvarıyor gibiydi. Ama bunu bile umursamıyordu. İstediği tek şey, bir an önce oradan çıkıp gitmekti.

"Gitmek istiyorum. Lütfen..."

"Sana zarar vermeyeceğim Lâl, seninle zorla sevişmeyeceğim. Evet, seninle sevişeceğim ama sen de istediğinde. Ve isteyeceksin de... O yüzden şimdi git ve yat... Yoruldun, dinlenmen lazım."

Lâl gerçekten de çok yorgundu. Ama Mert'in sevişmekle ilgili sözleri kulağında çınlıyordu. Açıkçası onu dinlerken müthiş bir ürperti karnından bacaklarının arasına kadar yol çizmişti. İtiraz edecek hâli yoktu. Odaya gidip kapıyı kapattı. Dolaptan rahat bir gecelik bulup giydi ve örtüyü boynuna kadar çekti.

O gittikten sonra Mert salonda kadehini yudumluyordu. Anlaşılan, şişeyi kendisi bitirecekti. Kadehi tutan ellerine baktı. Bu ellerle Lâl'in belini tutmuş, sırtını okşamıştı. Kalçalarından tutup kasıklarına bastırmıştı. Ve o harika dilinin bal özünü içmişti. Eğer biraz daha ileri gitseydi, bu işin sonu yatakta bitecekti. Şu an fazlasıyla gergindi ve canı yanıyordu. Bütün bir geceyi bu hâlde nasıl geçireceğini bilmiyordu. Belki de lobiye inmeli ve güzel bir kadın bulup kendini rahatlatmalıydı. Sabaha kadar sert hareketlerle o kadının içinde gidip gelebilirdi. Dilini kadının tüm vücudunda gezdirip kendini mutlu edebilirdi. Ama bu kadın Lâl olmalıydı, başkası değil.

En sonunda şişeyi bitirdiğinde süitteki diğer banyoya girip soğuk bir duş aldı. Kendi kıyafetleri yatak odasındaki küçük dolapta olduğu için, oraya girme cesaretini kendisinde göremedi. Üstünde bornozla koltuklardan birine uzandı ve gözlerini kapadı.

***

Yavaş yavaş uyanmaya başladığında hava aydınlanmıştı. Yattığı yerde hafifçe kıpırdandı. Tamamen kendine geldiğinde hızla doğrulup oturdu yatağın içinde. Dün olanlarm hepsi üşüştü aklına. Parmak uçlarını dudaklarına götürdü. Mert'le öpüşmüştü. Evet, artık onun adı sadece Mert'ti onun için.

Yataktan çıkıp banyoda yüzünü yıkadı. Lavabonun kenarında kullanılmamış diş fırçaları vardı. Hoşuna giden bir tanesini alıp kullandı. Üstüne kendi kıyafetlerini giyip odadan çıktı. Henüz ses yoktu ortalıkta. Sessiz adımlarla salona doğru yürüdü. Sonra Mert'i gördü, koltukta uyuyordu. *Bornozla!* Bu adam evde de böyle mi yatıyordu? *Tanrım! Bu görüntü fazlasıyla seksiydi.* Kaslı bacaklarını rahat bir şekilde görebiliyordu. Bir eli başının altında sabitlenmiş, diğer eli de karnının üstündeydi. Lâl biraz daha yaklaşıp bu manzarayı daha

yakından görmek istediğine karar verdi. İstemsizce ortadaki sehpanın üstüne oturdu, ellerini önünde birleştirip onu izledi. Yüz hatları çok güzeldi, bir erkek için fazla özenilmişti. Gözleri kapalıyken kirpikleri uzun duruyordu. Gözleri yavaşça dudaklarına kaydı. Dün bu dudakların tadına bakmıştı. Ve tabii dilinin de... *Neden o dudaklar boynuna inmemişti? Ya da daha aşağılara?* Farkında olmadan iç çekti. O kadar kendi hâlindeydi ki Mert'in sesini duyunca irkildi.

"Bakmaya devam edecek misin?"

Lanet olsun! Onu fark etmişti. Telaşla kalktı oturduğu yerden. Mert gözlerini bile açmamıştı.

"Hoşunuza mı gidiyor böyle davranmak?"

Mert sakince gözlerini açıp başını ona çevirdi. Lâl yine editör kimliğine bürünmüştü görünüş itibariyle. Gözleri yavaşça minik çiçekli gömleğinin açıkta bıraktığı göğüs çatalına indi. Bir süre orada oyalandı. Sonra bakışları yavaşça kalçalarına indi. *Ah, tabii ya, onlara dokunmuştu, öyle değil mi?* Ama henüz tadına bakmamıştı. Göğüslerinin de tadına bakmamıştı. Hatta boynu, kolları, sırtı, göbeği, kalçaları, bacakları ve fazlasıyla merak ettiği o sıcaklığın da tadına bakmamıştı. *Henüz!*

"Neden sürekli öfkeli olduğunu anlamıyorum. Erkek arkadaşın seni çileden mi çıkarıyor?"

"Dün de söyledim, benim erkek arkadaşım yok!"

"Hiç de tecrübesiz değilsin."

"Bundan size ne? Özel hayatım sizi ilgilendirmez!"

"Bir hafta boyunca evet beni ilgilendirir."

"Anlamadım?"

"Anlatayım."

Yattığı yerden kalkıp Lâl'in önünde durdu. Mert'ten yayılan erkeksi koku Lâl'in başını döndürdü. Hatta öyle ki gözleri bile kısıldı. Mert de bunun farkında olarak biraz daha yaklaştı Lâl'e ve iki eliyle belinden tutup kendine çekti. Lâl bu ani temasla keskin bir nefes aldı. Elleriyle Mert'in kollarını tutup onu itmeye çalıştı. Ama başarılı olduğu söylenemezdi.

"Bir süreliğine benimlesin. Bu süreçte başka bir erkeğe anlayış göstereceğimi sanıyorsan, aptalsın demektir."

"Ben sizin sevgiliniz değilim! Metresiniz de değilim, kapatmanız da! Bu sadece bir iş anlaşması..."

Mert bu sözler üstüne gerçek bir neşeyle güldü. O böyle gülerken yüzüne vuran sıcacık nefesle kendinden geçerken, bir kez daha ona tamamen yapışık olduğunu fark etti.

"Zaten ben de senden metresim ya da kapatmam olmanı istemiyorum. Ama kısa süreli ilişki olarak bakabilirsin bu duruma. Yani kendini daha iyi hissettirecekse böyle olsun."

"Öncelikle şu ahtapot gibi kollarınızı bedenimden çekin!"

"Beni her sinirlendirdiğinde bunu yapmak zorunda kalıyorum. Ama üzgün olduğumu söyleyemeyeceğim."

Bunu söyleyip onu biraz daha kendine bastırdı. Böyle devam ederse bu işin sonu pek de iyi olmayacaktı. Sertleştiğinin farkındaydı ve bundan zerre rahatsızlık duymuyordu. Aksine çok hoşuna gitmişti. Lâl'in bedeninden hissettiği akımla onun da bunu fark ettiğini görebiliyordu.

Lâl içinse durum gerçekten vahimdi. Kollarında olduğu adam çok seksiydi ve üstünde bornozdan başka bir şey yoktu. *Bu kadar yakınken hâlâ neyi bekliyordu ki? Tekrar zorla öpseydi ya dudaklarından.* Üstelik Mert elleriyle onu kendine çektikçe onun sertliğini daha fazla hissediyordu. Bakışlarında öfke olsa da şu an zevkten koyulaşmış olduğuna emindi. *Bir de şu lanet dövme neredeydi? Tanrım! Böyle göremezdi ki!* Boyun veya göğüs kısmında değildi. Bacaklarını incelerken de görememişti. *O hâlde neredeydi? Yoksa? Yok artık! Olmazdı değil mi? Ayrıca bu sıcaklık da neydi? Biri dudaklarını ezercesine öpüyor muydu? Lanet olsun! Tam bir aptal gibi görünüyor olmalıydı. Kolları Mert'in boynuna ne zaman dolanmıştı?* Sesleri duyabiliyordu. İnleme sesleri! Mert onun vücudunu okşadıkça üstündeki kıyafetlerden gelen hışırtılı sesler! Galiba birazdan koltuğa geçeceklerdi. Üstelik karnına değen o sertlik, aklını kaybetmesine neden olacaktı.

Ani bir hareketle Mert'in kollarından sıyrıldı. Odada duyulan tek ses ikisinin de soluk soluğa kalmış nefesleriydi. Tüm gücüyle Mert'in suratına okkalı bir tokat indirdi. Mert, Lâl'i omzuna atıp hızlı adımlarla yatak odasına doğru gitti. Lâl şaşkınlıktan ağzından çıkan çığlığa engel olamamıştı. Sertçe yatağa bırakıldığında Mert de

aynı hızla üstündeki yerini almıştı. Lâl'in ellerini elleriyle kenetleyip başının üstüne sabitledi. Dudaklarına eğilip tehlikeli bir şekilde konuşmaya başladı.

"Bana tokat atmak sende bağımlılık yapmış olabilir. Ama sana olan özenli sabrım bile daha fazlasına müsaade etmiyor. Sen her öfkelendiğinde ve bana her tokat atmaya kalktığında seni susturup direncini kırmak için işte bunu yapacağım."

Bunu söylerken sağ bacağıyla Lâl'in bacaklarını neredeyse sonuna kadar aralayıp sertliğini onun sıcaklığına bastırmıştı. Lâl'in altında ince yazlık bir etek vardı. Bu yüzden onu sanki içindeymişçesine hissetti. Bu temasla aralık dudaklarından kaçan bir iniltiyi bastırma şansı olmadı. Mert bu sesin çok hoşuna gittiğini düşündü. Hazır şu bal dudaklar, tam da dudaklarının hizasında açık ve hazır bir şekilde beklerken ne kendisine ne de Lâl'e işkence çektirmeye gerek vardı. Bütün sertliğiyle onu öpüyor, sanki içinde hareket ediyormuşçasına ritim tutturuyordu. Lâl bu sefer gerçekten aklını kaybetmişti. Mert'in dudakları boynuna yönelirken hızlı ve keskin bir nefes çekti içine. Şu an onunla tamamlanmaktan başka bir düşüncesi ve isteği yoktu.

Mert ellerini aşağı indirip Lâl'in vücudunu keşfe çıkarken dudaklarını da Lâl'in gömleğinin izin verdiği ölçüde göğsüne indirmişti. Bir eli pürüzsüz bacaklarında gezerken boşta olan diğer eliyle Lâl'in sol göğsünü kavramıştı. Ama bu kadarı onu tatmin etmiyordu. Gömleğin düğmelerini tek eliyle açıp sutyeninin üstünden taşan kısma dokunduktan sonra dudaklarını o bölgeye yönlendirdi. Diliyle tadını alıp eliyle de sert bir şekilde sıkarken, Lâl'in dudaklarından dökülen inleyişlerin melodisi başını döndürüyordu. Sutyenin ön kısmındaki kopçayı fark edince eliyle tek seferde açtı. Sutyenin sıkıştırmış olduğu kısım gevşeyince özgürlüğüne kavuşan beyaz ve iştah açıcı göğüslerini görünce homurdandı. Hiç beklemeden ağzını o bölgeye yönlendirdi. Diliyle dokunuyor, bazen dişlerinin arasına alıp ısırarak Lâl'in altında kıvranmasını sağlıyordu. Saçlarında gezinen ellerle mest olmuş durumdaydı. Göğüslerinin arasında bir öpücük bırakıp diğerine geçti. Aynı işkenceyi ona da yaptı. Bu sırada Lâl de kasıklarında hissettiği sertlikle mest olmuş durumdaydı ve daha fazlasını istediğini belli edercesine kalçalarını yukarıya doğru kaldırdı.

Mert elini pürüzsüz bacaklardan daha yukarıya çekip Lâl'in eteğini beline kadar sıyırdı ve parmaklarını iç çamaşırının ince olan kenarlarında gezdirdi. Bir an önce ondan kurtulmalıydı. Ama değişik bir işkence yolu geldi aklına. Dudaklarını Lâl'in göğüslerinden zorlukla ayırıp karnından göbeğine doğru diliyle yol çizdi. Her ilerleyişte nefesi kesilen Lâl, vücudunu yay gibi gererek belini yukarı doğru kaldırdı. Mert, eteğini komple beline kadar sıyırmış bacaklarının iç kısmına inmişti diliyle. Bu çok güzel hissettiriyordu. *Hatta uçuyordu!*

İncecik, siyah, dantelli çamaşırın üstüne dudaklarını dokundurunca Lâl'den derin bir *ah* çıktı. Bu, Mert'in erkeklik egosunu tam on ikiden vurmuştu. Bacağını eliyle iyice yana açıp dilini Lâl'in kasığı ve tehlikeli bölgesi arasındaki o noktaya dokundurunca Lâl'in gözleri irileşti. Bir insan, başka bir insana böylesine eziyet edemezdi. Kendisi neredeyse çıplak kalmışken, onun hâlâ bornozla olması haksızlıktı. Mert diliyle daireler çizip daha aşağıya indikçe kalçasındaki ıslaklık ve ürperti Lâl'i mahvetmişti. Mert doğrulup ona baktığında Lâl'in muhteşem bir şekilde yatakta yattığını gördü. Kolları başına yakın iki yanında, saçları yatağın ortasında dağılmış, dudakları öpülmekten şişmiş ve kızarmış, göğüsleri iştah açıcı bir şekilde ortada, bacakları birleşmeye hazır şekilde iki yana açık ve gördüğü kadarıyla iç çamaşırı sırılsıklam hâlde gözünün önündeydi. Bu hâlde onu bırakmak işkenceden farksız olurdu. Ama nedense bu doğru değildi Mert'e göre. Böyle olmamalıydı, bu şekilde değil. Üstündeki bornozu düzeltip bir elini karışmış olan saçlarının arasından geçirdi. Yine hep yaptığı gibi kayıtsız bir sakinlikle konuştu.

"Öğleden sonra ikide röportaj için hazır olurum. Fotoğrafçını da getirebilirsin."

Hiçbir şey olmamış gibi odadan çıkarken kapıyı kapattı. Lâl ise bu adamın dengesizlikleri yüzünden ne yapacağını bilemez hâlde hâlâ yatakta ve o şekilde duruyordu. Gözünden akan yaşı silip yavaşça kalktı. Etrafta hiç ses duyamayınca diğer banyoya doğru gitti. Süitin her yanını kontrol etti. Ama Mert gitmişti. Üstünü düzeltip banyoya girdi ve duş aldı. Kıyafetlerini tekrar giyip çantasını aldı ve odadan çıktı. Mert'in gözünde basit bir kadından farkı yoktu. Odadan çıktı ve kapıyı sertçe kapattı.

Lâl otelden çıkıp dergiye geçtikten sonra, aklı fazlasıyla dağınık olsa da o günkü programına bakıyordu.

"Hey! Aradım, açmadın."

"Duymamışım."

Meltem rutin işler için odaya girdiğinde ondaki tuhaflığı fark etmişti.

"Sen iyi misin?"

"Evet, ne oldu?"

"Ne bileyim, yorgun ve solgun gibisin."

"Ben iyiyim, merak etme..."

"Peki... Seni neden aradığımı sormayacak mısın?"

Lâl elindeki dosyayı bırakıp sandalyesine oturdu ve dizüstü bilgisayarını açarken Meltem'e bakmadan konuştu.

"Neden aradın?"

"Mert Arıkanlı'nın asistanı aradı, adam röportajı kabul etmiş. Üstelik fotoğrafa da izin vermiş."

Lâl, Mert'in adını duymasıyla oturduğu yerde gerildi. Sesinin normal çıkmasına gayret ederek kayıtsız bir şekilde konuştu.

"O hâlde Can'a söyle hazırlansın. Randevu saat kaçta?"

Randevu saatini elbette biliyordu.

"İkide..."

"Tamam... Ben gerekli hazırlıkları yapayım. Odadan çıkana kadar telefon bağlama."

"Peki..."

Meltem dışarı çıktıktan sonra boş gözlerle ekrana baktı. Daha önceden röportaj sorularını hazırlamıştı. Yeni bir çıktı aldıktan sonra dosyaya yerleştirdi. Isıtıcıda su ısıtıp kendine kahve koydu. Ayılmaya ihtiyacı vardı.

Zaman ilerleyip de röportaj saati yaklaştığında Lâl'in ayakları geri geri gidiyordu. Dün akşam ve bu sabah olanlar sonrası Mert'in yüzüne nasıl bakacağını bilmiyordu. Ama o profesyoneldi ve işini en iyi şekilde yapacaktı.

Mert'in asistanı, onları Mert'in odasına aldıktan sonra içecek bir şeyler getirmek için çıktı. Mert'le göz göze geldiğinde bütün bedeninden bir titreşim geçti. Mert'in bakışlarında da aynı titreşimi gördü.

Herkes yerini alıp röportaja başlandığında her şey normale dönmüş gibi görünüyordu. Lâl'in fazla uzun olmayan soruları, Mert'in içtenlikle ve profesyonelce verdiği cevapların arasında küçük sorular yönelterek konuşmayı uzatması ki bunu tamamen dergi için yapmıştı, röportaj bitince son olarak yapılan fotoğraf çekimiyle toplantı da bitmiş oldu. Lâl'e işkence gibi gelen bu süreçte, Can da ekipmanını toplayıp onu dışarda bekleyeceğini söyleyerek yanlarından ayrılmıştı. Lâl, Mert'e bakmamaya çalışarak dosyasını, dizüstü bilgisayarını ve kayıt cihazını -ilk gün bu odada unuttuğu kayıt cihazını daha sonra hiçbir yerde bulamamıştı- alıp çantasını da omzuna attıktan sonra elini uzatarak iyi günler dilemek istedi. Mert elini uzattı. Lâl'in elini kendinden emin bir şekilde avucunda hapsetti. Bu temas Lâl'i allak bullak ederken ve bunu ona yansıtmamaya çalışırken bir hayli zorluk çekti.

"Bize zaman ayırdığınız için Finance Diary adına size teşekkür ederim."

"Rica ederim..."

Lâl elini çektiğinde arkasını dönecekken Mert kolundan tutup ona yaklaştı ve dudaklarını Lâl'in kulağına hafifçe değdirerek konuştu.

"Yedide hazır ol..."

Buz gibi bir ürperti vücudunu sararken tek kelime etmeden ve ona bakmadan hızla çıktı odadan. Çantasından çıkardığı anahtarı Can'a verdi. Başının ağrıdığını bahane ederek onun kullanmasını rica etti. Meltem'i arayıp ofise dönmeyeceğini, Turgut Bey'e röportajın tamamlandığını ve yarın sunumu kendisine vereceğini söylemesini istedi.

Eve gidip kendini yatağa attı. Bir süre uyumaya ve dinlenmeye ihtiyacı vardı.

11. Bu kızı öptüğü zaman, sözcüklere dökülemez hayallerini, onun ölümlü soluğuyla birleştirdiği an, zihni bir daha asla Tanrı'nın zihni gibi şahlanmayacaktı.*

Miray

Miray en sevdiği şeylerin, rafların arasında kelebek misali dolaşıyordu. Birkaç tane alsa hiç fena olmazdı. Okumaya uzun bir ara vermişti ama artık toparlanmalıydı. Sevdiği birkaç şairin birkaç kitabını alıp romanlardan birine yönelmişti ki duyduğu sesle yan tarafına döndü.

"Hmm... Bu yazarın kitaplarının güzel olduğunu duymuştum."

Akın Bolatlı! Bu adamın kitapçıda ne işi vardı acaba?

"Romantik kitaplar okuduğunuzu bilmiyordum."

"Doğru, okumuyorum. Ama kız kardeşimin bu konuda inanılmaz bir hevesi var. Haftada birkaç kitap okuduğunu biliyorum."

"O hâlde burada olmanızın sebebi kız kardeşinize sevdiği kitaplardan almak?"

"Öyle de denebilir. Miray..."

"Efendim?"

"Dedim ki neden resmî alan dışında hâlâ bana siz diyorsun?"

"Duruma alışamamışım demek ki..."

"O zaman kolay alışman için sana yemek ısmarlayabilirim. Veya bence sen tatlıyı çok seven bir tipe benziyorsun, tatlı da yiyebiliriz."

---

* Muhteşem Gatsby, F. Scott Fitzgerald, Everest Yayınları, Çev: Püren Özgören.

Miray az önce elini uzatıp da bakmış olduğu romantik kitabı da şiir kitaplarının üstüne koyup Akın'a döndü.

"Tatlıyı seven tip nasıl oluyormuş merak ettim."

"Tatlıyı seven tip bazen zehir zemberek sözler edip, sonra zaman zaman utangaç gülümseyişlerle karşılık veren tip oluyor."

Bu sözler üzerine Miray esaslı bir kahkaha attı. O bir güneş gibi parıldarken ve gözlerini kör edecek kadar ısıtırken, dişlerinin bembeyaz güzelliği Akın'ı mest etmişti.

"Çok şakacısın..."

"Yani tatlı yiyor muyuz?"

"Sanırım senden kurtuluş yok, yiyelim bakalım."

Miray'm bütün itirazlarına rağmen kitapların parasını Akın ödedi. Kitapçıya yakın butik bir pastaneye girdiler. Miray kakaolu kek arasına yerleştirilmiş krema ve nefis çilek parçalarından oluşan bir tatlı sipariş verdi. Akın da ona uydu.

Akın onu evine bıraktıktan sonra gerginliğini atmış oldu. Doruk'la iddiaya girdiğinden bu yana beş gün geçmişti. Yani geriye dokuz günü kalmıştı. Her şey istediği gibi gidiyordu ama olayları hızlandırması gerekiyordu. Miray'ı hassas noktasından yakalayıp onu bir an önce yatağa atmalıydı.

***

Miray akşam için üniversiteden birkaç arkadaşıyla dışarı çıkmış ve kızlar da güzel bir yerde eğlenmek istediklerini söylemişlerken Miray'ın aklına *Rain In The Desert*, daha doğrusu buna bağlı olarak Akın gelmişti. Kızlar bu fikre sıcak bakıp da kulübün önüne geldiklerinde bu fikirden vazgeçseler nasıl olurdu diye düşündü. Ama ayakları onu kulübün içine sürüklemişti bile. Galiba onu görmeyi çok istiyordu. Gündüz kitapçıda karşılaşıp birlikte tatlı yiyip sohbet ettikleri sırada Akın onu kulübe davet etmişti. Aslında bu çok hoşuna gitmişti ama bunu Akın'a belli etmeye niyeti yoktu.

O buradaydı ama Akın neredeydi? Çaktırmamaya çalışarak etrafı incelemeye başladı. Masaya bırakılan içkisini yudumlarken onu görüp göremeyeceğini düşünüyordu. İlk başlarda onun ken-

dini beğenmiş biri olduğunu düşünmüş ve onu çok itici bulmuştu. Ama o adam birdenbire gitmiş ve yerine bambaşka bir adam, yani tam da Miray'ın hayal edebileceği bir adam gelmişti. Kabul etmeliydi ki Akın Bolatlı şeytani bir cazibeye sahipti. Bütün kadınların onun etrafında dolanmasına şaşmamak gerekirdi.

İçkisi bitince tazelenmesini beklemek yerine bara doğru ilerledi. Kızların nasılsa keyifleri yerindeydi. Tam içkisini ısmarlayacakken arkasında bir sıcaklık hissetti.

"Bloody Mary mi yoksa Cherry Votka mı?"

Akın, her kadının dizlerinin bağını çözebilecek bir gülümsemeyle bakıyordu Miray'a.

"Bu ikisinden birinin tercihim olduğunu nereden anladın?"

"O gece ikisini de üstüme dökmüştün, şansımı deneyeyim dedim."

Miray utançla karışık gülümseyerek karşısındaki adama baktı. Bu adam böyle içini eritecek gibi bakmasaydı iyi olurdu tabii.

"İçkiden önce dansa ne dersin?"

"Dans mı?"

"Evet... Sakın bana, *'Ben pek dans etmesini bilmem,'* deme."

"Daha önce bu konuda bir hayli tecrüben var galiba?"

"Bu konuda tecrübem yok. Ama senin bakışlarından böyle bir cevap alma olasılığım olduğunu düşündüm."

"Olasılıklar yerine gerçeklerle ilgilensek?"

"İşte bu kesinlikle dikkatimi çekti."

Miray'ı belinden tutup piste yönlendirdi. Onu kibarca kendine çekip o güzel kokusunu algılamaya çalıştı. *Evet, yine aynı koku...* Lanet olsun hâlâ bulamamıştı bu kokuyu!

"Hangi kokuyu kullanıyorsun?"

"Aslında pek koku kullandığımı söyleyemem."

"Peki, şu an tenindeki bu koku hangisi?"

"Tenimdeki koku mu?"

"Evet, sanki çilek gibi... Ama bir türlü ne olduğunu bulamıyorum günlerdir."

"Günlerdir mi?"

"Eee... Yani ilk tenis dersinde hareketleri öğretirken de bu kokuyu algılamıştım."

Miray'ın hissettiği titreşim kasıklarında olamazdı değil mi? Yavaşça yutkunarak cevap verdi.

"Şu an herhangi bir koku yok üstümde."

"Beni buna inandıramazsın."

Akın bunu söyledikten sonra Miray'ın boynuna sokulup burnunu hafifçe tenine değdirdiğinde Miray'ın vücudundan garip bir titreşim geçti. Ondaki değişimi fark eden Akın, başını Miray'ın boynundan yavaşça kaldırıp yüzüne yaklaştırdı. Bir santim bile yoktu aralarında. Miray kendini çekmesi gerektiğini düşünürken dudaklarına kapanan dudaklar hem ısrarcı hem de nazikti. Miray kaskatı kesilmesinin yanı sıra, her an erimeye hazır jöle kıvamında bekliyordu. Akın, öpücüğün dozunu ayarlayıp kendini yavaşça çekince Miray'ın dudaklarından istemsiz bir itiraz döküldü. Gözlerini açıp Akın'a baktığında içini eritecek bir gülüşe takılıp kaldı. Her şeyi normale döndürmeliydi. Akın'ın kollarından sıyrılıp ona *iyi geceler* diledi. Kızların yanına gidip biraz daha oturmaya karar verdi. Hemen kalkarsa kızların itiraz edeceklerini biliyordu.

Akın yukarı kattaki ofisine çıkıp kendine bir viski doldurdu. Kadehini alıp cam bölmenin önünde ayakta durdu. Buradan Miray'ı görebiliyordu. Tedirgin ve utangaç bir kız gibi etrafına bakıyordu. Yani aslında çaktırmadan bakmaya çalışıyordu. Akın onun bu hâline gülümsedi. Kapının açılıp kapandığını fark edince arkasını döndü.

"Ne o? Kuşu kafese koymak üzereyken elinden mi kaçırdın?"

"Ne vardı?"

"Zamanın daralıyor, hatırlatayım dedim."

"Beni düşündüğün için sağ ol... Ben işimi bilirim, kazanmayacağım hiçbir işe girmem. Ve bunu da kazanacağım."

"Bu kız dişli çıktı Akın. Normalde aynı gün yatağına atman gerekirdi. Ama beş gün bitti ve sen hâlâ yerinde sayıyorsun. Öpüşmek, sevişmekle eşit değil sonuçta."

"Dereyi görmeden paçayı sıvamamak gerektiğini bilmiyor musun? O gün geldiğinde şu an açık olan çeneni kapatacağım."

"Heyecanla bekliyorum."

Doruk gittikten sonra kadehindeki viskiyi bitirdi. Miray'a bakmak istediğinde onun tek başına çıkışa ilerlediğini gördü. Aşağıya inip bu gecenin veda öpücüğünü alsa hiç fena olmazdı.

***

O sabah Akın'la dersi vardı. Bunu hatırlayınca yüzüne yayılan aptal sırıtışa engel olamadı. Tenis eteğini ve askılı atletini giyip saçını tepeden topuz yaptı.

Dışarıda güzel bir hava vardı. Gözleri onu görünce kendini sakin olmaya zorladı. *Daha geçen hafta bu adamdan nefret etmiyor muydu? Şimdi bu aptal âşık halleri de neydi?* Konsantrasyonunu toplayarak korta ilerledi. Akın onu etkili gülüşüyle karşılayınca fark ettirmemeye çalışarak yutkundu.

"Günaydın hocam..."

"Günaydın Akın Bey, bugün nasılsınız?"

"Çok iyiyim. Başlayalım mı?"

"Tabii..."

Akın temel teknikleri anlamış, amatör bir oyun sergiliyordu. Kaçırdığı sayılar oluyordu elbette. Gerçi bu durum daha çok, Miray'ın hareketlendikçe daha bir seksi görünen göğüslerinden kaynaklıydı. Dikkatini toplamak kolay olmuyordu.

Ders bittikten sonra barda birer meyve suyu içtiler. Akın sohbetleri sırasında sarışın bir kadının kendilerine doğru geldiğini görünce bu kadını nereden tanıdığını düşünmeye başladı. *Lanet olsun!* Bu kadın gece kulübünde tanıştığı ve sırf onu etkilemek için *tenis biliyorum* yalanını kullandığı kadındı. Şimdi seksi bir gülüşle yaklaştıkça Akın soğuk terler döküyordu. Bu kadın bir çuval inciri berbat edecekti.

"Akın merhaba..."

İstemeye istemeye kadına döndü. Bu sırada Miray da yana dönmüş, fazlasıyla seksi görünen kadına bakıyordu. Kesin Akın'ın eski sevgililerinden biriydi.

"Merhaba..."

"Seni burada görmek ne güzel... Beraber bir maça ne dersin?"

"Eee... Aslında benim işim bitti. Hem şu an kız arkadaşınla sohbet ediyorum."

Bu söz üzerine iki kadın da şoke olmuş bakışlarla Akın'a baktılar. Sarışın kadın bu duruma gerçekten bozulmuştu. Halbuki o gece Akın kendisine çok yakın davranmıştı, beraber bir yatak seansı şansına sahip olacağına emindi. Miray ise ansızın gelen bu itirafla -aslında itiraf değil, Akın Bolatlı'nın kendini kurtarma yöntemiydi- hem şaşırmış hem de kızmıştı. Ama kadın gidene kadar herhangi bir şey söylememeye karar verdi.

"Pekâlâ, sonra görüşürüz."

Akın cevap vermeden hafif bir baş selamı verdikten sonra Miray'a döndü. Gözlerinde gördüğü öfkeyle oturduğu yerde kıpırdandı.

"Ya, özür dilerim, patavatsızım teki işte..."

"Önemli değil... Yalnız beni bir daha kendinizi kurtarma malzemesi yapmazsanız sevinirim."

Bunu söyleyip oturduğu yerden kalktı. Fakat Akın onu kolundan tutarak kendini açıklama yoluna gitti.

"Miray! Özür dilerim. Bak seni böyle bir şeye alet etmek istemezdim. O an birdenbire öyle söyledim, kötü bir niyetim yoktu. Lütfen otur hadi..."

"Kolumu bırakırsanız duşa girmem gerekiyor."

"Tamam, affedersin. Akşam seni alayım mı?"

"Anlamadım?"

"Yani yemek yeriz işte..."

"Yemeği o sarışınla yemeğe ne dersin?"

Miray sinirle arkasını dönüp hızlı adımlarla bardan çıktı. Akın olduğu yerde bir elini saçlarının arasından geçirerek derin bir of çekti. Tam da onu kendisine alıştırmışken her şey altüst olmuştu. Sürenin neredeyse yarısı bitmişti ve yine başa dönmüştü. Şimdilik üstüne gitmemesinin daha doğru olacağına karar verdi. Bugün perşembeydi ve haftaya cuma gecesi süre doluyordu. Zeki ve hızlı bir plana ihtiyacı vardı.

12. Ahmaklar ayılır bayılır; aklı başında insanlar ölçüp biçer, beğenir.*

Pelin

Kenan odasında dosyalar üstünde çalışıyorken bugün Pelin'i hiç görmediğini fark etti. Toplantı öğleden sonra üçteydi. Ama saat henüz bir civarlarıydı ve daha fazla beklemek istemiyordu. Asistanı Eda'yı arayıp Pelin'in bugünkü toplantıyla ilgili dosyasını da alıp gelmesini isteyecekti. Ama öncesinde önündeki raporda bir bilginin doğru olup olmadığım kontrol etmek için Ersin'i bağlamasını istedi Eda'dan. Ersin'in Pelin'in yanında olduğunu öğrenince öfkesinden elindeki telefonu sıktı. Acilen Pelin'i beklediğini söyleyip telefonu kapattı. *Bu adam bu kadının etrafından ne zaman ayrılacaktı?* Onu bu kez net bir şekilde uyarması gerekecekti. Eğer yine de dinlemezse Kenan'ı durduracak hiçbir şey olmayacaktı.

Pelin, Kenan'ın kendisini çağırdığını duyunca dosyasını alıp odasından çıktı. Kapıyı vurup, "Gel," sesini duyunca içeri girdi.

"Beni istemişsiniz..."

"Evet, otur lütfen... Toplantıdan önce birkaç şeye birlikte bakalım istedim."

"Ersin'in de gelmesi gerekmez miydi?"

Pelin az önce bir bombanın pimini çekmiş, elinde tutuyor gibi hissediyordu. Çünkü Kenan'ın bakışları Ersin'in adını duymasıyla öfkelenmişti. Pelin neyi yanlış yaptığını bilmiyordu. En başında

---

* Alexander Pope.

Ersin'in ne kadar başarılı ve deneyimli olduğuyla ilgili olumlu şeyler söylemişti. Şimdiyse genç adama karşı içinde öfke var gibiydi ve Pelin bunun nedenini bilmiyordu. Aslında tahmin ediyordu ama yine de saçma geliyordu kendisine. Dün evde Kenan'ın bakışları tuhafına gitmişti. Hatta aynı anda karşılıklı bir akım hissetmişti. Ama nedense ihtimal vermemişti. *Yani evet, tamam! Etkilenmişti.* Ama bu adam patronuydu. Zaten torpille girmişti bu işe, bir de böyle bir şey olursa insanlar onu dikkate almazlardı.

"Ersin'in gelmesi gerekseydi onu da çağırırdım. Sence ben bunu düşünemeyecek kadar aptal mıyım?"

Kenan'ın bu ani çıkışıyla oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. Pekâlâ patronuna işini öğretmiş gibi olmuştu. Ama bunu kötü bir niyetle yapmamıştı. Sadece Ersin'e haksızlık ediliyormuş hissine kapılmıştı.

"Affedersiniz, öyle demek istemedim."

"Satın alacağımız binayla ilgili ipotek durumu ne âlemde?"

"Banka kredisinde bir sorun yok, zaten son kredi bu ayın sonunda şirket tarafından ödenmiş olacak. Bütün kredi kapandığında ipotek de kalkmış olacak. Yasal süreçte bizi sıkıntıya sokacak bir durum yok."

"Güzel... Toplantıda görüşürüz."

Bunu söyleyip ekrana döndüğünde hiçbir şey söylememiş olsa da Pelin'e kabaca çıkabilirsin mesajını vermişti. Bu durum sinirlerini bozsa da sakin kalıp oturduğu yerden kalktı ve hiçbir şey söylemeden odadan çıktı.

Günün gergin bir şekilde bitmesinin ardından Pelin çantasını almış çıkmaya hazırlanırken, camlardaki jaluzilerden Ersin'in onun odasına geldiğini gördü. İçinden derin bir of çekti.

"Harika... Seni yakaladığım iyi oldu."

"Dosyada problem mi var?"

"Hayır yok, seni yemeğe götürmek istedim."

Hay aksi şeytan! İstediği tek şey eve gidip uyumaktı.

"Ersin beni bu akşam affetsen? Çok yorgunum, eve gidip dinlenmek istiyorum."

"Saat daha erken ama... Hem söz veriyorum, yemeği uzatmayacağım."

"Bak ben kendimi pek iyi hissetmiyorum. Sanırım ateşim çıkıyor."

Bunu fırsat bilen Ersin, Pelin'e yaklaşıp elini alnına, oradan yüzüne ve boynuna indirdi. Bu temaslarla irkilen Pelin kendini geri çekmeye çalıştı, ancak Ersin o kadar ısrarlı dokunuyordu ki onu kırmamak için kaba davranamıyordu. Nihayet biraz geri çekilip nefes alma fırsatı bulunca çıkmak zorunda olduğunu, yemeği başka zaman yiyebileceklerini söyleyip odadan çıktı. Tam koridoru dönecekken nerdeyse Kenan'a çarpıyordu. Şaşkınlıkla karışık korkuyla elini kalbine götürdü.

"Korkuttum mu?"

"Hayır... Yani..."

"Sen iyi misin? Rengin kızarmış gibi... Hasta mısın?"

"Yok değilim. Ama biraz halsiz hissediyorum."

Kenan ondaki değişikliğin farkındaydı. Pelin'in omzunun üstünden ileriye bakınca Ersin'in Pelin'in odasından çıktığını gördü. *Pelin'in yüzündeki bu korkunun onunla bir ilgisi olabilir miydi?*

"Burada bekle, seni eve bırakacağım."

"Ama..."

"Bekle Pelin..."

Pelin'le arabada giderlerken onun suskun olduğunu fark etti.

"Ersin bir şey mi söyledi?"

Bu ani soruyla öyle bir dönüp baktı ki Kenan'ın yüzüne, Kenan'ın başka soru sormasına gerek kalmamıştı.

"Pelin bana doğruyu söyle... Bir süredir Ersin'in seninle ilgilendiğinin farkındayım. Seni rahatsız edecek bir şey mi yaptı?"

Pelin şimdi ne söylemeliydi? Evet dese ortalığı karıştırıp Kenan'ın tepkisini göstermesine neden olacaktı. Ama hayır dese, ileride herhangi bir şey olduğunda belki de kendini savunamayacaktı.

"Aslında bir şey yaptığını söyleyemem. Sanırım hisleri arkadaşlığın biraz ötesinde..."

"Senden hoşlanıyor mu?"

"Tam olarak bilemiyorum ama... Galiba öyle..."

Kenan bunun olacağını biliyordu elbette. Ama daha fazla ilerlemesine izin vermeyecekti.

"Ben onunla konuşurum, merak etme..."

"Hayır, bunu yapmayın!"

"Neden?"

"Ben daha çok yeniyim. O ise senelerdir yanınızda çalışan başarılı bir avukat... Hem ben onun kötü niyetli olduğunu sanmıyorum."

"Onu koruyor musun?"

"Korumak değil... Sadece onu olduğundan yanlış değerlendirmek istemiyorum."

"Pekâlâ... Ama bu durum tekrarlanırsa haberim olmasını istiyorum. Sonuçta sen bana emanetsin."

"Beni kız kardeşiniz gibi gördüğünüzün farkındayım ama çok küçük sayılmam. Kendimi koruyabilirim."

Kız kardeş mi? Kenan'ın onu kız kardeşi gibi görme ihtimali olamazdı. Açıkça Pelin'den hoşlanıyordu ama bu sert yapısıyla bir kadına kolaylıkla açılan bir adam değildi. Evet, seks hayatında gayet başarılıydı. Ama konu duygulara gelince...

"Seni kız kardeşim olarak görmüyorum Pelin."

Bunu o kadar net ve kesin ifade etmişti ki Pelin bir şey diyemedi. O gün eve geldiğinde hissettiği şeylerle, az önceki cümle birebir örtüşüyordu. Ama bu Pelin'e göre doğru değildi. Onunla iş ilişkisi varken fazlası olamazdı.

Kenan, Pelin'i eve bıraktıktan sonra Ersin'in ne kadar ileri gitmiş olabileceğini düşündü. Pelin'in çoğu şeyi kendisine sakladığına adı kadar emindi. Artık ikisini de daha dikkatli izlemek zorundaydı.

13. Dursan iyi edersin, beni parçalara
ayırmadan önce
Dursan iyi edersin, gitmeden ve
kalbimi kırmadan önce*

Lâl

Kartı okutup içeri girdiğinde her yanın mumlarla ve kırmızı gül yapraklarıyla süslü olduğunu gördü. Çok romantik bir ortamdı. Ama bu odada olanların hiçbiri masumiyet taşımıyordu.

"Geciktin..."

"İşlerim vardı."

"Hiçbir iş benimle yapmış olduğun anlaşmadan daha önemli olamaz."

"Bunu ikide bir hatırlatmak zorunda mısınız?"

"Sen unutmazsan ben de hatırlatmak zorunda kalmam."

Bu sözleri üzerine Lâl'in gözlerini devirdiğini görünce ekledi.

"Senin için seçtiğim kıyafetleri giy, on beş dakikan var."

"Benim için kıyafet mi seçtiniz?"

"Her şeyin benim kontrolümde olacağını söylemiştim."

"Hayatınıza girecek kadına acıyorum."

"Şu an seninle gayet iyiyim, ikinci bir kadına ihtiyacım yok."

Lâl orada biraz daha durup bu adama laf yetiştirmeye kalkarsa kesinlikle çileden çıkacaktı. Mert'in yanından geçip yatak odasına girdiğinde gördüğü manzaraya inanamadı. Hızlı ve sinirli adımlarla salona geri döndü.

---

* *Sam Brown*'ın *Stop* isimli şarkısından Türkçeleştirilmiştir. *–yhn*

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Yine ne oldu?"

"O kıyafetler de ne öyle?"

"Nesi var? Beğenmedin mi?"

"Nesi mi var? Sorun da bu zaten. Hiçbir şeyi yok! Çıplak gezsem daha iyi!"

"İtirazım olmazdı doğrusu... Ama hayır, o elbise üstünde olmalı ki seni ben soyabileyim."

Lâl şaşkınlıktan küçük dilini bilmem kaç kez yutmuştu hatırlamıyordu artık.

"Ne demek soymak ya? Yemek yiyeceğiz, yemek!"

"Ben her yemek sonrası tatlı alırım. Ve bu durumda o tatlı sen oluyorsun güzelim..."

"Sen beni çıldırtmaya mı çalıyorsun?"

"Aslında seni bu şekilde değil, başka şekillerde çıldırtmayı düşünüyorum. Mesela sen altımda kıvranırken..."

"Yeter! Yeter sus! Bu kadarına katlanamayacağım!"

"Lâl, şu anda vaktimi harcıyorsun."

"Lanet olsun!"

Aynı sinirle yatak odasına geri dönüp yatağın üstündeki elbiseyi ve iç gıcıklayıcı iç çamaşırlarını alıp banyoya yöneldi. Mert'e bir küfretmediği kalmıştı ama şu an kendini acayip seksi hissediyordu. Elbise de şahane olmuştu doğrusu. İncecik askılı, üst kısmı büstiyer şeklinde, göğüs arası göbeğine kadar açık ve çapraz iplerle süslenmiş, alt kısmı da üst kısmına inat uçuş uçuş siyah bir elbiseydi bu. Ayakkabıları siyah rugan platform topukluydu. Saçlarını biraz dağıttı. Kan kırmızısı bir ruj sürdü. *Tanrım!* Resmen bir fahişeye benzemişti. Bu düşünceyle birden gülmeye başladı. Kahkahasını zaptetmek için eliyle ağzını kapattı. İçeriden gelen müziği duyduğunda bütün vücudundan bir titreşim geçti. *Sam Brown'un Stop* adlı şarkısı kesinlikle günaha davet ediyordu.

Salona girdiğinde Mert'i elinde bir kadeh şarapla kendisini beklerken buldu. Mert onu gördüğünde esaslı bir küfür savurdu içinden. *Bu gece çok çılgın olacaktı!* Yavaş adımlarla Lâl'e yaklaştı. Kadehi masaya bırakıp sağ elinin tersiyle Lâl'in omzundan göğsüne, oradan

da elbisenin dekoltesinin bulunduğu çapraz iplerin üstüne geldi. Elini Lâl'in beline götürüp sert bir hareketle kendisine çekti. Lâl'in soluğu kesildi bu ani temasla. Şu anda bu müzik sınırlarını zorluyordu ve aklını kaybetmesine neden olabilirdi. Ellerini Mert'in kollarından omuzlarına ve son nokta olan boynuna götürdü. Parmak uçlarında okşamaktan bir hayli memnun kaldığı saçlarını hissedince gözlerini kıstı. Mert dudaklarını kulak memesine götürüp hafif ve iç gıcıklayıcı bir ıslaklıkla yukarıdan aşağıya okşarken bir eliyle de Lâl'in kalçasını kavramıştı. İç çamaşırının altına elini sokup sert bir şekilde sıkınca Lâl boynuna daha da sıkı sarıldı ve tuttuğu nefesini verdi. Şu lanet şarkı sürekli başa sarıyordu. *Bunu kasten yapmıştı!*

Mert bir anda Lâl'i belinden tutup kucağına aldı. Pürüzsüz bacakların beline sıkıca sarıldığını hissettiğinde Lâl'in dudaklarına doğru gülümsedi. Yatak odasına geçip onu yatağa bıraktığında bacaklarının açık hâli, içindeki ateşi daha da körükledi. Mert elini gömleğinin düğmelerine götürdüğünde Lâl itiraz etti.

"Dur! Onu ben çıkarmak istiyorum."

Mert, Lâl'in bu itirafıyla tek kaşını kaldırıp hafifçe gülümsedi.

"Gömleğime dokunacaksan, diğer her şeyi de sen çıkarmak zorundasın."

Lâl yutkunup başını salladı sadece. Yatakta doğrulup dizlerinin üstüne durdu. Mert'e yaklaşıp elini gömleğin düğmelerine götürdüğünde, şu lanet müzik kulaklarını tırmalarcasına kendini hatırlattığında kısa bir an gözlerini kapatıp dudaklarından kopan iniltiye izin verdi. Onun bu hâli Mert'i inanılmaz tahrik etmişti. Ön sevişme falan dinlemeyecek, Lâl'i yatağa ittiği gibi bacaklarının arasına yerleşecekti. Lâl, gömleğini omuzlarından sıyırırken Mert'in yüzüne bir hayli yaklaşınca, Mert kendisini tutmanın gereksiz olduğuna karar verip Lâl'in baldudaklarına yapıştı. O sırada Lâl'in eli Mert'in pantolonunun kemerine gidince kendini biraz geri çekti. Pantolonun ayaklarının dibine düşmesini sağlarken gözlerini, Lâl'in gözlerinden ayırmıyordu. O, Lâl kadar sabırlı değildi. İki eliyle elbisenin göğüs kısmından tutup iki yana çekti ve elbisenin yırtılmasını, bununla birlikte Lâl'in bayıldığı göğüslerinin ortaya çıkmasını sağladı. Böyle bir şeyi beklemeyen Lâl küçük bir çığlık attı. Mert bununla yetinmeyip

orta kısma kadar ikiye ayrılmış olan elbiseyi yırtılmış olduğu son noktadan tutup yine iki yana çekti ve elbise ikiye ayrıldı. Lâl aldığı bu zevkten bayılmak üzereydi. Mert onu kollarının altından kaldırıp kendisine yapıştırdı ve çıldırmışçasına öpmeye başladı. Lâl ağzına kan tadı geldiğini fark etti ve bu ona inanılmaz heyecan verdi.

Mert onu belinden çekip kucağında tutarken, az önce büyük bir zevkle yırtmış olduğu elbiseyi çıkarıp yere fırlattı. Ellerini Lâl'in kalçalarına götürüp sert bir şekilde sıktı. Lâl ağzının içine inlediği anda sırtüstü yatağa devirdi onu. Dudaklarını örselercesine öperken, iki eliyle de göğüslerini sıkıp okşuyordu. Sabırsızca boynundan göğüslerine, göbeğine ve Lâl'in sımsıcak cehennemine doğru yol aldı. Madem sert oynuyordu, o hâlde bu minicik çamaşır da aynı muameleyi görmeliydi. Parmaklarıyla tuttuğu gibi iki yana çekip yırtılmasını sağladı. Kumaştan çıkan ses Lâl'in kulaklarını tırmaladı.

Ağzını büyük bir iştahla Lâl'in sıcaklığına kapattı. Diliyle önce üst kısmında geziniyor, parmaklarıyla ayırdığı kıvrımların içine diliyle derinlemesine giriyor, Lâl'in inanılmaz seksi çığlıklarının tadını çıkarıyordu. Mert doğrulduğu anda Lâl'den bir itiraz sözcüğü çıktı. Mert kendi çamaşırını da çıkarıp yere attı ve Lâl'in üstüne uzandı. Bir bacağıyla Lâl'in bacaklarını araladı, elleriyle ellerini kenetleyip başının üstünde sabitledi. Dudakları Lâl'in dudaklarının üstündeyken konuşmaya bayıldığını fark etti.

"Hoşuna gidiyor mu Lâl?"

Lâl derin bir iç çekip neredeyse bir kedi gibi ses çıkardı.

"Benimle konuşmanı istiyorum. Söyle şimdi, hoşuna gidiyor mu?"

"E-evet..."

"Peki en çok ne hoşuna gitti?"

"Mert... Lütfen..."

"Kural bir, sekste *lütfen* yoktur! Şimdi soruma cevap ver."

"Ben... Şey..."

Onun tutuk olması üzerine Mert çoktan sertleşmiş olan erkekliğiyle Lâl'in cehennemine baskı yapınca Lâl'in gözleri irileşti.

"Söyle!"

"Dilinle yaptığın her şey hoşuma gitti."

"Mmm... Peki benden ne istiyorsun?"

"Na-nasıl?"

"Benden ne istediğini söylemezsen sana bu şekilde işkence edeceğim."

Bunu söylediği anda kendini biraz daha bastırmıştı ona.

"Benimle sevişmeni istiyorum."

"Bu mu? *Benimle sevişmeni istiyorum!* "

"Ne söylememi istiyorsun?"

"Biraz yaratıcı ol Lâl... Şimdiye kadar çok iyiydin. Bütün bunlardan tecrübeli olduğunu anlamış bulunuyorum."

Dudaklarını Lâl'in kulağına yaklaştırıp ıslaklığını hissettirdi ve kulak memesini dişledi. Lâl ise onun söyledikleriyle bir yandan gerilirken bir yandan da durumun gerçekliğini kavramış olmanın tedirginliğini yaşıyordu. Mert bilmiyor olsa da ilk kez böylesine cesur bir tecrübeye girişiyordu. İçinin titreyişini saklamak için ona meydan okumayı tercih ediyor, onunla eşit olduğunu düşünmesi, bir parça daha iyi hissetmesini sağlıyordu.

Hissettiği diğer bir duygu olan tedirginliği benliğinden uzaklaştırmak için içinde bulundukları duruma odaklandı tekrar.

"Sabaha kadar sana ne yapmamı istiyorsun?"

"Mert şu muhabbeti keser misin?"

"Sen ne istediğini söylemediğin sürece sana bu şekilde işkence edeceğim ve bundan büyük bir zevk duyacağım güzelim."

"Seni lanet olasıca! Başladığın işi bitir artık!"

"Yani? Ne yapmalıyım?"

Bunu söylerken bir yandan da Lâl'in boynunu dişliyordu.

"Ah..."

"Evet bebeğim, işte böyle. Şimdi konuş benimle. Ne istediğini söyle."

"Acıdan ölmek üzereyim! Dayanamıyorum! Ve bir an önce beni becermeni istiyorum seni geri zekâlı!"

Bu sözlerle Mert'in çenesi kasıldı ve Lâl'in ellerini hapsettiği ellerinden birini aşağıya indirip artık neredeyse bir kaya kadar sertleşmiş erkekliğini Lâl'in cehennemine yönlendirdi. Lâl'in hissettiği

inanılmaz sıcaklık ve zevk iniltileri daha sesli hâle geldi. Mert erkekliğini hâlâ girişte tutuyor, Lâl'e işkence ediyordu. Az önce Lâl'in dudaklarından dökülen kelimeler neredeyse çıldırmasına sebep olmuştu.

"Aferin bebeğim... Şimdi ben içine girip seni ikiye ayırdıkça çığlıklarını duymak istiyorum."

Lâl aklı bulanmış olsa da derin nefesler alarak bu işi en az acıyla atlatmak için dua ediyordu içinden. Mert kendini onun içine iterken hissettiği sürtünme nedeniyle boğazından dökülen hırıltıyla kendini ona biraz daha bastırdı. Az önce Lâl'e söylediği gibi duymak istediği o çığlıkları, tam da bedeninin en hassas noktasında hissettiği zorlanmayla aynı anda fark ettiğinde bütün bedeni gerilirken dudaklarından dökülen, "Kahretsin," kelimesine engel olamadı. Lâl'in yüzüne baktığında canının ne kadar yandığını görebiliyordu. *Bilseydi... Eğer bilseydi...*

Mert, hayatında ilk defa kendinden nefret ettiğini hissetti. En başından beri Lâl'de farklı bir şeyler olduğunu hissetse de bunu aklının ucundan bile geçirmemişti.

Lâl gözlerini açıp Mert'e baktığında kalbinde bir yer sızlar gibi oldu. Mert çok farklı bakıyordu. *Bakire olduğunu anlayınca sinirlenmiş miydi? Tecrübeli bir kadın mı tercih ederdi?* Sonsuzluk gibi gelen sessizlik sonrası Mert ona iyice yaklaşıp yüzüne ıslak öpücükler bırakarak dikkatli bir şekilde yavaşça içine kaydı. Acısının geçmediğini görebiliyordu ve yapabildiği kadar tuttu kendini. Hissettiği muhteşemliği tarif edebileceği hiçbir şey yoktu. Birkaç saniye aralıklarla kendini sabit tutup sonra hafifçe bastırıyordu. Canı yanıyor olsa da o anda önceliği Lâl'di. Bir süre sonra kendisini tamamen içine aldığında yavaşça gidip gelmeye başladı.

Lâl onunla göz göze geldiği anda havada uçuşan kıvılcımları hissetmişti. Canı tahmin ettiğinden fazla yanmış olsa da Mert'in durumu anladığı anda kendini durdurması, her zaman var olan sertliğinin yerini nezakete bırakması, kalbinin büyük bir alanına dokunmayı başarmıştı. Şimdi acısı ilk anda olduğundan daha hafifken, içinde hissettiği sürtünme ve doluluk, o acıya kadar olan her türlü zevki yeniden hatırlatmıştı.

Mert onun bakışlarının ne yöne kaydığının farkına varınca o ilk anlardaki sertliğe geri dönmesi gerektiğine karar vererek yerleştiği yerde daha fazla hüküm sürmek adına her bir darbesinin ritmini arttırırken bir yandan da acımasızlığını ona hissettirmek için çabalamaya başladı.

Her bir darbe bir öncekinden sert olmaya başlayınca Lâl ellerini Mert'in sırtına koyup onu kendine çekmeye başladı. Acı yavaş yavaş kaybolurken, zevkten başı dönüyordu. Mert'in dudakları yüzünde, boynunda, kulağının arkasında ve göğüslerinde ıslak izler bırakırken kendinden geçiyordu. Mert doğrulup bacaklarını omuzlarına koydu ve ritmik olarak içinde daha hızlı gidip gelmeye başladı. O bu kadar zevk alırken Lâl'in de zevk almasını istediği için başparmağıyla Lâl'in cehennemindeki tepeciğe dokundu. Lâl tüm vücudunu ve aklını karıncalandırmaya başlayan zevkle başını sağa sola çevirmeye başladı. İki eli yanında çarşafı sıkı sıkı tutarken, doruğa yaklaştığı noktalarda bedenini kıvırıp yumruklarını yatağa bastırarak kendini kaldırınca uzun dalgalı saçları başının arkasından yatağa yayılıyordu. Mert için bu görüntü enfesti. Lâl çığlıklarını kontrol edemeyip sarsılmaya başlarken Mert onun her hareketini görüyordu ve bu inanılmaz erotik bir deneyim olmuştu onun için. Lâl orgazm olup kendini yatağa geri bırakırken Mert hiç düşünmeden Lâl'in bedenini tüm sıcaklığıyla doldurdu. Üstüne yığılıp ona sarıldığında bir süre kendine gelmeye çalıştı. Nefesleri düzene girince Lâl'in içinden çıkıp onu kucaklayarak banyoya götürdü. Lâl kucağında Mert'in kulağına sokulup birkaç şey mırıldandı. Mert hiçbir şey anlamamıştı ama şu an sorup da o büyülü andan sıyrılmak istemiyordu.

Onu duşun altına bırakıp özenle yıkadı. Sonra kendisi de duş aldıktan sonra birer havluyla odaya geri döndüler. Lâl'i kucağına alıp yatağa bıraktı. Saçlarına bir öpücük bırakıp dinlenmesi için üstünü örttü. Lâl o kadar yorulmuştu ki hemen gözlerini kapadı. Mert onu bırakıp salona geçti ve bu gecenin mükemmel geçmesini sağlayan o lanet şarkıyı susturdu. Kendine bir kadeh viski koyup dışarıdaki manzarayı izlemeye koyuldu.

***

Sabah uyandığında yatağın yakınındaki koltukta otururken buldu Mert'i. Genç adamın gözlerindeki bakışın anlamını çözememişti. Üstünde havluyla durduğunu fark ettiğinde yataktan kalkıp kendi kıyafetlerine yöneldi. Onları eline alıp banyoya yönelecekti ki odadaki sessizlik Mert'in sesiyle bozuldu.

"Boşuna giyinme..."

"İşe gitmem gerekiyor."

"Bugün işe gitmiyorsun."

"Bakın Mert Bey..."

"Şimdi Mert Bey mi olduk? Dün gece çığlıklarının arasından çıkan tek kelime Mert'ti."

Lâl o anları hatırlayınca elinde olmadan kızardı. Bu adamın yanında sakin kalmayı başaramıyordu bir türlü. Zaten o da buna izin vermiyordu ki...

"Benim sizin gibi otellerim yok, çalışmadığım sürece karnım aç gezmek zorunda kalırım."

"Benimle olduğun sürece paraya ihtiyacın yok..."

Lâl bir an durup bu cümle üstüne düşündü. Yüzündeki ifadeden hiçbir şey anlamıyordu Mert. Böylesine bir lüksün içinde istediği kıyafetlere sahip olup, muhteşem süitlerden birinde kalıp, güçlü ve yakışıklı bir adamla geçirebilirdi hayatını. Yani en azından Mert böyle düşünüyordu onun adına. Lâl hareketlenip yanından geçerken ayağa kalkıp onu durdurdu.

"Ne diyorsun?"

"Neye ne diyorum?"

"Böyle bir hayata..."

Ellerini iki yana açıp içinde bulundukları durumu göstermişti.

"Çok cömertsin, şimdi izin verirsen üstümü giyeceğim.

"Hayır, giymeyeceksin, çünkü seninle işim henüz bitmedi."

Lâl'in bir şey söylemesine fırsat vermeden elindeki kıyafetleri yere fırlatıp Lâl'in üstündeki havluyu çekip alınca. Lâl istemsiz bir şekilde elleriyle göğüslerini kapatmak istedi. Ama Mert buna izin vermeyip öpmeye başlayınca Lâl'in içindeki direnç kırıntıları da yok olup gitmişti. Mert'le birlikteyken hipnotize oluyordu. Ne kadar sinirlense de, dirense de Mert'in en ufak dokunuşu bir yana, tek bir

bakışı bile onu eritmeye yetiyordu. *Bu adama neden izin veriyordu?* Resmen kullanıyordu kendisini. Bu durum gururunu kırsa da engel olamıyordu işte. Onun bütün bunları sadece kendini mutlu etmek adına yaptığını, Lâl'i hiç umursamadığını biliyordu. Son dört gün kalmıştı. Neredeyse yarısı bitmişti. Buna dayanabilirdi. Bu işin sonunda kalbinin paramparça olacağını bilse de yapacak bir şey yoktu.

Mert yatağa sırtüstü yatıp Lâl'i üstüne çektiğinde bir süre onun güzelliğini seyretti. Saçları göğüslerini kapatarak dağınık bir şekilde önüne düşmüştü. *Bu hâliyle o kadar güzeldi ki... Tıpkı bir melek gibi...* Dışarıda onca kadın varken, bu kadına neden bu kötülüğü yaptığını bilmiyordu. Bir hafta bitip de anlaşmaları sona erince ne yapacağını da bilmiyordu. Olabildiğince yanında tutmak istiyordu. Ona verecekleri lüks bir hayat, harcayamayacağı kadar para, pahalı kıyafetler, tatiller ve seks dolu günler olabilirdi. Lâl'in alabilecekleri içinde aşk, sevgi, bağlılık, güven gibi duygular yoktu. Çünkü Mert'in bunlarla işi olmazdı. Bunlar gelip geçiciydi ona göre.

Lâl'in hâlâ o şekilde durup kendisine baktığını görünce ani bir hareketle belinden tutup vücudunu yüzünün önüne getirdi. Lâl dengesini sağlayabilmek için yatağın başlık kısmına tutunmak zorunda kaldı.

"Mert!"

"İçine girmeden önce yapmak istediğim bir şey var."

"Ne? Ah! Mert!"

Sıcaklığı Mert'in ağzında kaybolurken gerçekten aklını yitirdiğini düşünüyordu. *Bu çok terbiyesizceydi! Ya da lanet olsun! Bu muhteşemdi!* Lâl dengesini sağlamak için başlığa tutunmaya çalışıyordu ama Mert'in her bir dil darbesi dengesini kaybetmesine neden oluyordu.

"Mert yeter lütfen, yapma!"

Mert bir anlığına cehennem gibi sıcaklıktan ayrılıp Lâl'e baktı.

"Kural iki, sekste itiraz yoktur. Sen bu sefer iki kuralı birden çiğnedin."

Tek bir hareketle Lâl'i yine belinden tutup sertleşmiş olan erkekliğinin üstüne oturttu. Lâl bu sertliğin üstüne yavaşça iniş yaparken ikisindeki ıslaklığın çıkardığı sesle Mert'e baktı. İşte bu an fazlasıyla erotikti. Lâl bakışlarını birleştikleri noktaya çevirdiğinde gördüğü

şeye önce inanamadı. Mert'in erkekliğinin sınırında, kasık civarında bir dövmesi vardı. *Hem de bir ejderha dövmesi!* Şu meşhur dövmeyi görmüştü nihayet. Kurumuş dudaklarını yaladı. Mert onun nereye baktığını anlayınca yüzüne seksi bir gülüş yayıldı.

"Dövmelerden hoşlanır mısın?"

"Deli misin! Bayılırım! Bu olağanüstü!"

Parmaklarını dövmenin üstünde gezdirdi. Bu o kadar erotikti ki şu hâldeyken boşalabilirdi. Mert'in ne dediğini duyduğunda gözleri irileşti.

"Tadına bakmak ister misin?"

Aman Tanrım! Bu adamda hiç utanma yok muydu? Nasıl bu kadar rahat olabiliyordu?

"Çok naziksin ama ilgilenmiyorum."

"Çok yazık... Şimdiye kadar bütün kadınların rüyalarını süslemişti o dövme..."

"O zaman o kadınlardan birinin dövmenin tadına bakmasını rica edersin."

Mert yatakta doğrulup bacaklarını yataktan sarkıttı. Lâl'i de kucaklayıp odadan çıktı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Tatlının son kısmını masada yemeye karar verdim."

Lâl şaşkın bakışlarla ona bakarken Mert de gülümsüyordu. Hatta bu şaşkınlığını daha da arttırmıştı. Çünkü Mert'i daha önce gülümserken hiç görmediğini düşündü. Yani böyle gülümsediğini hiç görmemişti.

Mert içinden çıkıp onu yavaşça masanın ucuna oturtup kendisi de sandalyeye oturdu. Lâl yine dayanamamıştı.

"Mert ne yaptığını sorabilir miyim?"

"Tatlımı yemeye hazırlanıyorum."

"Sen! Sen nasıl bir adamsın ya?"

"Masaya uzan..."

"Bana talimat yağdırmandan bıktım."

"Uslu bir kadın olursan sana talimat yağdırmak zorunda kalmam. Şimdi uzan dedim."

"Of!"

Mert sandalyeyi masaya biraz daha yaklaştırıp başını Lâl'in bacaklarının arasına gömdü. Bu tada ömrü boyunca doyamazdı herhalde. Lâl'in bu sırılsıklam hâli aklını başından alıyordu.

Lâl, aldığı zevk haricinde sırtının acımasını görmezden gelmeye çalışıyordu. Bu adam bacaklarının arasına girmiş orada harikalar yaratırken sabit durması mümkün değildi. Elleri içgüdüsel bir hareketle göğüslerine gitti. Uçlarının sertleşmiş olması ve onlara dokunmak Lâl'in çok hoşuna gitmişti. Onları okşadığının farkında bile değildi aslında. Ama Mert yaptığı işin haricinde bakışlarını kaldırıp Lâl'in tepkisini izliyordu arada. Onun o hâlini görünce ağzını o muhteşem sıcaklıktan bir parça ayırıp homurdanmaya benzer bir ses çıkardı. Lâl, bacaklarının arasında soğuk ve ıslak bir ürperti hissedince gözlerini açıp hafifçe başını kaldırdı. Mert'le göz göze geldiğinde Mert oturduğu sandalyeyi büyük bir gürültüyle arkaya devirip Lâl'in bacaklarını omuzlarına yerleştirdi. Sızlamaktan neredeyse kaya gibi olmuş erkekliğini hiç beklemeden, az önce zevk sularını içtiği cehenneme daldırdı. Lâl'den tahrik edici bir çığlık yükseldi. Mert, içinde sert hareketlerle gidip gelirken ellerini Lâl'in ellerinin üstüne, göğüslerine koydu. Onunla birlikte okşamaya başladığında Lâl'in gözleri iyice kısılıp kapanmaya başladı ve dudaklarından mırıltılar yükseldi. Dün gece onu banyoya götürürken de böyle mırıldanmıştı. Mert hızını yavaşlattı. Bunu fark eden Lâl gözlerini açıp ona baktı.

"Az önce ne dedin?"

"Ne?"

"Az önce bir şey mırıldandın. Ne dedin?"

"Hiçbir şey..."

"Lâl!"

İsmini söyleyip içinden çıktı ve Lâl'in büyük bir düşüş yaşamasına neden oldu.

"Bunu niye yaptın?"

Ağlamak üzereydi. *O kadar yükselmişti ki... Lanet herif acı çektirmeye bayılıyordu!*

"Ne dediğini söylemezsen daha beterini yaparım."

"Önce eski hâline dön, ancak o zaman söylerim."

Mert bir an onun oyun yaptığından şüphelense de tek bir harekette ve sertçe içine girdi.

"Ah! Evet, böyle daha iyi..."

"Konuş!"

"Az önceki ritmi tutturursan konuşacağıma söz veriyorum."

"Sen benimle bu hâlde pazarlık mı ediyorsun?"

"Pazarlığı reddederek seni mutlu edecek kelimeden mahrum kalmayı mı tercih ediyorsun?"

Lanet olsun! Sabrı kalmamıştı. Bir an önce müthiş bir doyum yaşamaya ihtiyacı vardı. Önce orgazm, sonra boşalma. Lâl'in gözlerinin içine bakarak içinde hızlanmaya başladı. Aynı zevke tekrar kavuşan Lâl, nefes nefese kalmış hâlde o iki kelimeyi söyledi. Gözlerini açıp Mert'e baktı. Onun beklediğini görüyordu. Yüzünde istekli ve şehvetli bir gülüşle Türkçesini söyledi. *Daha sert!*

Mert bu iki kelimeyle, kelimenin tam anlamıyla kendini kaybetti. Hızını arttırırken ellerinin altındaki kalçaları da ciddi anlamda can acıtacak şekilde sıkıyordu. Lâl'in nefes alışları ve sesleri kulağında yükseldikçe boşalmaya çok yakın olduğunu fark etti. Lâl büyük bir sarsıntı geçirirken ellerini masanın yanlarına sabitleyerek hazla boşaldı. Bitkin vücudu masaya yayılırken Mert de içinden çıkıp karnının üstüne bıraktı tüm sıcaklığını. Lâl için muhteşemdi bu sevişme... Ama son noktada Mert'in içinden çıkması hayal kırıklığına sebep olmuştu. Mert hiçbir şey söylemeden diğer banyoya geçip kapıyı kapattı. Masanın üstünde kolları iki yana açık, ayakları masanın ucunda, bacakları açık hâlde, hiç kıpırdamadan birkaç dakika öylece kaldı. Sonra yavaşça kalkıp yatak odasındaki banyoya girdi ve duş aldı. Mert'in az önce yere fırlattığı kıyafetlerini giyip çantasını aldı ve Mert'e haber vermeden odadan çıktı.

Yaşadığı duygu karmaşasından kurtulmak ve aklını Mert'le olanlardan uzaklaştırmak için dergiye gitmeye karar verdi. Şimdi önündeki bir yığın kâğıt arasından, önemli olanlarını ayırmakla meşguldü. Yeni röportaj için daha erkendi aslında ama şimdiden bilgi toplayıp ileride tutuşmamak daha doğruydu. Kapı açılınca başını kâğıt yığınından kaldırdı.

"Lâl! Yine tam istediğim gibi bir röportaj olmuş. Mert Arıkanlı bu ay derginin kapağında şahane duracak."

Lâl içinden, *bir de bana sor,* diye geçirmiş olsa da patronuna gülümsedi.

"Zordu ama üstesinden geldim."

"Senin elinden kurtulan bir şey görmedim şimdiye kadar. Aferin Lâl... Bu iş diğerlerinden daha önemliydi."

"Desteklemeniz beni mutlu ediyor."

"Sadece sözlü motivasyon yok bizde, biliyorsun. Bugün hesabını hiç kontrol ettin mi?"

"Hayır, neden?"

"İki maaş ikramiyen var da, haber vereyim dedim."

Duyduğu bu cümleyle gözleri büyüyen ve çok mutlu olan Lâl, ayağa kalkıp patronuna sarıldı.

"Teşekkür ederim! Daha büyük bir motivasyon olamazdı gerçekten."

"Teşekküre gerek yok. Son kuruşuna kadar hak ettin. Adam yolumuzu fena tıkamıştı. Senin ikna gücünü bilirim, Mert Arıkanlı'yı eninde sonunda ikna edeceğini biliyordum."

Lâl'in anlık mutluluğuna karşılık patronunun sözleri, yüzünden belli belirsiz bir gölge geçmesine neden oldu. Belli etmemeye çalışarak gülümsemekle yetindi.

Turgut Bey çıktıktan sonra işine dönen Lâl, Meltem aracılığıyla kısa sürede sanayi sektöründe başarılar elde etmiş olan Aslanlı Şirketler Grubu'nun CEO'su Erdinç Aslanlı ile röportaj için gerekli olan randevu durumunu halletmeye çalıştı. Adamın asistanından yarın bir cevap alabileceklerdi. Bu sabah olanları düşünmemek için işle meşgul olmaya ihtiyacı vardı.

O akşam için Mert'in şoförü Lâl'i almaya gelmedi. Lâl, şoförü mü yoksa Mert'i mi aramalıydı bilmiyordu. En sonunda beklemeye tahammül edemeyerek şoförü aradı. Adamın yine o umursamaz tavrıyla bu akşam herhangi bir program olmadığını öğrenince şaşırsa mı öfkelense mi bilemedi. Ama bir yandan iyi olmuştu bu durum. Bu gece kendi yatağında yatacaktı.

14. Adımı duysan; ya gülsen
ya ağlasan
Ah aşkımız adam olsa
Ya bitse ya başlasa...*

Miray & Pelin & Lâl

Lâl dergiden çıkıp arabasına bindi. Eve gitmeden önce yakınlardaki bir marketten kendisinin ve kızların sevdiği şeylerden aldı. Son bir haftadır ilk normal akşamı bu akşam olacaktı. Aldıklarının yanına üçünün de sevdiği çikolatalı pastayı da ekleyince keyfi yerine geldi. Ayrıca keyfi neden yerinde olmayacaktı ki? *Bu akşam Mert Arıkanlı onunla sevişmek istemediyse bunda ne vardı yani? Lâl sevişmeye muhtaç biri miydi?* Değildi. *Değil miydi gerçekten?* Üç gündür o kadar alışmıştı ki bu duruma, şimdi çok tuhaf hissediyordu. Böyle şey gibi... Mesela... *Eksik gibi!* Ama zaten son üç günleri kalmıştı ve bu sürenin sonunda tamamen özgür olup yine eski tasasız hayatına geri dönecekti. Sevinmeliydi.

Elindeki poşetleri yere bırakıp çantasından anahtarını çıkardı. O sırada Miray kapıyı açtı ve poşetlere yardım etti.

"Selam... Kapıyı çalmamıştım."

"Çalmadın, evet... Ama ben seni pencereden gördüm. Hmm... Sanırım bu akşam eğlenceli geçecek..."

"Evet, yani en azından öyle olmasını umut ediyorum. Pelin nerede?"

"Gelir birazdan..."

---

* *Nil Karaibrahimgil*'in *Kader Efendi* şarkısından. *–yhn*

Yemek sonrası mideleri yarı yarıya çöplüğe döneceği için akşam yemeğini hafif şeylerle geçiştirmeye karar verdiler. Miray mutfaktayken, Lâl diğer pencereyi de açmak için perdeyi araladı. Tam camı açıp geri çekilecekken Pelin'i gördü. Bir arabadan inmişti ve şoför tarafından inen birini fark etti. Yukarıdan bakıldığında hoş birine benziyordu. *Kimdi acaba?* Şirkettekilerden biri olabilirdi. Kısa bir süre konuştuktan sonra Pelin arkasını dönüp apartmana girdi. Lâl'in bu noktada gidip kapıyı açması gerekirdi ama o hâlâ aşağıya bakıyordu. Çünkü Pelin'i getiren her kimse, Pelin apartmana girdiği hâlde arkasından bakmaya devam ediyordu. Adam sanki hissetmiş gibi başını kaldırıp Lâl'in olduğu pencereye bakınca, birkaç saniye Lâl ile kıpırdamadan bakıştılar. Sonra adam hiçbir şey olmamış gibi arabasına bindi ve sokakta ilerleyip sola döndü.

Kapıyı açtığında Pelin de elinde anahtarla kalmıştı.

"Sanırım anahtara ihtiyacım kalmadı."

"Evet güzelim, gel hadi..."

Yemeğe oturduklarında günün nasıl geçtiğinden bahsettiler. Hepsi de tutuktu aslında bir anlamda. Üçü de kendi meselelerinde boğuldukları için bir diğerinin hâlini fark etmemişti.

Miray pastayı kesip tabaklara koydu ve salona döndü. Normalde üçünün de birkaç dakikada silip süpüreceği lezzete kayıtsız kalmaları, bu sefer birbirlerinin gözünden kaçmadı. Bu durum hoşlarına gitmiş olacak ki karşılıklı gülmeye başladılar. Bir süre sonra Lâl iç çekince Pelin söze girdi.

"Neyin var?"

"Ne gibi?"

"Yapma Lâl! Keyfin yok gibi..."

Aslında şu an tam sırası, diye düşündü. Son birkaç gündür olanları kızlara anlatmalıydı. Onu anlayacaklarını biliyordu elbette ama yine de utanıyordu işte. Konuşmak kolay değildi.

"Ben bir şey yaptım."

Miray ve Pelin aynı anda önce birbirlerine sonra Lâl'e baktılar. Konuyu deşen Pelin olduğu için Lâl'i cesaretlendirmek adına yumuşak bir ses tonuyla sordu.

"Ne yaptım canım?"

"Aslında nereden başlamam gerektiğini bilmiyorum. Bu benim için kolay değil... Şu Mert Arıkanlı röportajını biliyorsunuz."

İkisi de anladıklarını belli eder şekilde başlarını salladılar hafifçe.

"Adam o kadar inatçıydı ki bir türlü ikna edemedim onu. Ama vazgeçmedim. Tekrar konuşursam belki bir şansım olabilir diye düşündüm ve dergiden erken çıkıp adamın iş yerinde pusu kurdum."

Bunu söylerken gülmeye başladı. Dedektifliği başına dert olmuştu ne yazık ki...

"Ne yani, adamı takip mi ettin yoksa?"

Bunu soran Miray'dı.

"Ettim valla... Tanınmamak için şu senin dalga geçtiğin şapkam ve gözlüklerim var ya, onları da kullandım."

Miray kahkahayı basınca, Pelin ve Lâl de ona katıldılar. Henüz olayın sonrasını bilmedikleri için eğleniyorlardı. Lâl'in kahkahası hafifleyip yüzündeki gülüş solunca kızlar da durdular. Anlatmaya devam edeceğini bildikleri için söze girmediler. Lâl derin bir nefes alıp devam etti.

"Onu takip ettiğimi anladı tabii. Şoförü aracı durdurup benim aracıma doğru geldi ve beni kendi araçlarına bindirdi. Neresi olduğunu bilmediğim, belki şehrin dışında bir eve geldik. Ev dediğime bakmayın, bildiğiniz malikâneydi. Kendisini takip etmiş olmamdan hiç hoşlanmamıştı. Ben de röportaj için mecbur kaldığımı söyledim, ikna edebilirim sandım. O da bana röportaj karşılığında bir teklifte bulundu."

Miray ve Pelin sanki bundan sonra duyacaklarının hiç de basit olmadığını hissetmiş gibi görünüyorlardı.

"Eğer bir hafta boyunca onunla istediği yerde yemek yersem röportaj vereceğini söyledi. Ama iş sadece yemekle kalmıyordu. Sinirlenip bunu kabul etmeyeceğimi söyledim ve oradan ayrıldım. Ama Simge öyle şeyler söyledi ki onun söyledikleri beni hırslandırdı. Pek de fazla düşünmeden Mert Arıkanlı'nın ofisini aradım ve ona teklifini kabul ettiğimi söyledim. Üç gündür akşamları onun otelindeki süitlerden birinde yemek yiyoruz."

Bu kısmı söylerken yutkunmuştu. Ayrıntıya girmemeye çalışı-

yordu ama onu dikkatle dinleyen arkadaşları bundan daha fazlası olduğunun bilincindelerdi. Miray da bu düşüncesini destekledi söylediği şeylerle.

"Röportajın karşılığı sadece yemek değildi, değil mi?"

Bu cümle herhangi bir suçlama içermiyordu. Sadece durum tespitiydi. Miray'ın durumu anladığını gösteriyordu.

"Lâl? Miray'ın demek istediği... Yani sen onunla?"

Lâl gerçekten zor bir durumdaydı. Zaten her şeyi söylemişti aslında ve gerisini saklamanın da anlamı yoktu.

"Miray'ın demek istediği... Benim Mert Arıkanlı'yla sevişmiş olmam, yani evet doğru..."

Bir süre hiçbiri konuşmadı. Sonra Pelin anladığını gösterir bir şekilde, başını hafifçe yana eğerek Lâl'e baktı.

"Onunla seviştiğine göre bu tek taraflı bir şey olmamış. Yani bence sen de istemişsin... Benim tanıdığım Lâl istemediği hiçbir şeyi yapmaz. Hele ki istemediği bir adamla asla sevişmez."

Biraz durduktan sonra gülerek devam etti.

"Hoşuna gitti mi bari?"

Lâl bir anda gelişen bu durumla ne diyeceğini bilemezken, yüzünün kızardığından emin bir şekilde şaşkınlıkla Pelin'e baktı. Boğazını temizledi.

"Eee... Aslında o kadar da kötü değildi tabii."

Miray tuttuğu kahkahasını salınca, Lâl de vücudundaki stresle baş edemeyeceğini anlayıp onun kahkahasına katıldı. Pelin'den boşalan yeri Miray alarak devam etti.

"Ya Lâl, Mert Arıkanlı için dövmesi var diyordu magazin... Gerçekten de var mı?"

Lâl dövme lafını duyunca inanılmaz bir hızla kızardı. Bazen beyaz tenli olmaktan nefret ediyordu. Onun bu hâlini gören Pelin ve Miray iyice keyiflenmişe benziyorlardı.

"Nasıl bir şey peki?"

Kontrolü tekrar ele alan Miray, Lâl'in daha fazla kızarmasına neden olan soruyu sordu.

"Bence daha can alıcı bir soru var ki o da bu dövmenin Mert Arıkanlı'nın vücudunun neresinde olduğu..."

Lâl daha fazla dayanamayıp bir çocuk gibi dudaklarını büzdü.

"Bu kadar eğleneceğinizi bilseydim teklifin yapıldığı ilk gün koşarak gelir anlatırdım."

"E, peki, röportajı da yaptığına göre, sizin şu *meşhur yemekler* bitti mi bari?"

Lâl'in yüzü bir anda soldu. Miray yanlış bir şey söylediğini düşünerek pişman oldu.

"Ya özür dilerim, yanlış bir şey mi söyledim?"

"Yok... Anlaşmaya göre bir hafta sürecekti. Bugün dördüncü gün... Ama bu akşam şoför beni almaya gelmedi. Hatta telefon bile gelmeyince ben aradım. O da bana, bu akşam için bir program olmadığını söyledi. Açıkçası... Sanırım gururum kırıldı. Gerçekten çok iyi vakit geçirdim. Her anlamda yani... Ama... Bana çok uzak... Anlaşmaya odaklanmış bir işadamı gibi... Daha fazlası yok. Süre dolunca ikimiz de kendi hayatlarımıza döneceğiz."

Bunu söylerken yüzünde beliren hüzün ve hayal kırıklığı o kadar belirgindi ki ne Pelin ne de Miray onu teselli edecek doğru cümleyi bulamıyordu. Eşzamanlı ikisi de iç çekince Lâl dönüp onlara baktı.

"Size ne oldu şimdi?"

İkisi de bu soruyla hafifçe irkilip tedirgin bakışlarla birbirlerine bakınca, bu gece konuşulacak daha çok şey olduğunu anlamıştı Lâl.

"Önce hanginiz başlamak ister?"

Aralarında durum analizi yapar gibi bir süre düşündüler. Pelin'in biraz daha hevesli olması Miray'ı rahatlatmışa benziyordu.

"Hukuk departmanının başında Ersin var, beraber çalışıyoruz. İlk günden beri ilgisini belli etti. Hatta bu ilgi öyle arttı ve abartı hâle dönüştü ki boğulmak üzereyim. Ondan kaçmak için türlü bahaneler üretmek zorunda kalıyorum ve her geçen gün bu benim için daha zor hâle gelmeye başladı. Üstelik Kenan'ın da tavırları kafamın karışmasına neden oluyor."

O kadar kendinden geçerek anlatmıştı ki Lâl de Miray da onun patronundan sadece ismiyle bahsettiğini fark etmişlerdi. Lâl durumu kesinleştirmek için sıradan bir şey söylemiş gibi konuşmaya çalıştı.

"Yani Kenan seni kıskanıyor mu?"

Pelin bir an durup Lâl'e baktı şaşkınlıkla. *Kenan'la ilgisi olduğunu nereden anlamıştı ki?*

"Kenan... Yani Kenan Bey, beni niye kıskansın ki?"

"Çünkü ben anlatacağın şeyin Ersin'le alâkalı olduğunu düşünüyorken Kenan'ın, ah pardon Kenan Bey'in tavırlarının kafanı karıştırdığını söyledin."

"Az önce Kenan mı dedim?"

"Hı hı... Hem de iç çekerek."

"Of..."

"Seni eve getiren o muydu?"

"Pelin'i eve kim getirdi ki? Ayrıca niye şimdi söylüyorsun?"

"Sen bizi mi gördün?"

"Gördüm. Üstelik Kenan Bey'le birkaç saniye bakıştık. Gerçekten hoş adam..."

Pelin hafifçe kızarınca, Miray olayın dışında olmasının verdiği huysuzluktan saldırmaya başladı.

"Bu kız eve geleli ne kadar oldu ama ben onu eve patronunun bıraktığını yeni öğreniyorum. Üstelik bu durum kim bilir kaç gündür böyle ve ben konudan yeni haberdar oluyorum. Bana bak Pelin! Bu Kenan meselesini Lâl'in de benimle aynı anda öğrendiğini söyle!"

Miray'ın huysuzluğu Pelin'in gülümsemesine neden olmuştu.

"Kızmayın hocam... İkiniz de aynı anda öğrendiniz."

"Aferin... Yamuk yaparsan ben de seni yamulturum."

"Anlaştık..."

Lâl iyice sabırsızlanmaya başlamıştı. Bir an önce devamını dinlemeliydi.

"Eee? Etkileniyor musun ondan?"

"Ah, galiba... Yani bilmiyorum aslında. Karışık bir durum... Ersin ne zaman bir anlamda beni taciz etse, hep yanımızda bitiyor. Onun bana yakın olması onu rahatsız ediyor. Hatta bana tersleniyor. Benim ağzımdan Ersin'in adını duyunca siniri tepesine çıkıyor. Bugün Ersin'in rutin ısrarlarından kurtulmak için onunla mecburen öğle yemeğine çıktım. Ama tabii gittiğimiz yerde Kenan da yemek yiyordu. Üstelik yanında afet bir sarışınla!"

Bunu söylerken gözleri kısılmış, nefret dolu bakışlarla bakıyordu.

"Sevgilisi olmalı... Kadın ona çok yakın davranıyordu. Üstelik Kenan da bu durumdan gayet memnun görünüyordu. Ama yemek boyunca bizi izledi. Yine sinirli bakıyordu. Anlamıyorum! Hem kıskanıyor hem de bana yaklaşmıyor!"

Bu akşam bu kadar aşk itirafı fazla gelmişti galiba.

"Sen Kenan'dan hoşlanıyor musun?"

"Niye beni tersleyen adamdan hoşlanıyorum?"

"Çünkü böylesi bizi daha çok mutlu ediyor."

Pelin umutsuzca iç çekip pastasından bir parça ağzına götürdü. Bu sırada Lâl'in bakışları Miray'ınkilerle buluştu.

"Sıra sende..."

"Beni es geçsek?"

Pelin ağzında pastayla homurdanıp itiraz etmeye kalkınca komik bir durum oluştu.

"Tamam! Sanırım ben de birinden hoşlanıyorum."

"Vay canına! Hemen anlat!"

"Bu pek etik değil sanırım. Çünkü kendisi öğrencim..."

"Hangi öğrenci bu?"

"Üstüne senin Bloody Mary'ni döktüğüm öğrencim."

İkisi de Miray'ın kimden bahsettiğini anlamadı.

"Akın Bolatlı..."

Pelin'in ve Lâl'in ağzı kocaman bir *o* harfini alınca Miray yüzünü buruşturdu.

"Kapatın şu çenelerinizi artık! Hiç estetik değil..."

"*Rain In The Desert*'ta kredimiz var yani?"

"Saçmalama Lâl! Adam uyuzun teki... Yani... En başta öyleydi."

"Nasıl yani?"

"İlk karşılaşmamız pek hoş değildi. Öğrencim olduğunu bile bilmiyordum. Bir kadına edilmeyecek laflar etti. Hatta bana kız kurusu olduğumu söyledi! Buna inanabiliyor musunuz? Ben de hiç acımadan elimdeki içkileri üstüne boca ettim. "

"Çok yazık olmuş!"

Pelin'in sözleri üzerine Miray ters bir bakış attı.

"Eee... Güzelim içkilere yazık olmuş demek istedim."

"Şimdi buraya kadar tamam... Peki kafanı karıştıran kısmı hangisi?"

"Geçtiğimiz gün derste benden özür diledi tüm o kaba davranışları için. Sonra bir gün bir kitapçıda karşılaştık. Beni birlikte tatlı yemeye ikna etti."

Kızlar kaşlarını hayret ve şüpheyle kaldırınca cümleyi biraz düzeltmek zorunda kaldı.

"Tamam, çok da uğraşmak zorunda kalmadı aslında. O sevimli hâli hoşuma gitti. Son zamanlarda gayet normal davranıyor. Hatta ilgili... Geçen gün... Üniversiteden kızlarla çıkmıştık ya, ben onları Akın'm kulübüne götürdüm, belki onu görebilirim diye. Gördüm tabii. Ve... Beni öptü."

Miray da kızarma sırasını savınca rahat bir nefes aldı.

"Çok küçük bir öpücüktü. Mmm... Nasıl desem... Tadıma bakar gibi öptü beni. Kendimde konuşacak gücü bulamadım ve kızlarm yanına döndüm. Sizce bir insan birkaç günde bu kadar değişebilir mi?"

Lâl bu soruyu gerçekten düşündü. Bir insan değişebilir miydi ki bunu süreçle kısıtlayabilsin?

"Belki... Bilemiyorum."

"Of... Neyse... Bu akşam fena olduk hepimiz."

"Bence de..."

"Ne yapalım? Film mi izlesek?"

"Az önce üç film çektik ya, doymadın mı?"

Lâl, Pelin'in söylediği söz üzerine gülümsedi.

"Çekmekle kalmadık, yaşadık da..."

"O zaman yatalım."

Bu akşam konuşmak üçüne de iyi gelmişti. En azmdan herkesten sakladıkları şeyleri birbirleriyle konuşabileceklerdi.

15. Şimdiye dek hep gerçeklikte yaşadığını düşünmüştü ama onun için bir insanın, diğer insanlardan farklı olmasından daha gerçek dışı bir şey olabilir miydi?*

Miray

Bu adamın burada ne işi vardı? Bugün dersleri yoktu ki?

"Miray..."

"Akın Bey..."

"Bak... Dünden beri aklımdasın. Seni üzmek istemedim."

Dünden beri aklımdasın. Miray'ın kalp atışları mı hızlanmıştı? *Umarım yüzüm kızarmamıştır,* diye dua etti içinden.

"Neden bahsettiğinizi anlamadım."

Bu resmi tavır Akın'ın hiç hoşuna gitmemişti. Ne güzel Miray'ın direncini kırmıştı. Ama o lanet kadın bir çuval inciri berbat etmişti birkaç dakikada. Ama hayır... Akın hayatı boyunca pes eden bir adam olmamıştı. Şimdi de pes etmeyecekti.

"Niye mesafeli davranıyorsun?"

"Nerede olduğumuzun farkında mısınız? Ayrıca birazdan dersim var. Şimdi izin verirseniz..."

"Miray..."

Akın, Miray tam dönüp gidecekken kolunu tutmuştu. Ona daha da yaklaşmıştı. Şu lanet koku tüm duyularını ateşliyordu. Lanet bir ten kokusuydu işte! Niye bu kadar takılmıştı ki? Çünkü diğer kadın-

* Üç Kadın, Robert Musil, Helikopter Yayınları, Çev: Zehra Yılmazer.

lar gibi kokmuyor. Kendine özgü, eşsiz bir koku bu... *Ve seni kendine tutsak ediyor dostum.*

"Bırakın kolumu..."

Hayır, kesinlikle istemiyordu bırakmasını. İkna edilmeye ihtiyacı vardı. Ama bu adama güvenmemesi gerektiğini de biliyordu. *Neden normal insanlar onu bulmuyordu? Yani o dışarıdaki normal çiftler nasıl oluyordu da birbirlerini buluyordu?*

"Bırakmam, beni yanlış anladın. Senin böyle düşünmen kötü hissetmeme neden oluyor."

"Buna niye bu kadar takıldınız Akın Bey, hiç anlamadım."

"Bana Akın Bey demeyi kes! Özellikle seni öpmeme izin vermişken, az da olsa yakınlığı hak ediyorum."

Niye hatırlatmıştı ki şimdi bunu? Lanet olsun! Dersi yapamayacaktı bu adamın yüzünden. Üstelik tüm vücudunu ateş basmıştı. Ateş gibi elleri hâlâ kolunu tutarken kalan akıl kırıntıları etrafa saçılmaktaydı.

"Derse geç kalıyorum."

Sonunda Akın pes etmişti. *Ama şimdilik!*

"Pekâlâ... Akşam seni alacağım ve bunu konuşacağız."

"Ben konuşmak istemiyorum."

"Miray! Geleceğim ve konuşacağız..."

Akın, Miray'ın tekrar itiraz etmesine engel olmak için sözünü söyleyip arkasını döndü ve bar kısmına geçip gözden kayboldu. Akın'ın dokunuşunu kesmesiyle bir anda üşüyen Miray hızla korta doğru yürüdü. Birdenbire bu akşam için delicesine heyecanlanmıştı.

***

Miray heyecandan evde dört dönerken neredeyse tırnaklarını yemek üzereydi. *Geleceğim ve konuşacağız,* demişti. Bu saate kadar da ses çıkmamıştı. Pelin şirkette işi uzadığı için geç geleceğini söylemişti. Açıkçası tam da denk gelmişti. Bilmem kaç kez üstünü değiştirmişti, çünkü beğenmemişti kendisini bir türlü. Hatta bu aptalca heyecanı için kendisine kızıyordu. Ama elinde değildi. Ne zaman kapılıp gitmişti, kendisi de bilmiyordu. Zil çaldığında olduğu yerde

sıçradı. Girişteki boy aynasından kendisine tekrar baktı ve derin bir nefes alıp sakin olmaya çalışarak kapıyı açtı.

Akın elinde çok zarif kırmızı bir gül demetiyle gülümsüyordu ona. Bu adam şeytanın ta kendisi olmalıydı. Ve Miray kesinlikle yumuşamamalıydı!

Akın da onu gördüğü an yüzündeki gülümseme yavaş yavaş silinmeye başladı. Galiba yutkunmuştu. Miray'ın üstünde kısacık, bol pileleri olan renkli bir etek vardı. Üstünde de ince askılı, beyaz ve göğüs oluğunu cömertçe gözler önüne seren bir atlet. Akın gözlerini bu diri yuvarlaklardan zorlukla ayırdı. Kendisini Miray'ın yüzüne bakmaya zorladı. Miray'ın sesini duyduğunda içinde bulunduğu hayal dünyasından çıkmayı başardı.

"Merhaba..."

Sıradan bir şekilde söylemişti. Onun eline koz vermemeliydi.

"Merhaba, bunlar senin için."

Elindeki demeti Miray'a verip yavaş adımlarla salona geçti. Etrafa kısa bir bakış attıktan sonra Miray'a döndü. Onun ne hissettiğini bilmiyordu. Kesinlikle kırmamalı ve üzmemeliydi. Müşfik bir âşık gibi davranmalıydı, süresi azalıyordu. Birkaç *date*'ten sonra yatağı garantilemek zorundaydı.

"Eee... Ben çiçekleri koyacak bir vazo bulayım. Ne içersin?"

"Fark etmez..."

Lanet olsun! Fark etmez diyerek onu çok zor bir durumda bırakmıştı. Çünkü aralarındaki elektriği düşününce, ona çay getiremezdi. Şarap ikram etmek istese çok özel olurdu ve gol yemiş olurdu elbette. *En iyisi kahve! Evet! Ama bu sıcakta ne kahvesi? Kola olabilir miydi? Hay lanet!* Çiçekleri vazoya koyup salondaki masanın üstüne yerleştirdi. Dolaptan çıkardığı soğuk şarabı kadehlere koyup Akın'a yaklaştı. Onun kadehini verip karşısında bir yere oturdu. Akın'ın gözleri vücudunun her bir noktasında dolanırken bu akşam gerçekten zor olacaktı.

"Miray... O hoş olmayan durum için senden tekrar özür dilerim."

"Zaten özür dilemiştin. Buraya da boşuna geldin."

E niye şarap ikram ediyorsun Miray? Aptalsın kızım! Akın elindeki

kadehi önündeki sehpaya bırakıp yerinden kalktı ve Miray'ın yanına oturup elini tuttu. Bu temasla allak bullak olan Miray, deyim yerindeyse elini koyacak yer bulamadı. *Gerçi o el zaten Akın'ın elleri arasındaydı!* Elini çekmek istediğinde Akın daha sıkı tutunca kaşlarını çattı. Etkilendiğini ona belli etmemeliydi.

"Özrünü elimi tutmadan da dileyebilirsin. Lütfen bu şekilde yakınlık kurma benimle..."

"Neden? Senin de benimle aynı şeyleri hissettiğini bilirken, neden bu durumun üstüne gitmeyeyim?"

"Ne hissediyormuşum ki ben?"

"Benden etkileniyorsun, itiraf et!"

"Ne münasebet!"

"Beni tersleyince daha mı kolay oluyor?"

Miray sinirle elini kurtarıp diğer elindeki kadehi sehpaya bıraktı ve ayağa kalktı.

"Özrünü *tekrar* dileğine göre artık gidebilirsin."

Akın hafif sabırsız bir şekilde iç çekti ve Miray'ın önünde dikildi.

"İspat et..."

"Ne?"

"Benden hoşlanmadığını ispat et..."

"Ne saçmalıyorsun? Senden hoşlanmadığımı söyledim."

"Yeterli değil, göstereceksin!"

"Nasıl gösterecekmişim acaba?"

"Böyle..."

Akın, Miray daha ne olduğunu anlamadan bir elini Miray'ın ensesine diğer elini de beline götürüp sert bir hareketle kendine çekmişti onu. Dudaklarına sertçe sahip çıkarken, Miray yaşadığı şokun etkisiyle dudakları kapalı ve kıpırtısız dururken, Akın'ın ısrarcı dudaklarını hissettiğinde iki eliyle onu itmeye çalıştı. Ama boşuna çaba harcıyordu, çünkü Akın onu bir ahtapot gibi sarmış ve Miray'a hareket alanı bırakmamıştı. Edepsiz eller belini okşayıp kalçalarına indiği anda kendisinin de anlamadığı bir ses boğazından yükselirken bacaklarının arasında adeta bir alev yol alıyordu. Beyni bulanıp kendisine ihanet edince, aksi hareketleri yumuşamaya ve dudakları da gerginliğini kaybetmeye başladı.

Akın ondaki gevşemeyi fark edince diliyle onun dudakları arasına girmeye çalıştı. Miray ona izin verdiğinde öpüşünü derinleştirdi. Elleriyle onu okşarken vücudunun yumuşaklığı aklını kaybetmesine neden olmuştu. Miray bu ani ve şehvetli öpücüğün beynini bulandırmasına izin verirken, kollarını Akın'ın boynuna dolayıp onu kendisine çekmişti. Akın'ın dili ağzını talan ederken dizleri titremeye başlamıştı. Üstelik bu edepsiz eller onu tam anlamıyla sekse çağırırken mantıklı düşünmesi olanaksızdı.

Akın yavaşça geri çekilip kollarındaki kadının yüzüne baktığında yanaklarının pembeliğini ve dudaklarının kırmızılığını gördü. Tadı mükemmeldi. Kokusu ise Akın'ın ilk günden beri başını döndürüyordu. Miray gözlerini açtığında Akın'ın gözlerindeki tutkuyu gördü. Doğru olan sadece o andı. Doğru olan sadece kendileriydi. Böyle hissediyordu o anda. Akın ise kesinlikle ağrıdan ölmek üzereydi. Yılların çapkın *playboy*'u sadece bir öpüşmeyle savaşı kaybetmişe benziyordu. Hem kendini rahatlatmak hem de Miray'ı daha fazla ürkütmemek için kollarını gevşetti. Miray elleri göğsünde, gözleri kapalı hâlde ona sokulmuşken, o da dudaklarını Miray'ın saçlarında gezdiriyordu. Sesi bir fısıltıdan farksızdı.

"Miray... Tatlı Miray... Başımı döndürdüğünün farkında mısın?"

Kulağına melodi gibi gelen bu ses, Miray'ı adeta güneş görmüş dondurma gibi eritmişti.

"Artık beni kendinden uzaklaştıramazsın."

Miray yavaş yavaş gerçekliğe dönerken hızla sıyrıldı kollarından.

"Çık evimden..."

Akın anlamazca Miray'a bakarken ona bir adım atıp tekrar yaklaşmak istedi. Ama Miray'ın keskin ses tonu bu akşam daha fazla ileri gitmemesi için onu uyarıyordu.

"Bir daha benim iznim olmadan bana dokunursan çok fena olur."

Akın tek kaşını kaldırırken seksi dudakları hafifçe kıvrılmıştı.

"Yani... Eğer izin verirsen dokunabilirim, öyle mi?"

Miray hayretle gözlerini açıp az önce ne dediğini fark ettiğinde bir anda ses tonunu yükseltti.

"Sen... Sen nasıl bir adamsın ya? Beni etrafındaki o sosyete grubuyla karıştırdın herhalde! Bu cesaret onlardan geliyor tabii! O bo-

yalı bebekler senin egonu tavana kadar çıkartmışlar maşallah! Ama ben onlardan değilim. Senin bir öpücüğünle eriyeceğimi sanıyorsan gerçekten aptalsın."

Akın karşısındaki tepeden tırnağa dişi olan kadına bakarken tuhaf bir şekilde neşelenmişti. Onun bu sinirli halleri acayip hoşuna gitmeye başlamıştı. Tanıdığı kadınlar yatağına girmek için sıraya dizilirlerdi. Oysa ki Miray, sırf öptü diye onu evinden kovuyordu!

"Neyi ispatlamaya çalışıyorsun Miray? Benden etkilenmediğini mi? Hayır bunu söyleme, çünkü az önce kollarımda eridiğini ve seni öpüp sana dokunurken kendinden geçtiğini gördüm."

"Çünkü... Çünkü öpüşmekten zevk alıyorum tamam mı? Kendini özel sanma yani!"

Akın'ın yüzündeki hoşnut gülümseme bir anda yok oldu. *Özel değil miydi yani? Miray daha önce bunu zaten sık sık yapıyor muydu?* Bu düşünce hiç hoşuna gitmedi. *Miray'ın o kendine has kokusunu başka erkekler de derin derin içine çekmiş miydi gerçekten? Hatta daha da ileri gidip onunla... Lanet olsun!* Çok sinirlenmişti. Bir an önce çıkıp gitmeliydi, yoksa pişman olacağı şeyler yapacaktı.

"Kendimi özel hissetmeme gerek yok. Bu durum karşılıklı olmalı zaten."

Miray ağzı açık hâlde olduğu yerde kaldı. Akın da zaten onun bir şey söylemesine fırsat vermeden hızlıca arkasını dönüp evden çıktı.

Miray bu olanlara inanamıyordu. Ona, özel değilsin, demişti. O kendini beğenmiş seksi herif ona sıradan bir kadın muamelesi yapmıştı! Neyse ki gitmişti. Yoksa o lanet öpücüğün devamı için yalvarabilirdi. Kendini koltuğa bırakıp yarım kalan kadehini aldı ve tek dikişte bitirdi. Kapının açılma sesini duyunca normale dönme vaktinin geldiğini de anlamış oldu.

16. Ne yapacağımı bilmiyorum
ve daima karanlıktayım
Bir barut fıçısında yaşıyoruz ve
kıvılcımlar saçıyoruz
Bu gece sona gerçekten ihtiyacım var
Sonsuzluk bu gece başlayacak*

Lâl

Hangi kadın sabah işe gitmeden önce alışveriş yapmak ister ki? Lâl ister mesela. Galiba bir gün seks yapmayınca dengesi bozulmuştu. Girdiği ilk mağazada eline ne gelirse aldı. *Zaten fazladan iki maaşı vardı, değil mi?* Harcamak için kazanmıştı. O hâlde keyfini sürecekti. Hatta Pelin ve Miray için de birkaç şey aldı. Miray'a özel olarak, seveceğini düşündüğü bir de kitap aldı. Biraz daha gezmeyi düşünerek, aldığı kıyafetleri mağazada bıraktı ve daha sonra alacağını belirtti.

Soğuk bir şeyler içmek için bir kafeye oturdu. Para harcamak deşarj olmasını sağlamıştı. Keyifle *milkshake*'ini yudumlarken çaprazındaki bir masada oturan adamı fark etti. Adam Lâl'e onu yiyecekmiş gibi bakıyordu resmen. Bir anda aklına Mert geldi ve tüm vücudu beklentiyle kasıldı. *Bundan sonra herhangi bir erkek gördüğünde aklına Mert gelecek ve sevişmek için çıldıracak mıydı yani? Tanrım!* Kâbustan da öteydi bu. Adamın ısrarlı bakışlarına, ters bakışlarla karşılık veren Lâl bir süre sonra hesabı ödeyip kalktı. Adamın birden önüne çıkması onu korkutmuştu.

---

* *Bonnie Tyler*'ın *Total Eclipse of the Heart* şarkısından Türkçeleştirilmiştir. –*yhn*

"Affedersiniz, korkutmak istemedim."

"Önemli değil..."

Lâl, adam çekilsin diye bekliyordu ama adamın böyle bir niyeti yok gibiydi. Huzursuzca kıpırdandı olduğu yerde ve dayanamadı.

"İzin verir misiniz?"

"Size içecek bir şeyler ısmarlayabilir miyim?"

Lâl'in kaşları haddinden fazla kalkmıştı anlaşılan, çünkü alnındaki kırışıklığı çok rahat bir şekilde hissediyordu.

"Yanlış duyduğumu düşünmek istiyorum, şimdi çekilin önümden..."

Lâl tam sağa dönecekken adam elini koluna koyarak durmasını sağladı. Adamın dokunuşuyla irkilen Lâl kolunu çekmek istedi ama o kadar gücü yoktu adamın tutuşu karşısında.

"Lâl Hanım..."

Başını çevirip baktığında tanımadığı bir adam gördü. *Kimdi şimdi bu? Birken iki mi olmuşlardı yani? Üstelik adını nereden biliyordu?* Adamın sert bakışları, Lâl'in kolunu tutan adamın bir adım geri atmasına neden olmuştu.

"Buyurun lütfen, Mert Bey bekliyor."

Mert? Onun nerede olduğunu nasıl bilmişti? Nihayet yapışkan adamdan kurtulduğunda kurtarıcısına teşekkür etti.

"Size gideceğiniz yere kadar eşlik edeceğim."

"Anlamadım? Mert Bey'in beklediğini söylemiştiniz."

"O an öyle söylemem gerekti."

"Bir dakika... Mert Bey sizi beni takip etmeniz için mi görevlendirdi?"

"Sadece tedbir için..."

"Neyin tedbiri?"

"Az önce olan şey veya benzer bir şey için sizi koruma tedbiri..."

"Benim korunmaya ihtiyacım yok!"

"Bunu sizinle tartışmayacağım. Dergiye mi gidiyorsunuz?"

"Nereye gittiğimi sizinle tartışmayacağım!"

"Lâl Hanım, lütfen bana yardımcı olun. Ben paketlerinizi mağazadan aldırtıp aracınıza gönderdim. Şimdi siz nereye gidecekseniz ben de oraya kadar arabamla size eşlik edeceğim."

Bu adamın, hayatında böylesine söz sahibi olması, kendisine emirler yağdırması artık kendisini çileden çıkartıyordu. Üç gün sonra hayatından tamamen çıkacak birine karşı bu korumacı tavır niyeydi? Lâl bu adamı hiç anlamıyordu.

***

"Bizimkiler akşam birer *drink* alalım diyorlar."

"Kimler?"

"Turgut Bey, ne yazık ki Simge, Çağla, sen ve ben..."

"Olmaz, benim akşam işim var."

"Senin de bu ara her akşam işin var. Ne oluyoruz?"

"Bir şey olmuyoruz Meltem. Hem bensiz gitseniz de eksiklik olmaz. Ayrıca o Simge cadısıyla eğlenebilme ihtimalim, kutup ayılarının tropikal bölgeye inme ihtimalleri kadar..."

"Hmm... Pekâlâ, öyle olsun... Sana kolay gelsin."

"Sağ ol, sana da. Ha, Meltem?"

"Evet?"

"Erdinç Aslanlı işi ne oldu?"

"Pazartesi olma ihtimali var. Ama çok umutlu konuşmadı asistanı. Belki hafta içi başka bir gün de olabilir."

"Tamam, teşekkürler..."

Aklını işine veremiyordu. Tam bir gündür seks yapmamıştı ve vücudu alarm boyutuna geçmişti. O sırada cep telefonuna mesaj geldi.

Şoför seni altıda alacak.

Yüzüne yayılan sırıtış gerçekten de aptalcaydı. Üstelik bu sefer bir saat erken gidecekti. Bu onu çok mutlu etti. Bu adama karşı çok zayıftı. Ona yaptığı her şey kendisini deli etmişti. Üstelik Mert Ankanlı onu hâlâ istiyordu. Saatine baktı, yaklaşık iki saati vardı. Ve iki saat kesinlikle çok uzundu!

***

Odadan içeri girdiğinde sessizlikle karşılaştı. Adımlarını yatak odasına yönlendirdi. Mert yatağa uzanmış, üstünde pantolon ve gömlekle yatıyordu. Kapıya yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. Onu izlemek hoşuna gidiyordu. Farkında değildi ama yüzünde

hâlinden memnun bir gülümseme vardı. Mert onun geldiğini hissederek açtı gözlerini. Lâl kapıya yaslanmış onu izliyordu. Üstünde mini dar bir etek vardı. İnce askılı bir atletle tamamlamıştı. Saçlarını toplamıştı. *O yüzündeki gülümseme de neydi?* Sanki sevgilisini izlemekten keyif alan bir kadının memnun ifadesiydi. Mert'in böyle bir isteği yoktu, tek istediği Lâl ile doyumsuz bir seksti. Evet, şimdiye kadar her sevişmeleri doyumsuz olmuştu. Ve şu an inanılmaz tahrik olmuş hissediyordu.

"Buraya gel..."

Lâl kendisine söyleneni yerine getirerek yatağa yaklaştı. Ayakkabılarını çıkarıp yatağa tırmandı dizlerinin üstünde.

"Saçlarını aç... Toplu olmasından hoşlanmıyorum."

İtaat ederek saçındaki tokayı çıkardı. Saçlarını eliyle havalandırıp biraz seksi bir hava verdi. Lâl ilk kez o ne istediyse ikiletmeden yerine getirmişti ve bu hâli gerçekten çok seksiydi. Memnun olması gerekirken neden sinirlendiğini anlamıyordu. Kolunu açarak yanına yatmasını istediğini belli etti. Lâl usulca yaklaşıp Mert'in kolunun üstüne koydu başını. İnanılmaz heyecanlanmıştı. Aslında onun da heyecanlandığı pantolonundan belli oluyordu. Bu düşünceyle yutkundu. Hafifçe yan dönüp ona baktı. Mert'in yüzündeki anlamı çözememişti. Mert boşta kalan eliyle Lâl'in belinden tutup kendine çekti. Yavaşça aşağı inip elinin altındaki yumuşacık kalçaları sıktı. Eteğini sıyırıp çamaşırına dokundu. Lâl'in dudaklarından, bütün vücudundaki elektriklenmenin titreşimi çıktı bir anda. Bu hâli Mert'e inanılmaz seksi gelmişti. Bu kadın hiçbir şey yapmıyordu ve yapmadığı hâlde Mert'in çıldırmasına neden oluyordu.

"Yarın cumartesi..."

Lâl onun neden böyle bir şey söylediğini anlamadı. Açıklasın diye gözlerine bakıyordu.

"Yarın işe gitmiyorsun. Yani uzun bir gece olacak. Hatta yarın ve pazar gününü kapattım. Benimlesin..."

İşte bu tam da Lâl'in duymak istediği şeydi. İnanılmaz mutlu oldu. Ama bunu ona belli etmesi gerekmiyordu.

"Dün gece seks yapmadım ve şu an canım inanılmaz acıyor."

"Programı iptal eden sendin."

"İşim vardı."

"Anlıyorum."

"Acısını çıkartacağım, boşuna rahatlama..."

"Niye peşime birini taktın?"

"Kadınlarımı takip ederim."

"Ben senin kadının değilim."

"Öylesin, en azından bir süre için..."

Lâl ikinci kez karşı koymadı. Şu an istediği tek şey Mert'in kendisini doldurmasıydı. Utanmasa kendini tatmin edecekti. *Bu adam neden bu kadar sakindi bu akşam?*

"Sevişmek için çıldırdığını farz ediyorum."

"Hiç de değil. Buraya görevimi yerine getirmek için geldim."

"Öyle mi?"

"Öyle..."

"O hâlde..."

Lâl'i tek bir harekette altına almıştı.

"Zaman kaybetmeyelim daha fazla... Bu gece, yarın ve diğer gün... Ne istiyorsam, nasıl istiyorsam yapacaksın."

"Aksine izin vermiyorsun ki zaten."

"Evet vermiyorum. Lâl... Şu an canımın nasıl acıdığını tahmin bile edemezsin."

Lâl bu sözlerle çıldırabilirdi. Bu yavaşlık sinirine dokunmaya başlamıştı. Bacaklarını Mert'in vücudunun izin verdiği şekilde biraz açtı. Bacaklarının arasındaki temasla gözlerini kapatıp mırıldandı. Mert, dudaklarını Lâl'in boynuna götürdü ve inanılmaz bir baskıyla ısırmaya ve emmeye başladı. Kulaklarında Lâl'in seksi nefesi ve sesi onu daha da tahrik ediyordu. Atletini sıyırıp çıkardı. Ellerini göğüslerine götürüp kendi acısını azaltmaya çalışırcasına sıktı.

"Ah... Bilmelisin ki sadece göğüslerim değil, seni içine alacak olan yer de sızlıyor."

Bu sözlerle Mert'in gözleri koyulaşırken elini Lâl'in iç çamaşırından içeri soktu. Parmakları tanıdık sıcaklıkla buluşunca boğazından bir inilti koptu.

"Lâl... Benim için mi ıslandın?"

"Mmm... Senin için ıslandım."

Doğrulup üstünden gömleği çıkardı. Pantolonunu ve iç çamaşırını da çıkarıp kollarını iki yana açtı.

"Ne kadar azdığımı görüyor musun?"

Lâl kurumuş dudaklarını ıslattı. Mert'in muhteşem erkekliği gözlerinin önündeydi ve susuzluğunu gidermek için onu kullanabilirdi. Eli beline gitti eteğini çıkarmak için. Mert yaklaşıp ona yardım etti. Parmaklarını çamaşırının üstünde gezdirdi. Alevden bir yol gibi yakıyordu Lâl'i bu dokunuşlar. Lâl'in yüzündeki şehveti görünce orta parmağını sıcaklığa daldırdı. Lâl'den yükselen inleme aklını başından aldı. Ritmik hareketlerle içinde gidip gelirken ıslaklığın çıkardığı ses onu çılgına çevirdi. Bir kadın nasıl bu kadar ıslanabilirdi lanet olsun! Parmağını çıkarıp iki eliyle çamaşırı tuttuğu gibi yırttı. Bu onda alışkanlık hâline gelmişti ve Lâl bundan çok memnundu. Vücudunu Lâl'in bacaklarının arasına yerleştirdi ve dizlerinin üstünde Lâl'e baktı. Ona göre Lâl, becerilmeyi beklerken bile çok ateşliydi.

"Kendine dokunmanı istiyorum."

Lâl'in gözleri irileşince itiraza yer bırakmayacak bir ses tonuyla konuştu.

"Geçen gece masada göğüslerini okşadın ve bu beni fena azdırdı. Şu an yeterince azmış durumdayım ama daha fazla azmak istiyorum. Seni becerirken daha sert olmak istiyorum. Ve gecenin başında da dediğim gibi ben ne istiyorsam yapacaksın. Şimdi... Sen kendini okşarken seni izlemek istiyorum."

"Mert, lüt..."

"Lâl! *Lütfen*'i unut! Dün gecenin acısını çıkarmak istiyorum. Eğer dediklerimi yapmazsan, seni defalarca sınıra kadar getireceğim ve o noktada bırakacağım. Eminim bunu istemezsin."

Evet, istemezdi. Ona ihtiyacı vardı ve ne istiyorsa yapacaktı. *Pekâlâ*... Bu o kadar da zor olmamalıydı. Elini sıcaklığının üstüne getirdi. Orta parmağıyla üstünden yavaşça okşamaya başladı. Gözlerini açık tutmak gerçekten çok zordu. Parmağını daha aşağıya götürdükçe derine girdiğini hissediyordu. Şişmiş ve ıslanmıştı. Bunun bu kadar zevk vereceğini düşünmemişti. Özellikle Mert onu izlerken bu fazla erotikti. Mert'in bakışlarının karardığını görünce haince bir gü-

lümseyiş belirdi dudaklarında. Eh, madem bunu istiyordu, o zaman Lâl de ona istediğini verecekti.

Orta parmağını tamamen içine sokup yavaşça geri çıkarırken çıkan ses onu öylesine tahrik etmişti ki aklını kaybedebilirdi. Aldığı zevkle ritmi hızlandırırken bir parmağını daha kullandı. Yavaş yavaş titremeye başlarken dudaklarından dökülen şehvetli mırıltılar daha da yükselmesini sağlıyordu. Bu o kadar güzel hissettiriyordu ki ritmi hızlandırırken Mert'ten gözlerini ayırmıyordu. Mert ise birazdan kalp krizinden ölecek bir hasta gibiydi. Bir yandan Lâl'in yüzündeki hareketleri izlerken bir yandan da onun sıcaklığındaki ıslaklığa, şişkinliğe ve parmaklarının hareketine bakıyordu. Bu kadın ne yaptığını sanıyordu böyle? Lâl, Mert'in çıldırdığının farkında, diğer elinin işaret parmağıyla tepeciğini okşamaya başladı. Ona acı çektirmeyi düşünürken kendisi acıdan ölmek üzereydi. Sesli bir şekilde inlemeye başlayınca, o anın geldiğini gören Mert, o anda o hâlde Lâl'in bile şaşırmasına neden olacak yüksek sesle bir küfür savurup Lâl'in ellerini iki yana çekti ve ağzını tam kıvamına gelmiş olan cehenneme bastırdı. Lâl'den bir çığlık yükseldi ve saniyeler sonra bıraktı tüm sıcaklığını. Bütün vücudu kasılıp titremeleri devam ederken Mert'in başını bacaklarının arasına iyice bastırdı. Sakinleşip başı yastığa düşünce kesik kesik nefes almaya başladı. Mert hâlâ bacaklarının arasında diliyle onu çıldırtırken yeni kasılmalar başladı. Bu sefer her şeyi boş vermişti. Bu, özgürlüğün tam karşılığıydı ve Lâl kendini sınırlamayacaktı.

"Mert daha hızlı! Ah, Tanrım! Ölüyorum galiba! Hadi!"

Az öncekine benzer bir çığlıkla kendini yatağa geri bıraktığında bacaklarında gerçekten hâl kalmamıştı. Mert sıcaklığından yukarıya diliyle yol alırken elleriyle de bacaklarını okşuyordu. Sırayla göğüslerini ağzına alıp uçlarını dişledi. Lâl'in parmakları saçlarında gezinirken aklını kaybedecekti. Aldığı doyumsuz zevkle Lâl'in dudaklarını buldu. Bu kez öpmekten ziyade dişledi ve örseledi. Yüzündeki ifade Mert'i inanılmaz tahrik ediyordu. Daha önce hiç böyle bir kadın görmemişti. Mert bir türlü doymak bilmiyordu. Beş gün olmuştu ve hâlâ bıkmamıştı. Kendini sırtüstü yatağa bırakıp Lâl'i de kendine

çekti. Bir eli Lâl'in sırtında kavisler çizerek ilerlerken diğer eli de kalçasında geziniyordu.

"Bana bunu yaptırdığına inanamıyorum."

"Hoşuna gitmişe benziyordu."

"Şu kendine güvenin..."

"Eee?"

Lâl esneyip bir süre durdu.

"Bana fazlasıyla zevk aldırıyor."

Elini Mert'in göğsünden indirip erkekliğini kavradı. *Tanrım, sıcacıktı!* Ve inanılmaz sertti. Onu içinde düşünmek titremesine sebep oldu. Mert'ten çıkan inilti onu daha da cesaretlendirdi. Doğrulup Mert'in bacaklarının arasına yerleşti. İki eliyle erkekliğini tutup okşamaya başladı. Mert'e baktığında gözlerinin koyulaşmış ve kısılmış olduğunu gördü.

"Aynısından ben de istiyorum."

"Ne istiyorsun?"

Mert elbette ki ne istediğini biliyordu. Ama o sekste konuşmaktan çok hoşlanırdı ve yapılacak her şeyi kelimelerle ifade ederdi. Lâl'den de bunu bekliyordu.

"Seni emmek... Tadına bakmak, sıcaklığını yutmak..."

Mert homurdanarak doğruldu ve Lâl'in dudaklarına yapıştı. Ayrıldıklarında soluk soluğaydı.

"Lanet olsun kadın! Ne dediğinin farkında mısın?"

"Hem de fazlasıyla... Ne dersin? Sence hepsini ağzıma alabilir miyim?"

"Lâl... Sen gerçekten ne söylediğini bilmiyorsun."

"Ne istediğimi biliyorum. Ben seni emerken, sıcaklığını yutarken seni titretip boşaltmak ve o an yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum."

Mert kelimenin tam anlamıyla şoke olmuştu. *Bu kadın gerçekten Lâl miydi?* Eğer bu dediğini yaparsa kesin ölürdü kalp krizinden. Daha önce sayısını hatırlamadığı kadar kadın aynı şeyi yapmıştı. *Ama Lâl...* Lâl onu deli ediyordu. *Ve evet! Lâl'in onu boşaltmasını istiyordu!*

"Bakalım ne kadar iyisin Lâl!"

Lâl yüzünde hazır bir ifadeyle, elini Mert'in göğsüne koydu ve

seksi bir şekilde yatağa itti. Mert kolları iki yana açık Lâl'i bekliyordu. Lâl önce parmak uçlarında dokundu ona. Yavaş yavaş okşamaya başladı. Başını eğdi ve önce diliyle ucuna dokundu. Islaklığı yalayıp doğruldu ve dudaklarında kalan tadın üstünden diliyle bir kez daha geçti. Mert'in homurdandığını görünce içinden zafer çığlıkları attı. Demek ki bu işte gayet iyiydi. Tekrar eğilip yavaşça ağzına aldı onu. Dilini de kullanması Mert'i çıldırtmıştı. Mert zaten gecenin başından beri çıldırıyordu. Lâl yapabildiği kadar ağzına aldı, emdi, ucundaki sıvıyı büyük bir iştahla yaladı. Ama Mert'in daha fazlasına ihtiyacı vardı. Lâl eliyle onu sıvazlarken bir ritim tutturdu. Mert acıdan ölüyordu. Elleriyle Lâl'in başını tutmuş, saçlarını okşuyordu.

"Ah! Evet bebeğim. İşte böyle! Sakın durma! Devam et!"

Duyduğu bu sözler Lâl'i öyle ateşlemişti ki hızını arttırdı. Boğazından çıkan inlemeler Mert'inkilere karıştı. Mert sarsılarak bütün sıcaklığını Lâl'in ağzına bıraktı. Lâl büyük bir zevkle hepsini yutarken son olarak erkekliğinin ucuna ıslak bir öpücük bıraktı ve Mert'in dudaklarına yaklaşıp kendi tadını ona verdi. Mert Lâl'i öyle sıkı sarmıştı ki deli gibi öpmeye başladı. Onu altına alarak bir süre öylece öpüştüler.

Beraber duş aldıktan sonra bir süre uyudular. Birbirlerini inanılmaz yormuşlardı. Nasılsa önlerinde uzun bir zaman vardı ve Mert onunla daha çok şey yapacaktı.

Gecenin bir yarısı uyandığında terlemiş olduğunu fark etti. Telefonunun saatine baktığımda gecenin ikisi olduğunu gördü. Mert ona arkasından sarılmış, iyice kendine çekmişti. Aslında olduğu yerden gayet memnundu ama tuvalete gitse hiç fena olmazdı. Mert'in kollarından yavaşça sıyrılıp doğrulacakken sıcak kollar tekrar kendine çekti onu. Uyku sersemi Mert'in mırıldandığını duydu. Tekrar kalkmaya çalışırken bu kez daha sıkı tutuldu.

"Nereye?"

"Tuvalete gideceğim."

"Sonra gidersin..."

"Mert gerçekten tuvalete gitmeye ihtiyacım var."

Mert isteksizce kollarını gevşetti, onu kendine çevirdi ve dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurdu.

"İki dakikan var."

Lâl gülümseyerek sıyrıldı Mert'in kollarından. Mert arkasından bakarken istemese de lanet etti. O kadar doğaldı ki... Vücudunda kendi izleri vardı. Mert'in bıraktığı izler... Saçları sevişmekten birbirine karışmıştı ve çok seksi duruyordu. Bu olanlara nasıl dur diyecekti? Her şey sadece seksten ibaret olacaktı. Tadını çıkaracak ve sonra hayatına devam edecekti. Mert kadınlara güvenemezdi, sevemezdi onları. Yıllar önce yaşadığı hayal kırıklığından sonra, bunca zamandır koruduğu soğukkanlılığını yine bir kadın tarafından kaldırıp atamazdı. Lâl de diğer kadınlar gibiydi, hiçbir farkı yoktu. Onun ilk erkeği olmuş olmak da onu etkilemiyordu. Böyle düşünmek istiyordu. Kabul etmek istemese de ona doğru çekiliyordu çünkü. Lâl'in de aynı şeyleri hissettiğinin farkındaydı. Yaşananlar salt seksten ibaret değildi ne yazık ki... İşin içine duygular da karışmıştı. Ve bunun için yapılacak tek bir şey vardı. Bu Mert için ne kadar zor olsa da, hem kendini hem Lâl'i yaralayacak olsa da, Lâl'in hayatı boyunca kendisinden nefret edeceğini bilse de... Bunu yapmak zorundaydı. Ama sadece iki gün daha... Pazar akşamı her şey bitecekti. O zamana kadar Lâl'den alabileceği ne varsa almak ve ona verebileceği ne varsa vermek istiyordu.

Düşünceleri içinde o kadar kaybolmuştu ki Lâl'in kendisine sokulduğunu ancak seslendiğinde fark etti.

"Mert?"

"Evet?"

"İyi misin?"

Mert cevap vermek yerine ellerini Lâl'in vücudunda gezdirmeye başladı. Lâl, o tanıdık dokunuşlarla kollarmda erirken yüzündeki ifadeye uzun uzun baktı. Onun iç çekişlerini dinledi. Elini bacaklarının arasına götürdü. *Tanrım! Tek bir dokunuşla, tek bir bakışla bu kadın nasıl bu kadar ıslanabiliyordu?* Mert boğazından kopup gelen iniltiye yol verdi. Bu kadını ömür boyu yanında tutmayı ne çok isterdi! Lâl ise Mert'in düşüncelerinden habersiz, onun, içinde yaktığı ateşle ilgiliydi. Kısacık zamanda ona nasıl da alışmıştı... Âşık oluyordu. *Aptalsın aptal!* Ama biliyordu ki Mert'in tek istediği zevkti. Ona ne aşk ne de sevgi verebilirdi. Bunu sözlü olarak ifade etmemişti ama Lâl

anlıyordu. Bir kadın olarak, Mert'in sayesinde ve onun kadını olarak, Mert Arıkanlı'yla bir geleceği olmayacağının farkındaydı.

Mert, parmaklarını daha cüretkâr hareketlerle içine sapladıkça mantıklı düşünme yetisini kaybediyordu. Bütün bedeni uyuşmuştu, buna ruhu da dahil... Hiçbir şey duymuyor, hiçbir şey görmüyordu. Gördüğü tek şey kopkoyu mavilikte gözler ve hissettiği tek şey Mert'in parmaklarının ucundaki zevkti.

Mert parmaklarını usulca çekip Lâl'in dudaklarına götürdü. Alt dudağına usulca dokundu önce. Tüy gibi dokunuşlarla onu deliye çeviren ıslaklığı alt dudağının tamamına yaydı. Lâl öyle titrek bir nefes çekti ki içine, Mert için bundan daha güzel bir manzara olabilir miydi, kendisi de bilmiyordu. Dudaklarma yaklaşıp gözlerini kapattı. Lâl beklentiyle alev almayı beklerken Mert'in dudaklarını hissetti dudaklarında. Dili, alt dudağındaki ıslaklığı tadıp Lâl'in diline bırakınca Lâl'den çıkan ses, ikisinin de kendilerini kaybetmelerine neden oldu. Mert, Lâl'i hızlı bir şekilde altına alıp sertliğini o çok sevdiği ıslaklığa doğru itti. Az önceki nazikliğin yerinde yeller esiyordu. Öfkeliydi, çaresizdi ve acısını Lâl'den çıkarıyordu. Lâl farkındaydı her şeyin ama hiç itiraz etmedi. Canı ne kadar acırsa acısın, dudaklarından dökülen iniltiler saf zevk anlamı içeriyordu. Mert kısa sürede doruğa ulaşırken, kendini zor da olsa Lâl'den ayırdı ve sırtüstü yatağa bıraktı. Lâl onun acısını azaltmak için hiç düşünmeden bacaklarının arasına yerleşti ve Mert'in, erekliğini tutan elini çekip ağzını ona dokundurdu. Mert'in parmakları saçlarının arasında keşfe çıkarken, Lâl de ona ait ne varsa kendi benliğine aldı.

Lâl yanına uzanıp ona sarılmak isterken Mert ani bir hareketle yataktan kalkıp banyoya girdi. Lâl'in sertçe yutkunmaktan başka yapacağı bir şey yoktu. Tek kelime etmedi. Yana doğru dönüp dizlerini karnına çekti. Onun neden içine boşalmadığını biliyordu.

Mert, hızla akan suyun altında ellerini duvara dayamış içindeki bu her neyse akıp gitmesi için bekliyordu. En başta keyifli olabilecek bu oyun, kendi ayaklarına dolanmıştı. Bunu kendisi hazırlamıştı. Lâl'den de diğer kadınlardan hoşlandığı kadar hoşlanacaktı. Ama öyle olmamıştı. Artık sevişirken nazik davranmayacaktı. İlk gün na-

sılsa, nasıl duygusuz davranmışsa yine öyle olacaktı. Bunca yıldır ördüğü duvarı Lâl'in yıkıp geçmesine izin vermeyecekti.

Odaya dönmeyi bilerek geciktirmişti. Onu yine uyanık görürse sevişmeye devam edeceğinden korkuyordu. Daha fazla oyalanamayacağını anlayınca bornozunu giyip fazla ses çıkarmamaya çalışarak banyodan çıktı. Lâl hem sevişmenin verdiği yorgunluktan hem de gecenin bir yarısı olmasından dolayı uyuyup kalmıştı. Mert derin bir nefes alıp ondan tarafa daha fazla bakmamaya çalışarak yatak odasından çıktı. Mini bara gidip kendine bir viski doldurdu. Boğazın ışıklarını seyretti kendi sessizliğinin içinde. Kafası çok karışıktı. Yapması gereken şeyi yapmak istemiyordu. Lâl'in farklı olduğunu hissediyordu. Ama bu durum hiçbir şeyi kolaylaştırmıyordu. Önlerinde koskoca iki gün vardı. Yapabileceği kadar sevişecekti onunla. Bu süitten dışarı çıkmayacaktı, onu da çıkarmayacaktı. Viskisini bitirip camın kenarına bıraktı ve yavaş adımlarla içeri geçti.

Lâl hâlâ bıraktığı şekilde yatıyordu. Usulca yatağa girip, kolunu başının altından geçirmeye çalıştı dikkatli bir şekilde. Lâl uykusunda kıpırdanıp, bu alıştığı kollara uyum sağladı ve Mert'e yaslandı. Onun uykusunda bir şeyler mırıldandığını fark etti. Kaşlarını çatmıştı. Huzursuz uyuduğu belliydi. Ve bunun sebebini de çok iyi biliyordu. Lâl başını boyun çukuruna gömüp burnunu boynuna sürtünce iç çekerek gözlerini kapattı. Belinden tutup iyice kendine çekti, saçlarını okşayıp öptü. O an o kadar huzurlu hissetmişti ki hemen uykuya daldı.

17. Elinin bir hareketiyle
hayatım değişiyor.
Orada bir şey olduğunu
kimse inkâr edemez.*

Pelin

Cevaplanması gereken e-mail'lere gerekli cevapları yazdıktan sonra susadığını fark etti. *Bu sıcaklar ne zaman bitecekti?* Odasındaki su ısınmıştı. Dışarı çıkıp otomattan soğuk su almak için koridorda yürürken amcasını gördü.

"Amca! Senin burada ne işin var?"

"Bu kadar güzel karşılanacağımı bilmiyordum."

Mehmet Bey yalandan kaşlarını çatıp bakınca Pelin söylediğinden utandı.

"Öyle demek istemedim tontişim ya, affedersin..."

"Bak şimdi! Öyle herkesin ortasında bir daha *tontiş* dersen fena olur, seni bacaksız!"

"Bacaksız mı? Amca çok ayıp!"

"Ayıp mı? Sen tontiş deyince ayıp olmuyor ama..."

"Ya, amca... Beni görmeye geleceğini bilseydim yemeğe götürürdüm seni ama bugün çok yoğunum."

"Aslında Kenan'ı görmeye geldim. Ne zamandır sohbet etmemiştik."

"Ya..."

"Hadi beni oyalama. Çıkmadan hoşça kal derim sana..."

---

* *The Beatles*'ın *Here, There and Everywhere* isimli şarkısından. *-yhn*

"Peki..."

Mehmet Bey, Kenan'ın odasına girdikten sonra Pelin de deli gibi merak etmeye başladı amcasının neden geldiğini. Yani sıradan bir sohbet olabilirdi tabii amcasının da dediği gibi ama yine de merak etmişti işte. Belki de Pelin'den memnun olup olmadığını soracaktı Kenan'a. Veya Kenan, Pelin'den hiç de memnun olmadığından bahsedecekti. *Of! Nereden geliyordu aklına böyle şeyler?* Odadan niye çıktığını hatırlayarak otomatın olduğu kısma doğru yürüdü.

***

Mehmet Bey ve Kenan karşılıklı kahvelerini içerken sohbet ediyorlardı.

"Benimle önemli bir konuyu konuşmak istediğinizi söylemiştiniz. Sizi dinliyorum."

Mehmet Bey, elindeki fincanı önündeki cam sehpaya bırakıp suyundan birkaç yudum aldı. Aslında bu ciddi bir konuydu ve şu noktada paylaşacağı tek kişi Kenan'dı. Sonuçta Pelin onun yanında çalışıyordu, ona emanetti.

"Pelin'den memnun musun?"

"Evet, işinde gayet iyi... Çalışkan da..."

"Güzel... Babasıyla konuştum geçen hafta. Aslında kızının kendi şirketinde çalışmasını istiyordu ama Pelin bağımsız olmayı tercih etti. Baba parası yiyip, baba şirketinde ayrıcalıklı olmak etiketlerini kullanmak istemedi. Bu konuda ters düştüler tabii... Ama Murat yine de kıyamadı tek kızının üzülmesine. Pelin de benden yardım isteyince, gizliden de olsa destek oldu. Şimdi, gelelim önemli olan kısma..."

Kenan iyice meraklanmıştı. *Kendisinden ne yapması istenecekti?*

"Bizim şirket, başka bir şirketle birleşme yolunda..."

"Bir sıkıntı yok, değil mi? Yani bu birleşme parasal bir sorun yüzünden değil umarım?"

"Aslında sorun tam olarak parasal... Ortak olacak şirketin sahibinin oğlu Pelin'in üniversiteden arkadaşı... Açıkçası Pelin'e ilgisi var."

Kenan bunu duyduğu an çenesinde bir kas seğirdi. Tam olarak anlamış olsa da yanlış anladığını düşünmek istiyordu.

"Murat da kızının böyle sağlam bir evlilik yapmasından yana..."

"Ne yani? Sırf şirketini kurtarmak için kızını feda mı edecek?"

Kenan'ın bu sert tepkisini beklemiyordu Mehmet Bey. Kendisinden Pelin'i korumasını isterken tam da böyle olmasını ummuştu gerçi. O yüzden bu durumdan oldukça hoşnuttu.

"Pelin istemediği sürece çok da zorlayamaz. Sonuçta dünya üzerinde sahip olduğu en değerli varlık kızı... Ama ben yine de bu işin olabileceği düşüncesindeyim. Bu şekilde hepimiz kurtuluruz. Senden istediğim şeye gelince..."

Kenan bu isteği duymak bile istemiyordu. Pelin'in başka bir adamla evlenecek olması ihtimali gerçek anlamda kanını dondurmuştu. Zorlukla konuştu.

"Benden ne istiyorsunuz Mehmet Bey?"

"Pelin'i sana emanet ettim. Ona bir abi gibi davrandığına şüphem yok. Koruyup kolluyorsundur da... Biz ona bu fikri açtıktan sonra birinin desteklemesine ihtiyacımız var. Yani aileden olmayan birinin..."

Bu adam kendisinden ne istediğinin farkında mıydı? Hoşlandığı kadın gidip başkasıyla evlensin diye onu ikna mı edecekti? Yok artık! Bu kadarı fazlaydı. Üstelik o Pelin'in abisi değildi ve olmaya da hiç niyeti yoktu.

"Mehmet Bey, sizi severim ve saygı duyarım. Pelin burada bana emanet, evet... Ama ben onun abisi değilim. Öncelikle bunu kabul edin..."

Mehmet Bey, Kenan'ın hareketlerini dikkatle ama çaktırmadan izliyordu.

"Bu isteğiniz benim düşünceme ters... Siz konuyu açarsınız, eğer Pelin de isterse sonrası ona kalmış zaten. Ama bu konuda onu ikna etmem için bana güvenmeyin. İnanmadığım, onaylamadığım bir şeyi asla yapmam. Sakın size terbiyesizlik ettiğimi düşünmeyin. Sadece dürüst olmaya çalışıyorum."

Mehmet Bey bir süre düşündükten sonra istifini bozmayarak karşılık verdi.

"Elbette, haklısın... Ben Pelin'e konuyu açacağım. Dediğin gibi eğer kendisi isterse bu iş olur zaten. Biz de ailesi olarak en başta, ona bu evliliğin en doğrusu olacağını anlatmaya çalışacağız. Neyse daha fazla zamanını almayayım. Kahve için teşekkürler..."

Kenan onu geçirip kapıyı kapattığında elini sinirle saçlarının arasından geçirdi. *Bu üniversite arkadaşı da nereden çıkmıştı?* Zaten Ersin'e yeterince sinir oluyordu. Bir de bu! Üstelik evlilik vardı işin içinde. Her şey bir yana, Mehmet Bey, Kenan'ı Pelin için bir abi olarak görüyordu. Aslında bir anlamda ondan uzak durmasını istiyordu. Tam olarak bunu dile getirmemişti ama mesaj veriyordu işte. Bu adama gerçekten saygı duyuyordu, aralarındaki dostluk önemliydi. Pelin'in yoluna çıkamazdı. Zaten Pelin de kendisini pek önemsemiyordu. Hem Ersin'den rahatsız oluyordu hem de onunla yemeğe çıkıyordu. O ikisini izlemekten ne yemeğini yiyebilmişti ne de karşısındaki kadını dinleyebilmişti. Pelin'i bu iş için ikna etmekle uğraşmayacaktı. Hatta bu konuyu onunla hiç konuşmayacaktı. Ama ona yakın olmak için de bir şey yapmayacaktı. Önü aptalca bir *abi* fikri yüzünden ciddi anlamda kapatılmıştı. Duygularına gem vurması gerekecekti. *Ya da buna gerek yok muydu?*

***

Başını kaldırıp kapıya baktı.

"Gidiyor musun?"

"Gidiyorum kızım..."

"Peki... Ama olmadı böyle. Bir öğlen gel de yemeğe gidelim.

"Tamam, gelirim."

İçeri girip kapıyı kapattı. Bir beş dakikası vardı yeğeni için.

"Kenan sana iyi davranıyor mu?"

Pelin bu soruyla renginin attığına bahse girerdi.

"Evet, tabii ki... Neden sordun?"

"Bilmem, Kenan görünüşte sert bir yapıya sahiptir. Bazen çalışanlarına kök söktürebiliyor."

"Yok, iyi anlaşıyoruz."

"Sevindim. Kadınlara pek güvenmez çünkü."

İşte bu cümle Pelin'in dikkatini çekmişti.

"Neden ki?"

"Son ilişkisi biraz gürültülü bitmişti. Ondan sonra olduğundan daha sert davranmaya başladı kadınlara. Sen üstüne alınma tabii... Her kadına karşı böyle..."

"Ne olmuştu ki son ilişkisinde?"

Lanet olsun! Çok merak ediyordu.

"Benim bildiğim kadarıyla kadın, Kenan'ın iş yaptığı biriyle yakınlaşmıştı. Sonrasında ayrıldılar zaten. Yani Kenan bitirdi ilişkiyi. Kadın Kenan'ın etrafında çok dolandı ama istediğini alamadı."

Pelin önce yutkundu. Bu hâlini amcasının fark ettiğinden bîhaberdi.

"Bu kadın... Nasıl biriydi?"

"Sarışın, oldukça da güzel bir kadındı. Uzun boylu..."

O kadın! Restoranda Kenan'ın yanında gördüğü kadın... Bu hiç hoşuna gitmemişti. Kulakları uğuldar gibi oldu. Elini boynuna götürdüğünün farkında değildi.

"Pelin! İyi misin?"

"Amca... İyiyim, evet..."

"Kalk doktora gidiyoruz."

"Ya... Yok bir şey... Sıcaktan oldu sanırım."

"Bu ara atak geliyor mu?"

"En son iki hafta kadar önce olmuştu sanırım. Belki biraz daha fazla..."

"Hadi eve git sen... Dinlen biraz..."

"O kadar da değil amca, iyiyim dedim ya..."

"Peki... Ben gideyim artık. Sen de yorma kendini."

"Tamam..."

"Söz mü?"

"Söz..."

Mehmet Bey yeğeninin böyle olmasına kendisi sebep olmuştu. Amacı onun Kenan hakkında ne düşündüğünü öğrenmekti. Gerçi başarılı da olmuştu. Hatta başarısı diğer tarafta daha sağlamdı. Kenan'ın *abi* lafını reddetmesi hoşuna gitmişti. Bu ikisini bir araya getirmek için bir şeyler yapmak zorundaydı. Kardeşinin bu ortaklık işinde Pelin'i bir anlamda kullanmak istemesi hoşuna gitmemişti. İkisine de yem atmış ve oltaya gelmelerini sağlamıştı. Şimdilik ikisinin de bunu bilmesine gerek yoktu. Memnun bir şekilde ayrıldı şirketten.

*18. Derin bir uykuya dalmış kadının üstündeki örtüyü açtı yavaşça. Kadının çıplak bedenine dikti gözlerini. Giyinikken beğendiği kadının çıplak hâli, anlatılmaz biçimde hoşuna gitti.**

Lâl

Yüzüne vuran güneş ışığı yatakta huzursuzca kıpırdanmasına neden oldu. Gözlerini açmayı hiç istemiyordu ama çok acıktığını fark etmişti. Hatta dün akşam onu doyuran tek şey Mert'le olan sevişmesiydi. O da hiçbir şey yememişti, biliyordu. Gözlerini telaşsızca açarken odanın fazlasıyla aydınlık olduğunu gördü. Saat kaçtı acaba? Telefonunu nereye koyduğunu hatırlamaya çalıştı. Çarşafı göğsüne kapatıp yatakta doğruldu. Mert'in odada olup olmadığını bilmiyordu. Çarşafa iyice sarınarak salona geçti. Kahvaltı hazırlanmıştı. Yüzündeki gülümsemeye engel olamadı. Mert mutfak tarafından çıkıp masaya yaklaşırken Lâl'i gördü. Yüzündeki ifadeden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Günaydın..."

"Günaydın... Saat kaç?"

"On ikiye geliyor."

"Ciddi misin? Neden uyandırmadın?"

Mert onu uyandırmak için defalarca yanına gelmişti. Ama hem masum hem de küçük bir çocuk gibi savunmasızca uyuduğunu görünce her seferinde vazgeçmişti. Zaten onu kırmıştı ve kendisi yü-

* Decameron, Giovanni Boccaccio, Oğlak Yayınları, Çev: Rekin Teksoy.

zünden huzursuz bir uyku uyumuştu. Hiç değilse bir parça uykusunu alsın istemişti.

"Nasılsa hafta sonu... Herhangi bir acelemiz yok."

Lâl onun bu sakinliği karşısında nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Yanlış bir şey söyleyip kendisine tavır almasını da istemiyordu. O yüzden uysalca kendi yerine oturdu. Mert'in kendisine tuhaf bir şekilde baktığını görünce ne olduğunu anlamaya çalıştı.

"Bir şey mi var?"

"Üstünü giyinmeyecek misin?"

Lâl onun bu duruma niye taktığını gerçekten anlamamıştı. Zaten dünden beri onu hiç anlamıyordu, Mert'te bir tuhaflık vardı. *Genel sebebi biliyordu ama bu seferki...*

"Sen beni bekleme o hâlde, ben sana yetişirim."

Başka bir şey söylemeden yatak odasına geçti. O uzaklaşırken Mert de arkasından bakıyordu. Çarşaf üstünde bol duruyor, sırtını cömertçe Mert'e sergiliyordu. Lâl'in bunun farkında olmadığını çok iyi biliyordu. Zaten bu kadm hiçbir şey yapmadığı hâlde fazlasıyla seksiydi. Üstünde mont olsa da aynı hissettirirdi Mert'e. Anlaşma bitip de ona yapacağı şeyi düşündükçe bu fikir daha da canını sıkmaya başlamıştı. Ama bunu yapmazsa her ikisi için de cehennem olacaktı.

Lâl geri döndüğünde üstünde gardıroptan aldığı giysiler vardı. Kalçalarını ve bacaklarını saran açık mavi bir kot ve yarım boğazlı, omuzlarını açıkta bırakan ve göğsünü tamamen kapatan mor renk bir bluz... Mert için bu gerçekten iştah açıcı bir görüntüydü. Lâl onun bakışlarının farkında değildi, çünkü o da en az Mert kadar normal davranmaya çalışıyordu. Yerine oturup tabağına birkaç şey aldı. Mert'in doldurmuş olduğu çayını yudumladı. Mert kahvaltısını yaparken bir yandan da gazete okuyordu. Aslında okur gibi yapıyordu elbette, o sadece Lâl'i izliyordu.

Kahvaltıları bittikten sonra Lâl masadakileri toplayıp mutfak tarafına geçti. Bir şekilde kafasını dağıtmaya ihtiyacı vardı. İstekli kollar beline dolanıp onu kendine çektiğinde, ağzından küçük bir çığlık yükseldi.

"Korkuttum mu?"

"Yok... Yani... Ben boş bulundum."

Mert Lâl'in bluzunu sıyırıp ellerini karnında gezdirmeye başladı. Biraz yukarı çıkıp göğüslerini bulduğunda Lâl kendini tamamen bıraktı. Bu adamın elleri sihirliydi ve ne olursa olsun kendini sürekli ona teslim olurken buluyordu. Mert, Lâl'in saçlarını sağ omzundan öne doğru bırakırken açıkta kalan boynuna burnunu sürtüp kokusunu içine çekti. Dudaklarıyla kulağının arkasından omzuna kadar olan yolda dilindeki sıcaklığı bırakıp Lâl'in sabırsızca iç çekmesine neden oldu.

"Bazen fazla giyinik olmandan hoşlanmıyorum."

"Giyinmemi sen söylemiştin."

"Evet ama elbise giyersin diye düşünmüştüm. Neden kot giydin?"

"Elime ne gelirse giydim işte..."

Lâl'in ters çıkan sesiyle Mert onu kendine çevirdi ve yüzünü onunkine iyice yaklaştırdı.

"Yine kafanın dikine gidiyorsun."

"Ben hep kafamın dikine gidiyorum."

"Dün geceki uysallığından sonra bir daha yapmazsın sanmıştım."

"Ne derler bilirsin, *can çıkar huy çıkmaz.*"

Mert boğuk bir şekilde güldükten sonra sertçe Lâl'in dudaklarına kapandı. Lâl'in normalde itiraz etmesi gerekirdi ama şu an istediği tek şey Mert'le soluksuz ve sınırsız bir sevişmeydi. Mert'in elleri kot pantolonunun düğmesine gidince tam da göbeğine değen sıcak parmaklar aklını kaybetmesine neden oldu. Mert pantolonunu çıkardıktan sonra iç çamaşırını indirdi ve minicik çamaşır Lâl'in bacaklarından ayaklarına düştü. Üstünde bluzu ve sutyeniyle kaldı ve bu durum onu inanılmaz ateşledi. Mert Lâl'i çekip duvara yapıştırdı ve ısrarcı bir şekilde onu öpmeye başladı. Dilini en derinlerine kadar götürüp ona sahip olduğunu ispatlamak istercesine baskısını sürdürdü. Parmakları Lâl'in bacaklarının arasına gittiğinde Lâl'in ağzına doğru inledi. *Kahretsin!* Sırılsıklam olmuştu. Dudaklarını çekip koyulaşan gözleriyle Lâl'in gözlerine baktığında Lâl onun gözlerindeki öfkeyi görmüştü. Niye bu kadar öfkeli ve sert baktığını anlamıyordu. İstediği ne varsa zaten yapıyordu. Ona karşı bile gelemiyordu. O hâlde bu adamın derdi neydi?

Mert sert hareketlerle Lâl'in içinde baskısını sürdürüyordu. Şim-

di iki parmağını birden kullanıyordu. Gözü dönmüş bir şekilde parmaklarını Lâl'in içinde çevirince Lâl'in gözleri kocaman oldu ve derin bir *ah* çıktı dudaklarından. Lâl'in bu hâli Mert'i daha da sinirlendirmişti. Parmaklarını hızla çektiğinde Lâl'den itiraz sözcükleri yükseldi. Mert onun önünde eğilip sol bacağını kaldırdı ve omzundan geriye bıraktı. Dudaklarını sırılsıklam olmuş cehenneme yönlendirdi ve inanılmaz bir baskıyla Lâl'i sömürmeye başladı. Lâl'in bütün vücudu titriyordu. Üstelik bütün ağırlığı tek bacağındaydı ve bu durum onun ayakta durmasını zorlaştırıyordu. Elleri Mert'in saçlarının arasmda dolaşırken zaman zaman doruğa yaklaştığı anlarda parmaklarıyla o güzelim saçları çekiyordu. Bu durum Mert'i daha saldırgan hâle getiriyor, daha sert olmasına neden oluyordu. Lâl'in kalçalarını tutan ellerinden biri sabırsızca kalçasının arasına gittiğinde Lâl sert bir soluk çekti içine ve başını eğip Mert'e baktı. Ne yapıyordu bu adam? Mert'in orta parmağını kalçalarının arasında hissettiğinde esaslı bir çığlık attı. Bu ses Mert'i öylesine tahrik etmişti ki teklifsizce içinde kaydırdı parmağını. *Tanrım! Lanet olsun! Bu harikaydı! Bu mükemmeldi! Bu kadın... Bu kadın nefes almak demekti!* Mert'in dünyası demekti. Lâl kendini tutamayıp sarsılmaya başladı ve parmakları Mert'in saçlarını neredeyse koparırcasına çekiştirdiği anda tamamen rahatladı. Nefes nefese kalmıştı ve artık yere yığılmak üzereydi. Titriyordu. Mert ise parmağının ve ağzının baskısını azaltmış, yumuşak hareketlerle işkencesine devam ediyordu. Bir süre sonra başını kaldırıp Lâl'e baktığında, onun başını duvara dayamış, gözleri kapalı hâlde durduğunu ve gözlerinden süzülen yaşları gördü. Yavaşça doğrulup Lâl'in bacağını yere indirdi ve elleriyle Lâl'in yüzünü kavradı.

"Lâl..."

Hayır, Lâl gözlerini açmak istemiyordu. Şu an hiç gücü yoktu. Ona bakarsa çığlık çığlığa ağlayacaktı. Ama zorlukla da olsa yutkundu ve gözlerini açtı. Mert'in gözlerinde aşkı gördüğüne yemin edebilirdi. Ama konuşmayacaktı. Hiçbir şey söylemeyecekti gördüğü şeyle ilgili. Çünkü iki dakika sonra Mert'in o eski umursamaz ve uzak hâline bürüneceğini çok iyi biliyordu.

Mert şefkatli öpücükleriyle yüzünde ve saçlarında gezinirken kulağına fısıldıyordu.

"Canını çok acıttım, değil mi?"

Lâl yutkundu. Canını acıtan fiziksel temaslar değildi. Onun acıyan tek yeri kalbiydi. Karşısında zayıf duracak hâli yoktu. O da aynen Mert gibi umursamaz davrandı.

"Hayır, merak etme. Gerçekten çok hoşuma gitti. Beni sürekli şaşırtıyorsun. Üstelik..."

Onun canı acıyorsa Mert'in de canının biraz yanmasında sakınca yoktu.

"Üstelik?"

"Çıtayı çok yükselttin Mert. Anlaşmamız bitip de kendi hayatlarımıza döndüğümüzde senin gibi birini bulmak çok da kolay olmayacak. Artık senin bana verdiğinden daha azına razı olacağımı hiç sanmıyorum."

Bunları gerçekten söylemiş miydi? Gerçekten kendine inanamıyordu. Ama bu iş bittiğinde Mert'in karşısında zayıf ve kırılgan bir kadın değil, güçlü ve kendinden emin bir kadın olarak durmak istiyordu. Ama bu sözleri duyan Mert, onu sertçe duvara yapıştırdı ve adeta tıslarcasına dudaklarına doğru konuştu.

"Bir daha başka bir erkekten söz edersen yemin ederim çok fena şeyler yaparım!"

Bu tehdit karşısında Lâl de susup oturmayacaktı herhalde.

"Ne yapabilirsin ki Mert? Yarın akşam anlaşmamız bitiyor. Ben sadece anlaşmamıza sadık davranıyorum. O saatten sonra hayatıma giren erkekler seni ilgilendirmez."

Mert zaten yeterince sinirliydi ama Lâl'in bu sözleri, dışarı çıkıp dünya üzerindeki bütün erkekleri ortadan kaldırmasına yetecek kadar sinirlendirmişti onu. Lâl'i kolundan tuttuğu gibi yatak odasına sürükledi. Bluzunu öfkeyle çıkarıp sutyeninin kopçasını açmaya çalıştı. Birkaç saniyelik uğraştan sonra onu çırılçıplak bıraktı ve sertçe yatağa itti. Lâl'in az önce fiziksel olarak canı yanmamıştı belki ama birazdan bunun tam tersinin olacağını çok iyi biliyordu. Mert sabırsızca üstündeki gömleği ve pantolonunu çıkardı. İç çamaşırını da

çıkarıp odada bir yere fırlattı. Lâl her şekilde ona teslim olmuşken Mert de elleri belinde öfkeyle ona bakıyordu.

"Arkanı dön!"

Lâl yanlış anlamıştı, değil mi? Ona sert davranmayacaktı herhalde? Tamam, bu gerçekten hoşuna gidiyordu ve daha fazlasını istiyordu. Ama Mert'in öfkesi öncekilerden çok farklıydı. Yatakta telaşla doğrulup ona karşı koymaya hazırlandı. Mert elini kaldırıp onun konuşmasına izin vermedi.

"Arkanı dön Lâl... Eğer uysalca kabul etmezsen ben senin kabul etmeni zevkle sağlarım."

"Bu dediğini yapmayacağım. İstemiyorum!"

"Ah! Evet, istiyorsun bebeğim. Sana yaptığım her şeyde zevkle kıvrandın. İnan bana, bu da diğerleri kadar hoşuna gidecek."

"O hâlde zor kullanman gerekecek..."

"Nasıl istersen..."

Mert yatağa çıkıp Lâl'i tuttu. Onun itirazları umurunda değildi. Sertçe çevirdi ve altında hareketsiz kalmasını sağladı. Ellerini başının üstünde kelepçe şeklinde sabitledi ve diğer elini karnının altından geçirip kalçalarını kaldırdı. Lâl'in kalçaları Mert'in erkekliğine dokununca acıyla inledi. Bu kadını her şekilde almalıydı. Kadınlığının ne kadar dar olduğunu hatırlıyordu. Şimdi bu pozisyonda iki kat fazla zorlanacaktı. O yüzden Lâl'in ellerini tutan elini bıraktı. Kalçasını sabitleyip bir kaya kadar sertleşmiş olan erkekliğini Lâl'in kalçalarının arasına yönlendirdi. İlk temasla Lâl'in ağzından sert soluklar çıkarken mücadeleyi neredeyse bırakmış gibiydi. Çünkü inanılmaz tahrik olmuştu. Mert zevk alırken o da acıyla bekleyecek değildi. Aynı zevki o da almak istiyordu. O yüzden ona yardımcı olmak için kalçalarını daha uygun bir pozisyona getirdi. Elleriyle yatağa baskı yapıp vücudunu kaldırdı. Mert onun da bunu istediğini görünce yüzünde seksi bir gülüş belirdi.

Mert erkekliğini önce Lâl'in sıcaklığına sürttü bir süre. Lâl'in zevkten ellerini çarşafa bastırıp sıktığını gördü. Erkekliğini yeterince ıslattığına karar verip kalçalarının arasına yerleşmeye başladı. Onun bu kadar dar olması muhteşemdi. Ucunu yavaşça içine kaydırdı. Lâl ani bir çığlık atınca bekledi. Küçük hareketlerle içine kaymaya çalış-

ti. Erkekliği girmek istediği daracık yerde sıkışıyordu ve bu durum Mert'i inanılmaz tahrik ediyordu. Neredeyse yarısını almıştı. Yavaş bir hareketle hafif geri çıkıp tekrar baskı yaptı ileriye doğru. Lâl'in bedeni yay gibi gerilip Mert'e yaklaştı ve Lâl başını geriye attı. Mert iki eliyle Lâl'in belinden tutup onu kendisine çekti ve tamamen içine girdi. İkisi de soluk soluğaydı. Bir süre bekledi. Lâl'in acısının azaldığına emin olunca önce yavaşça hareket etmeye başladı. Lanet olsun! Erkekliği taş gibiydi ve Lâl'in darlığı ve sıcaklığında sıkışmış durumdaydı. Hareketlerini hızlandırırken ellerini Lâl'in göğüslerine götürüp uçlarını parmaklarının arasında sıkıştırmaya başladı. Lâl zevkten altında kıvranıp, kulağına melodi gibi gelen sesler çıkarıyordu. Orgazma yakın Lâl'in sesi yükseldi ve çığlık atmaya başladı. Mert boğazından kopup gelen hırıltılar eşliğinde nihayet rahatladı.

Lâl yorgunluktan kendini yatağa bıraktı. Mert de ona ağırlığını çok fazla vermemeye çalışarak üzerine uzandı ve boynuna küçük öpücükler kondurdu. Nefesleri düzene girince içinden çıktı ve sırtüstü yatağa bıraktı kendini. Lâl'in yüzü diğer tarafa dönüktü. Belinden tutup kendine yapıştırdı, başını Lâl'in omzuna gömdü. Lâl uysalca onun bedenine sokuldu. Mert bir bacağıyla onun bacağını hapsetti ve eliyle göğüslerini tuttu. Fazla sürmeden ikisi de uzun sürecek bir uykuya daldılar.

***

Uyandığında boynundaki sıcak nefesi hissetti. Vücuduna her yönden baskı yapan tenin farkındaydı. Hafif, minik, titrek bir nefes aldı. Hareket etmek istese onu uyandıracağını biliyordu ve şu an onunla yüz yüze gelmek istemiyordu. Bu hâlde kalmaya da razıydı. *Ama yeter ki başka hareket olmasın... Herhangi bir söz duymasın.* Bugün sondu. Bir haftadır yaşadığı aşk, zevk, mutluluk, hayal kırıklığı, acı, hüzün... Her ne varsa, her ne yaşamışlarsa bugün bitiyordu. Aslında şimdi çıkıp gitse, onunla tekrar konuşmak zorunda olmasa ne kadar iyi olurdu.

Göğsünü tutan eli yavaşça çekti. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu ama duş alıp giyinecek ve Mert'in uyanmasını bekleyecekti. Doğrulmak istediğinde aynı el göğsünden tekrar tutup kendine çekti onu. Lâl derin bir nefes alıp gözlerini sımsıkı yumdu. Bir daha sevişmek

istemiyordu. Bu ona iyi gelmeyecekti. Mert onu kendine çevirip öpmeye başlayınca kaba olmamaya çalışarak durmasını sağladı. Mert soran gözlerle baktı ona.

"Ne oldu?"

"Duş almak istiyorum."

"Günü erken bitirmeye mi çalışıyorsun?"

"Bugün son zaten... Hem baksana, hava da kararıyor. Duş alıp çıkmak istiyorum."

"Bugün son olabilir, evet... Ama gün henüz bitmedi. Bitene kadar benimlesin."

"Mert..."

"Son saatlerimizi seninle durmaksızın sevişerek geçirmek istiyorum."

"Ben istemiyorum."

"Patron benim ve benim istediğim olacak."

"İçinde bulunduğumuz durumu daha da iğrençleştirme, lütfen..."

Onun tutuşundan kurtulup çarşafı vücuduna doladı ve tek kelime etmeden banyoya girdi. Mert gözlerini tavana dikip birkaç dakika durdu. Banyodan gelen su sesi dışında başka ses yoktu. Yataktan çıkıp temiz çamaşır ve kıyafet alıp diğer banyoya geçti.

Giyinmiş hâlde banyodan çıkarken elindeki havluyla saçlarını kuruluyordu. Lâl oturduğu yerden kalkıp çantasını da aldı ve Mert'in önüne gelince durdu. Bu onun için çok zordu. Ama biteceği belli olan şey için kendisini çok önceden hazırlamış olması gerekiyordu.

"Gidiyor musun?"

"Evet..."

"Elbiseleri adresine gönderirim."

"Onlar bana ait değil..."

"Kadınlarıma aldığım şeyleri geri almak gibi bir prensibim yoktur."

"Ben... senin... kadının... değilim!"

"Gereksiz tepkiler veriyorsun."

Televizyon ünitesinin bulunduğu kısımdaki bir çekmeceden küçük, deftere benzeyen bir şey çıkardı. Masanın üzerine eğilerek kalemiyle bir şeyler yazıp tek sayfayı kopardı ve Lâl'e uzattı. Lâl ne olduğunu anlamayarak merakla Mert'in yüzüne baktı.

"Bu ne?"

"Bir çek..."

Bir çek! Düşündüğü şey doğru olamazdı, değil mi?

"Anlamadım?"

"Bir çek dedim. Nesini anlamadın? Seni eli boş gönderecek değildim herhalde. Mert Arıkanlı kadınlarına karşı her zaman cömert olmuştur."

Eğer yakınlarında bir bıçak olsaydı, hiç acımadan kalbine saplayabilirdi. Yüzü öfkeden ve utançtan kıpkırmızı olurken tuttuğu nefesini öfkeyle bıraktı.

"Sen beni ne zannediyorsun? Sen ne hakla bana böyle iğrenç bir şey söyleyebiliyorsun? Bana çek vermek de ne demek?"

"Niye kızıyorsun Lâl? Siz kadınların tek derdi zengin erkeklerden faydalanmak değil mi? Ben sana bu şansı sen benden istemeden veriyorum. Mutlu olman gerek..."

Kulakları uğulduyordu. *Bu... Bu gerçek olamazdı. Bu adam o âşık olduğu adam olamazdı!*

"Sen beni o iğrenç kadınlarla nasıl bir tutabiliyorsun ya? Sen kimsin? Söyle bana, sen kimsin! Ben söyleyeyim. Sen hayatımda gördüğüm en adi, en aşağılık, en iğrenç adamsın! Midemi bulandırıyorsun! Sana da, bana yaptığın o teklifi kabul ettiğim güne de, kendime de lanet olsun!"

Arkasını dönüp kapıyı açtı ve kırarcasına sert bir şekilde kapattı. Asansör bekleyecek hâli yoktu. Merdivenlere yöneldi. Bacakları titrerken yürümeye çalışmak zordu. Gözlerinden akan yaşları sinirle ve hırsla sildi. Otelden çıkıp ilerideki bir taksiye bindi ve kendini tutmayı bırakıp delice ağlamaya başladı.

***

Miray ve Pelin endişeli gözlerle Lâl'in kapısı kapalı olan odasına bakıyorlardı. Lâl eve öyle bir sinir ve gürültüyle girmişti ki bütün kapıları çarpmıştı. Kızlar ne olduğunu anlamamışlardı. Açıkçası onu ilk kez böyle görmüşlerdi ve ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Onun içeride deli gibi ağladığını duyuyorlardı elbette. Bunun sebebinin ne olduğunu da tahmin ediyorlardı.

Salonda endişeyle ve sessizce otururlarken Lâl'in odadan çıkıp sa-

lona geldiğini gördüler. Lâl ağlamaktan kızarmış ve şişmiş gözleriyle onlara baktı. Yavaş ve halsiz adımlarla koltuğa oturdu. Sonra sıradan, umursamaz bir ses tonuyla konuştu.

"Bana çek yazdı."

Kızlar önce onun ne dediğini anlamayıp birbirlerine baktılar şaşkınlıkla.

"Beş yüz bin lira... Benimle bir haftalık seksin karşılığı beş yüz bin lira! Genelevde çalışsam bu kadar para kazanamazdım herhalde, ne dersiniz?"

Kafasını toplayan Pelin, ağzı hâlâ açık kalan Miray'a aldırmadan küfrü bastı.

"Vay şerefsiz! Vay adi aşağılık! Vay o..."

"Hey hey hey! Pelin ne oluyor ya? İyice bozdun ağzını..."

"Ya, bozsam ne olur be! Bozsam ne olur! Ağzını burnunu dağıtamadın mı o zengin züppenin? O çeki alıp ağzına tıkayamadın mı?"

Pelin kendini kaybetmiş gibi ağzından neredeyse tükürükler saçarak konuştukça Miray da onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Lâl ise neredeyse tepkisizce duruyordu. Pelin onun yanına oturup kollarından tuttu ve sarstı.

"Ya, bir şey demeyecek misin? O şerefsize dünyayı dar etmeyecek misin? Kızım konuşsana!"

"Pelin ya kendine gel! Kızın hâlini görmüyor musun? Bir de seni sakinleştirmek için enerjimi harcatma bana!"

Lâl başını Pelin'in omzuna koyup hafif bir nefes aldı. Onun o savunmasız hâli Pelin'in az önceki öfkeli hâlini dindirdi ve şefkatle sardı kollarını ona.

"Ben... Ben ona âşık olmuştum ama..."

Küçük hıçkırıklarla ağlamaya başlayınca Pelin de Miray da ne yapacaklarını şaşırdılar.

"Lâl, canım aç mısın? Bak ben çok güzel yemekler yaptım. Biraz ye olur mu? Hem Pelin gitsin sana çikolata alsın... Sen seversin."

Lâl burnunu çekip başını kaldırdı.

"Aç değilim, çikolata da istemiyorum. Ben gidip yatacağım."

Kızların bir şey söylemesine fırsat vermeden odasına gitti ve kapısını kapattı.

"Onu öldüreceğim!"

Pelin dişlerinin arasından tıslarken Miray daha mantıklı düşünüyor gibiydi.

"Ya, ne oldu ki böyle bir şey yaptı bu adam?"

"Onlara sebep gerekli mi ki? Hepsini hadım edeceksin!"

"Ben Meltem'i arayayım. Lâl'in hasta olduğunu ve yarın gelemeyeceğini söylesem iyi olur."

"Bence de... Bu hâlde gidemez zaten."

Hatalar hepimiz için, öyle değil mi? Dışarıdan hata gibi görünse de, içinde yaşarken *doğrumuzdur* o bizim. Doğru olsun isteriz. Çünkü bizi mutlu edeceğine inanırız. Lâl de teklifi kabul ederken, aklı şiddetle karşı çıksa da kalbi bunun doğru olduğunu haykırıyordu adeta. Ve o da her kadın gibi kalbinin sesini dinledi. Pişman olacağını biliyordu ama üç günlük mutluluk da olsa buna değerdi. Mert'e ne kadar kızsa da aslında pişman değildi. Onunla yaşadığı her an çok değerliydi ve iyi ki yaşanmıştı.

Onunla tanıştığı ilk andan son ana kadar ne olduysa, hepsini tekrar yaşıyordu şimdi yattığı yatağında. Perişan hissediyordu. Bir an, sadece tek bir an, Mert için özel olduğunu düşünmüştü. Şimdiki hâline bakınca, acımasız bir gülümseme dudaklarında belirdi. Evet, oldukça yaralanmıştı. Kalbi paramparçaydı. Bu yaşına kadar sayısız yakışıklı ve zengin adam tarafından beğenilmiş, istenmiş, kendisine gecelik ilişkiler teklif edilmişti. Mert çok daha ileri giderek onu gizli bir ilişkiye, bir nevî şantaj yoluyla mecbur bırakmış, işi bitince de sanki onu onurlandırıyormuşçasına adi bir şekilde bir çek karalamıştı. Buna rağmen, Mert diğerlerinin yanında kendisi için en masum olanıydı.

Ne yaşamış olursa olsun, o her zaman kendine güvenen, güçlü bir kadın olmuştu. *Bir kadın!* Evet, artık o her anlamda tepeden tırnağa bir kadındı. İyi ve sevdiği bir işi, değer verdiği dostları ve şirin bir evi vardı. Her acı bitiyordu, bir şekilde geride kalıyordu. Bu da bitecekti, biliyordu. Sadece biraz daha güvene ve desteğe ihtiyacı vardı. Bugün iyice dinlenecek, yarın yine her zamanki başarılı ve hırslı Lâl Çetin olacaktı.

19. Yüreği taş bir duvar gibi sertleşmişti.
İşte kıskançlığın özü tam da buydu.*

Pelin

Dudaklarındaki baskı ve algıladığı lezzet başını döndürmüştü. Ateşli ellerin vücudunun her yerinde gezinmesi tüm duyularını ateşlemişti. Onun kollarında olmak tahmin edemeyeceği kadar güzeldi. Enfes öpüşü beynini bulandırırken umurunda olan tek şey onunla bütün olmaktı. Adamın elleri elbisesinin fermuarına gittiğinde heyecandan ölecek gibiydi. O anlar birden bıçak gibi kesildi ve soluk soluğa uyandı. Kendine gelmeye çalışırken başının içindeki sesin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Algısı yerine geldiğinde sesin cep telefonundan geldiğini anladı. Yan tarafa uzanıp telefonu aldığında ekranda gördüğü isimle az önceki heyecan tekrar gösterdi kendini. Sakinleşmeye çalışarak telefonun açma tuşuna dokundu.

"Alo?"

"Pelin günaydın... Uyandırdım mı?"

"Şey... Evet."

"Affedersin, bu saatte uyuyabileceğini düşünmemiştim."

"Saat kaç ki?"

"On bir..."

"O kadar olmuş mu?"

Kenan telefonun diğer tarafında gülümsedi. Bu kadın gerçekten tatlıydı ve onu eğlendiriyordu.

---

* Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları, Haruki Murakami, Doğan Kitap, Çev: Hüseyin Can Erkin.

"Ben seni İzmir'deki inşaatla ilgili aramıştım. Biraz üstünde çalışmak istiyorum. Yarınki toplantı için ön hazırlık olmuş olur.

"Tabii, elbette... Ben birazdan hazırlanıp şirkete geçerim."

"Şirket değil, sen hazır olduğun zaman bana haber ver. Şoför gelip seni alacak."

"Peki, beni nereye götürecek?"

"Evime..."

Yanlış duymuştu. Evet, kesinlikle yanlış duymuş olmalıydı. Kenan onu evine mi çağırıyordu? Patronu?

"Pelin?"

"Buradayım. Tamam o zaman ben bir saate hazır olurum."

"Görüşürüz."

Telefonu kapatıp aceleyle çıktı yataktan. Hemen bir duş aldı ve gardıroba yöneldi. Ne giymeliydi? Ne? Ne? Güzel olmalıydı. Bu adama farklı gözle bakıyordu artık. Bugün Pazar olduğuna göre şık bir şeyler giymesi doğru olmazdı. Ama spor da giyinemezdi. En iyisi dozunda bir dekolte olmalıydı. İş görüşmesine gittiği ilk gün Kenan'ın gözlerini göğüslerine diktiğini hatırlıyordu. Bu düşünceyle kadınsı bir şekilde gülümsedi.

Üstüne straplez, göğsünün ortası aşağıya inik, lacivert bir büstiyer giydi. Altına da dar, açık mavi bir kot giyip kırmızı topuklu ayakkabılar ve kırmızı mini çantasıyla kombini tamamladı. Saçlarını dağınık bir şekilde yukarıdan topladı. Hafif bir makyaj yapıp salona geçti. Salondaki masanın üstünde bulunan dizüstü bilgisayarını ve dosyasını toparladı.

"Nereye?"

"Kenan aradı. Bir inşaatın dosyası üstünde çalışacağız."

"Vay! Demek patronun seni Pazar günü arayıp dosya üstünde çalışmak istediğini söyledi? Yarına kadar bekleyemiyor muymuş?"

"Ben de anlamadım ki... Üstelik evine çağırıyor. Şoförü gelip alacakmış beni."

"İkinci ateş de bacayı sarıyor demek ki..."

"Onu rüyamda gördüm."

"Dosya üzerinde mi çalışıyordunuz? Yoksa o, dosya yerine senin üzerinde mi çalışıyordu?"

Pelin'in yanakları kızarırken sahte bir öfkeyle baktı Miray'a. Miray da gülmeye başlamıştı.

"Öf! Çok sinirsin gerçekten. Sence nasıl olmuşum?"

"Hmm... Baştan çıkmaya hazır ateşli bir kadın gibi."

"Ya, dalga geçmesene!"

"Dalga geçmiyorum ki, ne görüyorsam onu söylüyorum."

"Lâl gelmedi mi?"

"Yok. Sanırım hafta sonu mesaisi yapıyor."

"Sana ne oldu?"

"Dün senden önce Akın geldi."

"Hadi canım! Eee?"

"O kendini beğenmişe karşı koyamadım."

Bunu söylerken gerçekten üzgün gibiydi. Olaylar kontrolünden çıkmıştı.

"Belki de güzel şeyler olur."

"Sanmam."

Pelin'in telefonu çalınca aceleyle evden çıktı. Heyecanı tekrar göstermişti kendini.

***

Kenan'ın evini çok beğenmişti. Tam bir saray yavrusuydu. Kapıda evin hizmetçisi bekliyordu. Onu Kenan'ın çalışma odasına alıp odadan çıktı. Tam da Kenan'ın tarzını yansıtıyordu oda. Sadece oda değil, eşyalar da. Kapı açılıp da Kenan'ı karşısında görünce farkında olmadan iç çekti. Üstünde koyu renk bir kot pantolon ve beyaz bir gömlek vardı. Uzun kolları dirseğine kadar kıvrılmıştı. Esmer teni bembeyaz gömleğiyle inanılmaz seksi duruyordu. *Pelin! Pelin!*

"Kusura bakma, seni buraya kadar yordum."

"Önemli değil. İş iştir."

"Otursana..."

Pelin koltuğa otururken dizüstü bilgisayarını açtı. Dosyası sehpanın üzerindeydi. Bilgisayarını da geniş camlı sehpaya koyup ilgili sunumu açtı.

Kenan karşısındaki koltuğa oturmuş çaktırmadan onu izliyordu. Pelin tuşlara basarken eğildikçe şu lanet göğüsleri iyice gözüne

sokuluyordu sanki. Üstelik o hareket ettikçe göğsünün arasındaki minik kıvrımlar da hareketleniyordu ve bu da Kenan'ın çenesindeki kasların seğirmesine neden oluyordu. Başını hızlıca iki yana sallayıp kendine gelmeye çalıştı.

"Eviniz çok güzel. Çalışma odası da tam sizi yansıtıyor."

"Buraya evimi övmeye gelmediniz herhalde Pelin Hanım?"

Pelin Hanım? Ne demişti ki şimdi? Kötü bir şey söylememişti. Niye durduk yere terslemişti onu?

"Ben sadece..."

"Siz sadece işinizi yapın. Zaman kaybetmeyelim de işimize bakalım."

Onun itiraz etmesine fırsat vermeden önündeki ekrana çevirdi bakışlarını. Pelin oturduğu yerde resmen kuduruyordu. Manyak mıydı bu adam? Ona hakaret etmiş olsa ancak bu kadar sinirlenebilirdi. İçinden homurdanarak işe konsantre olmaya çalıştı.

Aradan geçen bir saatten sonra kapı çalındı ve hizmetçi kapının girişinde durdu.

"Kenan Bey, Nilay Hanım geldiler."

Kenan bir an şaşırır gibi oldu. Sonra onu içeri almasını söyledi hizmetçiye. Pelin odaya bir güneş edasıyla giren sarışın ve çok güzel kadını gördüğü anda kan beynine sıçradı. Bu kadın Kenan'ın eski sevgilisiydi.

"Kenancım selam. Misafirin olduğunu bilmiyordum. Rahatsız etmiyorum umarım?"

"Merhaba Nilay. Aslında biz de bitirmiştik. Otursana..."

Pelin olduğu yerde küçülüp kaybolmak istiyordu. Bu ikisini yan yana görmek hiç hoşuna gitmemişti. Ayrıca bu kadının bu evde ne işi vardı şimdi? Bula bula bugünü mü bulmuştu yani? Üstüne Kenan'ın söylediği, *aslında biz de bitirmiştik*, cümlesi, onu kibarca kovduğunu gösteriyordu.

"Ben gitsem iyi olur. Konuştuğumuz şekilde düzeltmeleri yaparım."

"Önce bir şeyler daha iç, sonra gidersin. Nesrin?"

Birkaç saniye sonra odaya giren Nesrin ismindeki hizmetçi, Kenan'ın isteği üzerine konuklara soğuk bir şeyler getirmek için

odadan çıkıp kapıyı kapattı. Pelin gerginlikten patlamak üzereydi. Kendini aptal gibi hissediyordu.

"Nilay, Pelin Hanım'la tanış. Kendisi yeni avukatlarımızdan..."

"Merhaba şekerim. Ben de Nilay, Kenan'ın çok eski bir arkadaşıyım."

"Memnun oldum."

"Hayatım, hafta içindeki yemek planımızı yarına çeksek olur mu? Bizzat gelip sormak istedim. Hem..."

Ona biraz daha yaklaşıp elini Kenan'ın koluna koydu. Pelin bu görüntüyle midesinin bulandığını hissetti. Ama Kenan bu kadını tersleyecekti. *Terslemeliydi yani!* Sonuçta kendisini iş yaptığı bir adamla aldatmıştı. Bunu unutmuş olamazdı.

"Aslında olabilir. Benim için keyifli olacak."

Kenan kolundaki elin üstüne elini koyunca Pelin'deki sabır da taşmıştı.

"Eee... Ben sizi yalnız bıraksam iyi olur."

"İçecekler gelmek üzeredir."

"Teşekkür ederim. Ama önemli bir işim olduğunu hatırladım. Size iyi günler."

Nefret kırıntılarını gözlerinde saklayıp kadına döndü ve hafif bir baş selamıyla dosyasını ve bilgisayarını alıp kapıya yöneldi.

"Şoför bırakır seni."

"Gerek yok... Ben kendim gidebilirim."

Onun başka bir şey söylemesine fırsat vermeden odadan çıkıp kapıyı kapattı. Burnundan soluyordu. Rüyasında bu adamla öpüşüyorken az önce gördükleri yüzünden kendinden nefret etmişti. Zaten kendisine olan şu ters ve kaba davranışları da tepesini attırmıştı. Bir daha bu adama normal davranmayacaktı.

20. Aramızdaki sarsıcı yakınlığın bize şimdiye kadar hiç tatmadığımız bir şey hissettirdiğini, birbirimizin gözlerinin içinden de okuyorduk.*

Miray

Bugünkü dersi iptal etse hiç fena olmazdı. Özellikle onunla öpüştükten sonra kontrolünü sağlamak gittikçe zorlaşıyordu. Kabul etmeliydi ki ondan hoşlanıyordu. Her düşündüğünde kalbi inanılmaz bir hızla tepki veriyordu. Genelde duygularını rahatlıkla saklayan biri değildi. Akın konusunda daha da zayıf oluyordu. Ayna karşısında saçlarını toplarken gülümsediğini fark etti. Bu adam ona tuhaf şeyler yapıyordu. Gerçi şikâyetçi de sayılmazdı.

Raketini aldıktan sonra bardan geçerek dışarıya çıktı. Akın iki eli belinde ona bakıyordu. Yüzündeki ifadeyi anlamak gerçekten zordu.

"Günaydın..."

"Günaydın hocam... Hemen başlayalım mı? Mümkünse dersi erken bitirmek istiyorum."

Erken mi? Niye ki?

"Tabii, nasıl isterseniz... İşiniz var galiba?"

Bir dakika! Sana ne Miray?

"Evet... Güzel bir hanıma öğle yemeği sözüm var. Kendisini bekletmek istemiyorum."

Güzel bir hanım? Öğle yemeği? Bekletmek istemiyorum! Şu an Miray'ın damarlarından akan şey kan değil, kıskançlıktı! Akın da

* Masumiyet Müzesi, Orhan Pamuk, İletişim Yayınları.

Miray'ın gözlerindeki öfkeyi ve merakı görmüştü. Kaçan kovalanıyordu ve Akın şu an kesinlikle kaçıyordu!

"O zaman hemen derse geçelim de kız arkadaşınızı bekletmeyelim."

"Bence de..."

İşte bu kadar basitti. Miray onun için sıradan biriydi. Zaten o gün de özel olmadığını söylememiş miydi? Özellikle kız arkadaş kelimesini vurgulamışken Akın itiraz bile etmemişti. *Kimdi bu kadın? Yoksa geçen gün gördüğü, Akın'a sırnaşan seksi sarışın kadın mıydı? Lanet olsun! Kendine gel Miray!*

Miray isteksizce dersi bitirirken, Akın'ın iyi günler deyip hızla korttan çıkmasını kızgınlıkla izledi. Ve o anda hızlı adımlarla soyunma odasına geçip hemen bir duş aldı. Günlük kıyafetlerini giyip güneş gözlüğünü taktı. Belki de Lâl'den daha iyi bir takipçiydi.

Taksiye binip şoförden öndeki aracı takip etmesini istedi. Akın'ın arkasından sessizce restorana girerken onun bir kadına doğru ilerleyişini gördü. Bu, o sarışın kadın değildi. Koyu renk saçlı, ışıl ışıl bir genç kızdı. *Bu kız çok küçüktü ama!* Erkeklerin genç kız takıntılarından nefret ediyordu. Bir anda kendini yirmi yedi yaşında çok yaşlı hissetti. Çünkü bu kız en fazla on dokuz veya yirmi yaşlarında olmalıydı.

İkisinin samimi bir şekilde birbirlerine sarılıp bir süre öylece kalmalarını ve neredeyse iştahla birbirlerinin yanaklarından öpmelerini inanılmaz bir kıskançlıkla izledi. Onlara uzak ama onları rahat görebileceği bir yere oturdu. Kız uzanıp Akın'ın masada duran elini tutmuştu. Akın da diğer elini üstüne koyup ona gülümsemişti. Siparişlerini alan garson gittikten sonra kızın heyecanlı bir şekilde Akın'a bir şeyler anlatmaya başlaması ve Akın'ın da onu ilgiyle dinlemesi sinirlerini iyice bozdu.

Tepesinde dikilen garsonu görünce mecburen bir şeyler sipariş etti. Gözlüklerini hâlâ çıkarmamıştı. Onlar bir süre yemek yiyip sohbet ettikten sonra Akın'ın yanındaki kız masadan kalktı. Çatalıyla önündeki yemeği didikleyen Miray bir anda dikkat kesildi. Kızın

lavaboya gittiği belliydi. Çaktırmadan o da arkasından lavaboya gitti. İçeri girdiğinde kızı göremedi. Bir süre sonra kız kabinden çıkıp lavaboya yöneldi. Makyajını ve saçını kontrol ediyormuş gibi yapan Miray yan gözle kızı süzüyordu. Kız bir anda kendisine bakınca hafifçe toparlandı ve kıza gülümsedi.

"Saçlarımz çok güzelmiş."

Bunu söylemişti, değil mi? *Hay lanet!* Kız güzel gözleriyle Miray'a gülümsedi.

"Teşekkür ederim. Sizin saçlarınız daha güzel..."

Eli gayriihtiyari saçlarına gitti ve farkında olmadan gülümsedi. Galiba bu kızdan nefret etmesine gerek yoktu. *Hayır! Akın'ın yanında olması bile nefret etmesi için yeterli bir sebepti!*

Kız işini bitirip çıkarken Miray'a gülümsedi sadece. Miray da aynı karşılığı verdi. Kız gerçekten çok güzeldi ve saç muhabbetinden başka bir şey konuşmamışlardı. Nasıl anlayacaktı onun kim olduğunu? Bu adam tecrübeli kadınlardan sıkılmış, taze ve bakire olanlara mı yönelmişti? Oflayarak nefesini verdi ve masasına geri döndü.

Onları bir süre daha izledikten sonra, masadan kalktıklarını görünce aceleyle hesabı istedi. O sırada biri kendisine seslenince ona doğru döndü.

"Miray!"

"Ceren!"

"N'aber ya? Ne yapıyorsun burada?"

Manzara seyrediyorum seni salak!

"Yemek yiyorum canım. Tam da kalkıyordum. Sonra görüşürüz, olur mu?"

"Pekâlâ, görüşürüz."

Çantasını alıp adımlarını hızlandırmıştı ki bir çift gözün kendisine baktığını gördü. Lanet Ceren! Miray diye yeri göğü inletmişti. Ve onun yüzünden yakalanmıştı. Şimdi ne yapacaktı? Akın birkaç saniye daha bakıp yanındaki güzelin kendisine seslenmesiyle ona dönüp kolunu omzuna attı ve kendisine çekti. Kız da ona sokulup elini Akın'ın beline götürünce Miray'da film koptu. Sinirle restorandan çıkıp taksi bulmak için etrafına bakındı. Biraz ileride Akın'ın arabası yanaşmıştı ve Akın yanındaki kıza bir şeyler söyleyip Miray'a doğru

yürümeye başladı. Bu noktada Miray sakin kalabilir miydi? Hayır, kalamazdı!

"Miray..."

"Akın..."

Sıkıntıyla mecburen ona döndü.

"Senin burada ne işin var?"

"Bu nasıl bir soru böyle?"

"Basit bir soru."

"Sence restoranda ne işim olabilir?"

"Ben de az önce onu sordum zaten."

Miray sinirle gözlerini devirdi.

"Yemek yemek için buradayım tabii ki!"

"İlginç..."

"İlginç olan neymiş?"

"Ben de bir an beni takip ettiğini düşünmüştüm."

Miray şaşkınlıkla gözlerini açıp alaycı bir şekilde güldü.

"Şaka yapıyorsun herhalde? Seni takip etmem için bir sebep yok."

"Hmm... Ben de öyle sanıyorum."

Bir süre bekleyip Miray'ın gözlerinin içine baktı.

"Çok güzel, değil mi?"

"Ne güzel mi?"

Akın omzunun üzerinden arkaya dönüp kıza baktı. Aynı anda birbirlerine gülümsediler. Miray öfkesinden kendi içinde tepinirken Akın sakin bir şekilde Miray'ın gözlerine baktı.

"Benim içi çok değerli. Onun için dünyayı yakarım."

Bu kadarı da fazlaydı artık! Ne yapmaya çalışıyordu bu adam? Buraya gelmemeliydi! Şu karşısındaki *playboy*'un kabarık kız listesini görmek, bilmek, öğrenmek istemiyordu. Kendini düşünceleri arasında kaybetmişken Akın'ın, hoşuna giden sesiyle kendine geldi.

"Ada..."

"Ne?"

"Ada... Kız kardeşim."

Miray önce ne duyduğunu anlamadı. Daha doğrusu algılamadı. Gözleri Akın ve arkasındaki kız arasında gidip gelirken Akın'ın yüzündeki eğlenen ifadede takıldı.

"Bu gereksiz bilgi için teşekkür mü etmeliyim?"

"Oysa ki bu bilginin senin için bir hayli 'gerekli' olduğunu hissetmiştim."

"Yanlış hissetmişsin."

"Neden beni takip ettiğini ve yanımdaki kızın kim olduğunu deli gibi merak ettiğini itiraf etmiyorsun?"

Miray öfkeden dudaklarını sıkarken o anda gerçekten bir cevap bulamadı. Restoranın önüne yanaşan taksiyi fark edince Akın'la arasındaki göz temasını kesip taksinin kapısını açtı. O anda Akın tekrar konuştu.

"Akşam kulüpte bekliyorum."

Çekici gülümsemesiyle Miray'ı sersemlemiş hâlde bırakıp arabasına bindi. Planı tıkır tıkır işliyordu. Sevinmesi gerekirdi. Ama... Tam olarak sevinemiyordu işte...

***

Miray o akşam belki de on kez üstünü değiştirmişti. Bir türlü istediği şeyi bulamıyordu. Aslında ne aradığını kendisi de bilmiyordu. Gardırobunun en köşesinde zümrüt yeşili bir elbise gördü. Bunu yaklaşık üç yıl önce üniversiteden bir arkadaşının düğününde giymişti. O gece gerçekten de çok güzel olmuştu. Üniversiteden tanıdığı birçok erkek onunla dans etmek için sıraya girmişti neredeyse. Gözlerinde belli belirsiz bir ışıltı dolaştı. Elbisenin üst kısmı bir büstiyer gibi göğüslerini sarıyordu. Belden itibaren bollaşıyor, etek kısımları tülden oluşuyordu. Sırtı ise neredeyse beline kadar açıktı. Açıkta kalan kısımları da boncuktan yapılmış çapraz iplerle hareketli bir hava yaratıyordu. Saçlarını açık bırakıp omzundan öne doğru atabilirdi. Böylelikle şahane sırtının ve elbisesinin hakkını vermiş olurdu. Siyah topuklu ayakkabıları ve küçük siyah çantasıyla güzel bir kombin olacaktı.

Elbiseyi yatağın üstüne bırakıp iç çamaşırı seçmek için gardırobun önünde, dizlerinin üstüne oturdu. En uygunu siyah olandı, evet. Acaba Akın iç çamaşırında hangi rengi tercih ediyordu? Bu düşünceyle bir anda kızarmaya başlayınca kendine sinirlendi. İç çamaşırından Akın'a neydi ki? Saçmalıyordu gerçekten de!

Duşunu aldıktan sonra giyinip makyajını da yaptı ve kızların yanına salona geçti. O içeriye girince Pelin'den bir ıslık yükseldi.

"Miray Hamm! Parti mi var?"

Miray sıradan davranmaya çalışarak koltuğa oturdu.

"Yok canım! Öylesine biraz dışarı çıkayım dedim."

"Öylesine?"

"Evet, öylesine..."

"Bu öylesine bir hazırlıksa özenli bir hazırlık nasıl oluyor bilemedim doğrusu. Sence de öyle değil mi Lâl?"

Lâl aslında çok da ilgilenmiyordu önündeki olayla.

"Güzel olmuş bence..."

Titrek bir nefes alıp Miray'a döndü.

"Akın'la mı buluşacaksın?"

Bu soruyu niye sorduğunu bilmiyordu. Galiba onu böyle hazırlanmış görünce aklına Mert gelmişti.

"Aslında pek de buluşma sayılmaz. Ben... Sanırım onu kıskanıyorum..."

Pelin ve Lâl beklenen bir itirafmış gibi ona bakmışlardı.

"Bugün bir kızla buluştu. Çok güzel ve çok genç bir kız... O kadar saklanmaya çalıştım ama beni gördü. Bir de benimle dalga geçti! Onu merak ediyormuşum!"

Biraz duraklayıp daha yumuşak bir tonla devam etti.

"İşin doğrusu... Evet, merak ediyorum. Ondan çok hoşlanıyorum ve yanında bir kadın görünce kendimi kaybediyorum."

"Peki, kimmiş o kız?"

"Kardeşiymiş! Rezil oldum. O da benim o durumumla oldukça eğlendi. Bu akşam için de kulübe çağırdı."

"Ve sen de küçük bir kız çocuğu gibi heyecanlısın!"

"Evet..."

Pelin ve Miray karşılıklı konuşurken Lâl sakince kalkıp mutfağa geçti ve çay fincanını bıraktı.

"Ben biraz kitap okuyup yatacağım. İkinize de iyi geceler, sana da iyi eğlenceler..."

"İyi geceler canım..."

Miray tam çıkacakken Pelin kolundan tuttu.

"Dikkatli ol..."

Bu cümlede birçok anlam vardı ve Miray onu anladığını belli edercesine gülümsedi.

***

Çok canlıydı! Işıl ışıldı! *Milk&Sugar*'ın *Canto Del Pilon* şarkısı kanını kaynatmaya yetmişti. Buraya daha önce gelmiş olmasına rağmen bu akşam daha cezbedici ve daha farklıydı sanki. Ve yine her zamanki gibi çok kalabalıktı. Zor da olsa barda kendine bir yer bulmuş ve içkisini sipariş etmişti. İnsanlar kendilerinden geçmiş gibi dans ederlerken, bu ışık bulutunun içinde yüzleri seçmek gerçekten zordu. İçkisinden bir yudum alıp etrafa bakmaya devam etti. Nedense arkasında hissettiği sıcaklıkla bütün vücudu titremeye başladı. Yavaşça arkasını döndüğünde, beklentiyle koyulaşmış mavi gözleri gördü. *Lanet!* Bu gece geriye dönemeyecek gibiydi. Akın öyle bir bakıyordu ki üstünde kıyafetler ve etrafta onlarca insan varken bile kendini çırılçıplak hissetmişti. Akın'ın üstünde koyu mavi bir kot pantolon ve açık mavi spor bir gömlek vardı. Ve... *Ve çok yakışıklıydı! Her zamanki gibi! Sakin olmalıydı! Sakin!*

"Selam..."

Akın'dan tek bir sözcük çıkmadı. Miray'ın elini yavaş ama kararlı bir şekilde eline alıp hapsetti ve onun itiraz etmesine fırsat vermeden kalabalığın içinde ilerlemeye çalıştı. Miray kendisini ürkek bir ceylan gibi hissediyordu. Aslan onu nereye götürmek istiyorsa boyun eğmişti. Çünkü o da onunla gitmek istiyordu.

Mekânın arka tarafında bulunan merdivenlerden yukarıya çıktılar. Çelik olduğu belli olan bir kapıdan içeri girdiklerinde, Akın kapıyı kapatınca dışarıdaki ses de kesilmiş oldu. Miray merakla etrafına bakarken Akın'ın baktığı tek şey Miray'dı. Üstündeki elbiseyle adeta aşka çağırıyordu. Bacaklarının pürüzsüzlüğü yutkunmasına sebep olmuştu. Saçlarının açıkta bıraktığı sırtı ise dokunulmak için bekliyordu. İplerin bağlanış şekli kanını kaynatmıştı. Vücudu gerilmiş, çenesi sıkılmaktan ağrımaya başlamıştı.

Miray ise Akın'ın üstünde bırakmış olduğu etkisinden habersiz

ofisi inceliyordu. Siyah ve kırmızı ağırlıklı ofisin bir bölümü tavandan yere kadar camla kaplıydı ve kulübü olduğu gibi görüyordu. İnsanlar çılgın gibi dans ediyor, öpüşüyor ve hatta neredeyse ayaküstü sevişiyorlardı. Şaşkınlıkla bakmaya devam ederken alev alev yanan ellerin belinde ve karnının üstünde yumuşak temaslarla gezinmesi hafifçe irkilmesine neden oldu. Akın yüzünü Miray'ın açıkta kalan boynuna yaklaştırıp dudaklarını Miray'ın boynu ve omzu arasındaki yere dokundurunca, Miray'ın dudaklarından minik ve titrek bir ses çıktı. Onun verdiği tepkiyle cesaretlenen Akın, Miray'ın kalçalarını kendi kasıklarına bastırmışken dudaklarıyla da Miray'ın tenini dağlıyordu.

Miray zevkten gözlerini kapatmış, vücudunda gezinen temaslarla büyülenmişti. Akın'ın boğuk sesini duyunca yavaşça gözlerini açtı.

"Güzel mi?"

"Ne... Güzel mi?"

"İzlediklerin..."

Miray o anda bütün kulübün kendilerini göreceğini düşünerek panikle Akın'ın kollarından kurtulmaya çalıştı. Fakat Akın, tutuşunu sıkılaştırıp onun hareketsiz kalmasını sağladı.

"Şşşt, sakin ol... Sen onları görebilirsin ama onlar seni göremez. Oradan bakıldığında simsiyah camlar görünür sadece."

Miray'ın bedeni bu açıklamayla gevşerken, Akın da ellerini kalçalarında gezdiriyordu. Nefesini sürekli Miray'ın kulağında ve boynunun kenarında tutup onun sakinleşmesini sağlıyordu. Ama kollarında böylesine ateşli bir kadın varken kendisi nasıl sakin kalacaktı? Bir eli kalçasından bacağına inip öne doğru yol aldı. Miray o kadar kendinden geçmişti ki itiraz bile edemiyordu. Akın onu korkutmamak için acele etmeden tatlı ama işkence hissini veren dokunuşlarla kasıklarında geziniyordu. *Tanrım! Çok sıcaktı!* Yavaştan alacak hâli yoktu. Eli Miray'ın iç çamaşırından içeriye girip pürüzsüz kadınlığının üstünde bir süre bekledi. Miray soluğunu tutmuş, beklentiyle gerilmiş, başını Akın'ın göğsüne yaslamıştı. Bacakları titriyordu. Hayır hayır! Sadece bacakları değil, vücudunda ona ait her bir hücre adeta çığlık atıyordu. Kulağında Akın'ın kesik ve sık nefesi tüm benliğini doldururken, aklı kesinlikle onu terk etmişti.

Akın'ın, sıcaklığının üstünde duran eli şimdi aşağıya kaymış, en hassas noktasında kararsızca bekliyordu. Nefesi sıklaşmıştı. *Bu çok... Çok eksikti!* Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Onu cesaretlendirmek için kalçalarını Akın'a iyice bastırdı. Bastırmasıyla Akın'm inleyen sesi kulağını doldurdu. Akın aldığı bu davetle orta parmağını Miray'ın sıcaklığından içeriye kaydırınca Miray sesli bir soluk çekti ciğerlerine. Akın can acısından gözlerini yummuş, aldığı bu hazzın tadını çıkarıyordu. Hayatı boyunca böyle bir ıslaklık, böyle bir ateş görmemiş, hissetmemişti. Parmağını biraz daha kaydırınca Miray hafifçe çırpındı. Akın onu sıkıca tutup sabitledi.

"Miray... Gözlerini aç ve aşağıya bak."

Miray onun ne demek istediğini anlamamıştı. Dediğini yapıp aşağıya baktığında deli gibi eğlenen insanları gördü.

"Özel bölmelerin olduğu yeri görüyor musun?"

Miray onun söylediği yere bakıp birkaç saniye bekledi. Önce farklı bir şey algılamadı ama sonra fark ettiği şeyle gözleri kocaman açıldı. Karanlıkta kalmış bir kısımda bir kadınla bir erkek neredeyse herkesin içinde sevişiyorlardı. Miray bir an bocaladı. Akın bunu fark edince onu cesaretlendirmeye çalıştı. Dudaklarını Miray'm kulağında gezdirip nefesini vererek konuşmaya başladı.

"Bana ne gördüğünü anlat..."

"Akın..."

"Miray! Sakin ol ve bana ne gördüğünü anlat."

Miray korkudan yutkunmuştu. Bunu nasıl anlatacaktı ki? Üstelik öyle bir pozisyondaydı ki hareket etmesi çok zordu.

"Kadın... Adamın kucağında öpüşüyorlar. Adamın eli, kadının her yerinde... Ve şimdi..."

Lanet olsun! Bunu cümleye dökemem! Ondaki duraklamayı fark eden Akın parmağının baskısını arttırarak onu teşvik etmeye çalıştı. Miray dudaklarından dökülen inlemeyle dikkatini tekrar karşısındaki çifte verdi.

"Adam parmaklarını kadının içine kaydırdı. Mmm... Akın..."

"Devam et..."

"Bunu anlatamam..."

Akın parmağının hareketini biraz hızlandırdı ve Miray'ın kasıl-

masını sağladı. Diğer eli göğsüne çıkıp onu kavradı ve acı çektirircesine sıktı. Onu okşamaya devam ederken Miray kendinden geçmişti.

"Kadın şimdi ne yapıyor?"

"Şimdi... Hayır, buna bakamayacağım!"*

Ani bir hareketle bedenini ona çevirdiği an, Akın da dudaklarına yapıştı. Onu iyice kendine çekip, kalçalarını, bacaklarını ve göğüslerini okşamaya başladı. Miray kollarını Akın'ın boynuna sımsıkı dolamış, onu iyice kendine çekiyordu. Karnında hissettiği sertlik onu korkutsa da heyecanını azaltmak yerine arttırmıştı.

Akın onu duvara dayayıp dudaklarını boynuna ve göğüslerine indirirken, saçlarında dolanan parmaklarla mest oluyordu. Vücudunu iyice aşağıya çekip Miray'ın kadınlığının tam önünde durduğunda başını kaldırıp Miray'a baktı. Saçları dağılmış, dudakları şişmiş, göğsü şiddetle inip kalkarken kendini tamamen teslim etmiş gibi görünüyordu. Bu çok güzel bir sahneydi Akın için. Hiç tereddüt etmemeli, beklememeliydi ama o Miray'dı! Onu incitmekten korkuyordu. Bunu o an anladığında kalbinde bir sızı hissetti. Bu kadın çok ateşli olsa da onun tecrübesiz olduğunu hissediyordu. Ama bu hâlde daha fazla bekleyemezdi. Miray'ın elbisesini sıyırıp beline kadar çıkardı. Miray hiç itiraz etmedi ve ona kolaylık olsun diye elbisesini tuttu. Akın birkaç saniye iç çamaşırında gezdirdi gözlerini. İstemsizce dudaklarını yaladı ve dudaklarındaki ateşi incecik kumaşa bıraktı. Miray ateşli bir şekilde inlerken Akın'ın başından biraz bastırıp bacaklarının arasına yapıştırdı. Akın ağzının içindeki ateşli nefesi seksi bir inlemeyle kumaşın üstüne bıraktığında Miray sıcak bir şeyler hissetti. Başı dönüyordu. Kendini boşlukta kaybetmiş gibiydi. Yere basamıyordu. Uçuyordu! Çamaşırının sıyrılıp aşağıya düştüğünü fark edince başını eğdi. Akın aceleyle ağzını sırılsıklam olmuş, ateş gibi yanan bölgeye bastırdı. Miray onun ağzının sıcaklığının kendi sıcaklığıyla birleştiğini hissedince başını duvara dayayıp kalçalarını Akın'ın ağzına cömertçe sundu. Kalçalarında gezinen ve onu sıkan eller canını acıtsa da inanılmaz bir zevk alıyordu.

---

* Yazar bu sahneyi Sarah MacLean'in İntikam Ateşi kitabından uyarlamıştır. *–yhn*

Ne olduğunu anlamadığı bir anda vücudu sarsılmaya başladı. Gözleri kocaman açılırken dudaklarından Akın'ın ismi döküldü.

"Akın... Lütfen... Yardım et..."

Akın ona seve seve yardım etti. Ona ait sıcak sıvıyı kendine aktardığında bile dudaklarını o güzellikten ayırması bir hayli zor oldu. Son olarak ateşli bir öpücük bırakıp doğruldu ve Miray'ı kendine çekip deli gibi öpmeye başladı. Miray ağzında hissettiği kendi tadıyla kendinden geçerken ona sımsıkı sarıldı. Nefesleri düzene girdiğinde Miray'ı da çekip koltuğa, kendi kucağına oturttu. Miray kedi gibi onun göğsüne kapanırken keyifle mırıldandı. Akın, Miray'ın elbisesinin hâlâ belinde, göğüsleri neredeyse tamamen elbisenin dışında ve alt kısmı çıplak hâlde kucağında olduğunu yeni yeni fark ediyordu. Elini birkaç dakika önce dudaklarının bulunduğu yere götürüp okşamaya başladığında, az önce tamamen içmiş olduğu ıslaklığı olduğu gibi orada hissettiğinde kendinden geçti. Miray yine vücudunu yay gibi germiş, kendini bir çiçek gibi Akın'a açmıştı. Aynı tatmini bir kez daha yaşadıktan sonra yorgunluktan uyuyakaldı. Akın onu rahat edecek şekilde yatırıp sandalyenin arkasında asılı duran ceketiyle üstünü örttü ve karşısında bir yere oturup onu izledi.

Miray gözlerini açtığında loş bir ortamda olduğunu fark etti. Yattığı yerde o kadar rahattı ki hiçbir şeyi sorgulamak istemiyordu. Aslında nerede olduğunu merak ediyordu ama vücudundaki hiçbir uzvu hareket ettirmek gibi bir düşüncesi yoktu. Böyle iyiydi. Gözlerini kapatıp bir süre öyle durduktan sonra tekrar açtı ve başını hareket ettirip etrafa bakmaya başladı. Tam olarak gördüğü ilk şey, kendi yattığı koltuğun tam karşısındaki koltukta Akın'ın da uyumuş olduğuydu. Ellerini karnının üstünde birleştirmiş, başı sola düşmüş, bacaklarını da ortadaki sehpaya uzatmıştı. Miray bu görüntü karşısında iç çekmeden edemedi. Bu adam çok yakışıklıydı. Çok seksiydi! Çok tehlikeliydi! Ama yine de onu istemeden duramıyordu.

Kendisi için belki biraz fazlaydı. Sonuçta Akın gibi bir adam azla yetinmezdi. Gece hayatı sürekliydi. Etrafında her daim seksi kadınlar vardı. Onun isteklerini hiç tereddütsüz karşılayan seksi kadınlar! Bu düşüncenin sıkıntısıyla kıpırdandı yattığı yerde. Şu hâlde bile

kalkıp gitmek istemiyordu. Şu hâlde! Zaten istese de gidemezdi. İç çamaşırı üstünde değildi! Ve kim bilir az önce neredeyse seviştikleri bu ofisin neresindeydi! Endişeyle doğrulup yerlere bakmaya başladı. Ortamdaki ışık nedeniyle çoğu yer karanlıktı. Her ne kadar kulübün renkli ışıkları içeriyi bir parça aydınlatsa da yeterli olmuyordu.

Üstündeki ceketiyle göğüslerini kapatacakken elbisesinin üst kısmının gayet düzgün olduğunu fark etti. Demek ki o uyuduktan sonra Akın yapmıştı bunu. Akın... Ne harika bir adamdı bu...

Bacaklarını koltuktan sarkıtıp oturur pozisyona geçti. Gözleri ofisin içinde gezinirken Akın'ın uyandığını fark etmemişti.

"Ne arıyorsun?"

Gözleri kocaman açılıp Akın'a baktığında bunu ona nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Yanakları kızarmaya başlarken karanlık bir ortamda olduklarına şükretti. Üstüne bir de Akın'ın dağılmış seksi saçları ve gömleğinin üstten birkaç düğmesinin açık olmasıyla ortaya çıkmış olan seksi göğsü sabrını zorluyordu.

"Ayakkabılarıma bakıyordum."

Akın onun neyi aradığını elbette ki biliyordu. Yüzünde çapkın bir gülümsemeyle kalkıp onun önünde durdu ve pantolonunun cebinden çıkardığı iç çamaşırını nazikçe Miray'a uzattı. Şaşkınlıktan ve utançtan ağzı açık kalan Miray, titreyen eliyle çamaşırını onun elinden aldı. Akın birkaç saniye onun gözlerinin içine bakıp hafif bir gülümsemeyle arkasını döndü. Miray daha ne kadar utanabilirdi, gerçekten bilmiyordu. Çabuk olmaya çalışarak iç çamaşırını giydi ve elbisesini düzeltti.

"Dönebilirsin."

Akın, yüzünde hâlâ aynı gülümsemeyle ona bakarken Miray gözlerini kaçırdı. Sadece üç adımda Miray'ın önünde durup yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarına masum ama ateşli bir öpücük bıraktı. Bu temas Miray'ın çok hoşuna gitmişti. Titreyen kirpiklerinin arasından Akın'a bakarken farkında olmadan ona biraz daha sokuldu. Onun bu küçük kız çocuğu hâli Akın'ın hoşuna gitmişti. Miray'ın başını göğsüne yaslamış, elleriyle de sırtını ve saçlarını okşuyordu. Miray başını kaldırıp ona baktı. Ayağında topuklu ayakkabıları yokken, Akın'a bakabilmek için başını geriye atması gerekmiş-

ti. Akın o an hiç hissetmediği şeyler hissediyordu. Kollarındaki bu küçük kadın kendini ona teslim etmişti. Hayatına girmiş diğer kadınlar gibi sadece bedenini değil; ruhunu, aklını ve kalbini de teslim etmişti. Bu o kadar belliydi ki Akın neden bu hâlde olduklarının sebebini hatırlayınca istemeden de olsa bu sıkıntısını Miray'a yansıttı.

"Gecenin bir yarısı oldu. Burada uyumanı istemiyorum. Seni eve bırakayım."

Miray hayal kırıklığına uğramış olsa da bunu belli etmedi. Uysalca onu takip edip ofisten çıktı. Akın onu arabasıyla evine bıraktıktan sonra Miray apartmandan içeri girene kadar bekledi. Sonra gaza bastığı gibi evine gitti. Sıkıntısını atmak için soğuk bir duş aldı. Ama orada bile Miray'ın hayali gözünün önünden gitmedi. Böyle olmamalıydı! Planı bu değildi. O sadece iddiayı kazanacak ve bu arada biraz eğlenecekti. O da alt tarafı bir kadındı işte. Diğerlerinden farkı yoktu. *Peki, bu göğsündeki sızı neydi? Neden bu durum ilk günkü gibi cezbedici değildi artık?* Birden, Miray'ı üzmek, onu incitmek istemediğini fark etti. Az önce düşündüğü gibi Miray diğer kadınlar gibi değildi. Kendisi ona layık değildi. Hem de hiçbir anlamda! Miray kesinlikle doğru düzgün bir işi ve hayatı olan, onu sevip ona sadık kalacak, çocuklarına baba olabilecek bir adamı hak ediyordu. Gözünün önünde aniden Miray'ın bembeyaz gelinlikli hâli, sonra da eli sevgiyle karnını okşayan görüntüsü geldi. Tanrım! Ne de yakışırdı o bembeyaz gelinlik! Ne de güzel bir anne olurdu! Sevgi dolu, aşk dolu... Kocası onu bir an bile yalnız bırakmazdı. Ona sımsıkı sarılır, her gece bitmek tükenmek bilmeyen bir aşkla onunla sevişirdi. *Kes* şunu! İç sesin bu kadar can sıkıcı olduğunu bilmiyordu. Aklındaki bu saçma sapan düşünceleri bir kenara itti ve bornozuna uzanıp üstüne geçirdi. Bir an önce yatıp uyusa iyi olacaktı.

21. Bir şey beni sana doğru çekiyor...
Engel olamıyorum.*

Pelin

Gözleri ekrana bakmaktan yuvalarından çıkacak hâle gelmişti. Gerçekten çok yorgun hissediyordu. Onun dışında herkes de yine kendisi gibi bitmek tükenmek bilmeyen bir işte çalışıyor muydu acaba? Telefonunun sesini duyunca derin bir *oh* çekti. Ekrandaki ismi görünce gülümsedi.

"Babacım!"

"Kızım, hiç aramıyorsun bizi."

"Haklısın babacım. Ama o kadar yoğunum ki inan ki fırsat bulamıyorum."

"Annen de kızgm. Bak senin için sevdiğin yemekleri yapacak akşam. Yemeğe bekliyoruz. Ayrıca şimdiden söylüyorum, itiraz kabul etmem. Hem amcan da gelecek. Tabii bir de misafirlerimiz olacak."

"Kimmiş bu misafirler? Ben tanıyor muyum?"

"Adil amcanı hatırlıyor musun? Hani senin üniversitede Cem diye bir arkadaşm vardı."

"Aaa, evet hatırladım."

"Anne ve babasıyla birlikte geliyor. Zaten uzun zamandır bir araya gelmemiştik. O yüzden senin de akşam bu yemekte olmanı istiyorum."

Pelin babasmm neden bu kadar ısrar ettiğini anlamamıştı. Ama sonuç olarak bu bahaneyle anne ve babasını görmüş olacaktı.

* Feriştah'ın Fantezileri, Yılmaz Erdoğan, Sel Yayıncılık.

"Tamam o zaman, akşam görüşürüz."

"Görüşürüz tatlım."

Yeniden işine dönecekken, odasındaki jaluzilerin açık olması nedeniyle koridorda yine o kadını gördü. Bu kadın ne kadar yapışkan bir şeydi böyle! Yine Kenan'ın odasına giriyordu. Yok! Bu sefer oturup seyretmeyecekti. Eline önünde inceliyor olduğu dosyayı alıp Eda'nın yanına gitti.

"Eda selam. Kenan Bey müsait mi? Önemli bir şey konuşmam gerek."

"Hayır canım. Misafiri var şu an."

"Ama bu çok önemli... Yani bekletemem."

"Anlıyorum ama biraz beklemek zorundasın."

"Olmaz! Yani... Yani beklersek her geçen dakika aleyhimize olur."

O kadar gerçekçi rol yapıyordu ki Eda da bir an durup düşündü. Eğer gerçekten hayati önem taşıyorsa, Kenan kendisini neden daha önce uyarmadı diye Eda'yı fena paylayabilirdi.

"Tamam. Bekle burada."

Pelin içinden zafer çığlıkları atarken gayet masum gözlerle bakıyordu. Eda kapıyı vurup içeri girince Kenan'ın konuşmasını böldü.

"Ne oldu Eda? Misafirim varken odaya girmeni istemediğimi bilmiyor musun?"

"Biliyorum Kenan Bey ama Pelin Hanım acilen sizinle görüşmek istiyor. Önemliymiş."

"Daha sonra."

"Kendisine anlattım ama ısrar ediyor."

Kenan'ın siniri iyice artarken koltuğundan kalktı ve Nilay'a birazdan döneceğini söyledi. Pelin dışarıda sabırsızlıkla beklerken kapı açılıp da Kenan'ı gördüğünde kesinlikle sesli bir şekilde yutkunmuştu. Kendisine resmen öldürecekmiş gibi bakıyordu. Kenan seri adımlarla yanından geçerken kendisini takip etmesini söyleyip Pelin'in odasına girdi ve Pelin de arkasından girince kapıyı kapattı. Ellerini ceplerine koyup doğrudan Pelin'in gözlerine baktı.

"Neymiş bu kadar önemli olan Pelin Hanım?"

Ay ne diyebilirim ki? O sarışın sürtüğe tahammül edemiyorum desem?

Veya seni deli gibi kıskanıyorum desem? Yok yok! En iyisi inşaat izniyle ilgili konuşmak!

"İzmir'deki inşaatın belgelerinde küçük bir pürüz var."

"Neymiş?"

"Tapu dairesinde mülkiyet numarası bizim bildiğimizden farklı görünüyor. Onun düzeltilmesi lazım."

Kenan, karşısında kendisine kamera şakası yapılıyormuş gibi inanmazca bakmıştı ona.

"Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

Bağırmamıştı; resmen kükremişti! Onun karşısında küçücük hissediyordu. Öyle bir ifade ve ses tonuyla konuşmuştu ki aklına gelen ilk saçma şeyi söyleyivermişti. Zaten herhangi bir şey düşünerek gitmemişti ki Eda'nın yanına. Nilay'ı görünce tepesi atmış ve ani bir kararla kendini Eda'nın önünde bulmuştu.

"Bu şirketin avukatları niye var? Benim uğraşmak istemediğim işleri yapmak için buradasınız! Önemli bir görüşmenin ortasında böyle aciliyeti olmayan, üstelik sizin kendi başınıza inisiyatif alıp halledebileceğiniz bir iş için beni meşgul etmek de neyin nesi?"

Bu adam niye bu kadar sinirliydi ki? Anlamıyordu. Dosyayı göğsünde tutmuş, dudağı aşağıya sarkmış, korkak bir kız çocuğu gibi duruyordu şimdi. Tek kelime edemiyordu. İşin kötüsü, onun bu hâli Kenan'ın daha da sinirlenmesine yol açıyordu. Onun korktuğunu görüyordu. Onu bu kadar korkuttuğu için kendisine kızıyordu. Ama her şeyi bir kenara bırakıp onu teselli etmek isterse bütün kalkanlarını indirmiş olacaktı. İşte bu yüzden, olması gerekenden daha kötü davranıyor, daha fazla bağırıyordu. Pelin yutkunup zorla da olsa onun gözlerine baktı.

"Özür dilerim. Ben... Haklısınız. Bir daha olmaz."

Kenan'ın bu sözler karşısında ya canının yanması, kendinden nefret etmesi ya da ona o sinirle daha kötü davranması gerekirdi. Ama hiçbirini yapmadı. Arkasını dönüp odadan çıktı. Kendi odasına geçtiğinde Nilay'ın onu beklerken fazlasıyla sıkılmış olduğunu gördü.

"Hayatım neredesin?"

"Nilay kusura bakma ama önemli bir işim çıktı. Seninle daha sonra görüşelim."

"Neymiş bu kadar önemli olan?"

"Sen bana hesap mı soruyorsun?"

Kadın bir an geri adım attı.

"Hayır tabii ki. Ben sadece..."

"Sana nazik davranıyorsam eski zamanların hatrına. Şansını daha fazla zorlama istersen."

"Affedersin. Peki... Sonra görüşürüz o zaman."

Kenan hiçbir şey söylemeden önündeki evraklarla ilgilenmeye başlayınca Nilay da çıkmak zorunda kaldı. Kollarını masaya dayayıp başını ellerinin arasına aldı. Ne olursa olsun ona o kadar bağırmamalıydı. Ondan uzak durmaya çalışıyordu. Mehmet Bey, Pelin'in babasının planları olduğunu söylemişti. Kendince damadı olacak kişiyi bulmuştu. Ama Pelin isteyecek miydi? Şimdilik haberi yoktu belki ama öğrenince ne olacaktı? O da bu durumdan hoşnut kalıp o adamla evlenmeyi kabul edecek miydi? Ya da belki de buna şiddetle karşı çıkacaktı. O adamı sevmediğini ve onunla evlenmek istemediğini söyleyecekti. Evet, böyle demeliydi! Onu istemediğini, Kenan'ı istediğini söylemeliydi! Neler düşünüyordu böyle? Aralarında yaş farkı vardı. Aslında o kadar da fazla değildi. Ama Mehmet Bey'in kendisi için 'abi' lafını kullanması canını sıkmıştı. Hem o müstakbel ortaklarının oğlu kaç yaşındaydı ki? Pelin'le üniversiteden arkadaş olduklarına göre yaşları aynı olmalıydı. Ama Pelin'e yeni yetme bir çocuk değil, kendisi gibi gerçek bir erkek yakışırdı. Onu her anlamda koruyup kollayacak, onu sevecek ve yanında isteyecek bir erkek! Tıpkı kendisi gibi!

Az önce olanlar tekrar aklına gelince sıkıntıyla arkasına yaslandı. Pelin hak etmemişti onun bu kaba tepkisini. Hatasını düzeltmeli, ondan özür dilemeliydi.

***

"Annem!"

"Çok özledim seni Pelin! Yurt dışından geldi, nihayet kavuştuk derken sen kalktın arkadaşlarımla yaşamak istiyorum dedin."

Annesinin küskün ses tonu Pelin'i üzmüştü.

"Annecim, büyüdüm ama ben. Hem böyle daha mutluyum. Ayrıca size de gayet yakınım. İstediğin zaman sen de gelirsin beni görmeye."

"Öyle olsun bakalım. Misafirler birazdan gelir."

"Amcam geldi mi?"

"Geldi. Babanla çalışma odasındalar."

Pelin çalışma odasına gidip kapıyı açtığında babasıyla amcasının kafa kafaya vermiş konuştuklarını gördü.

"Pelin Hanım, nihayet yüzünüzü gördük."

"Siz annemle ağız birliği ettiniz galiba. Nedense hep sitemlerle karşılanıyorum bu akşam."

Çocuk gibi dudaklarını büzünce Mehmet Bey dayanamadı.

"Benim güzel yeğenim alınmış mı yahu?"

"Amca baksana şunlara!"

"Sen aldırma onlara güzelim. Hem dur bakayım! Sen ne güzel olmuşsun böyle."

"Teşekkür ederim. Sizinle yemek yiyeceğim diye yeni aldım bu elbiseyi."

"Bak cimcimeye."

"Ya amca, cimcime demesene! Geçen gün de bacaksız dedin zaten."

"Tamam tamam. Hadi salona geçelim. Hah, misafirler de geldi."

Tam o sırada kapının zilini duyduklarında çalışma odasından çıkıyorlardı. Kapıyı evdeki hizmetçi açtı. Adil Bey, eşi Nermin Hanım ve oğulları Cem de arkalarından girince tokalaştılar ve hep birlikte salona geçtiler.

"Cem oğlum ne güzel çiçekler bunlar!"

"Size layık değiller ama..."

"Çok zevklisin. Pelin bayılır kırmızı güllere."

Tülin Hanım bu sözleri söylerken manidar bir şekilde Pelin'e gülümsemişti. Pelin ise ne olduğunu anlamamıştı. Zaten fazla da üstünde durmadı bu konunun. Herkes yemek masasına geçtiğinde keyifli bir sohbet başladı. Adil Bey şirketten, ortaklıklarından, kısacası zenginliklerini anlatacak her şeyden bahsediyordu. Anneler de ortak

görüşlerde birleşiyor, hareketli bir yemek ortamını teşvik ediyorlardı. Pelin önündeki yemeklerle meşgulmüş gibi davranıp söze karışmamaya, daha doğrusu kendisine herhangi bir şey sorulmamasına uğraşıyordu.

"İşinden memnun musun?"

Cem yemekte yanına oturmuştu. Onun sorusuyla başını eğdiği tabağından kaldırıp nazikçe gülümsedi.

"Evet. Benim için esaslı bir deneyim olduğunu söyleyebilirim."

"Yurt dışından döner dönmez biraz dinlenirsin diye düşünmüştüm. Bilseydim bizim şirkette çalışmanı çok isterdim."

"Teşekkür ederim. Ama dediğim gibi, işimden çok memnunum. Çalışma arkadaşlarımla da aram iyi."

"Kendini fazla yormuyorsun umarım?"

"Herkesin yorulduğu kadar yoruluyorum."

Başını tekrar tabağına çevirip fazla konuşmak istemediğini belli etti. Yani o kadar kaba olmak istemezdi ama şu an tahammül sınırlarının zorlandığını hissediyordu. Birinin kendisine seslendiğini duyunca başını tabağından tekrar kaldırmak zorunda kaldı. Adil Bey'in kendisine soran gözlerle baktığını görünce hafifçe kızardı. Ne söylediğini duymamıştı çünkü.

"Kızımız biraz dalgın galiba?"

"Eee... Yoğun bir gündü. Affedersiniz. Ne demiştiniz?"

"Bizim şirkette avukatlık yapmak ister misin diye sormuştum. Senin gibi çalışkan gençlere ihtiyacımız var."

Bunlar ağız birliği mi etmişlerdi acaba? Hayır, yani kendisini muhalefetmiş gibi hissediyordu.

"Çok naziksiniz ama benim zaten bir işim var ve gayet memnunum."

"Elbette canım. Kenan Türkoğlu'nun şirketi gayet başarılı bir şirket... Kendisi de çok başarılı bir işadamı."

Ve inanılmaz yakışıklı...

Kendisini toparlayıp karşısındaki adama hafifçe başını salladı. Çok sıkılmıştı. Bir an önce eve gitse iyi olurdu.

"Bence bunu bir düşün."

"Anlamadım, neyi?"

"Bizim şirkette çalışmayı tabii ki. Nasılsa şirketler birleştiğinde bir aile olacağız."

"Şirketlerin birleşmesi mi? Baba? Amca?"

Murat Bey boğazını temizleyip Pelin'e döndü.

"Adil Bey'le konuşup ortak bir karar verdik. Şirketlerin birleşmesi hepimizin yararına... Tabii sizin birlikteliğiniz bu birleşmeyi daha da sağlamlaştıracak."

Bizim birlikteliğimiz? Kimin birlikteliği bu ya? Babam ne diyor böyle?

"Muratcım, böyle pat diye konuya girilir mi? Bak kızımız da şaşırdı."

"Aman Tülincim, gençlere bırakırsak önce kariyerim derler."

"Haklısın valla Nermin. Ama ben de fazla beklemezler diye düşünüyorum zaten."

Yahu neler oluyor? Saksı mıyım ben burada? Aloo?!

Mehmet Bey, Pelin'in şaşkınlığını izliyordu. Bu durum hiç hoşuna gitmeyecekti. Ama Murat'la defalarca konuşmuş olmasına rağmen onu kararından vazgeçirememişti. Bu dengeyi bozacak tek kişi Kenan'dı. Pelin soran gözlerle annesine, babasına ve amcasına bakıyordu.

"Baba neler oluyor?"

Murat Bey çatal bıçağını tabağın kenarına bırakıp arkasına yaslandı.

Hiç iyi şeyler duymayacağımı hissediyorum!

"Pelin, az önce de duyduğun gibi Cemlerin şirketiyle ortak oluyoruz. Bu bir süredir istediğimiz bir şeydi zaten. Ama sizin birlikteliğiniz bu ortaklığı daha da pekiştirecek."

"Kimin birlikteliği? Siz neden söz ediyorsunuz?"

Tamam. Aile sofrasında ve misafirlerin yanında ses tonunu daha kontrollü tutabilirdi ama artık çileden çıkmıştı ve bu belirsizliğe daha fazla tahammül edemeyecekti.

"Cem'le senin evliliğinden bahsediyoruz tabii ki."

Cem'le benim evliliğim! Cem! Ben! Biz! Evlilik! Lanet olsuuuunnn!!!

Elindeki çatal büyük bir gürültüyle tabağa çarpıp masa örtüsünün üstüne devrilirken gözleri kocaman açılmış, kalbi çılgınca at-

maya başlamıştı. Bu duydukları gerçek olamazdı! Hayır hayır! Biri onunla dalga geçiyordu. Yardım beklercesine amcasının yüzüne baktı. Onun gözlerini kaçırmasıyla ani bir hareketle sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı.

"Benim artık eve gitmem gerekiyor. Size afiyet olsun."

"Pelin! Otur yerine!"

Babasının sert sesini duyunca geriye dönüp onun gözlerinin içine baktı.

"Burada, aile yemeğinde, üstelik misafirlerimiz varken bu terbiyesizlik de ne demek oluyor?"

"Baba..."

"Hemen özür dile ve yerine otur!"

"Murat sakin ol biraz. Kızın haberi yoktu. Hem hiç hoş olmadı. Sana defalarca söyledim. Onunla daha önce konuşman gerekirdi.

"Abi lütfen sen bu işe karışma."

"Ben onun amcasıyım. Elbette karışırım."

"Bu doğru! Sen onun amcasısın, babası değilsin!"

İşte bu sözler Mehmet Bey için gerçekten ağır olmuştu. Kendisinin çocuğu olmamıştı ve o da Pelin'i kendi kızı gibi görüp çok sevmişti. Onun ne kadar üzüldüğünü ve kapana kısıldığını görmek canını acıtmıştı. Kardeşinin hoşuna gitmese de Pelin'in arkasında durmak onun için en doğrusuydu. Ve az önce Pelin ile ilgili herhangi bir şey söyleme hakkına sahip olmadığını da öğrenmişti. İyi ki karısı Canan kendini iyi hissetmediği için yemeğe katılmamıştı. Yoksa bu sözleri duyduğunda bir kadın olarak kendisinden çok daha fazla üzülürdü. Çünkü o da Pelin'i kendi kızı gibi seviyordu.

Kendini toparlayıp kardeşine döndü.

"Haklısın. Ben onun babası değilim. Galiba bu akşam burada olmam hiç iyi bir fikir değildi. İzninizle."

Sandalyesini geriye itip ayağa kalktı ve Pelin'e bakmadan salondan çıktı. Pelin ise o an her şeyi unutmuş, amcasına üzülüyordu. Kırgınlıkla babasına baktı. Herkesten özür dileyip amcasının arkasından koştu.

"Amca!"

Mehmet Bey arkasını döndüğünde yüzüne zoraki bir gülümseme oturttu.

"Hemen masaya dön cimcime."

"Asla! Babamın yaptığı... Çok... Kırıcıydı. Onun adına senden özür dilerim."

"Ortada senin özür dileyeceğin bir şey yok. Hadi dön artık, misafirlere ayıp oluyor."

"Umurumda değil. Hatta bence ayıp olsun da ortaklıktan vazgeçsinler. Ben Cem'le evlenemem. Bu... Çok çirkin!"

Mehmet Bey uzanıp Pelin'in saçlarını okşadı. Hiç babasına çekmemişti. Hesapçı değildi. Annesinin özelliklerini de almamıştı. Ondan aldığı tek özellik güzelliğiydi. O tıpkı kendisine benziyordu. Karakteri, sinirlendiğinde takındığı tavırları... Hepsinde ona çekmişti. Bu düşünceyle gülümsedi. Kolunu yeğeninin omzuna atıp kendine çekti.

"O zaman seni eve bırakayım."

"Harika olur!"

Pelin de ona sarılınca evin merdivenlerinden indiler.

***

"Düşünebiliyor musunuz? Annem ve babam bu devirde benim yerime karar vermişler! Ya, ben ne günah işledim acaba?"

Kızlar onun bu sıkmtılı hâlini anlıyorlardı. Bu gerçekten de kabul edilemez bir şeydi. Pelin'in yerinde onlar olsa, onlar da aynı tepkiyi verirlerdi. Miray elini Pelin'in elinin üstüne koydu.

"Canım sakin ol lütfen. Yarın gidip konuşursun babanla. Sakin kafayla düşününce o da yaptığı şeyin doğru olmadığını anlayacaktır bence. Hem sen istemiyorsan daha fazla ne yapabilir ki? Başına silah dayayacak hâli yok herhalde?"

"Miray doğru söylüyor. Açıkça konuş."

"Of! Şu düştüğüm duruma bak! Ben, beni zerre umursamayan, görmeyen, hatta belki de benden nefret eden bir adama tutulmuş durumdayım. Ama bir başkasıyla zorla evlendirilmek isteniyorum."

Lâl kalkıp mutfağa gitti ve buzdolabında duran şarapla üç kadeh alıp kızların yanına döndü.

"Sanırım hepimizin ihtiyacı var."

"Harika fikir."

Miray'daki dalgınlığı fark eden Lâl, kadehi ona uzatırken dün gece Akın'la neler yaşadığını merak ediyordu.

"Gece nasıl geçti?"

Miray onun sorusuyla oturduğu yerde daha rahat bir pozisyona geçti.

"İlk ve mükemmel tatminimi yaşadım."

"Vay anasını!"

Pelin'in böyle zamanlarda gelen komik tepkileri diğer ikisini güldürdü.

"Şimdi siz seviştiniz mi yani?"

"Neredeyse."

"O ne demek ya?"

"Yani... Parmakları muhteşem... Ve tabii... Ağzı da..."

Başını öne eğince saçları yüzünün bir kısmını kapattı.

"Oha! Ay çok heyecanlı! Devam et!"

"Yok artık!"

"Ya, ne var? Söyledin zaten. Of! Tek şanssız ben miyim yani içinizde? Bu adamı düşünmekten kafayı yiyeceğim en sonunda. O sarışın sürtük onun peşinden ayrılmadığına göre çok iyi sevişiyor olmalı."

Lâl dayanamayıp Pelin'in bu hâline güldü.

"Sen gerçekten kafayı bu adamla bozmuşsun. Madem istiyorsun, o zaman belli et."

"Nasıl yani? Lütfen benimle seviş mi diyeyim adama?"

"Ay, saçmalama Pelin! Yakın davran işte. Ne bileyim... Onu baştan çıkar mesela. Tavırlarınla, kıyafetlerinle, bakışlarınla..."

Pelin bir an bunu düşünür gibi oldu. Sonra yüzünü buruşturdu.

"Benden hoşlanıyor olsaydı bu dediklerin işe yarayabilirdi. Ama beni nerede görse öldürecek gibi bakıyor. Çok zor... Ne oldu bilmiyorum ama son zamanlarda bana gerçekten kötü davranıyor."

"Erkekleri anlamak zor..."

"Mert beni hiç aramadı."

İkisi de Lâl'e döndüler. Lâl, elindeki kadehe bakıp iç çekmişti.

"Belki dedim... Belki pişman olur bana söylediklerine, davranış-

larına... Özür diler. Ama öyle olmadı. Zaten... İstediği ne varsa aldı... Niye arasın ki..."

"Lâl... Sen söylemek istediklerini söyleyememişsin. İçin rahat edecekse git konuş."

"Hayır! Asla onun ayağına gitmem! Asla kendimi küçültmem! Bunu yapamam."

"Tamam da bunun sonu yok. Adam belki hiç aramayacak. Sen de oturup kendini mi yiyeceksin böyle? Yani nereye kadar?"

Evet, belki de hiç aramayacak...

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Rüyamda hep onu görüyorum. Bazen şefkatle sarılıyor bana, bazen de canımı acıtacak şekilde davranıyor."

"Çok depresif olduk be! Dağıtın bu havayı."

Pelin böyle söyleyip müzik setine bir CD koydu. Sesini de iyice açtı. *Sezen Aksu*'nun *Beni Al Onu Alma* şarkısıyla sırıtmaya başladı.

Kızları kollarından çekip kaldırdı. Portmantoda duran ve kış için şimdiden bekleyen tüylü atkısını boynuna geçirip eline de kumandayı alarak şarkıyı söylemeye başladı. Kızlar onun bu hâline gülerken bir yandan da ellerinde şarap kadehleri, ona eşlik ediyorlardı. Pelin adeta bağıra bağıra şarkıyı söylerken kızlar krize girmişlerdi gülmekten. Çünkü Pelin o anda bu şarkıyı Kenan'a söylüyordu. *Yani bu çok belliydi!* Hâliyle Nilay'a da gönderme yapıyordu.

Tüylü atkısını bir eliyle savurup kendi etrafında dönerken gözlerini kısıp dudaklarını büzüyordu. İçlerinde en eğlencelileri Pelin'di ve kızların ikisi de o an ona minnet duydular. Keyifleri biraz yerine gelmişti hiç değilse.

İyice yorulup koltuğa yığıldıklarında yüksek sesle gülmeye devam ettiler. Pelin, Nilay'a argo laflarla saydırırken *RTÜK* devreye girse çenesine ceza yağdırırdı.

22. İnsan yüreği gece kuşları gibiydi.
Sakince bir şeyleri bekliyor, zamanı gelince
tek bir hat üzerinden ona doğru uçuyordu.*

Lâl

"Bunu daha önce hiç görmemiştim."

"Neyi?"

"Gözlerindeki hüznü."

Yaptığı işten başını kaldırıp Meltem'e baktı. O kendinden emin, capcanlı kadın yoktu galiba. Omuz silkerek önündeki belgelere baktı. Bugün Erdinç Aslanlı'yla röportajı vardı. Her şey hazır mı diye son bir kez daha kontrol etmek istemişti.

"Saçlarını açsana."

"Toplamam gerektiğini söylemiştin, unuttun mu yoksa?"

"Elbette unutmadım ama şu yüzündeki solgunluğu kamufle eder diye düşünüyorum."

"Çok mu kötü görünüyorum?"

"Kötü değil. Sadece eskisi gibi görünmüyorsun."

"Yorgunum."

"Ve daha sessiz..."

"Meltem! Can nerede?"

"Benim masamda oturuyor. Hazır yani."

"Tamam. Hadi şu işi bitirelim."

---

* Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları, Haruki Murakami, Doğan Kitap, Çev: Hüseyin Can Erkin.

Erdinç Aslanlı'nın odasına girdiğinde, daha ilk anda adamın kendisine bakışlarını görmüştü. Keşke dekoltesini kapatacak bir şey olsaydı. Adam zengin ve başarılı bir işadamı gibi değil de, varoş mahallelerde yaşayan kadınsız kalmış aç biri gibi bakıyordu. Midesinin bulandığını hissetti. Bir an önce şu röportajı bitirip buradan gitse iyi olurdu.

"Hoş geldiniz Lâl Hanım."

"Hoş bulduk. Bize zaman ayırdığınız için teşekkürler."

"Ben de bana böyle güzel bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Finance Diary'yi çok beğeniyorum. Sürekli takip ediyorum zaten. En son yaptığınız röportaj çok başarılıydı. Mert Arıkanlı'yla olan yanı."

Mert'in adını duyduğu an sırtından bir ürperti geçti. Niye söylemişti ki şimdi? Ne gereği vardı? Zaten onu düşünmemek için fazlasıyla çaba sarf ediyordu. Bu adam da karşısına geçmiş onun yarasını deşiyordu.

"İltifatınız için teşekkür ederim. Her seferinde daha iyisini yapabilmek için uğraşıyorum."

"İltifat değildi Lâl Hanım. Tıpkı sizin güzelliğiniz kadar gerçekti."

Lâl, aniden gelen bu dobra cümleyle rahatsız olurken, Erdinç Aslanlı'nın rahat bir şekilde gözlerine bakması onu daha da rahatsız etti. Sadece gözlerine baksa iyiydi; bütün vücudu bu bakışlardan nasibini almıştı. Bugün bu elbiseyi giymek için gerçekten çok düşünmüş müydü?

"Dilerseniz hemen başlayalım."

Kayıt cihazını açıp, aralarında bulunan cam sehpaya koydu ve not defterini kucağında tutarak Erdinç Aslanlı'ya döndü.

"Ne içersiniz?"

"Aslında bir şey almasam iyi olur."

"O hâlde klasiğin dışına çıkalım."

Cam büfeden çıkardığı konyak ve iki kadehle yerine oturan Erdinç Aslanlı, rahat hareketlerle kadehleri doldurdu. Onun bu rahatlığı Lâl'e inanılmaz batıyordu.

"Erdinç Bey, şu an mesaideyim ve alkol almam doğru değil."

"Tadına bakmanızı öneririm. Gerçekten çok başarılı..."

"Eminim öyledir. Ama ben yine de geri çevireceğim."

Erdinç Aslanlı, onun kadehini önüne bırakıp kendi kadehini de eline aldı. Koltukta iyice arkasına yaslanıp bir bacağını diğerinin üstüne attı. Lâl röportajına klasik sorulardan başladı ve ona arada kendi vizyonu ve misyonuyla ilgili sorular da sordu. Erdinç Aslanlı gerçekten çok konuşuyordu ve Lâl iyice bunalmıştı. Meltem'in lafına uyup saçlarını da açtığı için ensesi terlemeye başlamıştı. Aslında odada klima vardı ama Lâl'e yeterli gelmiyordu. Lâl arada notlar almak için başını defterine eğerken Erdinç Aslanlı da onun muhteşem fiziğini inceliyordu. Canı bir anda seks yapmak istemişti ve şu an bu iş için en doğru tercih Lâl Çetin'di. Hâlbuki daha dün gece saatler süren sınırsız bir seks doyumu yaşamıştı. Ama anlaşılan bu kadın duygularını tekrar harekete geçirmişti.

Röportaj bittikten sonra Can da onlara katıldı ve birkaç fotoğraf çekti. Can çıktıktan sonra dosyasını toparlayan Lâl, bugünün de bittiğine şükrediyordu. Çünkü orada biraz daha kalırsa çığlık atacaktı.

"Lâl Hanım, neredeyse öğlen olmak üzere. Yemeği birlikte yemeye ne dersiniz?"

Bu adam manyak mıydı? Ne yılışık bir şeydi!

"Çok naziksiniz; fakat benim işe dönmem gerekiyor. Röportaj için tekrar teşekkür ederim. İyi günler."

Tam kapıya doğru bir adım atacaktı ki Erdinç Aslanlı kolunu tuttu.

"Zor kadınlar en hoşuma gidenlerdir. Ama şimdiye kadar hiçbiri beni yıldıramadı."

Sakin olmalıydı! Evet kesinlikle! Lanet olsun! Nasıl sakin olabilirdi ki? Bütün bu erkekler ona mı denk geliyordu? Bu kadar mı fahişe gibi görünüyordu hepsine? Öfkeyle kolunu kurtardı iğrenç dokunuşlardan.

"Terbiyesizleşmeyin! Sizinle iş yaptık ve bitti. Bu kadar! Size iyi günler."

Hızla kendini dışarı attı. Ağlamak, çığlık atmak istiyordu. Sanki Mert'in teklifini kabul ettikten sonra herkes bu durumu öğrenmiş ve ona parayla elde edilebilecek bir fahişe gibi davranmaya başlamıştı. *Ama kimse bilmiyordu ki!* Mert gidip de bir başkasına söylemezdi böyle bir şeyi. *Söylemezdi, değil mi?*

***

Berbat geçen röportajdan sonra dergiye dönmüş ve masasındaki işlere odaklanmaya çalışırken içeriye Meltem'in girdiğini gördü.

"Hadi sana yemek ısmarlayayım."

"Piyango falan mı çıktı?"

"Piyango bizi bulmaz şekerim. Hadi hazırlan."

"İşim var."

"İşin olmadığını biliyorum. Daha yeni bitirdin. Unutma ki senin asistanınım; senden bir adım öndeyim."

"Pekâlâ. Senden kurtuluş yok."

On beş dakika kadar sonra boğazdaki en şık restoranlardan birinde cam kenarında bir masada otururlarken Lâl, Meltem'e hayretle bakıyordu.

"Piyango çıkmadığına beni ikna edemezsin."

"Hep bir şeylerden kısıyoruz. Bir kere de keyif çatalım. Eee? Ne yiyorsun?"

"Bilmem. Salata olabilir."

"Salata mı? Bütün zengin işadamlarının geldiği restoranda salata siparişi vererek beni rezil etmene izin veremem!"

Lâl gülmekle şaşırmak arası bir yerde Meltem'in bu tuhaf hâlini anlamaya çalışıyordu.

"Sen gerçekten Meltem misin?"

"Hem de en gerçeğinden... Benden bir tane daha yok."

"Olmasa iyi olur."

Garsona siparişlerini verdikten sonra önden gelen şaraplarını yudumluyorlardı. Bugün hava çok güzeldi. Sadece biraz serinlik var gibiydi. Caddeden vızır vızır geçen arabaların trafik görüntüsü denizde de mevcuttu. Garson tabağını önüne bıraktığında hoşnutsuzca baktı sosa bulanmış ete.

"Ben bunu yiyemem."

"En havalı yemeği söylemiştim halbuki senin için."

"Bu çok... Kokuyor mu bu? Of! Çek şunu önümden!"

"Saçmalama kızım ne kokması? Tamam kokuyor ama gayet güzel kokuyor."

"Benim lavaboya gitmem gerek. Döndüğümde şunu masadan kaldırtmış ol. Salata istiyorum."

Masaya bir kez daha bakmadan hızlı adımlarla lavaboya gitti. Midesi bulanmıştı. Rahatlamak için kendini zorladı ama öğürmekten fazlasını yapamadı. Elini yüzünü yıkayıp kapıdan çıkmıştı ki karşısında kendisine seslenen kişiyi görünce durdu.

"Lâl Hanım?"

Lanet olsun! Bu adamdan kurtulmamış mıydı? Zaten midesi bulanırken bu adama tahammül edemeyecekti. Hem de lavaboların önünde!

"Erdinç Bey, nasılsınız?"

"Sizi görünce daha iyi oldum. Ama yüzünüz solgun gibi?"

"Yemek pek iyi değildi de."

"Yalnız mı geldiniz?"

"Hayır. Arkadaşımla birlikteyim."

"O hâlde size masanıza kadar eşlik edeyim."

"Hiç gerek yok."

"Israr ediyorum."

Ya, hasta mısın nesin? Başlayacağım sana da ısrarına da! Yeter be!

"Peki."

İçinden nefretini kusup bir parça rahatlamıştı. Mecburen kendisini masasına kadar götürmesine izin verdi. Yerine oturduğunda teşekkür edip iyi günler diledi.

"Ne tesadüf! Röportajla ilgili ek bir şey söyledi mi?"

"Yok. Sadece merhabalaştık. Lavabonun önünde karşılaştık. Nezaketen eşlik etti, sağ olsun."

Önündeki salatasını yerken de midesi hafif bulandı ama üstünde durmadı. Bu ara canı bir şey yemek istemiyordu nasılsa.

23. O zaman Delaura, ilk kez olarak dudaklarından öptü onu. Sierva Maria'nın bedeni iniltiyle ürperdi, hafif bir meltem ürpertisi içinde kendisini kaderine terk etti.*

Pelin

Bugün Kenan'ın gözüne görünmese iyi olurdu. Zaten ruh hâli hiç iyi değildi. Ailesinin yaptığı emrivaki ve Kenan'ın kendisine olan nefretini kusması gerçekten ağır olmuştu. Doğru düzgün uyuyamamıştı. Saat yedi buçuktu ve şirketteydi. Nasılsa kimse yoktu henüz. O yüzden kapısını da kapatıp bilgisayarında tam da dinlemek istediği şarkıyı, yani *Love Is Divine* şarkısını açtı. Camın kenarına gidip oturdu ve dışarıyı seyretmeye koyuldu.

Henüz erken olmasına rağmen işlek caddedeki hareketliliği görebiliyordu. Herkes deli gibi bir yerlere yetişmeye çalışıyordu. Hayat hep böyleydi zaten. Biz hep bir yerlere yetişmeye çalışıyorduk. Bizden istenenleri yerine getirmek için çırpınırken kendimizi kaybediyorduk.

Aklına dün olanlar geldi. Bazı insanlar hayatta kalmak için bir parça ekmeğe, yatacak bir yere ihtiyaç duyarken Pelin bunların hepsine, hatta çok daha fazlasına sahipti. O insanlar bu eksikliklerin yanında sevdikleri insana sahiplerdi belki. Ama Pelin... Kendisi bir anlaşmanın şartıymış gibi öne sürülmüş, fikri sorulmamış, kendisinden beklenenin yapılması istenmişti. Bütün ömrünü hiç sevmediği, hatta yanında beş dakikadan fazla kalmaya tahammül bile edemediği bir insanla geçirmek zorunda bırakılıyordu.

* Aşk ve Öbür Cinler, Gabriel Garcia Marquez, Can Yayınları, Çev: İnci Kut.

Gözlerinden süzülen yaşları silme gereği bile duymuyordu. Silse bile içindeki yaşları ne yapacaktı? Havanın sıcaklığı onu sıkmıştı. Ayağındaki topuklular o an gözüne fazla gelmişti. Eğilip önce sol ayakkabısını çıkardı. Oturduğu yerin yanına yan duracak şekilde koyduktan sonra diğerini de çıkarıp yanına bıraktı. Müziğin sesi ve sözleri kulağına öyle güzel doluyordu ki tüy gibi dokunuşlarla kalbine işliyordu. Keşke... Keşke Kenan onu gerçek anlamda görebilseydi. O yanında olsaydı belki de ailesine daha kolay karşı gelebilirdi.

***

Kenan dünkü gereksiz ve abartı çıkışını düşünmekten tüm gününü berbat geçirmişti. Doğru düzgün uyuyamamıştı. Daldığı zamanlarda da hep Pelin'i görmüştü. Üzgün gözlerle bakıyordu kendisine. Elini uzatıp saçlarına dokunmak isterken bir anda kayboluyordu ortadan. Etrafına bakıyordu ama onu göremiyordu. Sıkıntıyla uyandıktan sonra soğuk bir duş alıp takımını giymiş ve evden çıkmıştı. Şirkete geldiğinde saat yedi buçuk olmak üzereydi. Etrafta hiç ses yoktu ve bu Kenan'a çok iyi gelmişti. Odasına girecekken ne görmek istediğini bilmeden Pelin'in odasına bir bakış attı. Açık jaluzilerden onu rahatlıkla görebiliyordu. İçeriden belli belirsiz müzik sesi geliyordu. Adımlarını oraya yönlendirirken kalp atışlarının hızlandığının kendisi bile farkında değildi. Kapıyı ses çıkarmamaya dikkat ederek açtı ve yine aynı dikkatle kapatıp sırtını kapıya yasladı. Müziğin sesinden Pelin'in kendisini fark etmesine imkân yoktu. Camın kenarına oturmuş, başını cama yaslamış dışarıyı seyrediyordu. Üstündeki mini pileli etek neredeyse kalçalarına kadar sıyrılmıştı. Kırmızı bluzunun yandan görüldüğü kadarıyla dekoltesi vardı ve sırt kısmı kayık şeklinde iç çamaşırının hizasına kadar açıktı. Kenan'ın tüm duyuları harekete geçmişti. Bu hâliyle hem masum hem de çok seksiydi. Nefes alışları dışında vücudunu hareket ettirmiyordu. Usulca dışarıyı seyrediyordu. Oturduğu yerde hafifçe kıpırdanıp eğildi ve tek tek ayakkabılarını çıkardı. Eğilirken göğüslerini de cömertçe Kenan'a sergilemişti. Tanrım! Bu kadının ayakları nasıl bu kadar seksi olabiliyordu? Huzursuzca yutkundu. Orada öylece beklemek çok zordu. Şimdi gidip onu kendisine dönük şekilde çevirse,

seksi bacaklarını beline dolasa, elini dağınık saçlarından geçirip dudaklarına kapansa, tadını alsa... Bunu ne hakla yapacaktı ki? Dünkü davranışından sonra buna bir açıklama getiremezdi. Ama yine de...

Ayakları ona ihanet edercesine Pelin'e yürürken, kalbinin çarpıntısını bu kez rahatlıkla duyabiliyordu. Gözleri kapalı, kendisini müziğe bırakmıştı Pelin. Kenan o kadar yakınındaydı ki... Saçındaki asi bir dalga yüzünün kenarına düşmüştü. Kenan tüy gibi bir dokunuşla onu kulağının arkasına atmak isterken Pelin gözlerini açtı. Kimi görmeyi beklediğini bilmiyordu ama bu kişi kesinlikle Kenan değildi. Şaşkınlıktan ve korkudan oturduğu yerden inmek isterken ayakları birbirine dolandı ve dengesini kaybedip düşecekken güçlü eller tarafından sımsıkı tutuldu. Bluzunun sol askısı yana düşmüştü ve göğüsleri neredeyse Kenan'ın yüzünün önündeydi. Kenan onu tutmak için vücudunu ona doğru eğmiş, gözlerinin içine bakıyordu. Pelin korkudan kaskatı kesilmişti. *Kim bilir şimdi ne hakaretler edecekti?* Yine şirkette müziği açtığı için kendisine milyon tane laf söyleyecekti. Onu yine küçük bir kız olmakla suçlayacak ve bu işin kendisine bilmem kaç beden büyük olduğunu bir kez daha hatırlatacaktı.

Dudaklarının arasında birkaç santim varken mantığı ancak bu kadar çalışabiliyordu. Bütün vücudu ona yapışmış, onun vücudundan yayılan sıcaklığı olduğu gibi hissediyordu. Nefesi hızlanmaya başladığı anda Kenan'ın gözlerinin kendi dudaklarına indiğini görünce ne yapacağını bilemedi. Omuzlarından ona tutunuyordu hâlâ. Kendini çekmek istese düşebilirdi. Zaten çekmek istemiyordu ki... O an nasıl bir cesaret gelmişti bilmiyordu. Bu işkenceye daha fazla dayanamadı ve dudaklarını dudaklarına bastırırken, Kenan'ın omuzlarından tutan elleri boynuna dolanıp onu iyice kendisine çekti. Kenan, bunu en başından beri yapmak istemişti ama Pelin'in nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Bu küçücük kadın şu anda her şeyini ona teslim etmişti. Daha önce böylesine tatlı dudaklardan öpmemişti. Pelin'in üstündeki kıyafetler o kadar inceydi ki onun vücudundaki tüm ateşi hissedebiliyordu. Diliyle Pelin'in tüm duyularını uyardığını bilerek ona işkence ediyordu. Ellerini onun çıplak sırtında, kalçalarında gezdiriyordu cömertçe. Bir elini Pelin'in bluzunun içinden geçirip belinden yükseltti ve iç çamaşırının kopçasında durdurdu. Diğer eli,

mini eteği sıyırmış ve diri kalçalarda geziniyordu. Pelin'in ince ve zarif parmaklarının, saçlarında bıraktığı izler adeta ateşten birer yol gibiydi. Dudaklarını zorlukla dudaklarmdan koparırken sabırsızca boynuna indi. Dilini o kadar usta bir şekilde kullanıyordu ki Pelin'in boğazından gelen inilti, Kenan'ın kendisini kasıklarına iyice yapıştırmasına neden oldu. Sutyenin kopçasında duran eli hareketlendi ve tek hareketle açıldı. Eli sırtından göğsüne kaydığı an boğuk bir iniltiyle Pelin'in göğsünü kavradı. Pelin'in dudaklarından dökülen seksiliğin de ötesinde sesler, Kenan'a aklını kaybettirmek üzereydi. Bu hâlde bile hayatının orgazmını yaşayabilirdi. Eğer onunla gerçek bir sevişme yaşarsa kim bilir neler olacaktı? Pelin'in hiç itiraz etmeyen, aldığı kadar veren hâli onu inanılmaz ateşlemişti. Dudakları tekrar dudaklarını bulduğunda onu daha fazla örselemeye başladı. O anda, adeta bir ambulansın siren sesini andıran korkunç bir sesle birbirlerinden ayrıldılar. Sesin kendi cep telefonundan geldiğini fark eden Kenan, içinden bir küfür savururken Pelin'in sevişmeye hazır hâline bakınca kaşlarını çattı. Üst kısmı neredeyse çıplak gibiydi. Ve bunu ona kendisi yapmıştı.

Kenan'm kendisine çatık kaşlarla baktığını fark eden Pelin, büyük bir utançla üstünü düzeltmeye başladı. Bir çalışan, patronuna karşı ancak bu kadar rezil olabilir, ancak bu kadar utanabilirdi. *Bir daha onun yüzüne nasıl bakacaktı? Kahretsin!*

Kenan telefonunu meşgule atıp nefesini düzenlemeye çalıştı. Arkasını dönüp bir elini saçlarının arasından geçirdi. Nefesi düzene girince tekrar Pelin'e döndü. Üstünü düzeltmişti ama saçları hâlâ dağınıktı. Dudakları kan kırmızısıydı; öpülesi, içilesi bir güzellikteydi. Ve yine görebildiği kadarıyla hem boynunda hem de göğsünde fazlasıyla belli olan kızarıklıklar vardı. Az önce hepsini büyük bir zevkle kendisi yapmıştı. Bir şeyleri normale döndürmeliydi. Pelin onu sevmiyordu. Gerçekten sevmiyor muydu? Eğer sevmiyorsa az önceki tutkulu hâline ne demeliydi? Üstelik öpücüğü başlatan da Pelin'di. Kafası iyice karışmıştı. Pelin'in kendisine ne yapacağını bilemez hâlde baktığını görünce, normal olmaya çalıştı.

"Boynun... Bir şeylerle kapatsan... İyi olur."

Eli gayriihtiyari boynuna gittiğinde başını eğip ne olduğunu

görmeye çalıştı. Görebildiği kısım göğüs kısmıydı ve kıpkırmızı olmuştu. Hatta bazı kısımlar hafiften mora dönmüştü. Az öncekinden daha fazla utanabilir miydi bilmiyordu. Titreyerek çantasına uzandı ve şansına pek takmadığı ama bir şekilde çantasında tuttuğu fuları görünce rahatladı. Hemen boynuna dolayıp ön kısma doğru düzeltti. Bu şekilde hepsini kamufle edebilmişti. Bunu da halletmişti evet. Ama şimdi ne olacaktı? Söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu. Kenan da ondaki rahatsızlığın farkındaydı. Çalışanlar yavaş yavaş gelmeye başlarlardı. Artık toparlanması gerekiyordu. O da ne söyleyeceğini bilemediği için sıkıntılı bir şekilde Pelin'e baktı ve seri adımlarla odadan çıkıp kendi odasına geçti.

O gittikten sonra nihayet hareket edebilen Pelin, hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdü ve jaluzilerin hepsini indirdi. Biraz mahremiyete ihtiyacı vardı. Az önce ne yapmıştı? Patronunu öpmüştü! Beden diliyle ona kendisiyle sevişmesini söylemişti. *Tanrım! Çok utanç verici! Bir daha onun yüzüne bakamam!*

Çekmeceden çıkardığı aynada yüzünü inceledi. Fuları çıkardığında az önceki hafif morlukların artmış olduğunu gördü. Aceleyle tekrar taktı boynuna. Her yanı ateş gibiydi; üstelik fular da bu durumu daha beter hâle getiriyordu. Ama yapacak bir şey yoktu. Yakası kapalı bir kıyafeti olmadığı için bu fuları bugün asla çıkaramazdı.

Acaba onun da kendisi kadar hoşuna gitmiş miydi öpüşmeleri? Kesinlikle hoşuna gitmişti. Kenan sadece onu öpmekle kalmamış, neredeyse her yerini okşamıştı. Az önce yaşadıkları tekrar gözünün önüne gelince karnından kasıklarına doğru bir sızı baş gösterdi. *Lâl de Mert'le sevişirken böyle mi hissetmişti? Veya Akın, Miray'ı parmaklarıyla çıldırtırken o da az önce kendisi gibi kendinden geçmiş miydi? Of!*

Sabahtan beri söylediği gibi bugün bu odadan çıkmasa çok iyi olurdu. Yoksa her şey daha çok tazeyken onunla karşılaşırsa bunu kaldıramayabilirdi. Masadaki su şişesini aldı ve kafasına dikti. Serinliğe ihtiyacı vardı.

***

"Efendim Mehmet Bey geldiler."

"Bekliyorum."

Niye gelmişti acaba? Yoksa Pelin'le mi ilgiliydi? Aklından şirket ortaklığı ve Pelin'in evliliği geçince huzursuz oldu.

"Kusura bakma Kenan, habersiz geldim."

"Hiç önemli değil. Size ne ikram edeyim?"

"Bir şey istemem."

"Bir sorun mu var?"

"Aslında evet. Geçen akşam aile yemeği yedik. Şirkete ortak olacak aile de yemekteydi. Konu herkes tarafından pat diye açılınca Pelin de yemek masasında öğrendi durumu. Kötü oldu hâliyle. Babası da sert çıktı biraz. Onu merak ettim de geldim. Ama önce sana merhaba demek istedim."

"Anlıyorum."

Şüphe uyandırmayacak şekilde sormalıydı. Karşısındaki adamın, niyetini anlamasını istemezdi.

"Pelin nasıl karşıladı peki?"

"Şiddetle karşı çıktı. Bu yaşta kendisine sorulmadan böyle bir emrivakiye tamam diyecek hâli yoktu tabii. Yemekten beraber ayrıldık zaten. Ortamda gerginlik olunca onu evine ben bıraktım. Yolda konuştuk biraz. Anladığım kadarıyla bu işe karşı çıkmasının sebebi başka bir erkek."

İşte şimdi Kenan'ın dikkatini çekmişti. *Başka erkek dediği kim olabilirdi? Mesela Ersin?* Ama yok, olamazdı. Onun yakınlığından rahatsız olduğunu biliyordu. *Peki ya kendisi?* Yok. Kendisi de olamazdı. *Peki kimdi bu başka erkek?*

"Siz nereden anladınız?"

"Cem'i istemediğini kesin bir dille belirtip laf arasında *"kalbimde ona yer yok"* dedi. Demek ki kalbi başka bir adamla dolu... O farkında değildi ama konuşurken yanakları kızarmıştı. Zaten küçüklüğünden beri ne zaman utansa yanakları kızarır."

Kenan kafasında onlarca soruyla duruyordu şimdi. Daha detaylı ve kesin bilgilere ihtiyacı vardı. Ama kolay kolay soru soramıyordu.

"Ben diyorum ki... Pelin'i bu akşam yemeğe götürsen de biraz konuşsan onunla. Yani... Aile dışından birinin fikrine ve bakış açısına ihtiyacı olabilir. Senin onu bir abi gibi koruduğunu biliyorum."

Kenan içinden köpürürken bunu dışarı yansıtmamak için kendi-

ni zorluyordu. Öfkesine yenilip *"Onunla neredeyse şirketimde sevişecektim, abiye benzer bir hâlim mi var?"* der diye korkuyordu. Mehmet Bey anlayışlı ve yumuşak bir insandı ama söz konusu yeğeni olunca nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordu.

"Onu yemeğe götürürüm. Madem istiyorsunuz. Ama ilk gün söylediğim şey hâlâ geçerli. O kendisi nasıl istiyorsa öyle olmalı. Ben onun kararını etkilemek istemiyorum."

"Tabii ki. Zaten böyle bir şey istemiyorum. Sadece biraz konuşup rahatlaması tek derdim."

"Peki... Bana açılacağına nasıl emin olabiliyorsunuz? Sonuçta ben onun yakın bir arkadaşı değilim; onun patronuyum."

Mehmet Bey gözlerindeki ışığı saklamaya gayret edip umursamaz bir tavırla konuştu.

"Bazen hiç tanımadığımız birine kendimizi anlatmak daha kolaydır Kenan."

Onu düşünceleriyle baş başa bırakıp elini sıktı ve Pelin'e uğrayıp onun iyi olduğunu öğrendikten sonra kendi şirketine döndü.

***

Kenan bu kadınla ilgili her an karışık bir kafayla dolanmaktan yorulmuştu. Kadınları anlamak gerçekten zordu. Söz konusu duygular olunca tam bir aptal gibi hissediyordu. Onun yerinde başkası olsa Pelin'i ortadaki masaya yatırır, bacaklarını iki yana açar ve doyana kadar içinde gidip gelirdi. Üstelik o da kendisine karşılık vermişken daha ne istiyordu ki? Tamam! Ortam uygun değildi bunun için. Evde olsalardı olurdu galiba? Oturduğu yerde pantolonunun önündeki şişkinliği görünce sıkıntıyla ofladı. Bunu Pelin'le yapamayacağına göre her zamanki yöntemini uygulamalıydı. Ama önce Pelin'e, bu akşam onunla yemek yemek istediğini söylemeliydi.

Sakinleştiğine karar verip Pelin'in yanına gitti. Pelin'in arkası dönük hâlde telefonda biriyle konuştuğunu ve hatta güldüğünü duymuştu. Koridorda kimse yoktu. Kapının yarı aralık olduğunu görünce kendine engel olamayarak içeri girdi. Niye arada kısık sesle konuşuyordu ki bu kadın?

"Senin bu kadar doyumsuz olduğunu bilmezdim. Ama biraz

daha sabretmelisin. İnan bana her şey düzelecek. Bunu senden daha fazla istiyorum."

Doyumsuz mu? Lanet olsun! Doyumsuz olan kimdi? Yoksa Pelin'in hayatındaki adam mı? Buna izin veremem!

"Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Üzme kendini artık... Tamam, ofiste durma o zaman. Hemen eve git. Sana en sevdiğin tatlıdan yapacağım. Yani tabii yemek de yapacağım."

Arada durup gülüyordu ve bu durum Kenan'ı oldukça sinirlendiriyordu. Bu akşam onu yemeğe götürecekti ve bu adam her kimse bu akşam Pelin'i ona bırakmaya hiç niyeti yoktu. Orada olduğunu belli edercesine öksürdü. Yerinde sıçrayan Pelin, arkasını dönüp de Kenan'ı gördüğünde kalp atışları hızlandı ve lanet olsun ki yine kızarmaya başladı. Telefonu aceleyle kapatıp ona baktı. Niye gelmişti? Ne söyleyecekti?

"Böldüm galiba?"

"Şey... Zaten kapatıyordum. Bana bir şey mi söyleyecektiniz?"

"Konuşmak istediğim birkaç şey var. Ama şimdi değil. Akşam."

"Kaç gibi peki? İşlerimi ayarlamak açısından soruyorum."

"Sanırım akşam yemeğini de dahil edebiliriz."

"Bu akşam mı?"

"İşiniz mi var Pelin Hanım?"

Yine Pelin Hanım? Ya biz seninle öpüşmedik mi? Hatta sen benim her tarafımı okşamadın mı? Hatta ve hatta boynumu ve göğsümü kızartmadın mı? Kızartmakla da kalmayıp morartmadın mı? Bu adam niye bu kadar odun acaba?

"Az önce akşam için program yapmıştım da o yüzden..."

"O hâlde ertelemeniz gerekecek. Bu iş daha önemli..."

"Peki, nasıl isterseniz."

"Akşam uğrarım yine."

Pelin'in başka bir şey söylemesine fırsat vermeden sinirle çıktı odadan. Bu kadın niye hep mini giyiniyordu? Niye hep açık saçık bluzlar ve süper ötesi seksi topuklu ayakkabılar? Bir erkek olarak bu işkenceye daha ne kadar katlanabileceğini bilmiyordu. Birden kelimenin tam anlamıyla ateş bastı her yanını. Belki bu akşam onu yine öper, okşardı. Şu an soğuk bir duş bile fayda etmezdi.

***

Karşılıklı oturmuş yemeklerini yerlerken Pelin hâlâ iş konuşmadıklarını fark etti. Şimdi konuyu açsa bu dengesiz adam ona yine bağırmaya başlayabilirdi. En iyisi uslu bir kız olup yemekle ilgilenmekti.

"Gelecek planların arasında neler var?"

Başını tabağından kaldırıp kesinlikle alâkasız bir soru sormuş olan adama baktı.

"Tam olarak ne demek istediğinizi anlamadım."

"Yaptığın işten memnunum. İleride daha farklı ve zor projelerde senden faydalanmak istiyorum. Tabii bu olursa, çalışma tempon yükselecek, hatta geç saatlere kadar çalışmak zorunda kalacaksın."

"Hakkımdaki iyi düşünceleriniz için teşekkür ederim. İleride daha iyi bir pozisyona geçmek isterim elbette. Çok çalışmak benim için problem değil. Çalışmayı seviyorum."

"Ama eşin seninle aynı fikirde olmayabilir."

"Eşim?"

"Sonuçta evleneceksin. Öyle değil mi?"

Neyin peşinde bu adam? Hayır ya! O da mı benim evlenmemi istiyor yoksa? Nedir bu çektiğim çile!

"Elbette evleneceğim. Yani... Evlenmeyi istiyorum. Ama bu iş istemekle olmaz."

"Amcanla konuştuk. Şirketiniz başka bir şirketle birleşiyormuş galiba?"

Bu konu açılınca sıkıntısı yüzüne vuran Pelin, çatalını tabağının kenarına bıraktı.

"Evet öyle bir şey var. Yani varmış. Benim de yeni haberim oldu."

"Bugün telefonda konuştuğun... Ortak olacağınız şirketin varisi miydi? Hani babanın seni evlendirmek istediği?"

Ne? Nasıl? Sen nereden biliyorsun? Ah, amca! Niye söyledin ki? Adam zaten bana yakın değil, iyice kaçacak benden!

"Ben onunla evlenmek istemiyorum."

"Ama telefonda pek bir samimiydiniz?"

"Telefondan onunla konuşmuyordum ki!"

İyi de o kadar özel cümleleri başka kime söyleyebilirdi ki?

"Sanırım ben yanlış anladım. Neyse. Demek onunla evlenmek istemiyorsun?"

"İstemiyorum."

"Başkası mı var?"

Bu adam ne yapmaya çalışıyodu? Nasıl birden bu kadar özel alanlara girmişlerdi? Pelin ne olduğunu anlayamıyordu. Hani iş konuşacaklardı? Bu muhabbet de nereden çıkmıştı? Huzursuzca kıpırdandı.

"Kenan Bey, bu çok özel bir soru oldu. Ben iş konuşacağımızı sanıyordum."

"Sana özel soru soramaz mıyım?"

"Soramazsınız tabii ki! Siz patronsunuz, ben de çalışanlarınızdan biriyim."

"Patron-çalışan çizgisini çoktan aşmadık mı sence?"

Onun bu kadar açık konuşmasıyla yanakları neredeyse pancar gibi olan Pelin, ağzını açıp kapatmaktan başka bir şey yapamadı.

"Eğer hayatında biri varsa bilmek isterim. Sonuçta başkasının kadınıyla öpüşmekten hoşlanmam."

Kenan gerçekten kendini aşmıştı. Pelin şoke olmuş gözlerle ona bakıyordu. Bu adam gerçekten tanıdığı Kenan mıydı? Ne olmuştu da bu kadar açık konuşmuştu? Bu merakın sebebi neydi? Sırf istediklerini öğrenmek için mi getirmişti onu buraya?

"Bu... Bu konuşma hiç hoşuma gitmedi. Patronumla bu şekilde konuşmak istemiyorum."

"Demek patronunla bu şekilde konuşmak istemiyorsun?"

"Evet."

Kenan elindeki kadehi bırakıp sandalyesini geriye itti ve Pelin'i elinden tutup kaldırdı. Onu peşinden sürüklerken Pelin etrafa kaçamak bakışlar atıyordu. İstanbul'un lüks otellerinden birinde, yine otele ait bir restoranda yemek yiyorlardı. Ve şimdi Kenan onu peşinden sürüklerken nereye gittiklerini çok iyi biliyordu. Restorandan çıkıp asansörlere yöneldiler. Pelin, kalbi kuş gibi çırpınırken ne yapacağını bilemez hâldeydi. Asansör açılınca Kenan önden çıktı. Pelin'in eli hâlâ elindeydi. Cebinden çıkardığı kartla bir odanın kapısını açıp onu içeriye çekti. *Bunu önceden planlamış!*

"Kenan Bey neler oluyor?"

"Kenan."

"Ne?"

"Sadece *Kenan*! Fazlasıyla yakınlaştık. Bana mesafeli olmanı istemiyorum."

"Ben mi mesafeliyim? Dün beni o hâlde bırakıp giden sizdiniz! Sonra hiçbir şey olmamış gibi davranan da sizdiniz! İş konuşacağız diye beni kandırıp otele getiriyorsunuz, çok önceden ayırtıldığı belli olan odaya zorla sokuyorsunuz! Ah! Evet! Sakın inkâr etmeyin! Resepsiyona gitmeye bile gerek duymadan odaya çıktık ve siz zaten çok önceden cebinize koymuş olduğunuz kartla odayı açtınız. Ve ayrıca benim evliliğimden size ne?"

Kenan yavaş ama tehlikeli adımlarla Pelin'e yaklaşıp onu belinden tuttu ve kendine çekti. Pelin'in öfkeli yüzü yerini şaşkınlığa bırakırken lanet olsun ki bir de üstüne kızarmaya başlamıştı! Kenan bu kızarıklıktan ilkel bir zevk alırken, dudaklarını Pelin'in yüzünde gezdiriyordu. Şimdi ikisi yalnızken, üstelik bir otelin odasındalarken onunla sevişmek harika olurdu. Elleri Pelin'in sırtını ve kalçasını okşarken, ondan gelen kesik kesik nefesler aklını başından alıyordu. Dudaklarını kulağına sürterek onu daha fazla tahrik etmek istiyordu.

"Neden hep mini giyiyorsun?"

Pelin aklını kaybetmek üzereyken ağzını bile açacağını sanmıyordu.

"İlk günden beri böyle... Sürekli göğüslerine ve kalçalarına bakmam için elinden geleni yapıyorsun."

Bu suçlamayla kendine gelen Pelin hızla kendini çekmek istedi ama Kenan'ın tutuşu o kadar sıkıydı ki bir santim bile kımıldayamadı.

"Ben... Siz bakasınız diye... Göğüslerimi de... Kalçalarımı da... Açmıyorum! Hiç kimse bakmazken siz niye bakıyorsunuz? Sürekli Ersin'le çalışıyorum ama o bile sizin kadar cüretkâr değil."

Ersin'in adını duyunca öfkelenen Kenan, onu kolundan çekiştirip yatak odasına götürdü. Yatağa itip üstüne çıktı ve ellerini başının üstünde sabitledi. Bu pozisyon ikisi için de akıl kaybettirecek düzey-

deydi. Ama Kenan o kadar öfkeliydi ki şu an faydalanması gereken şey ikinci planda kalmıştı.

"Ersin senin göğüslerine ve kalçalarına mı bakıyor?"

"Her erkek kadar..."

"Peki sen bunu bile bile niye böyle giyinmeye devam ediyorsun?"

"Siz gerçekten aptal mısınız?"

"Pelin! Bana cevap ver! Niye?"

"Sen de bak diye! Duydun mu? Bak da bir an önce harekete geç diye! Geçen günkü gibi beni öp ve okşa diye aptal adam!"

O kadar hızlı ve bağırarak konuşmuştu ki nefes nefese kalmıştı. Kenan ise duyduğu bu itiraflarla şaşırsa mı, zevkten dört köşe mi olsa, bilemiyordu doğrusu. Dudaklarını Pelin'in dudaklarına sürtüp, sertleşmiş erkekliğini Pelin'in kadınlığına bastırdığında, Pelin'in dudaklarından dökülen inilti aklını başından aldı. Onun bu hâlde başka bir erkeğin altında kıvrandığını düşündü bir an. Mesela Ersin'in? Veya o Cem denen gereksiz varlığın? Hiç ama hiç hoşuna gitmedi. Pelin onun olmalıydı. Üstelik bu kadının bu kadar seksi giyinip, böylesine cesur olması, onun tecrübeli olduğunu gösteriyordu. Her ne kadar seks hayatı aktif olsa da, birçok kadınla gecelik ilişkiler yaşasa da, evleneceği kadının bakire olmasını istiyordu. Evet, geri kafalıydı belki ama Pelin'e dokunan ilk erkek olmadığını hissediyordu. *Hatta bundan çok emindi! Zaten diğer türlü, çalıştığı iş yerinde patronuyla güpegündüz sevişmeye kalkmazdı, öyle değil mi?*

"İstiyor musun beni?"

Pelin kısık gözlerle ona bakarken konuşamıyordu bile. Dudakları dudaklarına temas ederken nasıl konuşacaktı ki?

"Cevap ver!"

"E-evet..."

Onu öpmeye başladığında, bütün vücuduna yayılan bu lanet şey her neyse, çok zevk veriyordu. Pelin'in dudaklarıyla yetinecek kadar aptal değildi. Sert hareketlerle boynunu örseliyor, göğüslerinin üst kısmını ısırıyor, kendinden izler bırakıyordu. Ellerini aşağıya indirip Pelin'in bluzunu yukarıya doğru sıyırıp çıkardı. Tamamen incecik şeffaf kumaştan siyah sutyeni o kadar iç gıcıklayıcıydı ki onu çıkarmaya bile tahammül edecek hâli yoktu. Ağzı dolgun göğüsleri-

ne kapanınca Pelin'in, vücudunu erotik bir şekilde oynatması artık tamamen emin olduğunu anlamasını sağlamıştı. Pelin daha önce de başka erkeklerle birlikte olmuştu. Ama bunu daha sonra düşünürdü. Şu an yaptığı işe konsantre olup zevk almaktan başka derdi yoktu.

"Kenan..."

Hızlı hızlı solurken, onun başını göğüslerine daha çok bastırıyordu. Kasıklarında hissettiği sertlik aklını başından almıştı ve bir an önce onu içinde istiyordu. Kenan yaptığı işten başını kaldırıp seksilikte mükemmel olan kadının gözlerine baktı. Onun da istediğini görebiliyordu. Üstündeki ceketi ve gömleği çıkardıktan sonra pantolonunun kemerine uzandı. En son iki hafta önce seks yapmıştı ve artık daha fazla bekleyemezdi. Tamamen çıplak kaldığında Pelin'in baktığı yeri görünce dudakları keyiften yukarı doğru kıvrıldı.

Pelin üstünde hâlâ eteği, iç çamaşırları ve topuklu seksi ayakkabılarıyla dururken, gördüğü şey karşısında kalbi çok hızlı atmaya başladı. Sanki bunu daha önce yapmıştı. Sanki daha önce birçok erkek vücudu görmüş, hatta görmekle kalmamış, çok daha fazlasını yapmıştı. O kadar doğaldı ki her şey... İstemsizce dirseklerinin üzerinde doğruldu ve muhteşem sertliğe uzattı elini. Kenan gözlerini kapatırken çenesinde bir kas seğiriyordu. Elini Pelin'in elinin üstüne koydu. Parmaklarını açıp onu yatağa itti. Pelin ağlamaklı bir şekilde itiraz edince, Kenan daha fazla beklemeyip eteğinin fermuarını açıp çıkardıktan sonra yere fırlattı. Pelin'in üstüne iyice eğilip ona işkence etmeye devam etti.

"Şimdi söyle bakalım. Bugün telefonda kiminle konuşuyordun?"

Böyle bir anda sorulacak en güzel soruydu bu! Tebrikler Kenan Türkoğlu! Seni yontmak için kırk satır değil kırk kadın da getirsek sen yine odunsun!

"Ne önemi var? Hadi ne yapacaksan yap artık!"

"Telefondaki her kimse bir türlü doyamamış sana! Bu akşam buraya gelmeseydin o sana gelecekti ve doymayan bedenini doyuracaktı öyle değil mi?"

Pelin bu duyduklarına inanamıyordu! Kendisini neyle suçladığını biliyor muydu bu adam? Kendisi yarı çıplak onun altında yatarken, onun bu söyledikleri çok çirkindi! Bir adam nasıl bu kadar kaba olabilirdi? Onu itip kalkmak istedi ama Kenan o kadar güçlüydü ki doğru düzgün kımıldayamadı bile.

"Kalkın üstümden! Hemen!"

"Ne oldu? Söylediklerimin doğruluğu seni utandırdı mı? Utanman için bir sebep görmüyorum ben. Hele de bu hâlde altımda yatıyorken!"

Pelin o anda bütün sinirini ve şaşkınlığını bir kenara atıp ağlamaya başladı. Bu normal bir kadın ağlaması değildi. Küçük bir kız çocuğunun, suçu olmadığı hâlde kendisini saklamak istercesine utanarak ağlamasıydı. Sadece ağlamakla kalmıyor, hıçkırıyordu da. Kenan ondan böyle bir tepki beklemiyordu. Aslında ne beklediğini de bilmiyordu. Kadınlara karşı hiçbir zaman gerektiği kadar nazik olamamıştı. Ama Pelin'e nazikliğin zerresini göstermemişti. Onun, ağlamasının arasında aldığı titrek nefesleri duyunca bir şeylerin yanlış olduğunu düşündü. Usulca üstünden kalkarak kıyafetlerini geçirdi üstüne. Ona bakmadan yatak odasından çıktı. Salonda ne yapacağını bilemez hâlde dolanırken, oraya tekrar geri dönemeyeceğini düşünüp kararlı adımlarla odadan çıktı ve asansöre bindi.

Pelin yattığı yerde kendini büzmüş, bacaklarını karnına çekip küçücük kalmıştı. Ağlamaktan ve hıçkırmaktan bütün vücudu yorgun düşmüştü. Çok utanıyordu. O kadar utanıyordu ki kaybolmak, yok olmak istiyordu. Ağlamasının şiddeti azalınca yattığı yerden kalktı ve kıyafetlerini giydi. Banyodaki aynada yüzüne bakınca korkunç göründüğünü fark etti. Elini yüzünü yıkayıp kendine geldi.

Dışarı çıktığında yüzüne vuran rüzgârla biraz olsun nefes alabilen Pelin, sahilde biraz yürüdükten sonra taksiye bindi ve evine gitti. Kızlar henüz gelmemişlerdi ve o an bunun için şükretti. Odasındaki aynada kendine baktığında boynundaki ve göğsündeki morlukları görünce öfkeyle elini lavabonun kenarına vurdu. Suyu açıp duşa girdikten sonra bütün vücudunu kazırcasına yıkadı.

24. Connie tüm varlığıyla şuursuzca ve dirimle titredi, tıpkı damarlarının içindeki sıvı gibi. Bunun ne olduğunu anlayamamıştı. Tek bildiği bunun şimdiye kadar başına gelen en güzel şey olduğuydu.

Miray

Miray, Pelin'in dün geceki tuhaf hallerinin etkisindeyken spor salonuna gitmek için evden çıkıyordu ki kapıyı açınca karşısında Akın'ı gördü. Son hızla kızarmaya başlarken, onun, elinde tuttuğu kırmızı gülleri fark etti. Kalbi delicesine atarken gülümsemeyi akıl edebilse çok iyi olurdu.

"Günaydın..."

"Günaydın... Sen... Burada ne yapıyorsun?"

"Seni kahvaltıya götürmeye geldim."

Miray liseli kızlar gibi ne yapacağını bilemezken Akın gülleri ona uzattı.

"Hiç değilse bunları al."

"Affedersin ya. Çok teşekkür ederim. Çok güzeller."

"Çıkalım mı?"

"Olur. Şunları vazoya koyup geliyorum."

---

* Lady Chatterley'in Aşığı, D.H.Lawrance, Can Yayınları, Çev: Meram Arvas.

Kahvaltı gerçekten keyifli geçmişti. Akın'ın küçük ama ateşli dokunuşları Miray'ı dondurma gibi eritiyordu. Geçen gece yaşadığı şeyi tekrar yaşamak için çıldırıyordu. Acaba Akın yine öyle bir ortam yaratır mıydı? İnanılmaz bir hızla kızarırken Akın'ın bakışlarını yakaladı. Ne düşündüğünü anlamış olabilir miydi? Böyle tutkulu baktığına göre anlamıştı. Veya o da aynı şeyleri düşünüyordu en azından.

"Akşam sana yemek yapmama izin verir misin?"

"Sen yemek yapmasını biliyor musun?"

Akın onun bu sorusu üzerine güldü.

"Çok güzel makarna yaparım."

Miray da onun sözlerine gülümsedi.

"Makarna severim."

"O hâlde seni kaçta alayım evden?"

"Ben gelirim. Adresi mesaj atarsın. Saat yedi iyi mi?"

"Hem de çok iyi."

***

Geçen yaz aldığı bu beyaz elbisesini çok seviyordu. Seksi olduğunu kabul etmeliydi. Her şeyiyle hazırdı. Bu akşam ve gece neler olacağını çok iyi biliyordu. Olabilecek en fazlasını istiyordu. Akın'ın kalbini istiyordu... Saçlarını düzleştirip hafif bir allık sürdü. En sevdiği mat kırmızı rujunu da sürdükten sonra hazırdı. Ve elbette ki parfüm! Akın'ın beğeneceğini düşünüyordu.

Lâl'in birkaç ay önce özel bir gün için kullanmak üzere sakladığı şarabı yanına alırken bir parça vicdanı sızlamıştı. Ama yerine koyacaktı sonuçta.

Taksiciye adresi tarif ettikten sonra arkasına yaslandı. Yanına orta boy bir omuz çantası almıştı. İçine yedek iç çamaşırı koyarken yalnız olduğu hâlde yanakları kızarmıştı. Kalbi heyecanla çarparken yol bitmek bilmiyordu. Taksi sağa yanaşırken etrafına baktı. Taksici hemen sol taraftaki evi göstererek ona yardımcı oldu. Demir parmaklıklı kapıya yanaşıp duvardaki zile bastı. Kendisine dakikalar gibi gelen ama en fazla on beş saniye süren bekleyişten sonra kapı açıldı. Taşlarla döşenmiş yoldan karşısındaki kapıya yürürken bacakları tit-

riyordu. Elindeki şişeyi yere düşürüp kırmaktan korkuyordu. Başını yerden kaldırıp karşıya baktığında Akın'ı elinde renkli makarnaların olduğu kavanozla görünce gülümsemeden edemedi.

"Kapıda yiyeceğiz galiba?"

"Önden karşılama komitesi sadece."

Akın kenara çekilip Miray'ın geçmesine izin verdikten sonra kapıyı kapattı. Onu salona yönlendirip elindeki şarap şişesini aldı.

"Çok naziksin, çok teşekkürler."

"Rica ederim. Yardıma ihtiyacın var mı?"

Akın keyifle gülümsedi.

"Her şey hazır gibi zaten... Yemek hazır olana kadar ne içersin?"

"Aslında şimdilik bir şey almayayım."

"Pekâlâ. Şarabı dolaba atıp makarnayı haşlayacağım. İstersen yanımda ol."

"Burada yalnız oturacağıma senin yanında olmayı tercih ederim."

Akın ona en güzel gülümsemesini armağan ettikten sonra mutfağa geçti. Miray arkasından gelirken, onun tüm vücudunu süzmüştü. Beli ve kalçaları iştahını açmıştı resmen. Dudaklarını yalayıp mutfak masasının kenarlarındaki yüksek sandalyelerden birine oturdu. Kollarını masaya dayayıp öne eğildi ve Akın'ı izlemeye koyuldu. Akın mutfakta çok rahattı. Kendisini izleyen birinin olması onu hiç rahatsız etmiyordu. Usta hareketlerle makarnayı kaynamış suya atıp biraz tuz ekledi ve karıştırdı. Arkasını dönüp Miray'a baktığında, gözlerinin önündeki iştah açıcı manzara, binlerce ok misali kasıklarına saplanmıştı. Bakışlarını kaldırıp Miray'ın gözlerine odaklayınca ondaki heyecanı hissetti. Yavaş ama kendinden emin hareketlerle Miray'a yaklaştı ve eğilip dudaklarına kısa ama ateşli bir öpücük bıraktı. Bu temasla gözlerini yuman ve ürperen Miray, dudaklarındaki ıslaklığı diliyle yalayınca Akın'dan homurtuya benzer bir ses çıktı. Akın onu belinden tuttuğu gibi sandalyeden kaldırdı ve kendi bedenine yapıştırdı. Dudaklarını öpmekle kalmıyor, ona sahip olduğunu belli edercesine ısırıyordu. Miray'ın hiç tereddütsüz verdiği karşılıklar, parmak uçlarındaki elektriğin ensesinde yarattığı kıvılcım kendini kaybetmesine neden olmuştu. Elleriyle onu kendine iyice bastırıp

bacaklarını, kalçalarını, göğüslerini okşarken kendini zor zaptediyordu. Eğer kendine gelmezse onu masaya yatırdığı gibi içine girecekti. O anda ocaktan gelen tencerenin aralık kalmış kısmından taşan su sesiyle Miray aniden sıyrıldı Akın'ın kollarından.

"Makarna!"

Akın sıkıntıyla homurdanıp tencerenin kapağını kaldırdı ve ateşi iyice kıstı. Arkasını döndüğünde Miray'ı bıraktığı hâliyle buldu. Upuzun düz saçları dağılmıştı. Kalçasını masaya dayadığı için az önce Akın'ın sıyırdığı elbisesinin arka kısmı masanın üstündeydi. Ve lanet olsun ki fazlasıyla iştah açıcı bir görüntüydü.

"Makarnanın sosunu yapsam iyi olur."

Çatık kaşlarla tekrar tezgâha döndü ve daha önceden çıkarmış olduğu malzemelerle sosu yapmaya başladı. Miray üstünü düzelttikten sonra salona geçti ve müzik setinin önünde diz çöktü. Yan taraftaki CD'leri inceledi. O kadar çoktu ki hangisini seçeceğine karar veremiyordu. Akın'ın, yanına geldiğini bile fark etmemişti.

"Yemek hazır."

Başını kaldırıp onun tutkuyla koyulaşmış mavi gözlerine baktı. Uzattığı eline bıraktı elini. Nazikçe yerden kaldırıldığında kollarını Akın'ın boynuna dolayıp, kulağıyla boynu arasındaki bölgeye ıslak bir öpücük bıraktı. Bunun karşılığında Akın'ın elleri kalçalarını sıkarken yemeği es geçip tatlıya başlayacaklarını düşünüp gülümsedi.

"Ne?"

"Böyle giderse yemek yemeden tatlıya geçeceğiz."

"Hiç itirazım olmaz. Ama özenle ve sevgimi katarak yaptığım makarnamın tadına bakmanı istiyorum."

Akın onu elinden tutarak tekrar mutfağa götürdü. Makarnayı özenle servis etti. Miray tadına baktığında keyiften gözlerini yummuştu birkaç saniye. Gözlerini açtığında Akın'ın tutkulu gözlerini gördü. Bu gece bu makarnayı bitirebilirse iyiydi. Akın'ın aç gözlerle ona bakması, yediği makarnayı yutmasını güçleştiriyordu. Yemeğin yanında Miray'ın getirdiği şarabı içtiler. Akın şarabın tadını çok beğenmişti.

Yemek bittikten sonra salonun ışığını biraz daha kısan Akın, Miray'ın seçmeye çalıştığı CD'lerden birini aldı ve müzik setindeki

bölmeye yerleştirdi. Aklındaki şarkıyı seçip tekrar tuşuna basmayı ihmal etmedi. *I've Been Loving You Too Long*'un* melodisi salonu doldurdu. Doğrulup arkasını döndüğünde Miray'ın kendisine baktığını gördü. Ona doğru ilerleyip tam önünde durdu ve bir elini incecik bele koyarken diğer eliyle Miray'ın küçük ve zarif elini tutup kalbinin üstüne yerleştirdi. Miray'ın kesinlikle başı dönüyordu. Yüzünün her noktasında Akın'ın dudakları geziniyordu, ateşli ve ıslak dokunuşlarla... Erkeksi kokusu burnuna dolarken başını sola eğip az önce ıslak bir öpücük bıraktığı kısma yeniden dokundu. İçindeki bu kadını tanımıyordu. Ona ne yapıyordu böyle, bilmiyordu. Akın'ın omzuna koymuş olduğu eliyle onun gömleğini sıyırıp dili için kendine yer açtı. Omzunun ucundan kulağına kadar ıslak, tahrik edici, ateşli bir yol çizdi. Akın'ın titrek nefesi kulağına dolduğunda hazla gülümsedi.

Akın için bütün bunlar birer işkenceden farksızdı. Eli Miray'ın sırtında, elbisesinin fermuarına dokununca, onu aşağıya doğru indirdi. Fermuardan çıkan iç gıcıklayıcı ses kulağına dolduğunda dudaklarını Miray'ın kulağında gezdirmeye başladı. Açık kalan sırtından elini soktuğunda elinin altındaki tenin ateşi karşısında boğuk bir inildemeyle Miray'ın boynunu ıslak bir şekilde ısırdı. Bu temasla vücudu yay gibi gerilen Miray, kendini ona daha fazla bastırdı. Ellerini boynundan çekip gömleğinin düğmelerine götürürken Akın'la göz göze geldi. Ne istediğini bilen bakışlarla düğmeleri açarken, parmaklarının altında hissettiği erkeksi tüyler, bacaklarının arasında sızlamaya neden oldu. Gömleği Akın'ın omuzlarından sıyırdığında vücudundaki ateş artık tavan yapmıştı. Akın ellerini Miray'ın beline indirmiş, ondan gelecek herhangi bir şeyi bekliyordu. Miray cesurca bir hareketle kollarını zaten omuzlarından kaymış olan elbisesinin içinden çıkarıp belinden sıyırdı ve iç çamaşırlarıyla kaldı. Bu enfes görüntü karşısında Akın'ın bakışları ateşlendi. Eğer buna bir dur demezse çok pişman olacaktı. Onunla sevişmeyi her şeyden çok istiyordu. Ama o lanet iddia aklından hiç çıkmıyordu. Hiç değilse yarın

---

* Otis Redding'in bir şarkısı. *–yhn*

akşama kadar beklemeliydi. Yarın akşam iddianın süresi doluyordu. En azından Miray'ı bu çirkin olayın içinden çıkarmış olacaktı.

Miray'ın şu istekli hâli kendisini fazlasıyla zorluyordu. Sonradan kendisine lanet edecekti, çok iyi biliyordu. Zor da olsa eğilip, elbiseyi Miray'ın bacaklarından yukarı çekmeye çalıştı. Ama Miray elleriyle onu durdurunca yeniden doğruldu.

"Ne yapıyorsun?"

"Miray..."

"Sen... Beni istemiyor musun?"

Akın sıkıntıyla iç çekince, kollarını elbisesinden geçirdi. Fermuarı çekebildiği kadar yukarı çekti. Yutkunarak Akın'ın gözlerine baktı.

"Anlamıyorsun."

"Hayır anlıyorum... İstemiyorsun... Ben o kadınlar gibi değilim tabii. Benim gibi tecrübesiz biri senin isteklerini karşılayamaz. Ben... Sanırım gitsem iyi olur."

Akın onun bu söylediklerine inanamıyordu! Bu kadın ne dediğinin farkında mıydı? Kendini o basit kadınlarla nasıl kıyaslayabilirdi? O sadece Miray'ı korumak istemişti. İncinmesini kabullenemezdi. Şimdiye kadar vermiş olduğu en zor karardı bu. O an istediği tek şey Miray'ı almaktı! *Hem de sonuna kadar! Sınırsızca!* Kafası bu düşüncelerle meşgulken Miray'ın, çantasını alıp hareketlendiğini görünce, çantayı elinden alıp yere fırlattı ve onu belinden tutup sertçe kendine çekti. Ne yaparsa yapsın bu gece yaşanacaktı! Ellerini sabırsızca Miray'ın vücudunda gezdirirken tamamen sertleştiğini hissetti. Miray hiç karşı koymadan kendini ona veriyordu. *Bilerek! İsteyerek!*

Akın onu kucaklayıp merdivenlerden yukarı çıkardı. Odasına girip loş ışığı açtı ve ayağıyla kapıyı kapattı. Onu ayaklarının üstünde yere bırakırken az önce Miray'ın yarım yamalak çektiği fermuarı tamamen aşağıya indirdi ve elbiseyi aceleyle çıkardı üstünden. Miray elleri titreyerek Akın'ın kemerine uzandı ve zor da olsa açtı. Pantolonun düğmesini ve fermuarını da açıp Akın'ın ayaklarının üstüne düşmesini sağladı. Çamaşırından belli olan erkekliği, gözlerinin büyümesine neden olmuştu. O kocaman şey serbest kaldığında kim bilir nasıl korkunç olacaktı! İstemsizce dudaklarını yalarken Akın ona iyice sokuldu ve tek hamleyle sutyeninin kopçasını açtı. Hayatında

gördüğü en güzel, en şahane göğüsler şimdi gözlerinin önündeydi. Onun dokunması için bekliyordu.

Miray'ı kucaklayıp yatağa bıraktı ve geçen günden beri tekrar yapmak istediği şeyi yapmak üzere başını Miray'ın bacaklarının arasına gömdü. Dudaklarını ve dilini minicik bembeyaz dantel çamaşırın üstünde gezdirirken inanılmaz bir haz alıyordu. Miray'ın zarif ve ateşli parmakları saçlarının arasında gezinirken daha fazlasını, çok daha fazlasını istiyordu.

Dilini kasıklarından aşağıya doğru kaydırıp elleriyle de pürüzsüz bacaklarını okşuyordu. Miray'ın nefesinin sıklaştığını, dudaklarından dökülen iniltileri duymak, onun cennette hissetmesine neden oluyordu. Başını kaldırıp iki eliyle çamaşırı çekip çıkardı. İşaret parmağıyla Miray'ın kadınlığının üstünden girişine kadar çıldırtıcı bir yavaşlıkla gezindi. Parmağı, ateş gibi ıslaklıkla karşılaştığında ileriye doğru itti. Miray'ın vücudu bu temasla parmağına doğru ilerlerken, içinde küçük daireler çizmeye başladı. Miray elleriyle çarşafı sımsıkı sarmış, geçen gün aldığı zevkin çok daha fazlasını hissediyordu şimdi.

Akın parmağını çektiğinde Miray'dan bir itiraz mırıltısı yükseldi. Onun bu hâline gülümseyen Akın, dizlerinin üstünde durup çamaşırını çıkardı. Miray dikkatini ona verdiğinde gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Eğer bu kocaman şey içine girerse onu ortadan ikiye ayırabilirdi. Akın onun gözlerinde gördüğü heyecanı ve bir parça korkuyu keyifle izledi. Üzerine eğilip dudaklarını dudaklarına değdirdi. Kısık bir tonla konuşurken minik öpücükler bırakmayı ihmal etmiyordu.

"Korkma... İnan bana, karşında kendimi tecrübesiz bir erkek gibi hissediyorum. İşin garibi, bu durum beni ateşliyor. İlk zevkini, ilk orgazmını ve ilk çığlıklarını sana benim yaşatacak olmam. beni şu anda dünyanın en mutlu ve en güçlü erkeği gibi hissettiriyor. Bu geceyi unutulmaz yapacağım senin için."

Sözlerinin bittiğini belli edercesine diliyle Miray'ın dudaklarının arasından girip keşfine başladı. O kadar derin öpüyordu ki dili neredeyse Miray'ın boğazına değiyordu. Miray'ın, sırtında gezinen elleri, zaman zaman irkilmesine ama zevk almasına neden olan tırnakları onu kendinden geçiriyordu. Bu kadındaki cesarete bayılıyor-

du. Narin elleriyle kalçalarını tutup kasıklarını bastırmaya çalışırken bile delice bir ateş yakıyordu içinde. Onun canını acıtmaya dayanamazdı. Ama kendini tutamıyordu. Lanet olsun ki duramıyordu işte!

Dudaklarını baldudaklardan zorlukla çekip boynuna, göğüslerine, karnına yönlendirdi. Yüzünü Miray'ın tertemiz kadınlığına gömdüğünde boğazından gelen inilti, Miray'ın da inlemesine neden olmuştu. Hareketlerini hızlandırmış, Miray'ın, altında kıvranmasına aldırmadan vahşi bir tutkuyla onu sömürüyordu. Miray'ın kasılmaya başlayan bedeninin tepkisiyle, ağzını o muhteşem ıslaklıktan kaldırıp hızla Miray'ın üstüne çıktı. Erkekliğinin ucuyla ona dokunduğunda Miray sesli bir soluk çekti içine. Akın yavaşça içinde kayarken, o da kollarını Akın'ın boynuna dolamış onu kendine çekmeye uğraşıyordu. Akın'ın erkekliğinin büyüklüğü, Miray'ın henüz fazlasıyla dar olan kadınlığını zorluyordu. Miray elinden geldiğince rahatlamaya çalışıyor, ona ve kendisine kolaylık olsun diye bacaklarını iyice iki yana açıyordu. Akın nihayet tamamen içine girdiğinde dudaklarından dökülen minik çığlık, yine Akın'ın ateşli dudaklarında hapsolmuştu.

Akın onun acısının geçmesini beklerken yüzüne küçük öpücükler bırakıyor, saçlarının mis gibi kokusunu içine çekiyordu. Miray yüzünü ona çevirip dudaklarına kapandı ve kalçalarını hareket ettirerek ona artık acısının geçtiğini ve devam etmesini istediğini belli etti.

Önce yavaş başlayan, sonra inanılmaz bir hız ve ateşle artan hareket, ikisini de soluk soluğa bırakmıştı. Miray bir uçurumdan düşecekmiş gibi hissederken tırnaklarını Akın'ın sırtına geçirip vücudunu yay gibi gerdi ve başını geriye atıp sarsılırken çığlıkları yatak odasını doldurdu. Akın terli vücudunu yine Miray'ın terlemiş olan mis gibi vücudunun üstüne bırakıp nefesinin düzelmesini bekledi. Bir süre sonra yana kayıp Miray'ı da kollarının arasına çekti ve ona sarılarak onunla birlikte huzurlu bir uykuya daldı.

Gece bir ara uyanmış ve tekrar sevişmişlerdi. Daha sonra tuvalete giden Miray, yatağa geri döndüğünce Akın onun üstüne çıkmış, onunla tekrar ve tekrar sevişmişti.

Uykuya yenik düştüklerinde gün henüz yeni aydınlanıyordu.

Bundan daha güzel bir gün olamazdı. Güneş bu sabahkinden daha güzel doğamazdı.

Akın, Miray'dan önce uyanıp bir süre onu seyretmiş ve sonra duşa girmişti. Üstünü giyinip mutfağa geçmiş ve Miray'a güzel bir kahvaltı hazırlamaya karar vermişti. Gece onu fazlasıyla yormuştu ve enerjisini geri kazanması gerekiyordu. Yüzünde mutlu bir gülümsemeyle ıslık çalarak çayı demledi ve masayı hazırlamaya başladı.

Miray gözlerini açmadan kocaman ve rahat yatakta bir kedi gibi gerinirken yüzündeki gülümseme adeta bir güneşi andırıyordu. Bir yerlerden bir ses geliyordu ama ne olduğunu anlamamıştı. Biraz doğrulup etrafına bakındı. İçeriden müzik sesi geliyordu; muhtemelen Akın kahvaltıyı hazırlıyordu. Bu düşünceyle gülümsemesi daha da genişledi. Ama hâlâ değişik bir ses vardı. Başını sağa çevirince yatağın kenarındaki cep telefonunu gördü. Akın'ın telefonuydu. Eline alıp ekrana baktığında bir cevapsız arama gördü. Telefon tekrar çalmaya başladığında açma düğmesine bastı ve telefonu kulağına götürdü. Daha konuşmasına fırsat olmadan, karşı taraftan gelen sabırsız sesi duydu.

"Eğer kaçmaya çalışıyorsan ben bunu yemem oğlum. Süren bu akşam doluyor. Hâlâ yatağına atamadın mı şu tenis hocasını? Senin bu işi beceremeyeceğini söylemiştim. İddiayı ben kazandım."

Miray olduğu yerde donmuş, yine vücudu gibi donuk gözlerle karşısında bir noktaya bakıyordu. Ne hissetmeliydi? Bilmiyordu. Nefes aldığından bile şüpheliydi aslında. Karşı tarafın sabırsız sesini tekrar duyduğunda kendini toparladı.

"Akın? Bana bak, sözünden dönmeyeceksin herhalde? Kaybettiğini adam gibi kabul et."

Yutkunurken boğazı daha önce hiç acımış mıydı? Gözlerinin yandığını hatırlıyor muydu peki? Daha önce böyle bir his, böyle bir acı hissetmiş miydi?

"Üzgünüm Doruk. İddiayı kaybeden sensin. Çünkü ben... Ben şu an Akın'ın yatağındayım."

Sözlerini bitirdiğinde fark edebildi onu. Karşısında kolları iki yanında, tamamen dağılmış, gözlerinde saklayamadığı bir acı ve pişmanlıkla kendisine bakıyordu. Koskoca adam utanmasa ağlayabilir-

di. Bunu da fark etmişti. Gözleri donukluğunu kaybetmeden ve hiç kaçırmadan doğruca, dün gece kendisini defalarca verdiği adama bakıyordu. Gözleri yanıyordu sadece. Onun dışında her şekilde kaskatıydı. Bunun bir rüya olmasını ne çok isterdi... Telefonu aldığı yere bıraktı ve telaşsız hareketlerle çarşafı vücuduna dolayıp yataktan çıktı. Ona bir daha bakmayarak odanın diğer tarafındaki banyoya girdi ve kapıyı kapatıp kilitledi.

Akın ne kadar süredir banyo kapısının önündeydi, bilmiyordu. Sanki saatler olmuştu. İçeriden sadece su sesi geliyordu. Birkaç kez kapıyı vurmak istemiş ama buna cesaret edememişti. Zaten vurabilseydi bile ne diyeceğini kendisi de bilmiyordu. Herhangi bir şey olsa bir açıklama yapabilirdi. Ama bu konuda tamamen suçluydu ve kendisini aklayabilecek en ufak bir şey dahi yoktu.

Kahvaltıyı hazırlarken o kadar keyifliydi ki bir an önce Miray'ı uyandırmaya can atıyordu. İlk kez bir kadına kahvaltı hazırlıyor ve bundan keyif alıyordu. Birazdan yatak odasına gidecek, her zaman tek başına yattığı kocaman yatağında, saçları bir pelerin gibi yastığa serilmiş, bir güneş kadar parlak olan kadını görecekti. Usulca yaklaşıp mis gibi kokusunu içine çekecek ve onu uyandırmak için kulağına fısıldayacaktı.

Belki her sahneye hazır olabilirdi ama onun iddiayı olabilecek en kötü şekilde öğrenip gözlerinin içine buz gibi bakacağını tahmin bile edemezdi. Başka biri olsaydı, eline ne geçirdiyse kafasına fırlatırdı. Başka biri olsaydı, olabilecek en nefret dolu cümleleri yüzüne haykırırdı. Ama Miray bunların hiçbirini yapmadı. Hatta hiçbir şey yapmadı. Tek kelime etmedi. Akın ilk kez bir kadına karşı suçluluk hissediyordu. İlk kez gerçek anlamda cam acıyor, kalbi bir bıçakla oyuluyordu. Bütün bunlarm sorumlusu kendisiydi. Eğer o gün Doruk'un dolduruşuna gelmeseydi bunlar olmayacaktı. Miray'ın peşinden yine koşacaktı. Ama hayalini kurduğu şey yalansız dolansız olacaktı.

Kendini düşünceleri içinde kaybetmişken su sesinin kesildiğini fark etti. Bir dakika kadar bekledi. Ama kapı açılmayınca bu kez de kulağını kapıya dayadı herhangi bir ses duyabilmek için. Hiçbir şey

duymuyordu. Bu kadın içeride ne yapıyordu bunca zaman? Aklına gelen bir düşünceyle kalp atışları hızlandı. Ya kendine zarar verirse? Ya kendisi yüzünden canını acıtırsa? Bunu düşünmek bile korkunçtu. Ani bir hareketle kapıyı yumruklamaya başladı.

"Miray? Çok uzun kaldın. Çık artık!"

İçeriden yine ses gelmiyordu. Nefesi hızlanırken kapıyı tekrar yumruklamaya başladı.

"Miray aç diyorum!"

Çaresizce beklerken kapının kilit sesini duydu. Miray'ın yüzünü gördüğünde, aynı suçluluk ifadesi yine yüzünde ama bu kez rahatladığı da belli şekilde bakıyordu ona. Miray'ın ise yüzünden herhangi bir şey anlamak mümkün değildi. Yine o ilk andaki gibi donuk bakıyordu. Hiçbir şey belli etmeden...

Miray üzerinde bornoz, odanın içinde kıyafetlerini yerden tek tek topladı ve Akın'ın yüzüne bile bakmayarak tekrar banyoya girdi. Akın en azından onun kendisine bir zarar vermediğini gördüğü için rahatlamıştı. Ama ruhu daralıyordu. Ne konuşacaktı onunla? Ona ne söyleyecekti? Nasıl açıklayacaktı? *"Her şey en başta bir oyundu ama seni tanıdıkça çok farklı düşünmeye ve hissetmeye başladım, bu yüzden iddianın bitmesini beklemek istedim ve seni dün akşam geri çevirdim,"* mi diyecekti? Suçunu ne kadar hafifletebilirdi bu sözler? Hangi siyahı minicik de olsa renklendirebilirdi? Miray'ın gözleri hep ışıl ışıl gülerken, şimdiki donukluğunun marifeti kendisine aitken, onun karşısında nasıl utanmadan *'sana âşık oldum'* diyebilirdi? Belki her şeyi öğrendiğinde yapmamıştı ama aşk denen kutsal kelimeyi böylesine pervasızca harcadığı için bu kez kafasına, eline ne geçirdiyse fırlatabilirdi. Hatta belki böylesi daha iyi olurdu. En azından Miray'da bir hayat belirtisi olduğunu görürdü.

Şimdi yatağın kenarına oturmuş, başı önünde, elleri kenetlenmiş hâlde onun çıkmasını bekliyordu. Kapı açılıp da Miray dışarı çıktığı zaman bile yine yüzüne bakmamıştı. Biraz hızlı adımlarla odadan çıkmış, salona geçmişti. Akın da arkasından ürkek adımlarla gidiyordu. Onun, yerdeki çantasına eğilip, bazıları yere dağılmış eşyalarını içine geri koyduğunu, sakin bir şekilde etrafına bakınıp unut-

tuğu bir şey var mı diye son bir kez kontrol ettiğini gördü. Artık bu sessizliğe dayanamayacaktı. Kararlı adımlarla gidip önünde durdu. Miray başını kaldırıp en fazla iki saniye süren bir bakıştan sonra yanından geçip kapıya doğru yürümeye başladı. Akın çaresizce ellerini saçlarının arasından geçirdi ve hızlı adımlarla gidip Miray'ın kolunu tuttu.

"Miray..."

Boğuk bir ses tonuyla söylenmiş bu isim, daha dün gece yine aynı boğuklukla ama zevkten ölürcesine çıkmıştı dudaklarından.

"Ben... Yaptığım çok çirkin, adiceydi. Biliyorum... Dün olmasını istemedim. Seni sırf bu iğrenç oyunun içinde daha fazla tutmamak için durdurmaya çalıştım... Ama sen... Sen o kadar güzeldin ki... Ve ben seni o kadar istiyordum ki... Yemin ederim... Son bir haftadır gördüklerin, yaşadıkların... Hepsi gerçekti. İnan bana, oyun değildi. Sana bu kadar kapılacağımı düşünmemiştim."

Hayatının itirafını yapıyordu. Tüm samimiyetiyle, çıkarsız, hesapsız, âşık bir adam gibi... Ama Miray'ın gözleri donukluğundan bir şey kaybetmemişti. Bir parça olsun ısıtmamıştı onu sözleri.

"Bana böyle bakma ne olur... Kendimden yeterince nefret ediyorum zaten. Miray... Bir şey söyle lütfen..."

Miray gözünü bile kırpmadan sakince dinlemişti onu. Dün bu aşk dolu sözleri söylemiş olsaydı ona inanırdı. Ama o iğrenç oyun ortaya çıktıktan sonra sırf kendini aklamış olmak için hâlâ onun duygularıyla oynayıp, aşk denen tertemiz duyguyu böyle ayaklar altına almışken ona inanması mümkün değildi. İçinden, sesinin çıkması için dua etti ve derin bir nefes alıp Akın'ın o çok sevdiği masmavi gözlerinin ta içine baktı.

"Seninle karşılaştığımızdan beri birçok şey söyledin. Ve ben en çok, dün gece bana söylediğin bir cümlede takılı kaldım."

Akın korkuyla karışık bir merakla bakıyordu onun gözlerine. Ne duyacağını ve o andan sonra neler olacağını hiç bilmiyordu.

"Şöyle demiştin: *"Bu geceyi unutulmaz yapacağım senin için."* İlk kez ağzından doğru bir cümle çıktı. Dün gece sayende benim için unutulmaz oldu. "

Akın, kalbine binlerce bıçak saplanırken onun ayaklarına kapa-

nıp *"gitme"* demek istedi. Karşısındaki kadın o kadar kararlı, o kadar gururlu ve o kadar mağrurdu ki... Yapamadı... Miray kapıyı açıp çıktı ve onunla ilgili her şeyi geride bıraktığını belli edercesine kararlı bir şekilde kapattı.

Akın, elleri kapıya dayalı, başı yerde sessizce dururken şu dünyada daha kötü ne olabileceğini düşündü. İlk kez hissetmişti kalbini. Miray'a her baktığında, ona her dokunduğunda kalbi *"ben buradayım"* dercesine atıyordu. Hayatında belki de ilk kez doğru bir şey olmuştu. Doğru kişiyle karşılaşmış, hissedebileceği en güzel duyguları hissetmişti. Ama Miray için kendisi doğru kişi değildi. O, Miray'ı hak etmiyordu. Miray'ı üzmeyecek, ona yalan söylemeyecek, onu hep sevecek bir adam hak ediyordu onu. Ama başka bir adamın düşüncesi bile onu böyle deli ederken bunu kabul etmesi mümkün değildi. *Onu seven adam kendisiydi! Evet, onu hak etmiyordu ama onu seviyordu. Ona âşıktı!*

Kafasını bir parça toparlayabildiğinde bütün bedenine yayılan nefreti göz ardı etmesi mümkün değildi. Öfkeyle yatak odasına gitti. Ama daha içeriye adımını atar atmaz dağınık yatak dikkatini çekince, yüzündeki öfkeli ifade, az önceki perişan ifadeyle yer değiştirdi. Yatağın diğer tarafını dolanıp Miray'ın bütün gece başını koyduğu yastığı aldı eline. Yavaşça yüzüne götürdü ve derin derin içine çekti onun bayıldığı kokusunu. Onun kokusuyla başı dönerken yüzünü iyice gömdü yastığa. Sonra ani bir hareketle yatağa bıraktı ve arabasının anahtarlarını da alıp kapıyı sertçe çekti.

Yaptığı hızın farkında olmadan gaza basabildiği kadar bastı. Gideceği yere vardığında ani bir frenle arabayı durdurdu ve hızla indi arabadan. Kapıyı kırarcasına yumruklarken kapıyı açan Doruk'u gördüğünde hiç acımadan suratının ortasına sert bir yumruk geçirdi. Doruk acıyla burnunu tutarken Akın hızını alamadığı belli bir şekilde, onun kendine gelmesine izin vermeden yumruklarını savurmaya devam ediyordu. Nefes alabilmek için bir süre durduğunda, dizlerinin üstünde yere çöktü. Doruk gözlerini zorlukla açarken, bir yandan da sızlayan burnunu tutuyordu. Muhtemelen kırılmıştı. Öfkeyle Akın'a baktı.

"Manyak mısın lan sen? Bu neydi böyle?"

Onun hâlâ böyle cesurca karşılık vermesi Akın'ı çileden çıkarmıştı. Doruk'u yakasından tuttuğu gibi yüzüne yaklaştırdı.

"Bekleyemedin mi lan? Bir gün daha bekleyemedin mi? Tutamadın mı çeneni? Miray öğrenince eline ne geçti? Söyle ne geçti?"

"Seni aradığımda telefonu Miray'ın açacağını nereden bilebilirdim? O da açtığında tek kelime etmedi. Hem sen niye takıldın ki buna? İddiayı kazandın işte! Miray'ın öğrenmesine niye bu kadar kızdın? O da diğerleri gibi..."

Daha cümlesini bile tamamlayamadan başka bir yumruk indi suratına.

"Bir daha Miray hakkında *"diğer kadınlar gibi"* dersen yemin ederim seni bu kez öldürürüm! Aklın varsa karşıma çıkmazsın!"

Sıkıca tuttuğu yakasını bırakıp Doruk'un yere devrilmesine sebep olduktan sonra, öfkesi azalmamış şekilde çıktı evden. Gaza bastığında nereye gittiğini bilmeden sakinleşmek için elinden geleni yaptı. Miray'ın bakışları, son sözleri her hücresine işlemişken, içine düştüğü bu girdaptan nasıl kurtulacaktı? Şu kısacık zamanda Miray'ı biraz tanıdıysa, Miray onu asla affetmezdi. Aracın torpido gözünden çıkardığı küçük bir şişe viskiyi kafasına dikti. Bir parça unutmak için uyuşması gerekiyordu.

***

Akın'ın Miray'a ulaşma çabaları her seferinde sonuçsuz kalıyordu. Miray onu dinlemek bir yana, yüzünü bile görmek istemiyordu. Son zamanlarda yaptığı tek şey, derslerden artan zamanlarda yine deli gibi tenis oynamasıydı. Akın ile son iki dersi kalmıştı ama o iki dersi de yapmadı. Bağlı olduğu kişiye o günlerde sağlık kontrolleri olduğunu ve derslere katılamayacağını söylemiş, adam da Akın'a gerekli açıklamayı yapmıştı. Akın anlayışlı bir şekilde karşılık verince adam da şaşırmıştı. Sonuçta ilk derste olay çıkaran kendisiydi. Böyle bir son dakika olayını sakin karşılaması dikkatinden kaçmamıştı.

Miray tenis oynamıyor, adeta kendini paralıyordu. Normalde kendisini bu kadar zorlaması çok yanlıştı. Herhangi bir doku zedelenmesi, bağ kopması olabilirdi. Ama onun umurunda bile değildi.

Zaten o yorgunlukla eve geçip birkaç şey atıştırdıktan sonra uyumaya gidiyordu. Kızlar da onun bu hâline üzülüyor ama ellerinden de bir şey gelmiyordu.

Lâl olanları ilk duyduğunda Mert'e olan öfkesi artarken, Akın'dan da aynı oranda nefret etmeye başlamıştı. Kedinin fareyle oynadığı gibi oynamışlardı ikisiyle.

Miray'ın tuhaf bir kırgınlığı vardı. Biri canını acıtınca sus pus olur, etrafıyla ilgilenmez, hakkını savunmazdı. Çünkü zaten olan bitenden sonra kendini açıklamaya çalışmak, daha fazla haksız olmakla eşdeğerdi onun için. Miray o günden beri hiç ağlamamıştı. Tek bir gözyaşı bile dökmemişti. En fazla olan şey, o gün çarşafa sıkıca sarınmışken gözlerinde hissettiği ateş ve ıslaklıktı.

Akın onu defalarca aramış, kulübe ve evine gelmişti. Ama bütün çabaları sonuçsuz kalmıştı. Akın için de zordu her şey. İki haftada dünyası değişmişti. Her gece başka bir kadınla keyif çatıp, tek derdi seks yapmakken, son iki haftadır aklında da kalbinde de tek bir kadın vardı. Her şeyin ilkini kendisiyle yaşamayı kabul etmiş olan kadın. Ne yaparsa yapsın en ufak bir ayrıntı bile çıkmıyordu aklından, gitmiyordu gözünün önünden. Kokusunu o kadar özlemişti ki... Yastığına dokunmamıştı. O koku hep orada kalırsa bir parça teselli bulabilirdi.

Son bir haftadır da akşamın erken saatlerinde başlayıp sabaha kadar içiyordu. Uyandığında da akşam olmuş oluyordu. Genelde kulüpte olmayı tercih ediyordu, çünkü yalnız kaldığında etrafı kırıp dökecek kadar sinirleniyordu. Kalabalık ortamda, gürültünün içinde kafası bir parça dağılabiliyordu. Onu özlemekten ve kendini kahretmekten başka bir şey gelmiyordu elinden.

***

Bardağı boşalınca Tolga'ya itip yenilemesini istedi. Tolga her ne kadar patronunun bu kadar çok içmesinden endişe etse de, herhangi bir şey söyleyemiyordu. Yanındaki arkadaşını bile dinlemiyordu çünkü.

"İçme artık."

"Karışma."

"İçiyorsun da ne olacak? Miray her şeyi unutup kollarına mı koşacak?"

Onur biraz ileri gittiğinin farkındaydı. Hatta Miray'ın adının geçmesiyle kendisine dönen öfkeli gözler geri adım atmasına neden oldu.

"Bak, özür dilerim. Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Bana kimse yardımcı olamaz."

"Yine dene."

"Ne?"

"Yine dene diyorum. Bak ben seni çocukluğumuz dahil hiç böyle görmedim. Daha önce bir kadın için böyle dağıldığını, neredeyse hayattan koptuğunu görmedim. Sen bu kadar acı çekiyorsan, Miray senin için doğru kadın. Önceki reddedilişlerin seni yıldırmasın. Daha ne kadar gerekiyorsa o kadar dene."

Akın, başı önünde, ellerinin arasında viski kadehiyle duruyordu. Bir an başını kaldırıp arkadaşına baktı. Ne yapması gerektiğini gerçekten bilmiyordu. Kadehteki son yudumu kafasına dikti ve soluna doğru dönüp Tolga'dan yeni bir tane daha isteyecekti ki gördüğü şeyin doğru olup olmadığını anlamak için birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Barın diğer tarafında ışıl ışıl bir kadın, etrafındaki iki erkekle sohbet edip kahkahalar atıyordu. Sanırım artık sarhoş olmuştu. Çünkü Miray'ı görüyordu. Ya da gördüğünü sanıyordu.

"Onur."

O gürültüde sesini duyuramadığını hissedince diğer tarafına dönüp Onur'a seslendi.

"Onur!"

"Söyle."

"Barın diğer tarafına baksana. Şu kadın... Kırmızılar içindeki... Miray'a ne kadar benziyor, değil mi?"

Onur onun gösterdiği yere bakıp birkaç saniye bekledi. Sonra gözleri şaşkınlıktan büyürken ağzı da açık vaziyette öylece durdu. Onun sessizliği Akın'ın sinirine dokunmuştu.

"Ne oldu ya? Niye takıldın? Çok benziyor, değil mi?"

"Valla Akın; çok benzemesi gibi bir ihtimal yok. Çünkü o zaten Miray."

Onur'un bu sözleriyle tekrar kırmızılı kadına bakan Akın, şaşkınlıkla karışık özlem hissediyordu. Kahkahalar kulağını tırmaladığı anda özlem yerini öfkeye bıraktı. Bar taburesinden inip sinirli adımlarla grubun yanına gitti.

"Miray!"

Miray ona döndüğünde Akın gözlerinin gördüğü bu ışıltıdan kör olacağını zannetti. Hâlâ daha onun burada olduğuna inanamıyordu. Hatta belki de bu bir rüyaydı. Çok içmişti ve bunun rüya olması ihtimali oldukça yüksekti. Ama Miray'ın sesini duyunca rüya olmadığını anladı.

"Akın Bey merhaba. Biz de arkadaşlarla kulübünüzün ne kadar güzel olduğundan bahsediyorduk."

Akın onun hiçbir şey olmamış gibi davranmasına ve üstelik yanındaki *playboy*'lardan arkadaşım diye söz etmesine öfkeli bakışlarla karşılık verdi.

"Akın Bey bu gece biraz sinirli galiba."

Arkasından şuh bir kahkaha atınca yanındaki iki erkek de mest olmuş şekilde Miray'a baktılar. Hatta bakışlarını onun yüzünden vücuduna çevirdiklerinde Akın bu sahneye daha fazla tahammül edemeyeceğini anlayarak Miray'ı kolundan tuttuğu gibi sürüklemeye başlamıştı. Miray en başta dirense de, bileği acıdığı için ona ayak uydurmak zorunda kalmıştı.

Akın'ın ofisine girdiklerinde, Akın önce kapıyı kilitlemiş, sonra da avına saldırmak üzere olan bir kaplan gibi Miray'a dikmişti gözlerini. Miray ise onun bu deli hâlini ilk kez görmüş, bundan ilkel bir zevk almış ama bununla birlikte içindeki korkuyu ona yansıtmamayı bilmişti. Akın öfkeli nefesler alırken Miray da kollarını göğsünde birleştirmiş, ona ağız sulandırıcı bir manzara bahşetmişti. Akın'ın öfkesi yerini şehvete bırakınca elinde olmadan hafifçe inledi. Ona doğru yaklaşırken Miray'ın gözlerindeki sert ve kararlı ifade hiç kaybolmamıştı. Nihayet tam önünde durduğunda gözlerine mi yoksa dudaklarına mı bakacağına karar veremeden kısık bir sesle konuşmaya başladı.

"Burada ne işin var?"

"Eğlenmeye geldim."

"Eğlenmeye geldin?"

"Evet. Burası gece kulübü değil mi?"

"Miray... Kimdi o yanındaki züppeler?"

"Arkadaşlarımdan mı bahsediyorsun?"

"Ne arkadaşı ya?! İçine düşeceklerdi neredeyse!"

"Bundan sana ne?"

"Bana mı ne? Sen ne dediğinin farkında mısın? Biz seninle seviştik Miray! Nasıl hiçbir şey olmamış gibi kulübe gelip eğlenebiliyorsun? Nasıl hiçbir şey olmamış gibi gözümün önünde erkeklerle flört edebiliyorsun?"

"Ne olmuş yani sevişmişsek? Nasılsa senin için ilk değildim. Ben bile ilk erkeğim olduğun hâlde bunu kafaya takmazken sana ne oluyor?"

Akın'ın gerçekten kafası karışmıştı. Karşısındaki bu kadın, o tanıdığı Miray olamazdı. Miray onun gözünde hep masum bir kızdı. Küçük bir iltifatta bile kızarıp bozaran biriydi. Ama şimdi, seksin ne olduğunu bilen, bir erkekle bir kadın arasındakileri anlayan ve lanet olsun ki tepeden tırnağa dişi, bütün erkeklerin, çevresinde pervane olduğu bir kadmdı. Paketi kendisi açmıştı ama bundan sonraki sürprizleri başkaları mı görecekti yani? Hayır! Buna izin veremezdi! Miray ona aitti!

"Sen benimsin Miray! Bunu kafana sok! Bak! Ben bir hata yaptım evet. Bedelini de ödedim. Hâlâ ödüyorum! Sana karşı başım yerde diye bütün bu olanlara seyirci kalacağımı mı sanıyorsun?"

"Biliyor musun? Tam bir kıro gibi konuşuyorsun. Namus meselelerine gireyim deme, iyice komikleşiyorsun çünkü."

Akın öfkesini kusacak bir yer bulmalıydı. Ama şu an buradan başka bir yerde olmak istemiyordu. Miray'ı kollarından tuttuğu gibi yine aynı duvara yapıştırdı ve ona olan özlemi ve öfkesiyle onu öpmeye başladı. Miray, Akın'ın dudakları dudaklarına değdiği anda alev almış olsa da, sakinliğini korumak için büyük çaba sarf ediyordu. Tanrım! Ona yaptıkları ne olursa olsun bu adamın kollarında erimeye hazırdı. O kadar özlemişti ki tekrar içinde istiyordu onu.

Ama mantığı galip geldi ve onu hızla itti. Akın ateş gibi dudaklardan ayrılınca buz gibi oldu. Onun kendisine nasıl bir öfkeyle baktığını görünce bir kez daha lanet etti. Ama o kadar kolay vazgeçmeyecekti.

Onu tekrar duvara yapıştırırken elini hızla Miray'ın bacaklarının arasına götürdü. Miray bu temasla bir anda ürperdi ve dudaklarından minik bir inilti döküldü. İşte bu Akın'ın istediği şeydi. Şeffaf kumaştan çamaşırı yana çekip iki parmağını birden Miray'ın içine sokunca soluk soluğa kaldı. Eğer onu istemiyor olsaydı bu şekilde sırılsıklam olmazdı. Bu mümkün değildi. O da istiyordu! Miray'ın gözlerinin kapandığını, zaman zaman yarı aralık olduğunu ve şehvetten kendinden geçtiğini görünce üçüncü parmağını da sokup itebildiği kadar ileriye itti. Miray'ın yüksek sesli inlemeleri Akın'ın erkekliğini taş gibi yaparken, parmaklarının hareketini hızlandırdı. Miray omuzlarına tutunup kendini ayakta kalmaya zorlarken çığlık atmaya başlayınca Akın parmaklarını çıkarıp hızla aşağıya eğildi ve özlemini çektiği ıslaklığı ve sıcaklığı yutarcasına sömürdü. Miray'ın parmaklarını yine saçlarının arasında hissedince inanılmaz bir hazla dolup taştı.

Nihayet Miray sakinleştiğinde yukarı çıkıp dudaklarını dudaklarına bastırdı. İki eliyle Miray'ın elbisesinin askılarından tutup aşağıya çekince serbest kalan göğüslerine indirdi ağzını. Bir eliyle birini okşayıp diğerini ağzı, dudakları ve dişleriyle talan ederken; diğer elini yine Miray'ın sıcaklığına götürmüş, içinde gidip gelmeye başlamıştı. Miray'ın bacakları tutmuyordu artık. Az önce müthiş bir orgazm yaşamıştı ve tutunacak bir yer arıyordu. Canı acıyordu, çünkü Akın dişleriyle adeta göğsünü koparacak gibi ısırıyordu. Ama yine de muhteşemdi. Onu uzaklaştırmayı düşünmüyordu bile.

Akın biraz sakinleşip yüzünü Miray'a yaklaştırdı ve alnını alnına dayadı. Bir eli hâlâ içindeydi ve o sıcaklıktan çekmeyi hiç düşünmüyordu. Onun kasılmasını sağlayacak şekilde hareket ettiriyor, Miray'dan çıkan seslerin hazzını yaşıyordu.

İkisi de gözlerini açıp birbirlerine baktılar bir süre. Akın'ın tutuşu hafifleyince Miray da kollarından sıyrıldı ve elbisesinin askılarını çekip göğsünü örttü. Etek kısmını da düzeltip Akın'a baktığında onun

azgın bir boğa gibi kendisine baktığını gördü. Bakışlarını pantolonunun önüne indirdiğinde onun nasıl da uyarıldığını görünce ister istemez dudaklarını yaladı. Kendini toparlayıp tekrar ona baktığında on dakika öncesindeki pervasız hâliyle ona doğru yaklaştı. Ellerini arkasında birleştirip gözlerini kıstı ve tahrik edici bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Artık bakire olmadığıma ve sayende seksin ne kadar güzel bir şey olduğunu öğrendiğime göre... Bunu sık sık yapacağım. Sanırım artık sekssiz bir hayat düşünemem. Az önce bir kez daha hatırlattın ki içimin her an dopdolu olmasına ihtiyacım var."

Akın şoke olmuş bir ifadeyle yüzüne bakarken içinden zafer çığlıkları atıyordu. Onu böyle görmek kendisini o kadar tahrik ve tatmin etmişti ki sözlerine devam etti.

"Aşağıdaki arkadaşlarım... Hiç fena değillerdi. Bu gece biriyle buradan çıkabilirim. Ya da dur! Çok daha iyi bir fikrim var."

Ona iyice yaklaşmış, dudaklarını ıslatıp hafifçe kulağına sürtmüştü.

"Neden bir taneyle yetineyim ki?"

Akın o an eline tüfek verilse herkesi katledecek bir güce ve öfkeye sahipti. Miray'ın dedikleri onu çıldırtmış, öfkelendirmişti. Ama bunun yanında, inanılmaz bir şekilde tahrik olmuştu. Onun ağzından duyduğu bu şehvetli cümleler, erkekliğinin sızlamasına sebep olmuştu. Pantolonunun önünü açmazsa patlayabilirdi. Ya da çok daha iyi bir fikri vardı. Onu yere yatırıp, acıdan kendinden geçinceye kadar becerebilirdi.

Öfkeyle kolundan tutup çevirdi ve masanın üzerindekileri diğer eliyle yere fırlatıp onu masaya yatırdı. O kadar sinirlenmiş ve o kadar canı yanmıştı ki onun da canının yanmasını istiyordu. Pantolonunu aceleyle indirip Miray'ın elbisesini beline kadar sıyırdı. Miray çırpınıyordu ama bunu kendisi hazırlamıştı. Akın onu kalçalarından tutup kasıklarına yapıştırdı ve tek seferde içine girdi. Miray'ın çığlığı kulaklarını sağır edecekti neredeyse. Bacaklarını omzuna koyup sert hareketlerle gidip gelmeye başladı. Miray masanın kenarlarından destek almak için tutunuyordu. *Tanrım! Bu muhteşem! Sakın durma!*

"Demek becerilmek istiyorsun! Bu nasıl peki? Hoşuna gidiyor mu?"

Bunu söylerken kendini çekmiş ve aniden tekrar içine girmişti. Kasıkları birbirine yapışmıştı. Hiç durmadan, hayvani bir şehvetle hareket ediyordu. İkisi de aynı anlarda kasılmaya başladılar. Akın hiç düşünmeden tüm sıcaklığını Miray'ın içine bıraktı. İçinden çıkıp geriye birkaç adım attı. Eliyle taş gibi olmuş erkekliğini tutarken, elinin altındaki sıcaklık başını döndürüyordu. Miray'ın sıcaklığıydı bu.

Miray yavaşça masanın üstünde oturur pozisyona geçti. Yüz yüze duruyorlar ve kesik kesik soluyorlardı sadece. Akın'ın öfkesi geri gelince hızla yaklaştı ve üç parmağını da aynı anda Miray'ın içine soktu. Miray'dan çıkan *oh* sesiyle kendini kim bilir kaçıncı kez kaybetti. Bu kadına doyamıyordu. Ne yaparsa yapsın vazgeçemiyordu. Parmakları şişmiş kadınlığın içinde neredeyse sıkışmıştı ve bu inanılmazdı! Miray saniyeler içinde boşaldığında, parmaklarını çekti. Müthiş bir ıslaklık vardı parmaklarında. Buna inanamıyordu! Miray yarı aralık gözlerini açıp yavaşça masadan indi. Elbisesini düzeltip Akın'a yaklaştı. Onun elini tutup biraz yukarı kaldırdı ve dilinin ucuyla bir parmağının ucuna dokunup kendi tadını yaladı. Dili kendi dudaklarında gezinirken çıkardığı tatmin dolu ses, Akın'ın aklını zorluyordu. Miray gözlerini açıp Akın'a iyice yaklaştı ve dudakları neredeyse birbirine değecek şekilde durdu.

"Parmaklarındaki bu ıslaklığı iyi muhafaza et."

Onu aptallaşmış bir hâlde bırakıp kapıya yürüdü. Açtıktan sonra geriye dönüp seksi bir bakış attı ve kapıyı ardından kapattı.

25. Süreyya: Nasıl mani olabilirim?
Gururumu ayaklar altına alarak,
yalvararak mı?
Rezzan: Hayır, tabiat kanununa uyarak...
İçki, müzik, biraz da kadınlığını kullandın
mı, her şey yalvarmana gerek kalmadan
düzeliverir.*

Pelin

"Gece neredeydin?"

"Dışarıda."

"O belli zaten. Koordinatları merak ediyorum."

"Pelin! Senin işe gitmen gerekmiyor mu?"

"Gideceğim zaten. Ama bu, seninle konuşmama engel değil."

Miray dün geceden beri çok yorgundu. Bütün vücudu sızlıyordu. Özellikle göğüsleri ve bacaklarının arası... Fikri değişmemiş olsa da dün gece yaşadıklarından pişman değildi. Galiba... Galiba yine olsa yine yapardı.

"Kulübe gittim."

"Akm'ın kulübüne?"

"Evet."

"Göğsünden görebildiğim kadarıyla sert geçmiş."

Miray başını göğsüne eğdiğinde, morlukları ve diş izlerini gördü. Sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. En çok göğüs uçları sızlıyordu.

---

* Yönetmenliğini Halit Refiğ'in yaptığı *Evcilik Oyunu* filminden. *–yhn*

Oradaki izleri şu an göremiyordu ama odasına geçince ilk işi onları incelemek olacaktı.

"Sert ve doyurucu..."

"Barıştınız mı?"

"Ne münasebet! Rüyasında görür. Daha fazla sürünmesi lazım..."

"Dikkat et de onu süründürürken sen sürünme. Bu arada akşam beni beklemeyin."

"Niye?"

"Şu inşaatla ilgili pürüzler giderildi. Kokteyl gibi bir şey düzenlediler."

"Peki, sizin aranızdaki pürüzler?"

"O konuyu hiç açma. Bana layık gördüğü muameleden sonra bir daha yüzüne bakmadım. Köpek gibi dolanıyor peşimde. Ama o kadar kolay değil."

"Ve kedimiz tırnaklarını çıkarır!"

"Ah! Söyleme şöyle! O odunun kabul etmek istemesem de muhteşem dokunuşları aklıma geliyor ve tenim karıncalanıyor."

"Tamam, kapatalım bu konuyu, yoksa ben de oturduğum yerde alev alacağım."

"Ben çıkıyorum."

"Pelin?"

"Yes!"

"Ne giyeceksin?"

Pelin'in yüzünde sinsi bir gülüş belirdi. Bu gece kaleye golleri atan kendisi olacaktı.

"Gardırobumdaki elbiselerden birini... Hadi öptüm."

Takside giderken hâlâ sırıtıyordu. Bu gece o odunu baştan çıkaracak ve acı içinde bırakacaktı. Tabii onu acı içinde bırakmadan önce kendisi de biraz eğlenecekti.

***

Kokteylin ana temasında mor ve krem renkler vardı. O da konsepte uyum sağlamak için mor renk bir elbise tercih etmişti. Menekşe gözleriyle harika bir uyum sergiliyordu. Çoğu kişiyle selamlaşıp

eline kokteyllerden birini aldı. Biri koluna dokununca yavaşça ona döndü.

"Nefes kesiyorsun."

"Merhaba Ersin. Teşekkür ederim. Sen de oldukça yakışıklısın."

"Kavalyen olabilir miyim?"

Normalde bu fikirden nefret ederdi. Hatta şimdi duyduğunda bile midesi bulanmıştı ister istemez. Ama sonra kafasında bir ışık yandı. Kenan, Ersin'den nefret ediyordu. İkisini yan yana görürse intikam planını başlatabilirdi. Bu düşünceyle dudakları kıvrıldı. Ersin onun bu hâline dikkatle bakarken, o seksi dudaklardan öpüp öpemeyeceğini düşünüyordu.

"Bu çok hoşuma gider."

Bunu söylerken Ersin'in koluna girmişti. Henüz Kenan'ı görmemişti ama onu gördüğünde hazırlıklı olmalıydı. Ersin, içinde bulunduğu durumdan son derece memnun, tüm erkeklerin, kolundaki muhteşem kadına baktıklarının farkında olarak kendisine büyük bir güven duyuyordu o anda. Onlar etrafa keyifli pozlar verirken kapkara bir çift göz, hırsla onları izliyordu. Kenan biraz uzaktan Pelin'i fark etmiş ve aynı anda içindeki hayvani dürtü onu ele geçirmişti. Geçen gece onunla sevişemediği için rahatlamak adına her zaman yaptığı şeyi yapmış, *'herhangi'* bir kadının içinde söndürmüştü ateşini. Ama yetmemişti. Pelin'in yatakta nasıl olduğunu deli gibi merak ediyordu. Bakire olsun olmasın onu kendine istiyordu. Evet çok kaba davranmıştı. Hayır bu hafif olmuştu. Resmen hayvan gibi davranmıştı! Ve tıpkı yontulması uzun süren bir odun gibi! Kasıkları sızlarken ona daha fazla bakmaması gerektiğini fark etti ve başını yanında duran insanlara çevirip sohbete katıldı.

İlk bir saat ikisi hiç yan yana gelmedi. Kenan onu hep uzaktan izledi. Pelin bir türlü istediği fırsatı yakalayamıyordu. Çünkü bu odun herif bir türlü yakınına gelmiyordu. Ama kafasına koymuştu. Bu yontulmamış odunu yontacaktı. Ondan harika bir erkek yaratmaya ve onu kendine almaya kararlıydı. Ve çok önceden tahmin ettiği gibi adam yatakta çok iyiydi. *Eee... Tamam, henüz bir şey görmemişti ama gördüğü kadarı bile fitili ateşlemeye yetmişti.* Onun o sert hareketleri çok hoşuna gitmişti. Birkaç ay önce bir kitapta okuduğu fanteziler geldi

aklına. *Lanet olsun! Kes şunu!* Tam da herkesin ortasında düşündüğü şey korkunçtu! Üstelik iç çamaşırındaki ıslaklık teniyle her temas ettiğinde çıldıracak gibi oluyordu. Ersin'in kendisine seslendiğini duyunca düşüncelerinden sıyrıldı.

"Bu gecenin en güzel kadınıyla dans etmek istiyorum."

"Çok naziksin. Benim için zevk olur."

Ersin onu kollarına aldığında vücudunu tamamen kendisine yapıştırmıştı. Pelin her ne kadar düşündüğü şeylerle tahrik olmuş olsa da, şu an Ersin'in kollarında sıkıntı çekiyordu. Ne kadar sürdüğünü bilmiyordu ama galiba müzik değişmişti. Kenan'ın sesini duyunca irkildi.

"Pelin Hanım'la biraz da ben dans edebilir miyim?"

Sözlerin muhatabı elbette ki Ersin'di. Patronuna karşı gelme gibi bir ihtimali yoktu. Ama kollarındaki bu ateş gibi kadını bırakmayı da hiç istemiyordu. İstemese de onu Kenan'a bırakmak zorunda kaldı.

Kenan, Pelin'i kollarına aldığında ondan gelen kışkırtıcı parfümü derin derin soludu. Eliyle belini tutuyordu tutmasına ama parmak uçlarıyla okşuyordu aynı zamanda da. Pelin'in bütün vücudu karıncalanıyordu. Tıpkı bu sabah Miray'a söylediği gibi!

"Bu elbiseyi ne zaman aldın?"

"Vardı zaten."

"Nerede giymiştin?"

"Nereden çıkıyor bu anlamsız sorular, hiç anlamıyorum!"

"Bana tırnaklarını çıkarıp durma!"

"Neden? Yoksa canınız mı acıyor?"

"Bir yerlerimin ağrıdığı kesin."

Onun bu kadar açık konuşması Pelin'i deli etmişti. Ah! Keşke şimdi kuytu bir yer bulup onun tadını alabilseydi! Ama bir dakika! Neden olayı akışına bırakıyordu ki? Bu gece ipler onun elinde olacaktı. Bu düşünceyle titrek bir nefes aldı. Dudakları tam da Kenan'ın kulağının hizasındaydı ve Kenan duyduğu bu sesle Pelin'in kulağına inledi. Pelin her şeyin istediği gibi gittiğine emin olarak kışkırtıcı bir tonla konuştu.

"Beş dakika sonra odanızda olacağım."

Yavaşça kollarından sıyrılıp hafif bir gülümsemeyle arkasını dön-

dü ve asansörlere yöneldi. Kenan aklını kaybetmek üzereydi. Pelin onu odaya çağırmıştı. Kendi odasına! Kafasında bin bir türlü fantezi gezinirken vakit kaybettiğini düşünerek hızlı adımlarla kokteyl salonundan çıktı.

Odasına girdiğinde Pelin'in, çalışma masasına oturmuş olduğunu ve seksi bacaklarını kendisine sergilediğini gördü. İç gıcıklayıcı bir elbiseydi. Göğüslerinin üst kısmı hafif bir baskıyla dekolteden taşmış, fazla kalın olmayan bir şeritle boynundan bağlı, belinin iki yanı da açık, etek kısmı süper mini ve hafif kabarık, elbisenin yan ve arka kısımları yere kadar uzanan ışıltılı bir şaheserdi.

Bakışları Pelin'in seksi bacaklarından ayakkabılarına doğru kaydı. Minik taşları olan gümüş, ince ve uzun topuklu bir ayakkabı giymişti. Avına yaklaşan bir kaplan misali ilerledi. Tam önünde durup iki elini Pelin'in dizlerinin arkasına koydu ve sert bir hareketle yana ayırdı.

"Ah!"

"Pelin... Sen beni çıldırtmaya mı çalışıyorsun? Sizi uzaktan gördüm. Eğer fırsatım yakalasaydı seni cesurca okşayacaktı biliyorum!"

Konuşurken bir yandan da Pelin'in bacaklarını okşuyordu.

"Aşağıda bu kadar kalabalık varken beni kendi odama çağırıp masama oturuyorsun. Seni becermem için adeta şehvetle kıvranıyorsun."

"Evet, kıvranıyorum. Çünkü senin de bana vermek istediğin şeyi istiyorum."

Kenan'ın gözleri kararırken bir eliyle Pelin'i ensesinden çekip dudaklarına yapıştı. Bir an önce bitirmeliydi bu işi! Geçen seferki gibi yarım bırakmayacaktı. Pelin onu kendine çekip bir yandan da ceketini sıyırmaya çalışıyordu. Bacaklarını Kenan'ın beline dolayarak başını geriye attı ve zarif boynunu Kenan'a sundu. Önündeki güzellikle ağzı gerçek anlamda sulanan Kenan, Pelin'in çenesini, boynunu, göğüslerini ısırmaya başladı. Birkaç saniye içinde morarmalar olacağını biliyordu ve bundan inanılmaz bir zevk alıyordu. Dudakları tekrar birbirini bulduğunda Kenan artık yeterince sertleştiğine karar verip elini kemerine götürdü.

"Kenan... İçimde olmayı deli gibi istiyorsun, değil mi? Ah! Evet!

Ben de böyle tahmin etmiştim. Ama artık aşağıya insek iyi olur. Yokluğumuz fark edilmeden kalabalığa karışmalıyız."

Bacaklarını çözüp masadan indi ve üstünü düzeltti. Kenan'ın şaşkın hâline bakarken çok eğleniyordu.

"Sanırım biraz pudra sürmeliyim. Eğer aşağıya böyle inersem, şirketteki bütün erkekler beni her gördüklerinde bu sahneyi hatırlayacaklar ve biliyorsun ki ben hep mini ve dekolte giydiğim için o aç bakışlarını bütün vücudumda gezdirip sayısız fantezi kuracaklar."

Kenan gerçekten ağzı açık hâlde duruyordu hâlâ. Az önce bu kadınla sevişecekken şimdi şu hâli tam anlamıyla bir fiyaskoydu. Pelin bir-iki adım atmışken tekrar Kenan'a döndü.

"Çekmeceni açar mısın?"

Kenan onun ne söylediğini algılamakta güçlük çekti. Pelin'in ısrarlı bakışlarla çekmeceye bakması, masanın önünden dolanıp diğer tarafa geçmesini sağladı. Çekmeceyi açarken gözlerini Pelin'den ayırmamıştı. Başını eğip baktığında gördüğüne inanamadı. Bu... Bu dantelli şey... Hayır! Hızla bakışlarını kaldırıp Pelin'le göz göze geldi. Dudaklarında gördüğü seksi gülüş, tıpkı Pelin'in tabiriyle tenini karıncalanmasına neden oldu. Pelin yavaş ama seksi hareketlerle ona yürürken sertçe yutkundu. Elindeki minicik kumaş Pelin'in parmaklarıyla kavranınca içinden lanet etti. Pelin çamaşırı biraz kaldırıp düzeltti ve eğilip önce sağ bacağını sonra da sol bacağını geçirip yukarıya çekti. Kenan öfkeyle Pelin'i belinden yakaladı ve masaya oturttu. Dudaklarını dudaklarının üstünde tutarken öfkeyle tısladı.

"Az önce üzerinde değil miydi çamaşırın?"

"Tabii ki değildi. Daha birkaç saniye önce giydim. Ah! Sen de gördün ya!"

"Ne zaman çıkarıp koydun çekmeceye? Yoksa Ersin'le dans ederken de mi yoktu?"

"Eğer Ersin'le dans ederken üstümde olmasaydı, beni kasıklarına yapıştırdığında büyük ihtimal hissederdi ve bunu bana belli ederdi."

"Lanet olsun! Seni kasıklarına mı yapıştırdı?"

"Evet. Ve fark ettim ki ben çabuk tahrik olan bir kadınım. Azdığımı fark edince de az önce de gördüğün gibi biraz eğlenmek istedim."

Aklını kaçırmak üzereydi. Dünya üzerindeki en seksi kadın, şu

anda masasının üstündeydi. Az önce neredeyse sevişeceklerdi ve iç çamaşırının üstünde olmadığını fark edemeyecek kadar aptaldı!

"Eğer bir daha benimle oynarsan, hiç acımam! Sen öyle bir beceririm ki bir hafta boyunca bacaklarının üstünde duramazsın!"

Pelin galiba birazdan bayılacaktı. Bu adam tam istediği gibi bir adamdı. Heyecandan dudaklarını yaladığını bile fark etmedi. Ama Kenan onun o hâlini görünce sertçe dudaklarına bastırdı. İkisini de soluksuz bırakan ve birkaç dakika süren öpüşmeyi ani bir hareketle yarıda kesti. Onu kollarının altından tutup yere indirdi ve elbisesini yukarıya çekip iç çamaşırını hızla aşağıya indirdi. Onu çıkarabilmesi için Pelin'in her iki ayağını da kaldırmak zorunda kaldı tabii. Çamaşırı biraz yukarı kaldırıp Pelin'e doğru tuttu.

"Cesaretinin cezasını çekeceksin. Bu bende kalacak. Şimdi odana git. Mutlaka çekmecende yedek bir tane vardır. Onu giymeden sakın aşağıya ineyim deme!"

Kenan seri adımlarla odadan çıkarken Pelin nefes nefese kalmıştı. *Tanrım! Bu çok erotikti. Olamaz!* Aklına çamaşırındaki ıslaklık geldi. Utançla yüzünü kapattı. Sonra derin bir nefes alıp sakinleşti. Az önce yaptıklarından utanmazken bundan niye utanacaktı ki? Keyfi yerine gelmişti. Seks kokan o çamaşır bütün gece Kenan'ın cebinde kalacaktı. Ve hatta... Evine gittiğinde onunla bir şeyler yapabilir miydi? Pelin bu kadar terbiyesiz olduğuna inanamıyordu! Ama bundan aldığı zevki gizleyecek değildi.

Odasına geçip çekmecesinden çıkardığı yedek iç çamaşırını giyerken zevkle gülümsedi. Göğüslerine ve boynuna baktığında gördüklerine inanamadı. Bu adam nasıl bu kadar vahşi sevişebiliyordu? Gerçek bir sekste kim bilir neler olurdu? Bu tehlikeli düşünceleri bir kenara bırakıp üstünü kontrol etti ve odadan çıktı.

***

Gece bitip de insanlar yavaş yavaş dağılmaya başlarken Pelin gerçekten çok yorgun hissediyordu. Normal bir yorgunluk değildi onunki. Yaşadığı küçük cinsel deneyim onu bir hayli yormuş, uykusunu getirmişti. Yorgunluğuna rağmen vücudu hâlâ tetikteydi.

"Seni eve bırakayım."

Pelin aslında Ersin'le gitmek istemiyordu. Aslında yalnız gitse daha iyi olurdu, çünkü kafasını toplamaya ihtiyacı vardı.

"Teşekkür ederim ama taksiyle gitsem iyi olur."

"Bu saatte tek başına taksiye binmene izin veremem."

"Ersin haklı. Genç bir kadının bu saatte tek başına taksiye binmesi pek güvenli değil."

Kenan'ın baskın ve tehlikeli sözleri ikisini de olduğu yere yapıştırdı. Ersin bu gece karşısına sürekli patronunun çıkmasından sıkılmıştı. Pelin'le baş başa kalma şansı varken yine engelleniyordu.

"Yoldan geçen bir taksiye binmeyeceğim elbette. Duraktan çağırmalarını isteyeceğim. Yani ikinizin de endişelenmesine gerek yok."

"Pelin Hanım, arabam geldi zaten. Ben sizi evinize bırakayım. Ersin, yarın sabah senden istediğim dosya üzerinde çalışacağız."

"Peki, Kenan Bey. O hâlde iyi geceler."

"Sana da."

Ersin isteksizce yanlarından ayrılırken Pelin öfkeli gözlerle Kenan'a bakıyordu. Bu adam neden ona nefes aldırmıyordu?

"Emrivakilerden hoşlanmam."

"Patronuna karşı mı geliyorsun?"

"Siz gerçekten tahammül edilmez birisiniz. Daha çok kısa bir süre önce size sadece isminizle hitap etmemi istediğiniz hâlde şimdi bana patronluk mu taslıyorsunuz?"

"Dikkat ettiysen bana hâlâ *'siz'* diyorsun."

"Böylesi daha iyi... Aramızda mesafe olursa sevinirim."

"O hâlde arabaya binerken oturduğunuz yerde aramızda mesafe bırakmayı unutmayın."

Pelin'in kelime dağarcığı tıkanmıştı artık. Bu adamı anlamıyordu. Hayatında bu kadar dengesiz, ne istediğini bilmeyen, hatta kadınlara karşı fazlasıyla kaba olan ama cinsel cazibesi tavan yapmış, karşı konulmaz, mükemmel derecesinde seksi ve... Ve... Ve... *Kes şunu Pelin, kes!!!* Sana ne adamın cinsel cazibesinden? *Bana mı ne? Tanrım! Onun için çıldırıyorum! Ateş görmüş yağ gibi eriyorum! Uzak durmalıyım!*

Arabaya binip de emniyet kemerini bağlarken kendini daha iyi hissediyordu. Bu şekilde ondan uzak kalabilirdi. Eğer ani bir ha-

reketle üstüne atlamak isterse bu kemer onu engelleyecekti. Evet, mantıklıydı! Başını da sağa çevirince onunla olan bağını koparmış olurdu. *Evet, işte bu çok iyi!* Kenan ise onun, aralarına gerçek anlamda mesafe koyduğunu görünce keyifle gülümsedi. Onu nasıl eriteceğini iyi biliyordu. Bu yüzden CD çalarda bulunan CD'yi açtı ve aklındaki şarkının tuşuna bastı. *Chris Isaak'in Wicked Games* adlı şarkısı arabayı doldururken Kenan'ın dudakları kıvrıldı.

What a wicked game to play, to make me feel this way.
What a wicked thing to do, to let me dream of you.
What a wicked thing to say, you never felt this way.
*What a wicked thing to do, to make me dream of you**

Müziği duyduğu anda tüyleri diken diken oldu. Bu şarkının müziği çok erotikti ama! Bilerek yapıyordu, biliyordu. Emindi! Ama hayır! Oyuna gelmeyecekti. Ellerini kucağında kenetlemiş, farkında olmadan sıkıyordu. Kenan ise onun her hareketini gözünün ucuyla izliyordu. Onun kendini tutmak için çabaladığını gördükçe içinden kahkaha atıyordu. Bu kadının bu vahşi halleri onu inanılmaz tahrik ediyordu ve Kenan tahrik olmadan acayip hoşlanan bir adamdı! Zaman zaman vites değiştirirken yaptığı hareket aklına çılgınca şeyler getiriyordu. Pelin'i üstünde hayal ediyordu. Elleri belini ve arada kalçalarını okşarken onun, üstünde ata biner pozisyonda saçlarını çılgınca savurarak hareket ettiğini düşünmesi bile uyarılmasına yetmişti. Kararlı bir hareketle sola saptı ve daha az işlek olan bir yola girdi. Pelin kendi düşüncelerinde kaybolmuşken bilmediği bir yola saptıklarını fark etmedi bile. Bir süre sonra etraftaki ağaç sayısı gözle görülür bir şekilde artarken, yolun karanlık olduğunu fark etti. Ani bir hareketle Kenan'a döndü. Yüzündeki sırıtışı gördü. Nereye götürüyordu onu?

"Nereye gidiyoruz?"

"Hiç. Sadece biraz dolaşıyoruz."

"Dolaşıyor muyuz? Kapkaranlık yolda mı?"

---

* Türkçesi: Beni böyle hissettirmek için oynanan ne haince bir oyun / Seni hayal etmemi sağlamak ne haince bir şey / Senin hiç böyle hissetmediğini söylemek ne haince bir şey / Seni hayal etmemi sağlamak ne haince bir şey. *–yhn*

"Kışkırtıcı, değil mi?"

Pelin'in nefesi son sürat hızlanırken aklından milyon tane senaryo geçiyordu. Böyle karanlık ve ıssız bir yolda ne işleri vardı? Yoksa? Yoksa ona zorla bir şeyler mi yapacaktı? Sertçe yutkunurken niye böyle hissettiğini anlamıyordu. Sonuçta bu Pelin için heyecan verici bir olaydı ve aslında bunu yaşamaktan oldukça zevk alacaktı. Ama... Şu an neden tam tersini hissettiğini bilmiyordu.

Issız bir yere geldiklerinde Kenan arabayı durdurdu. Tek bir dokunuşla Pelin'in kemerini açtı. Başka bir CD çıkardı ve yerine yerleştirdi. *Stand By Me** başlarken müziğin sesini açtı ve arabadan indi. Pelin'in tarafına geçip elini uzattı ve arabadan inmesine yardımcı oldu.

Pelin bir kez daha emin olmuştu ki bu adam dengesizin tekiydi ve ne kadar zaman geçerse geçsin şaşırmaktan kendini alamayacaktı. Kenan onu zarifçe kendine çekip yanağını yanağına dayadığında bütün bedeni titredi. Kenan çok nazik davranıyordu ve bu nezaket başını döndürmüştü. Kollarını boynuna dolarken farkında olmadan dudaklarını Kenan'ın boynuna dokundurdu. Ondan gelen iç çekişi memnuniyetle karşıladı. Kenan onu kendine iyice yapıştırdıktan sonra eli daha aşağılara inerek Pelin'in kalçasını kavradı. Bazen yumuşak, bazen de tutkulu şekilde sıktı. Dudaklarını Pelin'in yanağında gezdirirken diğer eliyle çıplak sırtına erotik masajlar yapıyordu. Pelin ona daha çok sokulurken dayanamamış olacak ki dudaklarını Kenan'ın dudaklarına kapattı. Her geçen saniye artan bir tutkuyla öpüşürlerken çok daha fazlasını istediklerini biliyorlardı. Kenan'ın daha önce bu kadar romantik olduğunu görmemişti ve nedense... Bu çok hoşuna gitmişti. Ellerini onun güçlü omuzlarında, karın kaslarında gezdirirken vücudunun ihtiyacını biliyordu.

Kenan onu belinden tutup kucağına aldı ve bacaklarını beline dolamasını sağladı. Öpüşünü derinleştirip vahşileştirince Pelin'in kesik solukları ve inlemeleri onu daha da tahrik etti. Arabanın önüne geçip onu arabaya oturttu. Pelin bacakları iki yana açık hâlde ona tutkuyla bakarken Kenan arabaya geçip CD'yi değiştirdi. Eh, sanırım roman-

---

* *Seal*'ın bir parçası. *–ylm*

tizm buraya kadardı! *Fallin'* şarkısının sözleri *Alicia Keys*'in muhteşem sesinden dökülürken Pelin'in bedenindeki titreşim zirveye yaklaşıyordu.

İşte gerçek Kenan kendini göstermişti! Ceketini ve kravatını arabaya bıraktı. Bacakları iki yana açık, kelimenin tam anlamıyla becerilmek için bekleyen kadına baktı. Onun bu tutkulu, seksi hâline bayılıyordu. Tam önünde durup bacaklarını kavradı. Çıldırtırcasına okşarken parmakları değdiği her noktayı yakıyordu. Pelin dirseklerine dayanmış, ona olabilecek en seksi manzarayı bahşederken, bacaklarının arasına giren hafif rüzgâr titremesine neden oldu. Bu durum dişlerinin arasından fısıltı şeklinde çıkınca hazla geriye attı başını.

Kenan, Pelin'in bacaklarından birini beline dolayıp diğerini omzuna attı. Omzundaki bacağı iki eliyle okşayıp geçtiği noktalarda diliyle ıslaklıklar bıraktı. Pelin'in bayıldığı seksi topuklu ayakkabısına değdirdi dudaklarını. Ayakkabının kenarında, ayağının alt kısmının görünür olduğu noktada dil darbeleriyle gezinirken Pelin'in aklını başından alıyordu. O kısmı dudaklarıyla kavrayıp inlerken Pelin tamamlanamamış olmanın acısıyla kıvranıyordu. Zaman zaman tırnakları arabanın üstünde yol alırken, zaman zaman da kendi vücudunda derin okşayışlar bırakıyordu. Kenan yaptığı işin yanında Pelin'in hareketlerini de izliyordu. Ona göre bir kadının kendini okşaması kadar erotik bir şey yoktu. Dudakları ve dili ayak bileğinde gezinip yukarılara çıkarken, Pelin'e çektirmek istediği acıyı kendisi de çekiyordu.

Kalçalarından tutup onu kendine iyice yaklaştırdı. Ağzını bacağının iç bölgesinde gezdirip kasıklarına çıkarken bütün bedeni gerilmişti. Pelin'in yeni giymiş olduğu siyah, varla yok arası g-string'i görünce yüksek sesle küfretti.

"Ofisteki odanda seksi iç çamaşırları mı tutuyorsun sen?"

"Belki lazım olur diye birkaç tane koymuştum."

"Birkaç tane?"

"Evet."

"Hepsi g-string mi?"

"Hmm... Genellikle."

"Lanet olsun sana Pelin! Senin gibisini görmedim şimdiye kadar!"

Öfkeyle ağzını Pelin'in sıcaklığına bastırdı. O minicik kumaşın orada olması pek bir anlam ifade etmiyordu. Zaten yok gibi bir şeydi. İki eliyle yırtıp Pelin'e baktığında, gözlerinin kocaman olduğunu ve dudaklarından çıkan seksi inlemeyle kendinden geçtiğini görünce daha fazla beklemeden yarım bıraktığı işi tamamlamaya girişti. Sırılsıklam olmuştu! Hatta neredeyse tamamen boşalmıştı. Ve bunu ona kendisi yapmıştı! Elinin altındaki kalçaları sıkarken Pelin'in elleri de başından bastırıyordu daha fazlasını istediğini belli ederek. Onu yalamak ve emmekle kalmıyor, şimdi bariz bir şekilde ısırıyordu da. Pelin buna hazırlıklı olmadığı için çılgınca çığlık atıyordu. Etrafta yankılanan sesi ikisini de tahrik etmişti. Kenan başını kaldırıp Pelin'in elbisesini boynundan çözdü ve muhteşem göğüslerini serbest bıraktı. İki eliyle okşayıp bir süre Pelin'in kısılmış gözlerini inceledi. Diliyle ıslatıp hafifçe üflerken Pelin zevkten ölmek üzereydi.

"Yeter artık! Bitir şu işi!"

"O kadar kolay değil güzelim. Altımda kıvrandığını görmek hoşuma gidiyor."

Pelin'den itiraz mırıltıları yükselirken Kenan da onu belinden tutup kaldırmış, yüzünü yüzüne yaklaştırmıştı.

"Sana ne yapmamı istediğini söyle bana."

"Kenan..."

"Eğer söylemezsen seni bu şekilde bırakırım."

"Sen pisliğin tekisin!"

"Ah! Evet. Nedense senin ağzından duyunca daha bir gerçek oluyor. Söyle hadi. Seni nasıl becermemi istiyorsun?"

Konuşmadan daha mı iyi sevişirlerdi, bilemiyordu. Aklında sayısız edepsiz cümle varken söylemek o kadar da kolay değildi. Bir de şöyle bir gerçek vardı ki Pelin bakireydi! Bütün bu edepsizlikleri yaptıktan, onu tecrübeli bir kadın gibi tahrik ettikten sonra ona bakire olduğunu söylemek utanç vericiydi. Madem bu gece sevişeceklerdi, hiç değilse önden olmamalıydı. Onun şüphelenmemesini sağlamalıydı.

"Arkama geçmeni istiyorum."

Kenan bu istekle kısa bir anlığına şaşırdı. Bu çok... Sert bir istekti. Ama zaten Pelin'i artık çok iyi tanıyordu. Aslında şaşırmaması gerekirdi.

"Onu da yapacağım tabii ki. Ama önce muhteşem ıslaklığınla birleşmek istiyorum."

İşte şimdi sıçtım! Hay ben yapacağım işe! Pelin istemeden öyle bir tepki vermişti ki Kenan'ın bunu anlamaması söz konusu bile değildi. Kaşlarını çatarak ona baktı. Bacakları hâlâ belindeyken mantıklı düşünmesi çok zordu. Ama hissettiği bu şey... Kafasındaki bu soru işareti...

"Sakın bana bakire olduğunu söyleme."

Pelin sertçe yutkunurken bu işten nasıl sıyrılacağını düşünüyordu. Söylese de rezil olacaktı söylemese de. En sonunda pes etti.

"Öyleyim."

"NE?!"

Bu bir şaka olmalıydı. Günlerdir tecrübeli bir kadın gibi kendisini becermesi için adeta yalvaran bu kadın bakire miydi yani?

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Kenan... Böyle hissetmemin... Böyle davranmamın sebebi sensin. Bana ne yaptığını görmüyor musun? Sanki her şeyi biliyorum, sanki her şeyi daha önce tecrübe etmiş gibiyim."

Pelin'in sözlerinin samimiyetini hissetse de hâlâ öfkeliydi.

"Beni kandırdın. Benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynadın."

"Öyle değil..."

"Peki nasıl? Benim gibi tecrübeli bir erkeği parmağında oynattın. İnan bana, bunun bedelini ödeyeceksin!"

Pelin bu sefer gerçek anlamda korkmuştu. Bu adam ona ne yapacaktı şimdi? Canını mı acıtacaktı? Kenan hiç düşünmeden başını Pelin'in bacaklarının arasına gömdü. Delice bir hızla Pelin'i sömürüyor, az önce yaptığı gibi acı çekmesi için dişlerini kullanıyordu. Pelin ne olduğunu bile anlamadan delicesine çığlıklar atarken onun adını haykırıyordu. Kenan ilk kez, ağzının yanına parmağını koyup biraz itince Pelin altında çırpınmaya başladı. Kenan kısa bir süreliğine başını kaldırıp öfkeyle ona baktı.

"Rahat dur! Yoksa daha beterini yaparım."

Pelin sert soluklar çekiyordu içine. Fazla hareket edemiyordu, çünkü Kenan'ın parmağı hâlâ içindeydi ve ters bir hareket yaparsa tamamen içine girebilirdi. Sözünü dinleyerek daha sakin kalmaya çalıştı. Ama bacaklarının arasında ıslak bir dil ve ağız dolanırken nasıl sakin kalabilirdi? Üstelik Kenan'ın dişlerinden de nasibini alıyordu. İnlemeleri iyice yükselince neler olduğunu anlamayarak Kenan'ın başını daha çok bastırdı. Vücudu önce kasılmaya, sonra da sarsılmaya başlarken yüksek sesli bir çığlık attı. Nihayet rahatlamıştı. Her ne olduysa artık bittiğine seviniyordu. Çünkü biraz daha sürerse aklını kaybedecekti. Kenan hâlâ bacaklarının arasında işine devam ederken vücudu hafif titremelerle sarsılıyordu.

Kenan doğrulup da bacaklarının arasında soğukluk hissedince gözlerini açtı. Birkaç saniye süren bir bakışmadan sonra, Kenan pantolonunun cebinden Pelin'in dantelli mor iç çamaşırını çıkardı. Gözlerini Pelin'in gözlerine sabitlerken onun kendinden geçmiş hâlini gördü. Çamaşırı alıp Pelin'in bacaklarından geçirdi. Onu kollarından tutup nazikçe yere indirdi ve eğilip çamaşırı bacaklarından yukarıya çekti. Yerde duran, az önce parçalamış olduğu çamaşırı alıp Pelin'e doğru tuttu.

"Bu bende kalacak. Tabii bu sefer geri vermeyeceğim. Ayrıca..."

Pelin'in şu seksi hâliyle bile kendisine çocuksu bakması karşısında sözlerine devam etti.

"Odandaki iç çamaşırlarını görmek istiyorum. Yarın sabah ilk işim bu olacak."

Ondaki şaşkın bakışlara bakıp gülümsedi ve onu kendine çekip başını göğsüne yasladı. Saçlarını okşayıp küçük öpücüklerle rahatlatmaya çalıştı. Onu kendinden biraz uzaklaştırıp çenesinden tuttu ve dudaklarını dudaklarına bastırdı. Şefkat dolu bir öpücüktü bu.

"Seni eve bırakayım. Çok yoruldun. Dinlensen iyi olur. Sabah erken gelmene gerek yok. İç çamaşırlarını görmek için biraz daha bekleyebilirim."

Pelin birden gülümseyince Kenan'ın kalp atışları hızlandı. Niye böyle hissettiğini anlamadı.

Onu eve bıraktıktan sonra kendi evine geçip duş aldı ve başını yastığa koyar koymaz uykuya daldı.

***

Pelin o sabah çok heyecanlıydı. İşe biraz geç gitmişti. Üstündeki dar, vücudunu saran lacivert elbise gözleriyle çok uyumluydu. Elbette miniydi! Ama bu kez göğüs kısmı kapalıydı. Kenan'ın o çok sevdiğini anladığı seksi topuklu ayakkabılardan birini giymişti. Üstelik bu seferki iştah açıcı bir renk olan kırmızıydı. Doğrusunu söylemek gerekirse lacivertle çok uyumlu olmuştu.

Odasına girer girmez jaluzileri indirdi. Kalbi yerinden çıkacaktı neredeyse. Aradan yarım saat geçmişti ama Kenan ortalıklarda yoktu. Kapı vurulunca oturduğu yerde heyecanla kıpırdandı. Ama içeriye giren kişiyi gördüğünde yüzü hayal kırıklığıyla düştü. Ersin yine o hiç hoşlanmadığı ilgili hâliyle bakıyordu kendisine.

"Hasta falan değilsin umarım?"

"Hayır. Neden ki?"

"Sen bu saate kalmazdın da ondan."

"Eee... Biraz başım ağrıyordu, ben de bugün böyle bir şey yapmak istedim."

"İyi yapmışsın. Gerçi akşam tek bir kadeh içtin."

Ona da mı dikkat etmişti yani? Of! Bu adamdan nasıl kurtulacaktı?

"Günün yorgunluğu eklenince öyle oldu işte."

"Senin neyin var? Suratın asık."

"Dedim ya, yorgunum biraz. Ben işe dönsem iyi olur."

"Acele etme. Toplantı en erken öğleden sonra olur."

"Neden?"

"Kenan Bey yine eski sevgilisi tarafından odasında hapsedilmiş durumda da ondan."

Pelin'in damarlarındaki kıskançlık neredeyse patlayıp taşacaktı. Daha dün gece seviştiği adam şimdi hiçbir şey olmamış gibi eski sevgilisiyle odasına mı kapanmıştı yani? Hem o değil miydi iç çamaşırlarını görmek için can atan? O değil miydi dün gece delice bir şehvetle onu kendinden geçiren? Bu eski sevgili niye hep etrafındaydı? Tabii ya! Adamın enerjisini boşaltacağı tecrübeli bir kadın gerekiyordu. Ve bu tecrübeli kadın da her an dibinde dolanan eski sevgiliden başkası değildi!

"Neyse. Ben yine de çalışsam iyi olur. Ancak toparlarım."

"Pekâlâ. Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz."

Ersin odadan çıkınca derin bir nefes aldı. Önceden onunla sohbet etmekten hoşlanırdı ama artık ona tahammül edemiyordu. Üstelik aklı tamamen Kenan'daydı. *Pislik herif!* Belki de dün gece yarım bıraktığı işi o Nilay denen kadının üzerinde halletmişti. Sinirden ellerini yumruk yaptı. Sandalyesinden kalkıp camın kenarına oturdu. Ne kadar süre öyle oturduğunu bilmiyordu. Kapının açılıp kapandığını bile duymadı.

"Bu kez altında iç çamaşırın vardır umarım?"

Duyduğu sesle irkilen Pelin, Kenan'la göz göze geldiğinde yüzündeki ifadesini sertleştirdi. Kenan ona iyice yaklaşıp ellerini Pelin'in bacaklarında gezdirmeye başladı.

"Onu ben kendim çıkarmak, işimi bitirince de tekrar sana giydirmek istiyorum. İtiraf etmeliyim ki bu çok hoşuma gidiyor."

Pelin onun ellerini sertçe bacaklarından çekip oturduğu yerden kalktı ve sinirli bir ifadeyle karşısında dikildi. Kenan onu neyin bu kadar kızdırdığını anlamamıştı. Kendisine dokundu diye böyle yapmış olamazdı. Aksine bundan oldukça büyük bir zevk aldığını biliyordu. Pelin kollarını göğsünde kavuştururken o da ellerini pantolonunun ceplerine koyup ciddi bir ifadeyle ona baktı.

"Sorun ne?"

"Sorun, beni dün gece neredeyse becerecekken bu sabah eski sevgilinle odana kapanmış olman!"

Pelin çok öfkeli görünüyordu. Hatta gözlerinden neredeyse ateş çıkıyordu. Ama Kenan bu durumdan zerre kadar etkilenmedi.

"Yani?"

Onun böylesine pervasız davranmasıyla iyice çileden çıktı. Bu adam sınırlarını zorluyordu gerçekten de.

"Hiçbir şey olmamış gibi bakıp durma! Eğer bana bu kadar yaklaşıyorsan başka kadınlara müsamaha göstermemi bekleme!"

"Dur bakalım doğru anlamış mıyım? Eğer seninle bir şeyler yaşamak istiyorsam sana sadık olmalıyım, öyle mi?"

"Öyle."

"Peki, ben seni herhangi bir şeye zorladım mı?"

Pelin şaşkınlıktan gözlerini kırpıştırmıştı.

"Na-nasıl?"

"Yani diyorum ki, seninle güzel vakit geçirmenin karşılığında seninle bir anlaşma yaptık mı? Oturup konuştuk mu? Ben hatırlamıyorum. Sen hatırlıyor musun?"

"Odamdan çıkın lütfen."

"Sen de biliyorsun ki bu oda şirketimin bir parçası olduğuna göre ben ne zaman istersem o zaman çıkarım. Ayrıca bana göstereceklerini görmeden bir yere gitmeyeceğim."

Pelin bu adama inanamıyordu! Kendisini değersiz hissettirdiği yetmiyormuş gibi daha da iğrençleşiyordu.

"Ben sizin fantezilerinizi gerçekleştireceğiniz bir oyuncak değilim! Lütfen çıkın! Çünkü artık çalışmam gerekiyor. Siz de odanıza geri dönüp yarım bıraktığınız çalışmanıza devam etseniz iyi olur."

Kenan'ın gözlerinde gördüğü neydi? Öfke mi? Sabırsızlık mı? Onu reddetmek yeterince zordu ama kendisini daha fazla küçük düşüremezdi. Son sözlerini söyledikten sonra masasına geçip işine devam etti. Kenan, onun söylemiş olduğu hiçbir şeye doğru düzgün tepki vermemişti aslında. Hatta umursamamıştı. Ama odadan çıkıp kapıyı kapatırken içinde hissettiği şeyi de adlandıramıyordu.

Pelin'in sinirleri bozulmuştu. Çalan telefonunu susturmak için cevaplama tuşuna basarken bir hayli sinirliydi.

"Evet?"

"Kötü bir zamanda aradım galiba?"

"Cem?"

"Benim. Şirketin önündeyim. Seni yemeğe götürmeye geldim."

Lanet olsun emrivakilere! Sonra aklına haince bir fikir geldi. Şimdi aşağıya inecek ve Cem'in koluna girip onunla yemeğe gidecekti. Belki Kenan ikisini görür ve çıldırırdı. İşini şansa bırakmayarak Eda'ya bir arkadaşıyla yemeğe çıkacağını söyledi. Belki bu da işe yaramayacaktı ama olsun. Denemekte fayda vardı.

Cem'in arabasıyla şık bir restorana geldiler. Yemekleri beklerken biraz sohbet ettiler. Gerçi Pelin ruhen orada değildi ama elinden geldiğince nazik olmaya çalışıyordu.

"Geçen akşam için özür dilerim. Fevrî bir tepkiydi. Ama sen de

takdir edersin ki herkes her şeyi biliyorken benim hiçbir şeyden haberdar olmayışım sinir bozucuydu."

"Özür dilenecek bir şey yok. Kendince haklıydın."

"Sen de bu durumdan hoşnut değilsin, farkındayım. Zaten ailelerimize açıkça anlatırsak bu işin olmayacağını anlayacaklardır. Hem seni hem de beni istemediğimiz bir evliliğe sürüklemeleri yeterince can sıkıcı."

Cem kadehinden bir yudum alıp arkasına yaslanırken oldukça sakindi. Bir süre Pelin'i baştan aşağıya süzerken bu kadına sahip olacağı için içten içe keyiflendi.

"Beni evliliğe sürükledikleri falan yok. Bu tamamen benim kendi isteğim."

Pelin ilk anda ne duyduğunu anlamadı."

"Anlamadım? Sen ne dedin az önce?"

"Bu evliliği fazlasıyla istediğimi söyledim."

"Bir dakika! Bu da ne demek?"

"Nesini anlamadın Pelin? Üniversiteden beri çok hoşlanıyorum senden. O zamandan beri kafama koymuştum. Bir gün seninle evlenecektim. Nihayet hayallerim gerçek oldu."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Bu çok saçma! Ben seninle evlenmek istemiyorum ki! Ben seni o gözle görmüyorum. Sen benim için arkadaştan öte değilsin."

Cem kararlı bir duruşla biraz öne eğilip Pelin'in masanın üstünde duran elini tuttu. Pelin çekmeye çalışsa da başarılı olamadı ve öfkeli gözlerle ona baktı.

"Merak etme. Zamanla seversin. Ben de beni sevmen için elimden geleni yapacağım güzelim."

Pelin elini çekmeye çalışırken sandalyesinden kalkınca Cem de kalktı ve tehlikeli bir sakinlikle gözlerinin içine baktı.

"Otur Pelin. Bu şekilde çekip gidersen senin için de ailen için hiç de iyi olmaz."

Onun bu korkutucu sözleri Pelin'i buz gibi yaparken istenç dışı yerine geri oturdu. Cem elini çekmişti ama onun o buz gibi elinin teması hâlâ elinin üstündeydi. Nefes alıp kendine gelmeye çalıştı.

"Sen az önce ne demek istedin?"

"Birçok şey söyledim. Hangisinden bahsediyorsun?"

"Ailem için iyi olmayacağını söyledin. Ne demek istedin?"

"Ah, Pelin... Hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi? Gerçi babanı anlıyorum. Senin üzülmeni istemedi herhalde."

"Cem! Açık konuş!"

"Pekâlâ. Bak güzelim; baban maddi açıdan zor bir durumda. Belini doğrultabilmesi için bizim desteğimize ihtiyacı var. Yani bu ortaklığın sebebi bu..."

"Ben... Ben bunu bilmiyordum. Ne babam ne de amcam bana bir şey söyledi."

"Onların kurtuluşu da sen oluyorsun. Benimle evlendiğin takdirde, şirketler ortaklık anlaşması imzalayacak. Yani sen, hem kendi hayatını hem de ailenin hayatını kurtarmış olacaksın. Tabii... Benim karım olarak her şeyin en iyisine ve en fazlasına sahip mutlu bir kadın olacaksın."

Pelin bu duydukları karşısında şoke olmuştu. Karşısındaki adam onu köşeye sıkıştırmaktan zevk aldığını böylesine belli ederken midesi bulanıyordu. Kendisini toparlayıp boğazını temizledi.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Ama bu evlilik olmayacak."

Cem'in kaşları çatılıp gözleri buz gibi bir öfkeyle bakarken, onu arkasında bırakıp hızlı adımlarla restorandan çıktı ve bindiği taksiye anne ve babasının evini tarif etti.

***

Hizmetçi kapıyı açıp da içeri girdiğinde annesini salonda otururken buldu. Elinde bir fincan vardı ve önündeki dergiye bakıyordu.

"Anne!"

"Pelin hoş geldin. Gün ortasında burada ne işin var?"

"Babam nerede?"

"Çalışma odasında. Birazdan şirkete geçecek."

Pelin adımlarını çalışma odasına yönlendirirken onun bu öfkeli hâlinin sebebini merak eden Tülin Hanım, kızının arkasından çalışma odasına yöneldi. Babası önündeki dosyalara gömülmüşken kapıyı

çalmadan açıp içeri girdi. Dosyalardan başını kaldıran Murat Bey asık bir suratla Pelin'e baktı.

"Bu terbiyesizliğini neye borçluyuz küçük hanım?"

"Bunu bana nasıl yaparsın?"

"Benimle bu ses tonuyla konuşamazsın! Ben senin babanım!"

"Ah! Evet! Babam! Sırf kendini düşünüp kızını başkalarına hiç utanmadan satan bir baba!"

"Pelin! Doğru konuş benimle! Bu rahatlığın amcana olan güveninden geliyorsa bir daha düşünmeni öneririm."

"Murat! Ne oluyor burada? Pelin bu laflar da ne demek oluyor? Biri hemen bana bir açıklama yapsın!"

"Ben anlatayım anne. Şirketin maddi durumu kötü olduğu için babam beni Adil Bey'lerin oğlu Cem'e yamamaya çalışıyor. Üstelik herkes razı bu işe. Bugün Cem bana her şeyi anlattı. Sizi kurtaracak tek kişinin ben olduğumu da iğrenç bir şekilde ifade etti. Eğer ben bu evliliği kabul etmezsem ortaklıktan vazgeçeceklerini de söyledi."

Tülin Hanım bir kızına bir de kocasına bakıyordu. Kocasından herhangi bir tepki gelmediğini görünce ona yaklaştı.

"Murat... Bu doğru mu? Şirket kötü durumda mı? Senin bu evliliği isteme nedenin Pelin'in de anlattığı gibi mi?"

"Hiçbiriniz bu yaptıklarımı sizin için yaptığımı anlamıyorsunuz. Şirket kötü durumda evet ve başka hiç kimse bize destek vermeye yanaşmıyor. Adil ise buna dünden razı. Pelin'i gelini olarak görmek istiyor. Üstelik Cem de Pelin'den hoşlanıyor. Bu olanların nesi yanlış?"

"Baba! Bütün bunları nasıl görmezden gelirsin? Ben alınıp satılacak bir eşya mıyım? Nasıl kabul ettin böyle bir şeyi? Daha da kötüsü, benim de kabul edeceğimi nasıl düşündün?"

"Pelin, bak bu en doğrusu. Perişan olmamızı mı istiyorsun? Hem senin de hayatın kurtulacak. Bu alıştığın düzen aynen devam edecek. Hatta daha fazlasına sahip olacaksın. Onlara bir de erkek torun verirsen seni el üstünde tutarlar. Cem tek varis! Sen de ilerideki tek varisin annesi ve o imparatorluğun kraliçesi olacaksın."

Bugün hiç iyi bir gün değildi. Duyduklarına inanamıyordu. Kötü bir rüyaydı bu. Başka bir açıklaması olamazdı. Aslında bugün hiç ya-

şanmamıştı. Hepsi birer komediydi. Ama babasının sesiyle tekrar gerçeğe döndü.

"Pelin... İyi düşün. Senin bu işi reddetmen bizim sonumuz olur."

Donuk gözlerle babasına bakarken ne suç işlemiş olabileceğini düşündü. Bu kadar kötü biri miydi ki bunları yaşıyordu? Karşısındaki bu adamın kendi öz babası olduğuna inanamıyordu. Bütün hayatını mahvedecek bir karar vermesi için onu zorluyordu. Ama hayır! Buna izin vermeyecekti.

"Düşünecek bir şey yok baba. Bu evlilik olmayacak."

Arkasını döndüğü gibi çıktı odadan. Gözyaşları yanaklarından süzülürken ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Bu hâlde işe de dönemezdi. Eve gidip rahatça ağlayabilirdi.

26. Asıl büyük yaşama becerisi, talihin gölgeli yanında lazımdır insana; gökten bahtsızlık yağarken, herhangi bir şeyi kabullenmek zor geldiğinde...*

Lâl

Lâl kahvaltıyı hazırlayıp bir şeyler atıştırdıktan sonra kızları beklemeyip evden çıktı. Bugün çok işi vardı. Derginin bu ayki sayısında düzenlemek istediği birkaç şey vardı ve süre azaldığı için bir an önce yapması gerekiyordu.

Dergiye geldiğinde resepsiyondan geçerken insanların tuhaf tuhaf kendisine baktıklarını ve fısıldadıklarını fark etti. Kaşlarını çatarak asansöre bindi. Odasının bulunduğu kata geldiğinde yine aynı bakışlarla karşılaşınca iyice huzursuz oldu. Bu insanlar niye kendisine bakıyordu? Hepsi kafayı yemişti galiba.

İçeri girdiğinde Meltem'in oturduğu yerden telaşla doğrulduğunu gördü.

"Ne oluyor ya? İnsanlar niye bana bakıp duruyorlar? Ayrıca senin bu endişeli hâlin ne?"

"Lâl..."

"Meltem şu an gerçekten bu komediyle uğraşamayacağım. Çok işim var ve bir an önce işe koyulsak iyi olur."

Meltem'in hâlâ aynı ifadeyle kendisine baktığını görünce iyice sinirlendi.

---

* Mutsuz Olmak-Bir Yüreklendirme, Wilhelm Schmid, İletişim Yayınları, Çev: Tanıl Bora.

"Manyak mısın kızım? Niye öyle bakıyorsun?"

"Gazeteyi gördün mü?"

"Henüz bakma fırsatım olmadı. Ne var ki?"

Meltem sehpadaki gazeteyi alıp Lâl'e uzattı. Lâl ne göreceğini bilmiyordu ama en ön sayfada manşet haber başlığının altında kendi fotoğrafını ve Mert'in fotoğrafını görünce kalbi hızla atmaya başladı. Haberdeki başlıkları okuduğu anda gazete ellerinin arasından kayıp yere düştü.

FLAŞ HABER! FINANCE DIARY'NIN BAŞARILI VE GÜZEL EDİTÖRÜNÜN, GEÇEN AY MERT ARIKANLI'YLA YAPTIĞI RÖPORTAJIN BİLİNMEYEN AYRINTILARI! RÖPORTAJ KARŞILIĞINDA MERT ARIKANLI'YLA KISA SÜRELİ İLİŞKİ YAŞAYAN LÂL ÇETİN'İN, BU ANLAŞMA SONUNDA YÜKLÜ BİR ÇEK ALDIĞI ÖĞRENİLDİ!

SEKSİ RÖPORTAJ! GENÇ VE GÜZEL EDİTÖR İLE ZENGİN VE YAKIŞIKLI İŞADAMININ GİZLİ İLİŞKİSİ!

500.000 TL'LİK RÖPORTAJ!

YÜZYILIN EN PAHALI VE EN SEKSİ RÖPORTAJI!

Lâl'in kulakları uğulduyordu. Meltem'in sesi o kadar boğuk ve uzak geliyordu ki... Elleriyle yüzünü kapatıp bir an durdu. Meltem onu kolundan tutup koltuğa oturttu.

"Lâl... İyi misin?"

"Nasıl... Bunu nasıl yapar?"

Sesi çok kısık çıkmıştı ama Meltem ne dediğini duymuştu. Onun farkında olmadan yaptığı itiraf Meltem'i gerçekten üzmüştü. Çünkü Lâl onun yöneticisi olmaktan çok arkadaşıydı. Onu gerçekten severdi. Lâl hiçbir zaman ona patronluk taslamamış, kendisine ismiyle hitap etmesini istemişti. Haber gerçek olsa bile, ki Lâl'in itirafıyla doğrulanmıştı, Lâl'in kötü bir şey yapmadığını hissediyordu.

Odanın kapısı aniden açılınca ikisi de başlarını kapıya çevirdiler. Turgut Bey'in yüzündeki hayal kırıklığı Lâl'i daha da kötü yaptı.

"Sen dışarı çık Meltem."

Aslında Meltem o an Lâl'i yalnız bırakmak istemiyordu. Çünkü çok çaresiz ve korunmaya muhtaç görünüyordu. Ama Turgut Bey'in gergin ifadesi, çıkması gerektiğini gösteriyordu. Meltem çıktıktan sonra Turgut Bey, Lâl'in karşısındaki koltuğa oturdu. Lâl utançtan onun yüzüne bakamıyordu. Kendini nasıl savunacağını bilmiyordu. Bütün bu haberlerin asparagas olduğunu da söyleyemiyordu.

"Lâl... Yüzüme bak."

Lâl'in kıpkırmızı gözleri Turgut Bey'in gözleriyle buluştuğunda, Turgut Bey haberlerin doğru olma ihtimalini çok yüksek buldu.

"Bana anlatmanı istiyorum."

"Ben..."

"Önce su iç. Sakinleş ve bana neler olduğunu en başından anlat."

Lâl onun dediğini yaptığında biraz daha iyiydi. Nereden başlayacağını bilmiyordu. Ama konuşmak zorundaydı. Sesi birkaç dakika içinde ağlamaktan çatallaşmıştı. Anlatırken arada durup nefes alıyordu.

"Onu röportaja ikna edemedim. Bununla ilgili üstümde büyük bir baskı vardı. Birkaç kez kendisiyle görüşmeye ve onu ikna etmeye çalıştım. Ama işe yaramadı. Sonra... Bir gün... Bana bu röportaj karşılığında bir şey istediğini söyledi. Ben... Dergiden bir şey isteyecek sandım. Ama... Aslında size bu işin olmayacağını söylemek istedim. Sonra Simge... Öyle şeyler söyledi ki... Benim beceriksiz olduğumdan, bu işi yüzüme gözüme bulaştırdığımdan... Çok hırslandım. O hırsla da onu arayıp teklifini kabul ettiğimi söyledim. Ama yemin ederim para karşılığında yapmadım! Para hiç konuşulmamıştı. Sadece bir hafta onunla yemek yiyecektim. Ama... Öyle olmadı. Röportajı yaptıktan sonra da anlaşmayı bozamadım zaten."

Onu sakince dinleyen ve sözünü kesmeyen Turgut Bey derin bir nefes alıp ona baktı.

"Madem anlaşmayı bozmuş, olay yemeğin dışına çıkmış... Hiç öyle bakma bana! Bakışlarından anlaşılıyor her şey. Sadece yemek yemediğiniz belli. Niye en başta gelip bana anlatmadın? Ben bu kadar despot biri miyim?"

"Yapamadım... O an mantıklı düşünemiyordum."

"Eğer bana anlatsaydın bu röportajı rafa kaldırırdık. Ülkede dünya kadar başarılı işadamı ve işkadını var. Herhangi biriyle de derginin bombasını patlatabilirdik."

"Ben... Bilemedim işte."

"Bir süre işe gelme. İzin yap. Mümkünse yurt dışına çık."

"Beni kovuyor musunuz?"

"Kovsaydım bunu direkt söylerdim zaten. Sadece bu iş durulana kadar ortalarda görünme. Dergiyi bu iğrenç haberden nasıl kurtaracağım, hiç bilmiyorum!"

Lâl üzgün ve suçlu gözlerle patronuna baktı.

"Özür dilerim. Ben..."

"Burada durma daha fazla."

Başka bir şey söylemeden çıktı odadan. Lâl hayatı boyunca hiç bu kadar kötü hissetmemişti. Yer yarılsa da içine girseydi. Onu en çok yıkan da haberin doğruluğuydu. Kendini savunacak bir yanı yoktu. Bunu yalanlayamazdı da. Başını ellerinin arasına alıp gözlerini sımsıkı yumdu. Bu olanların kendi başına geldiğine inanamıyordu. *Mert!* Onu öldürebilirdi! Nasıl yapmıştı bunu? Nasıl bu kadar vicdansız olabilmişti? Lâl'i rezil ettiği yetmiyormuş gibi kendini de rezil etmişti. Bu adam çıldırmış mıydı? *Neden?*

Öfkeyle kalktı oturduğu yerden. Çantasını alıp odasından çıkarken insanların hâlâ fısıldaştıklarını ve kendisine baktıklarını görmek bir kat daha acıttı kalbini. Hepsi anlamıştı haberin doğru olduğunu.

Arabasına binip gaza bastığında neredeyse tüm trafik kurallarını ihlâl ederek Sky Tower'ın önüne geldi. Hızla arabadan inip döner kapıdan içeri girerken, nereye gideceğinden emin adımlarla asansörün düğmesine bastı. Etraftaki insanların kendisine baktıklarının farkındaydı. Herkes görmüştü haberi. *Lanet olsun!*

Asansör ineceği kata geldiğinde hızlı adımlarla Mert'in odasına doğru yürüdü. Mert'in asistanı Hande, Lâl'i gördüğü anda yerinden fırlayıp onu durdurmaya çalıştı ama Lâl'in gözünü öfke bürümüştü. Sert bir şekilde kapıyı açarken, koltuğunda oturan adamla göz göze geldi.

"Mert Bey engel olamadım."

Mert sakin bir baş hareketiyle ona çıkmasını söyledi. Kapı ardın-

dan kapanırken Lâl, Mert'in önündeki gazeteye çevirdi bakışlarını. Öfkesi bir kat daha arttı. Kendini isteyerek ve defalarca verdiği adamdan şu an ölesiye nefret ediyordu. Bütün vücudu öfkeden alev alev yanarken dişleri sıkılmıştı. Onun gözlerinde gördüğü bakışı anlamlandıramıyordu. Soğuk, mesafeli, rahat!

"Sen ne adi bir adamsın! Aramızdaki anlaşmayı nasıl gazetelere haber olarak verirsin? Nasıl midesiz bir adamsın sen, ya?"

Mert'in hâlâ aynı şekilde durması ve tek kelime etmemesi sinirlerini tepesine çıkarmıştı. Masasının önüne gidip elleriyle masaya vurdu ve nefretle masmavi gözlere baktı.

"Konuş! Delirtme beni! Neden yaptın? Ne çıkarın vardı bu işten?"

"Sakin ol."

"Sakin mi olayım? Sen ne diyorsun, ya? Benim hayatım kaydı! Tüm ülkeye rezil oldum! Karşıma geçmiş bana nasıl sakin olmamı söyleyebiliyorsun?"

Lâl öfkeden konuşmakta zorluk çekiyordu. Gözleri kıpkırmızıydı. Konuşurken yanaklarından süzülen yaşların farkında bile değildi. Hissettiği tek şey öfkeydi!

"Ben de bu sabah gazetelerden öğrendim."

"Lanet olsun bana yalan söyleme! İkimizden başka kimse bilmiyordu! Ben manyak mıyım da gidip böyle bir şey yapayım?"

O kadar hızlı ve bağırarak konuşuyordu ki nefesi tükenmiş gibiydi adeta. Göğsü hızla inip kalkarken Mert oturduğu yerden kalktı ve Lâl'in önünde durup kollarından tutarak kendisine çevirdi. Daha doğrusu niyeti buydu ama Lâl onun dokunuşlarından kurtulup geriye doğru bir adım attı.

"Bir daha bana sakın dokunma! Hayatıma girdiğin günden beri hiçbir şey iyi gitmedi. Bana zarardan başka bir şey vermedin. Canın ne çektiyse alıp keyfine baktın! Ben zaten senin için etrafındaki diğer kadınlardan biriydim, öyle değil mi? O iğrenç zevki başkalarıyla yaşamak varken neden beni kurban ettin?"

Mert'in hiçbir şey söylemeden öylece durması Lâl'i her saniye daha fazla çileden çıkarıyordu.

"Ne istedin benden? Söyle!"

Çok yorulmuştu. Artık ağlamaktan sesi çıkmayacak hâle gelmişti. Boğazındaki düğüm ona rahat vermiyordu. Vücudu direncini

kaybedince arkasındaki sehpaya oturdu. Saçları yüzünü kapatırken vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu.

"Neden? Neden yaptın? Ne istedin benden? Ben... Bunu ben istememiştim ki... O iğrenç anlaşmayı ben istememiştim... Neden acı çeken benim? Neden herkese rezil olan benim?"

Sesi o kadar kısıktı ki... Ama Mert her kelimesini duymuştu. Hâlâ bir şey söylemiyor, ayakta öylece duruyordu. Lâl kendini bir parça toparlayıp oturduğu yerden ayağa kalktı. Gözyaşlarını silip onun yanından geçerken yüzüne bile bakmadı. Kapıyı açıp çıkarken en ufak bir tereddüt yaşamadı. Asansörle uğraşmayıp yangın merdivenlerine yöneldi. Hiç değilse kimse görmezdi onu orada. Hiç değilse yalnız kalıp daha fazla ağlayabilirdi o lanet binadan çıkana kadar.

Dışarı çıktığında yüzüne vuran rüzgâra şükretti. Çok zor nefes alıyordu. Arabasına bindiğinde elleri direksiyonda durdu bir süre. Başını dayayıp ne kadar olduğunu bilmediği bir süre boyunca yorgunluğunu atmaya çalıştı. Nihayet kendine gelip arabasını çalıştırdığında, bir daha Mert Arıkanlı'yla karşı karşıya gelmeyeceğine dair kendine yemin etti.

Eve geldiğinde sert bir şekilde kapattı kapıyı. Şimdi ne yapacağını bilmiyordu. Bütün vücudu titriyordu sinirden. Bundan sonra insanların yüzüne nasıl bakacaktı? Tam bir fahişe izlenimi bırakmıştı herkeste. Tamam, bu anlaşmayı kendisi de kabul etmişti ama ortada para yoktu ki! Zaten işin en başında konuşulsaydı bile kesin bir dille reddederdi. Patronu her ne kadar bir süre işten uzak kalmasını istemiş olsa da, o süreç bittiğinde kendisini tekrar kabul edeceğini, ona tekrar güveneceğini sanmıyordu. Zaten Lâl de bir daha derginin kapısından gireceğini sanmıyordu. Yargısız infaz edilmişti. Savunacağı hiçbir şey yoktu. Mert Arıkanlı gibi güçlü bir adam varken onu asla dinlemez, ona asla inanmazlardı. Elbette suçluydu. Kabul ediyordu. Ama yaptığı şey iğrenç değildi. Çünkü o Mert'ten fazlasıyla etkilenmiş, hatta kalbi onun için atmaya başlamıştı. Duygularını ona hiçbir zaman belli etmemişti. Çünkü Mert hep buz dağı gibi soğuktu, mesafeliydi. Lâl'den istediği tek şey seksti. Ne aşkını, ne sevgisini, ne de güvenini istiyordu. Lâl de her gururlu kadın gibi hislerini kendi içinde yaşamıştı.

Mert ona o adi çeki uzatırken de aynı acıyı, çaresizliği, öfkeyi ve

utancı hissetmişti. Ama şimdi iki durumu da karşılaştırınca hangisi daha kötüydü, bilemiyordu. Akşam olacak, kızlar eve gelecek ve onun bu hâlinin sebebini öğrenip ona acıyacaklardı. Belki de çoktan öğrenmişlerdi. Ama bu saate kadar aramadıklarına göre ikisinin de henüz haberi yoktu. Koltuğa uzanıp dizlerini karnına çekti. Ağlamaktan yorulmuştu. Gözlerini kapattı ve huzursuz bir uykuya daldı.

*27. Hayatta en büyük mutluluk sevildiğinizi bilmektir.**

Pelin

Anahtarı kilide soktuğunda tek seferde açıldığını görünce merakını gizleyemedi. Kızlardan biri eve mi gelmişti acaba? Çantasını bırakıp salona girdiğinde Lâl'in koltukta uyuduğunu gördü. Bu saatte evde ne işi vardı? Üstelik kıyafetleriyle yatmıştı ve yüzü solgun görünüyordu. Koltuğun önüne diz çöküp Lâl'in saçlarını okşarken alçak sesle fısıldadı.

"Lâl... Canım?"

Lâl sesi duyuyordu ama gözlerini açması çok zordu. Kirpikleri yavaşça birbirinden ayrılınca Pelin'i gördü.

"Hasta mısın sen? Niye geldin eve?"

Lâl tam cevap vermek için ağzını açmıştı ki birden ağlamaya başladı. Ne olduğunu anlamayan Pelin, onun başını göğsüne çekip saçlarını okşarken onu sakinleştirmeye çalıştı. O kendine gelene kadar küçük bir çocuğu avutur gibi sarıldı ona. Lâl, hıçkırıkları dinince yattığı yerden doğruldu ve oturur pozisyona geçti. Pelin de yanına oturup merakla onu beklemeye başladı. Lâl derin bir nefes alıp Pelin'e baktı. Dikkat edince onun da ağlamış olduğunu fark etti.

"Sana ne oldu?"

"Anlatırım. Ama önce sen..."

"Pelin... Ben... Mahvoldum."

---

* Victor Hugo.

"Anlamadım?"

"Mert'le aramızdaki anlaşmayı biri öğrenmiş. Hatta çeki bile! Bugün şirkete gittiğimde herkes bana bakıyordu. En başta anlamadım. Melfem gazeteleri gösterince..."

"Ne yazıyor gazetede?"

"O kadar... O kadar iğrenç şeyler yazmışlar ki Pelin... Sanki ben hep böyle bir şey yapıyormuşum gibi... Sanki... Sanki bir fahişeymişim gibi..."

Sözleri hıçkırıklarla kesilirken Pelin ne diyeceğini bilemiyordu.

"İnsanların bana nasıl baktıklarına inanamazsın. O kadar utandım ki... Mert'in ofisine gittim. Ona hesap sormak için..."

"O mu yapmış?"

"Başka kim olabilir ki? Ben yapmadığıma göre? O kadar şey söyledim, kılını bile kıpırdatmadı. Çok soğuk ve mesafeliydi. Sanki orada olmamdan hoşlanmamış gibiydi."

"Peki, sen ona hesap sorduğunda bir şey demedi mi?"

"Dedi. O da gazetelerden öğrenmiş, bu işle bir ilgisi yokmuş!"

"Belki de doğru söylüyordur?"

"Bilmiyorum Pelin! Çıldıracağım! Evden çıkamam artık."

"Saçmalama Lâl! Senin suçun değil ki! Yapan kişi utanmalı!"

"Görürsem söylerim Pelin!"

"Bu hafta işe gitme istersen?"

"Gitmeyeceğim. Patronum kibarca kovdu zaten."

"Kovdu mu gerçekten?"

"Tam olarak değil. Birkaç gün yurt dışına gidip tatil yapmamı söyledi. Bu arada konu da unutulurmuş belki. Aslına bakarsan istifa etmemi istediği çok belliydi."

Pelin derin bir nefes alınca dikkatini ona verdi.

"Senin neyin var? Ağlamışsın galiba."

"Para karşılığı birine satıldığımı öğrendim."

"Ne?!"

"Şu sürpriz evlilik olayını biliyorsun. Meğer şirketin durumu kötü diye ortaklık olayına girmişler. Tabii karşılığında benim Cem'le evlenmem gerekiyor."

"İnanmıyorum! Sen ne dedin?"

"Böyle bir şeyin asla olmayacağını söyledim."

"Pelin... Çok üzgünüm. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

O sırada kapı sesini duydular. Miray salona geldiğinde ikisinin o hâlini görünce bir hayli merak etti. Bir süre sonra olanları dinlediğinde küçük dilini yutacaktı neredeyse. Bu aralar üçünün de üstünde kara bulutlar dolaşıyordu.

Akşam zor da olsa bir şeyler yediler. Miray üçü için de çay demledi. Tam bardaklara dolduracağı sırada kapı sabırsızca çalınmaya başladı. Miray çaydanlığı bırakıp kapıyı açtı. Gözleri fal taşı gibi açılırken kenara itildiğini fark etmedi bile.

"Nerede benim kızım?"

Salona girdiklerinde Lâl şaşkınlıkla karşısındakilere bakıyordu. Annesiyle babasının burada ne işleri vardı? Haberi okumuşlardı anlaşılan. Yoksa böyle habersiz gelmezlerdi.

"Anne! Baba!"

"O şerefsizi nerede bulacağımı söyle bana!"

"Kemal sakin ol artık. Kaç saattir böylesin!"

"Sen de bana sakin ol deme! Hiç kimse benim kızıma iftira atamaz!"

Kızlar şaşkınlıkla karşılarındaki çifte bakarken ne diyeceklerini bilemiyorlardı. Özellikle de Lâl kendini çok kötü hissediyordu.

"Baba..."

"Gel bakalım buraya. Benim kızım sahipsiz değil. Alnını karışlarım onların!"

Lâl güvendiği baba kucağına bir çocuk gibi sığınırken ağlamaya başladı. Onun hiçbir şey sormadan kendisine inandığını bilmek her şeye değerdi.

Bir süre sonra hepsi salonda oturmuş, Miray'ın demlediği çayı içiyorlardı. O ana kadar karısının baskısıyla susan Kemal Bey daha fazla dayanamayıp patladı.

"Kim bu Mert Arıkanlı denen züppe? Söyle kızım! Söyle ki gidip yakasından tuttuğum gibi duvara yapıştırayım!"

"Kemal!"

"Ne var Kemal Kemal! Sen de hiç merak etmiyorsun Meral! Be-

nim kızım ağlamaktan ne hâle gelmiş! Susup oturacak mıyım?"

"Elbette susmayacaksın. Ama biraz sakin ol. Önce Lâl anlatsın neler olduğunu. Sonra sen yine gider, yakasından tuttuğun gibi duvara yapıştırırsın o züppeyi."

Meral Hanım'ın kinayeli lafları Pelin ve Miray'ın kıkırdamasına neden olurken kendilerini tutmakta zorlandılar.

Lâl onlara olan biteni anlatırken yine aynı ruh hâline bürünmüştü. Zaman zaman kelimelerin arasında hıçkırırken, özel olan kısımlarda yüzünü kucağına eğmiş ellerine bakıyordu. Özellikle de babasıyla göz göze gelmekten utanıyordu. Babası da o anlarda kendine hâkim olamayıp kükremeye başlıyordu.

"Vay şerefsiz! Benim kızımı zor durumda bırak,; benim kızım sana değer versin, sen de git onu bütün Türkiye'ye manşet yap! Ben bunu o adamın yanına bırakmam!"

"Kemal bak gerçekten kızıyorum artık! Otur yerine!"

Kemal Bey her ne kadar öfkeli olsa da karısından çekiniyordu. O böyle kesin bir ifadeyle konuşunca onu daha fazla kızdırmayı göze alamayarak yerine geri oturdu.

"Ya, Meral, biz buraya niye geldik?"

"Tabii ki kızımıza destek olmaya."

"Destek olurken hiçbir şey yapmayacak mıyız yani? Benim kızım utanç içinde evinde saklanırken o şerefsiz kasıla kasıla etrafta boy mu gösterecek?"

"Kemal, sus artık!"

Bu sözler, kızlar arasında gülüşmelere neden oldu. Lâl bile gülümsemişti. Pelin onların bu hâline bakınca iç geçirmeden edemedi. Böyle kritik ve zor bir durumda anne ve babası Lâl'e kol kanat germişlerdi ama kendi ailesi, sırf kendi çıkarları için onu para karşılığı bir anlaşmayla gözden çıkarmıştı. Hayat gerçekten acıydı.

*28. Kıskançlık, yüreği yaralı aşığın cehennemi...**

Miray

Miray bir tazı gibi havayı koklayarak mutfağa kadar geldi. Meral Teyze'si harika bir masa hazırlamıştı. Fırındaki böreği görünce resmen ağzı sulandı.

"Günaydın Meral Teyze..."

"Günaydın Miraycım... Kızlar kalkmadılar mı?"

"Pelin lavabodaydı. Lâl sanırım hâlâ uyuyor."

"Sen şu böreği fırından çıkar, ben de Lâl'i uyandırayım."

"Tamam. Kemal Amca nerede?"

"Gazete almaya gitti. Gelir birazdan."

Miray tepsiyi çıkarırken midesindeki sesler çok fena durumda olduğunu hatırlattı. İlk kez böyle deli gibi acıkıyordu. Böreği keserken kenarından bir parça alıp ağzına attı. Nefis olmuştu. Bu kadın börek yapmasını gerçekten biliyordu. Herkesin tabağına birer dilim servis ederken Lâl'in babası mutfaktan içeri girdi.

"Günaydın kızım. Nerede diğerleri?"

"Günaydın Kemal Amca... Gelirler birazdan."

Kemal Bey elindeki gazeteleri bırakıp masanın başına oturdu. Miray çayları koyarken diğerleri de beraber mutfağa girdiler. Böreğinden bir parça ısırıp çiğnedikten sonra diğerlerine döndü.

"Lâl sen bugün işe gitmiyorsun. Bana şu adamın adresini ver de bir gidip konuşayım."

---

* John Milton.

"Ne konuşacaksın Kemal?"

"Olayı bir de ondan dinleyeceğim Meral Hanım."

"Bensiz bir yere gidemezsin. Ayrıca zaten ben de gitmene izin vermiyorum."

Karısına itiraz etmek isterken ağzındaki börek nedeniyle sadece homurdanmak zorunda kalan Kemal Bey'in o hâli herkesi güldürdü. Miray'ın sözleri ise daha komikti.

"Ay, Kemal Amca, bir an karşımda Pelin var sandım."

"Niye ki?"

"O da böyle sinirlenince ağzı doluyken konuşmaya çalıştığında aynen böyle oluyor da."

Pelin bacağına bir tekme savurunca Miray'ın yüzü buruştu.

"Ne yapıyorsun, ya?"

"Edebinle otur, fena yaparım!"

"Sadece şakaydı."

"Kızlar! Sizin işiniz var mı bugün?"

"Benim bugün dersim yok, evdeyim yani."

"Sen Pelin?"

"Ben mecburen işe gitmek zorundayım."

"Güzel. O hâlde Miray ve Lâl bugün bana yardım edecekler."

"Hangi konuda?"

"Tabii ki temizlik konusunda Miraycım."

Bu sözle yutmaya çalıştığı lokma boğazında kalan Miray, öksürmeye çalışırken yüzü kıpkırmızı olmuştu. Lâl'in annesinin temizlik seansı tam yirmi dört saat sürebiliyordu!

"Miraycım sana bakarken bir an kendimi gördüm. Hatta Kemal Amca'yı da... Değil mi Kemal Amca?"

Pelin sinsice sırıtırken Miray onu öldürecek gibi bakıyordu.

"Meral Teyzecim ellerine sağlık... Her şey nefis olmuştu. Hele ki börek! Valla siz hep burada kalın bence."

"Afiyet olsun kızım. İsteyin her zaman yaparım."

"Eh, kahvaltım da bittiğine göre ben artık işe gideyim. Size kolay gelsin."

Miray'a doğru eğilip kimsenin duyamayacağı şekilde fısıldadı.

"Beter ol."

Miray sinirden ağzı bir karış açık hâlde Pelin'e bakarken kendini kurbanlık kuzu gibi hissediyordu.

"Hadi herkes bitirdiyse toplayalım şurayı. Ne kadar erken başlarsak o kadar çok iş yaparız."

Miray ağlamaklı gözlerle Lâl'e bakmca Lâl de çaresizce başını yana eğmekle yetinmişti.

Aradan geçen saatler sonunda Miray artık pes etmiş şekilde koltuğa yığılmıştı. Başında bandana, bir elinde temizlik bezi, diğer elinde de deterjanla koltuğa çökmüştü.

"Hayırdır?"

"Ya, Meral Teyze çok yoruldum. Kaç saattir temizlik yapıyoruz, bitsin artık bu işkence!"

"Siz ne biçim gençsiniz, ben hiç anlamadım."

"İşte biz sizin kadar tecrübeli ve dayanıklı değiliz."

Lâl de yorgunluktan Miray'ın yanına çökünce Meral Hanım iki eli belinde bir süre kızları izledi. Galiba bugünlük bu kadar yeterdi.

"Eh, pekâlâ madem... Bari şu ortada bıraktığınız şeyleri toplayıp etrafı da düzenleyin. Ben de size bir yorgunluk kahvesi yapayım."

Miray minnet dolu gözlerle ona bakarken neredeyse ağlayacaktı.

***

"Kapının önündeyim diyorum."

"Gelirken bana mı sordun?"

"Miray! Beni çıldırtmaya çalışıyorsan inan ki başarıyorsun."

"Umrumda değilsin."

"Eğer gelmezsen ben yukarı geleceğim."

Normalde Miray'ın umurunda olmazdı. Ama Lâl'in anne ve babası da onlarla yaşıyorken en doğrusu aşağıya inmekti. Kemal Bey, Mert'ten sonra Akın'ı görüp ona da takarsa o da Lâl gibi eve hapsolabilirdi. Evdekilere marketten birkaç şey alıp geleceğini söyleyip dışarı çıktı. Karanlıkta bile çok yakışıklı duruyordu bu adam! *Lanet olsun! Sevişmek istiyorum!* İçinden kendisine kızarak Akın'a doğru yürürken ifadesiz görünmeye çalışıyordu.

"Ne istiyorsun?"

"Konuşmak istiyorum."

"Ne hakkında?"

"Tabii ki ikimiz hakkında."

"Konuşacak bir şey yok. Vaktimi alıyorsun."

Tam arkasını dönecekti ki Akın onu kolundan tutup dudaklarına yapıştırdı. Miray bu sıcaklıkla erimeye başlarken sokağın ortasında olduklarını hatırlayıp kendini zorlukla çekti.

"Ne yapıyorsun, ya?"

"Sevgilimi öpüyorum."

"Ben senin sevgilin değilim!"

"Öylesin."

"Ya! Ya, sen ne kadar tahammül edilmez birisin! İstemiyorum seni! Daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

"Ben de onu diyorum; boşuna söylüyorsun."

"Akın git artık."

"Gideceğim. Ama sen de benimle geleceksin."

"Gelmeyeceğim!"

"Geleceksin!"

Onlar birbirlerine meydan okurlarken tam da Miray'ın korktuğu şey olmuş, Kemal Bey onları görmüştü.

"Miray!"

Yerinde korkuyla sıçrayan Miray, *hay dilimi eşek arısı soksun,* diye içinden söylenirken sakin olmaya çalıştı.

"Kemal Amca?"

"Senin bu saatte dışarıda ne işin var?"

"Şey... Markete gidiyordum."

"Bu adam kim?"

Yanındaki adamın kim olduğunu sorarken kötü bakışlarla Akın'a bakmaya başlamıştı. Bu zibidi her kimse ondan hiç hoşlanmamıştı.

"O mu? O şey... Pelin'in erkek arkadaşı!"

"Ne?!"

Hem Akın hem de Kemal Bey aynı anda tepki verince Miray da içinden bir kez daha lanet etti. Ne olurdu arkadaşım deseydi? Böylesi daha kolay değil miydi?

"Pelin'in erkek arkadaşı olduğunu bilmiyordum."

"Eee... Söylemeye fırsat olmamıştır."

"Peki, madem bu adam Pelin'in erkek arkadaşı, niye Pelin değil de sen buradasın?"

Al bakalım Miray Hanım! Çevir bakalım kazı!

"Çünkü... Çünkü..."

"Eee?"

"Çünkü Pelin ve Akın tartışmışlar. Pelin de onu görmek istemiyorum deyince, ben de gelip bizzat kendim söylemek istedim."

Oh be! Oldu galiba? Akın hayret dolu bir ifadeyle Miray'a bakıyordu. İki dakikada yalan bir senaryo üretmişti. Bu kadından korksa iyi olacaktı. Kemal Bey ters ters Akın'a bakarken Miray'ı da kolundan dürtükledi.

"Hadi eve geç sen."

"Siz gelmiyor musunuz?"

"Geleceğim. Ama önce Akın Bey'le biraz erkek erkeğe konuşalım."

Miray çaresiz gözlerle Akın'a bakarken Akın da ona öfkeyle bakıyordu.

"Siz niye küstünüz Pelin'le?"

"Aslında tam da küstük diyemeyiz."

Miray'a büyük bir öfke duyuyordu o anda. Şu içine düştüğü durum gerçekten can sıkıcıydı.

"E, o zaman?"

"Efendim, aslında ben evlenmek istiyorum ama o istemiyor."

E, kısmen doğruydu aslında. Her ne kadar Miray'ın henüz bundan haberi yoksa da yakın zamanda olacaktı.

"Ne demek istemiyor? Kızı üzdün mü yoksa?"

"Yok efendim. Hiç öyle şey yapar mıyım? Bilirsiniz, kadınlar hassas olurlar. Aslında kendisini görmeyi çok istiyorum."

Eh, madem Miray Hanım böyle bir oyuna girişmişti, o zaman Akın da oyunu kurallarına göre oynayacaktı. Kemal Bey bir süre Akın'ı tartar şekilde baktıktan sonra elini koluna atarak hafifçe çekiştirdi.

"Madem Pelin'i görmek istiyorsun, gel bakalım."

Akın içinden sevinç çığlıkları atarken, Miray'a da güzel bir ders verecekti.

Miray endişeli bir hâlde eve dönünce, tekrar aşağıya inmemek için zor tuttu kendini. *Kim bilir neler konuşuyorlardı?*

"Eee? Nerede?"

"Ne nerede Meral Teyze?"

"Marketten aldıkların?"

"Hangi marketten aldıklarım?"

"Kızım sen az önce marketten bir şeyler alacağım deyip çıkmadın mı?"

"Ha... Dedim, değil mi?"

"Bu kızların hepsi ayrı tuhaf..."

"Ya, öyle sevdiğim gibi bir şey bulamayınca geri döndüm ben de."

Meral Teyze'sinin yanından geçip, koltukta oturan Lâl ve Pelin'in yanına gitti.

"Ne diyor?"

"Aman ne diyecek? Her zamanki palavralar."

"Kızım adam pişman olmuş, deli gibi pervane oluyor etrafında. Sen de fazla nazlanma. Fazla naz âşık usandırır derler."

"Sen Kenan üstünde böyle çalışıyorsun galiba?"

"Boş ver o kendini beğenmişi."

"Yine ne oldu?"

"Kızlar! Bu masayı tek başıma mı hazırlayacağım?"

"Geliyoruz anne!"

Onlar hep beraber kalkıp mutfağa geçeceklerdi ki kapının açılıp kapanma sesiyle birlikte kapıya döndü hepsi. Kemal Bey ayakkabılarını çıkarıp terliklerini giyerken bir yandan da konuşuyordu.

"Gel bakalım."

Kızlar merakla kapıya bakarlarken Meral Hanım da merak edip yanlarına gelmişti. Akın, Kemal Bey'in arkasından içeri girdiğinde kızların üçü birden şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Miray içinden lanet ederken, Akın'ın kendisine pis pis sırıttığını görünce sinirden olduğu yerde kudurmaya başladı.

"Pelin? Hoş geldin demeyecek misin erkek arkadaşına?"

Pelin aptal aptal bir Akın'a, bir Kemal Bey'e bir de Miray'a bakıyordu.

"Nasıl?"

"Erkek arkadaşın diyorum. Aranızda her ne olduysa barışın da kapansın bu konu. Akın geç sen de masaya. Meral bir tabak daha koy."

Onlar mutfağa geçerken Pelin de Miray'ın kolunu çimdikledi.

"Ah!"

"Ne oluyor yine?"

"Yok bir şey Kemal Amca. Pelin yanlışlıkla ayağıma bastı da."

"Hadi artık, çok acıktım."

Herkes masaya geçerken Pelin Miray'ı çekiştirip öfkeyle soluyarak konuştu.

"Ne oluyor, ya?"

"Ya, aşağıda Kemal Amca'ya yakalandık. Ben de senin erkek arkadaşın olduğunu, tartıştığınızı, Akm'ın da buraya seninle konuşmak için geldiğini söyledim."

"İyi halt ettin!"

"İdare et lütfen. Senin yüzünden bütün gün temizlik yaptım."

"Kendi beceriksizliğin yüzünden oldu o."

"Siz orada ne fısıldaşıyorsunuz yahu? Misafirimize ayıp oluyor."

Kızlar tartışmayı kesip masaya geçerlerken Miray tamamen kadınsı bir içgüdüyle Akın'ın yanındaki sandalyeye oturacakken Kemal Bey tarafından durduruldu.

"Miray sen Lâl'in yanına geç. Pelin sen de Akın'ın yanına otur."

Miray şekeri elinden alınmış çocuk gibi dudaklarını büzerek Lâl'in yanına oturdu. Akın ona çok uzak kalmıştı. Ve yanında Pelin vardı! Tabii ki onu kıskanmıyordu! Ama içindeki bu şey her neyse, kıskanması için onu zorluyordu.

"Hayatım tuzu uzatır mısın?"

Pelin hiç üstüne alınmadan yemeğine devam edince Kemal Bey'in sesi masada gürledi.

"Pelin tuzu versene kızım!"

Pelin başını tabağından kaldırıp baktığında ne olduğunu anlamadı.

"Kızım Akın tuzu istedi ya senden!"

"Benden mi istedi?"

"Benden mi isteyecekti?"

"Tabii, doğru. İşte tuz."

"Teşekkür ederim sevgilim."

Akın tuzu alırken çapkınca gülümsedi Pelin'e. Ama Miray onu resmen öldürecek gibi bakıyordu. Hem Pelin'e hayatım demiş hem de teşekkür ederken sonuna *'sevgilim'* kelimesini eklemişti. Lanet olsun! Bu iş hiç hoşuna gitmiyordu.

Yemekler yendikten sonra salona geçtiler. Lâl çay bardaklarını tepsiye dizerken Miray'ın öfkesini görebiliyordu.

"Avını parçalayacak şahin gibi bakıp durma. Sen kaşındın."

"Ne yapsaydım? Baban öğrenseydi hayatı bana zindan ederdi; baksana kendi hâline!"

"Şimdi hayat zindan değil mi yani?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Şu hâlde Pelin'i bile kıskanıyorsun."

"Yok artık daha neler!"

"Akın'ın bir kolu Pelin'in omzundayken, üstelik onu kendisine çekip yaslanmasını sağlamışken hiç kıskanmıyorsun yani?"

Miray, Lâl'in dedikleriyle kafasını salona çevirip onlara baktığında gerçekten de böyle bir manzara görmüştü. Nerdeyse alevler çıkacaktı ağzından. Akın'ın eli Pelin'in omzunu hafifçe okşarken kendisine bakıp gülümsediğini gördü. Elindeki pasta bıçağını farkında olmadan iyice sıkmış ve havaya kaldırmıştı.

"Miray?"

Lâl'in annesinin kendisine seslendiğini fark etmemişti.

"Kızım birini mi öldüreceksin?"

"Ne?"

"Bu bıçak böyle tutulur mu diyorum? Hiç yoktan kaza çıkaracaksın."

"Farkında değilim Meral Teyze, affedersin."

"Bugün hanginizin aklı başında ki?"

Salona geçtiklerinde Miray çaktırmadan telefonundan mesaj yazıp Akın'a gönderdi. Kemal Bey'i dinleyip onunla sohbet eden Akın, telefonunun titremesiyle özür dileyip telefonuna baktı. Mesajı okurken gözleri kısılmış, dudakları kıvrılmıştı.

"O elini çekmezsen, pastayı doğradığın bıçakla bileğinden ayırırım haberin olsun!"

Akın neredeyse kahkaha atacaktı ama kendini zor zaptetti. Ona

inat olsun diye Pelin'i iyice kendisine çekerken Miray'ın tepkisindeki artan öfkesi onu daha da keyiflendirdi. Bütün bunların ortasında Pelin kendini kıskaca alınmış gibi hissediyordu. Üstelik Miray'ın öldürücü bakışları sadece Akın'ı değil kendisini de vuruyordu. Onu hiç bu kadar delirmiş görmemişti. Ama kendisinin suçu değildi ki! Hepsi Miray'ın başının altından çıkmıştı. Kemal Bey'in sözleriyle dikkatini ona vermek zorunda kaldı.

"Eee Pelin düğün ne zaman?"

Miray ve Pelin şoke olmuş gözlerle birbirlerine bakarlarken Akın çaktırmadan gülüyordu. Pelin'in şoke olmuş hâline bakıp ona yardımcı olmaya çalıştı.

"Efendim eğer Pelin teklifimi kabul ederse en yakın zamanda."

Miray'ın elindeki çay bardağı devrilirken bütün çay çıplak bacağına dökülmüştü. Korkuyla oturduğu yerden sıçrarken herkes bir telaşla ona yöneldi. Akın yanına gidip ona iyi olup olmadığını sorarken Miray'ı ilk kez bu kadar öfkeli gördü.

"Lâl hemen buzluktan buz getir."

"Tamam anne."

Miray buzun serinliğini bacağında hissettiğinde biraz rahatladı. Çay çok sıcaktı ve gerçekten canı yanmıştı. O hâliyle sesinin ters çıkmasına engel olamadı.

"Ben odama geçiyorum. Size iyi akşamlar."

Pelin suçlu gözlerle onun gidişini izlerken, Akın da az önceki keyfini kaybetmişti. Kendisi yüzünden bir kez daha canı yanmıştı Miray'ın. Ama isteyerek yapmamıştı ki! Oyunu o başlatmıştı. Miray arkasını dönüp giderken gözünden bir damla yaş süzüldü. Canı niye yanıyordu, bilmiyordu. Bacağındaki sızı yüzündendi herhalde. Kızlar peşinden gidip yatmasına yardımcı oldular. Meral Hanım buz torbasını bir kurdeleyle bacağından sarıp bir süre öyle kalmasını sağladı. Miray onlara arkasını dönüp iyi geceler derken Pelin'in yüzüne bakmadı.

Biraz daha oturduktan sonra kalkmak için izin isteyen Akın, Lâl'in anne ve babasıyla el sıkışıp onlara yemek için teşekkür etti. Kemal Bey kendilerine baktığı için mecburen Pelin'i yanağından öpmek zorunda kaldı. İyi ki Miray görmemişti bu manzarayı. Onu daha fazla üzmek istemiyordu.

Miray yatağında dönüp dururken telefonu çalmaya başladı. Adı gibi biliyordu kim olduğunu. Telefonu eline alıp aramayı meşgule düşürdü. Hemen ardından gelen mesajı açıp okudu.

"Çok özür dilerim... Sen istediğin için oyuna devam etmek zorunda kaldım."

Miray cevap vermedi. Öfkeyle nefes alıp veriyordu. İkinci mesaj sesiyle tekrar aldı telefonu eline.

"Bu akşamki kısacık öpüşme bana yetmedi. Tadın her an damağımdayken senden uzak durmamı bekleme!"

Miray telefonu kenara bırakıp gözlerini kapadı. Ama kapı vurulunca tekrar açmak zorunda kaldı. Pelin çekingen bir şekilde kapının ucunda duruyordu. Bir şey söylemese de Miray'ın izin vermesini bekliyordu. Miray yatakta doğrulup sırtını yatak başlığına yaslayınca o da içeri girdi. Yavaşça yatağın kenarına oturdu. Suçlu çocuklar gibi ellerini önünde birleştirmiş, Miray'a bakmaya korkuyordu. Birkaç saniye sonra başını kaldırıp ona baktı.

"Çok acıyor mu?"

Sesi çocuk gibi çıkınca Miray elinde olmadan gülümsedi.

"Fazla değil. Buz iyi geldi."

"Özür dilerim... Ama ben bir şey yapmadım Miray, sen de gördün!"

"Biliyorum. Benim hatam."

"Bence anladı."

"Neyi?"

"Senin ona âşık olduğunu?"

"Saçmalama! Ne aşkından bahsediyorsun sen?"

"Yapma Miray! Bu akşam her şey o kadar belliydi ki... Akın'ın sırf seni kızdırmak için oyuna devam ettiğini, benim kurbanlık koyun gibi ortada kalmamı gördüğün hâlde onu delicesine kıskandın. Sen biraz daha itersen bu adamı, yakında kolunda gerçek kadınlar görünce ne yapacaksın?"

Miray bu düşünceyle gözlerini kocaman açtı.

"Bak gördün mü? Düşüncesi bile berbat."

Miray bir şey söylemeyince Pelin onun saçlarına şefkatli bir öpücük bırakarak iyi geceler diledi. O gece uyuması çok zor oldu. Pelin'in söylediklerini düşündü. Akın'ı gerçekten de kıskanıyordu.

Bütün akşam deli gibi kıskanmıştı. Bütün ilkel duyuları hortlamıştı sanki. Gerçekten başka bir kadını etrafında görürse paramparça olurdu. Ama Akm'ı kolay kolay da affedemezdi. Gururu buna müsaade etmezdi. Uykuya daldığında bir hayli geç olmuştu. Bütün gece kâbuslar gördü. Huzursuz bir uykuya teslim etti bedenini.

29. Zeus'un yüreği hemen eriyiverirdi. "Ah, ah! Haydi yine dünyaya ineyim," diye mırıldanırdı, "zavallı ben, ineyim yine dünyaya, bir kadın içini çekti, ineyim de avutayım onu!"*

Mert

Mert odasında çalışırken kafası sürekli Lâl ile meşguldü. Dün o haberden sonra en güvendiği adamını görevlendirmiş, bu haberi kimin yaydığını öğrenmesini ve karşısına getirmesini istemişti. Lâl'i böyle kötü bir durumda bıraktığı için gerçek anlamda huzursuzdu. Üstelik dün karşısında çaresiz ve yıkılmış bir çocuk gibi ağlarken, elini uzatıp onu teselli bile edememişti. Evet bunu çok istemişti. Ama Mert'in duvarları vardı. Hiçbir kadın için yıkmayacağı duvarlar! Onun farklı olduğunu hissediyordu. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu işte. Bunca sene böyle geçmişken, her şeyi sil baştan yaşayamazdı. İstese bile Lâl'e güzel bir hayat veremezdi. Taşlaşmış kalbi bu saatten sonra yumuşamazdı.

Odasının kapısı açılıp da karşısında hiç beklemediği birini görünce düşüncelerinden sıyrıldı. Genelde önemli toplantılar olmadığı sürece şirkete gelmezdi ve bugün de önemli bir toplantı yoktu. Gözleri kendisine benzeyen gözlerde bir süre takılı kaldıktan sonra ayağa kalkıp ona yaklaştı ve elini uzattı.

"Burada olmanı neye borçluyum?"

Ömer Bey oğlunu süzerken, onun yorgun olduğunu ve keyfinin

* Zorba, Nikos Kazancakis, Can Yayınları, Çev: Ahmet Angın.

olmadığını fark etmişti. Oğluyla her zaman gurur duymuştu. Küçük yaşta annesiz kaldığında bile ne kadar gururlu ve güçlü durduğunu hatırlıyordu. Olanları o da oğlu gibi gazetelerden öğrenmişti. Adı kadar emindi ki bu işin arkasında oğlu yoktu. Yine de onu biraz zorlayabilirdi. Buraya kesinlikle ona hesap sormaya değil, olanları olduğu gibi öğrenmek için gelmişti.

Mert ise onun neden orada olduğundan adı kadar emindi. Son yıllarda nasıl bir hayat sürdüğünü, kadınlara nasıl davrandığını biliyordu karşısındaki adam. Şimdiye kadar kendisine hiçbir şey sormamış, hiçbir şeyin açıklamasını istememişti ondan. Peki, ne olmuştu da bu kez buradaydı?

"Burada olmanı neye borçluyum?"

Ömer Bey sakin adımlarla, Mert'in masasının önündeki koltuklardan birine oturdu. Mert arkasına yaslanıp onun söyleyeceklerini dinlemeye hazır şekilde beklemeye başladı.

"Yorgun görünüyorsun."

"İşler yoğun. Sen de biliyorsun."

"Biliyorum evet."

Babasının sakince bekliyor olması Mert'in sabrını zorluyordu.

"Ne soracaksan sor."

"Neden burada olduğumu biliyor musun?"

"Elbette biliyorum. Gazetedeki olay yüzünden... İşin aslını öğrenmek istiyorsun."

"Doğru. Peki, sen... Bana anlatacak mısın?"

Mert derin bir nefes alıp verdi. Özel hayatıyla ilgili babasıyla pek konuşmazdı. Hatta hiç konuşmazdı. Şimdi yeni yetme bir çocuk gibi hissediyordu karşısında. Babasına aşk hayatıyla ilgili hesap vermek zorunda kalan bir çocuk gibi!

"Yazılanların hepsi doğru..."

O kadar rahat bir ifadeyle söylemişti ki Ömer Bey oğlunu tanıyor olsa da bir an irkilmişti.

"Anlıyorum. Peki, senin bu hâlin ne?"

"Ne varmış hâlimde?"

"Canın sıkkın."

"Sana öyle gelmiş."

"Mert... Sen benim oğlumsun. Seni tanıyorum. Bu olay... Diğerleri gibi değil. Biraz araştırdım bu kızı. Lâl Çetin. Kendi hâlinde ama büyük başarılara imza atmış başarılı bir editör."

"Sen Lâl'i mi araştırdın?"

Mert'in gözlerindeki öfke, Ömer Bey'in doğru yolda olduğunu gösteriyordu.

"Evet araştırdım. Dün buraya gelmiş. Biraz... Gürültülü bir ziyaret olmuş."

"Casusların iyi çalışıyor."

"O kız için ne düşünüyorsun?"

Mert bir an şaşırdı."

"Anlamadım?"

"Bu kızın senin için sıradan bir kız olmadığı belli. Yoksa böyle kafaya takmazdın."

"Bu konunun seni ilgilendirmediğini biliyor olman gerek."

"Söylediklerine göre kız buradan çıkarken çok kötüymüş. Neden Mert? Neden hayatına giren her kadına bu kadar kötü davranıyorsun? Onu gazetelere manşet etmekle eline ne geçti?"

"Lanet olsun! Benim bu işle bir ilgim yok!"

Bunu söylerken ellerini masaya dayayıp kalkmış ve öfkeyle babasına bakmıştı. Niye sorguluyordu? Ne yapmaya çalışıyordu?

"Yapma Mert. Ne hâlde olduğunu görüyorum. O olaydan sonra... Seni ilk kez yıkılmış görüyorum. Tıpkı o günkü gibi."

"Kapa çeneni!"

"Gerçekleri değiştiremezsin Mert. Kabul et artık! Bunca sene bütün öfkeni içine atıp bu süreci tek başına yaşamayı istemeni anlamıyorum. O öldü! Zaten hayatımızdan çıkmıştı ve beş sene önce de bu dünyadan giderek tamamen çıkmış oldu."

"Bana ondan bahsetme! Bir daha sakın bu konuyu açma!"

"Yeter artık! Senelerdir seni anlamaya çalışıyorum. Kendini kapana kısılmış gibi hissetme diye uzak duruyorum. Ama sen normale döneceğine her geçen gün daha da beter bir adam oluyorsun. Kadınlara kötü davranıyor, onlardan istediğini alıp bir paçavra gibi hayatından çıkarıp atıyorsun. Ve Mert... Onların hiçbiri annen değil."

"Yeter dedim! Sus artık! O kadından bahsetme! O gideli çok oldu. Nefretimi gün yüzüne çıkarma tekrar!"

"Annen bizi aldattı evet. O adama giderken tek düşündüğü de daha fazla zenginlikti. Ama her kadın aynı değil. Bunu başka kadınlara yapmaya hakkın yok. O kız gerçekten bunu hak ediyor muydu sence? O iğrenç teklifi yaparken onun bir ailesi olabileceği aklına geldi mi? Eğer duydularsa, ki kesinlikle duymuşlardır, kızları için ne kadar üzüldüklerini ve endişelendiklerini düşünebiliyor musun?"

"Baba! Son kez söylüyorum. Bir daha o kadından anne diye bahsedersen yemin ederim seni de çıkarırım hayatımdan. Benim işime karışmayacaksın. Lâl'i araştırmayacaksın!"

Ömer Bey ne söylerse söylesin, oğlunun onu dinlemediği çok açıktı. Yenilgiyle omuzları düşerken oturduğu yerden kalktı ve tek kelime etmeden oradan ayrıldı. Mert o gittikten sonra hâlâ aynı pozisyonda durduğunu fark edince yorgun bedenini koltuğa bıraktı. Başını arkasına yaslarken gözlerini yumdu. Evet, Lâl annesi değildi. Lâl hiç kimse gibi değildi. Hayatında ilk kez bir kadın, maddi anlamda ondan yararlanmamıştı. Sadece Mert'in verdikleriyle yetinmişti. Onu hem fiziken hem de sözleriyle acıtırken bile kendisine kötü davranmamıştı. Her şeyini cömertçe sunmuştu. Sızlanmamıştı. Ondan herhangi bir şey talep etmemişti. Çeki bile almamıştı! Bir kez bile rahatsız etmemişti. Ta ki o habere kadar... Otel odasından sonra onu bir daha görmemişti. Adamıyla da izletmemişti. Hayatından ne kadar çabuk çıkarsa o kadar iyiydi. Ama yine de... İçi rahat değildi. Huzursuzdu. Şimdiye kadar hiçbir kadın için huzursuzluk duymamıştı ama Lâl...

Babasının söylediklerini kabul etmek istemese de her kelimesi doğruydu. Lâl'e borçluydu. Bu iğrenç oyunu ortaya çıkarıp, Lâl'in saygınlığını ona geri vermeliydi. Hiç değilse bu kadarını yapabilmeliydi. Bu durumda en mantıklı şey bir basın toplantısıydı. Tabii onu temize çıkarmak için olayı biraz farklı anlatması gerekiyordu.

Şirketin basın işlerinden sorumlu kişiyi yanına çağırtıp durum değerlendirmesi yaptılar. Ona bu olayda Lâl'i masum gösterecek bir plan yapmaları gerektiğinden bahsetti. Yaklaşık yarım saat süren

görüşmenin ardından Mert yine yalnızdı odasında. Asistanı Hande masa telefonundan arayıp beklediği kişinin geldiğini haber verdi.

Takım elbiseli adam içeri girdiğinde, Mert ona koltuğu göstererek oturmasını istedi.

"Ne buldun?"

"Otelde bir casus olduğunu tespit ettim. Siz en son odadan çıktıktan sonra odayı toplamaya gelmiş ve yerdeki çeki almış. Tabii önemli bir delil... İmzalayan kişi olarak sizin, paranın sahibi olarak da Lâl Hanım'ın ismi var. Bu durum bizi zora sokuyor."

"Bana asıl kişinin adını ver."

Adam birkaç saniye patronunun yüzüne baktı.

"Erdinç Aslanlı."

Mert dişlerini sıkarken karşısına yine o lanet herifin çıktığını bilmek nefretini körüklemişti.

"Tabii oteldeki casus haricinde bir maşası daha var."

"Kim?"

"Lâl Hanım'la aynı dergide çalışan Simge adında bir kadın. Lâl Hanım'ın patronuyla ilişkisi var. Kadın yeterince takdir görmüyor. Lâl Hanım'ın başarılarından da hiç haz etmiyor. Sanırım Erdinç Bey cazibesiyle Simge Hanım'ı etkisi altına almış. Mutlaka birkaç vaadde bulunmuştur. Lâl Hanım'ı takip etmiş bile olabilir."

"Tamam. Bu kadarı yeter. Senden şu Simge dediğin kadını rezil edecek bir şeyler yapmanı istiyorum. Hem işinden hem de sevgilisi olan patronun yatağından kovulmasını, değil İstanbul, Türkiye sınırlarında bile iş bulamamasını sağlamalısın."

"Bunu halledebilirim. Kadının geçmişi pek de temiz değil. Erdinç Aslanlı konusunu ne yapacaksınız?"

"Şimdilik hiçbir şey..."

"Bana ihtiyacınız olursa istediğiniz zaman arayabilirsiniz."

"Teşekkürler."

Adam çıktıktan sonra Mert de daha fazla şirkette kalmak istemediğini fark etti. Duygusal açıdan çok yorulmuştu. Eve gidip biraz sessizlikle baş başa kalmalıydı.

***

Mert o gece neredeyse hiç uyumamıştı. Daha doğrusu uyuyamamıştı. Babasının söyledikleri kafasını karıştırmıştı. Haklıydı. Lâl şimdiye kadar gördüğü en dirençli, en güzel, en kırılgan ve en seksi kadındı. Onun kadınıydı! Bunu düşünmek bile tuhaf bir şekilde mutlu ediyordu onu. Sahiplenmekten ve sahiplenilmekten kendini bildi bileli kaçmış olsa da, şimdi ona sahip olduğu için iyi hissediyordu. *Kimi kandırıyorsun Mert? O sana ait değil!* Eğer hatalar yapmasaydı ona gerçekten sahip olabilirdi. O çok sevdiği kokusunu istediği zaman içine çekebilir, onun sıcaklığına istediği zaman yerleşebilirdi. Onu hep sever, korurdu. Kimsenin ona zarar vermesine izin vermezdi.

Bunları düşünmek her şeyi daha da zora sokmaktan başka bir işe yaramıyordu. O böyle bir erkek değildi. O sadece anı yaşar, *'yaşandı, bitti'* mantığıyla hareket ederdi. Kimsenin sorumluluğunu üstüne almazdı. Ve lanet olsun ki Lâl'in sorumluluğunu almak istiyordu! Onun yerinde başkası olsa defalarca kapısına dayanmış, mağduriyetinin giderilmesi için maddi yardım talep etmişti. Üstelik çek de yanına kâr kalmış olurdu.

Bir şeyleri düzeltebilmek adına o gün babası gittikten sonra yaptığı görüşmeler de sonlanınca en iyisinin bir basın toplantısı düzenlemek olduğuna karar verdi. Lâl'in suçsuz olduğunu ve aslında hiçbir şeyin basına yansıdığı gibi olmadığını kanıtlamak zorundaydı. Bu gerçekten de zor olacaktı. Ama bu kadarını Lâl'e borçluydu. Başı eğik bir şekilde hayatına devam etmesini istemiyordu. Acaba iş yerinde bir sorun yaşamış mıydı? Ne aptalca bir düşünce ama! Yer yerinden oynamıştı resmen. Lâl hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam edebilecek biri değildi. Lâl gururluydu. Hiç kimseye boyun eğmeyecek kadar asiydi. Bir tek kendisine boyun eğmişti. Ne kadar bencilce olsa da, iyi ki de ona boyun eğmişti. Onunla dolu dolu bir hafta geçiren, onun her türlü tepkisini gören, onun sıcaklığında aklını kaybeden erkek kendisi olmuştu neyse ki!

Aynada kendisine bakarken ne gördüğünü bilmiyordu. Bu karşısındaki adamı tanıdığından emin değildi. Sanki hiçbir şey hissetmiyordu. Keşke cesareti olsaydı da Lâl'e hissettiklerini söyleyebilseydi. Otuz iki yaşında fazlasıyla tecrübeli bir adamdı. Ama iş kalbe gelince... İşte onun ne işe yaradığım bilmiyordu. Kalple ilgili bildiği en iyi şey, kalp kırmaktı!

Siyah takım elbisenin içine kar beyazı gömlek giyip siyah bir kravat taktı. Saatini de takıp yatağın üstündeki telefonunu aldı ve odadan çıktı.

Basın toplantısını kendi şirketinde yapacaktı. Kalabalık toplantılar için kullandığı toplantı odasının hazırlatılmasını ve her şeyin sorunsuz olmasını önemle ifade etmişti. Şirketin İletişim Koordinatörü kendisine yazılı bir metin hazırlamak istese de Mert bunu kabul etmemişti. Basmakalıp konuşmalardan nefret ederdi. Hissettiği neyse onu söyleyecekti. Lâl'i korumak için yalan da söyleyecekti elbette ama olması gereken buydu. Lâl onun yüzünden bu durumdaydı. Her şey kendisi yüzünden tepetaklak olmuştu ve Mert bunu düzeltmeye kararlıydı.

Salondan içeri girdiğinde birçok gazetecinin, konuşacağı masanın tam karşısında düzenli bir şekilde sıralanmış sandalyelerde oturduğunu, kameramanların kameralarını kontrol ettiklerini gördü. İçeri girdiğinde kendisini fark eden kalabalık bir anda sessizleşirken, Mert de her şeyi doğru yapacağına dair umut besliyordu içinde. Tuzağa düşmeyecek kadar zeki biriydi. Ama bu sefer her şey farklıydı. İlk kez bir kadın için bir şey yapıyordu ve bu onun için çok önemliydi. Şu aptal kalbinin niye normalden hızlı attığını ise hiç bilmiyordu.

Yerine geçip oturduğunda bir süre kalabalığa baktı. Gazeteciler ve kameramanlar onun hazır olduğunu gördüklerinde sessizliğe büründüler. Kayıt cihazları açıldı. Herkes pür dikkat Mert Arıkanlı'nın ne anlatacağını heyecanla bekliyordu. Mert'in yanına şirketin İletişim Koordinatörü oturmuştu. Ona her ne söylerse söylesin müdahale etmemesini özellikle tembihlemişti. Çünkü anlatacağı şeylerle ilgili birkaç tavsiyede bulunmak isteyen adamı, tereddüte yer bırakmayacak şekilde susturmuştu. O sadece orada bulunması gerektiği için oradaydı.

Mert ellerini masaya koyup birleştirdi. Herkesin kendisine odaklandığını görünce bu heyecanını nasıl yeneceğinin hesabını yapıyordu.

"Öncelikle hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim. Biliyorsunuz, iki gün önce benimle ve Finance Diary'nin başarılı editörü Lâl Çetin'le ilgili gündemi sarsacak bir haber oldu. Olan biteni anlatır-

ken, bunu sizlere bir hesap verme gibi algılamamanızı özellikle rica ediyorum. Çünkü bu asılsız iddialar, hiç ilgisi yokken Lâl Çetin'in hayatını olumsuz yönde etkilemiştir."

"Kendisiyle ilişkiniz olmadığı gibi ortada beş yüz bin liralık bir çek de yok yani?"

"Eğer ben söyleyeceklerimi bitirmeden sizden biri daha soru sorar veya herhangi bir çıkarımda bulunursa toplantıyı bitiririm."

Mert'in kendinden emin ve şüpheye yer bırakmayacak halleri gazetecilerin bir kez daha sessizleşmesine sebep olmuştu.

"Lâl Hanım'la bir röportaj yaptık. Kendisinin her ay bir işadamıyla yaptığı röportajdan farksız bir röportajdı bu aslında. Eğer röportajı okuduysanız, bu seferkinin diğerlerinden ne yönde ayrıldığını da fark etmiş olmanız lazım. Dolayısıyla, bu tek günde yapılıp bitirilecek bir şey değildi. Bazı konular üstüne detaylı konuşma gerektiren bir söyleşi oldu. Kendisi her zamanki gibi işinin gerekliliklerini yerine getirmiş, bu işe emek vermiştir. Çek olayına gelince... Sizler benden daha iyi bilirsiniz; artık her şeyin sahtesi yapılıyor. Üstelik de gerçeğinden ayırt edilemeyecek şekilde. Benim yazımı ve imzamı taklit etmenin çok da zor olmadığı aşikâr. Amatör birinin bile rahatlıkla yapabileceği bir şey. Birtakım oyunlar sonucu hem benim imajım sarsılmaya hem de Lâl Hanım'ın ayağının kaydırılmasına çalışılmıştır. Kendisinin başarılı bir editör olmasının, yakınındaki birçok kişiyi rahatsız ettiği de sizler tarafından bilinen bir gerçek. Bir kez daha söylüyorum ki ortaya atılmış bu asılsız iddiaları yaratanlar mutlaka cezalandırılacaktır."

Gazeteci kadınlardan biri el kaldırıp söz istediğini belli etti.

"Buyurun."

"Lâl Hanım'ı seviyor musunuz Mert Bey?"

Sorulan bu soru üzerine salonda bir uğultu oldu. Herkes Mert Arıkanlı'nın ne diyeceğini merakla bekliyordu.

"Siz benim yaptığım açıklamanın içeriğini gerçekten bildiğinize emin misiniz? Eğer eminseniz, bu soruyu sorarak ne büyük bir hata yaptığınızı bilin. Ben hiçbir zaman özel hayatım hakkında kimseye açıklama yapmadım, hesap vermedim. Bundan sonra da hesap vermem."

Kimsenin başka bir şey söylemesine izin vermeden oturduğu yer-

den kalktı. Salondan çıkarken İletişim Koordinatörü de onu takip etti.

"Soruyu soranı tanıyor musun?"

"Evet, Mert Bey?"

"Gerekeni yap."

Odasına çıkmayıp eve gitmeye karar verdi. Burada daha fazla durmak istemiyordu.

30. Kasırga nasıl sökerse meşeleri
kökünden öyle sarsıyor yüreğimi aşk.*

Lâl

Lâl pencerenin kenarına oturmuş, dışarıyı seyrediyordu. Bardaktaki buz gibi limonatayı içerken neredeyse hissizdi. Babası birkaç gün evde dinlenmesini söylemişti ama zaten o da bir yere gitmek istemiyordu. Dışarı çıkarsa sanki herkes onu tanıyacak ve yüzüne onu ayıpladıklarını belli ederek bakacaklardı. Buna dayanamazdı. En iyisi evde oturmaktı. Zaten artık bir işi de yoktu. Henüz resmî olarak kovulmamış olsa da bir daha derginin kapısından girmeyi kendisi de istemiyordu.

Meral Hanım mutfakta kurabiyeleri fırına koyarken bir yandan da kızını izliyordu. Lâl hep deli dolu, neşeli bir kızdı. Onu ilk kez bu kadar çaresiz görüyordu. Bütün olanlar bir yana, kızındaki en büyük hasar ne yazık ki kalbindeydi. Çoğu şey düzelir, iş bile yerine gelirdi bir şekilde. Ama kalp ağrısı hiçbir şeye benzemiyordu. Yaptığı hata mıydı, bilmiyordu. Ama nedense, kızının yerinde olsa o da aynı şeyi yapardı. Bizdeki en temiz organ kalpti. Akıl iyi düşünürken, zehir gibi düşünmesini de bilirdi. İyilik yaparken kötülüğü de yapabilirdi. Oysa ki kalp öyle değildi. Onun tek tasviri iyilikti.

Tabağa koyduğu kurabiyeleri alıp kızının yanına gitti. Miray ve Pelin kendi işlerine gitmişlerdi. Kocası da işleri olduğunu söyleyip çıkmıştı. Şimdi anne kız baş başa kalmışlardı. Ev hazır böyle sakinken belki biraz konuşabilirlerdi.

* Sappho.

"Kurabiyeler hazır. Al bakalım."

Lâl başını dışarıdan annesine çevirdi. Elindeki kurabiye tabağını görüp hafifçe gülümsedi ve tabaktan kalp şeklinde olan kurabiyeyi alıp ağzına götürdü.

"Mmm... Çok güzel olmuş her zamanki gibi. Eline sağlık annecim..."

"Çocukken de kurabiye yediğinde böyle gülümserdin."

"Ama artık çocuk değilim."

Meral Hanım, Lâl küçükken canı bir şeye sıkıldığında ona hep bu kurabiyelerden yapardı. Lâl de onları yediğinde mutlu hisseder, az öncesinde yaşadığı mutsuzluğu unutur giderdi. Ama artık kocaman bir kız olmuştu. Hatta kadın! Artık kurabiyelere kanmayacak kadar büyümüştü. Ama yine de dudaklarındaki tebessüme engel olamamıştı.

"Biraz konuşalım mı?"

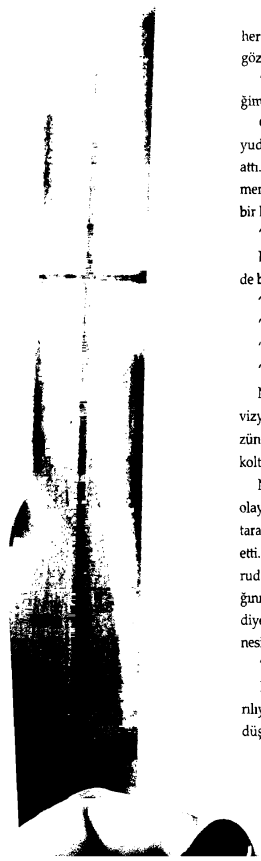
"Ne konuşacağız?"

"Bana Mert'ten bahset. Nasıl biri? Onu ilk gördüğünde ne hissettin? Ve en önemlisi, röportaj karşılığında yapmak zorunda olduğun şeyden pişman mısın?"

Annesi bu kadar açık şeyleri bir anda ardı ardına sıralayınca Lâl renkten renge girdi. Özellikle sevişmekle ilgili olan kısmın ima edilmesi yutkunmasına neden olmuştu. Gözlerini kaçırıp dışarıyı seyretmeye devam etti. Sesinin kayıtsız çıkmasına özen gösterdi.

"Çok başarılı, istediği her şeyi elde etmiş bir adam. Kumral, aslında kızılımsı saç rengi var ve masmavi gözleri... Heyecanlandığında koyulaşıyor ve neredeyse lacivert gibi oluyor. Elleri çok güzel... Dokunduğunda cennetteymişsin hissi uyandırıyor. Vücudu çok güzel... Sevişirken sanki karşısındaki kadına tapıyor gibi. Ama bunu hissettiğim zamanlar çok azdı. Kontrolün kendisinde olmasını seven biri... Bazen âşık gibi bakıyordu, bazen de sıradan bir kadınmışsın gibi. Biliyor musun?"

Nedense bunu söylerken annesine bakmak istemişti. Ona sevişiği adamı anlatıyordu. Üstelik en özel detaylara kadar... Annesiyle

her şeyini paylaşırdı. Her ne kadar bu kısımda zorlansa da, onun gözlerinde gördüğü anlayış, rahat hissetmesini sağlamıştı.

"Sol kasığında bir ejderha dövmesi var. Dövmeleri ne çok sevdiğimi bilirsin. Unutmayacağım ayrıntılardan biri işte..."

Gözlerini tekrar dışarıya çevirmişti. Limonatasından büyük bir yudum aldıktan sonra elindeki yarısı yenmiş kalp kurabiyeyi ağzına attı. Üstüne bir yudum daha içti. Meral Hanım onun sözünü hiç kesmemişti. Kızının arkadaşı gibi olmuştu hep. O yüzden böylesine özel bir konuda da kendisiyle konuşması onu rahatlatmıştı.

"Sen ona âşıksın."

Lâl derin bir iç çekti. Hiçbir şey söylemedi. Telefonu çalınca içinde bulunduğu durumdan çabuk çıktı.

"Efendim Meltem?"

"Çabuk televizyonu aç."

"Ne oldu ki?"

"Mert Arıkanlı basın toplantısı yapıyor."

Mert'in ismini duyduğu anda heyecanla kumandayı aradı. Televizyonu açarken elleri titriyordu. Ekranda âşık olduğu adamın yüzünü görünce kalbi hızla atmaya başladı. Annesi de yanına gelmiş, koltuğun kenarına oturmuştu. Televizyonun sesini iyice açtı.

Mert'in söylediklerini dinlerken kendisini korumaya çalıştığını, olaylar tam olarak gazetecilere anlattığı gibi olmasa da durumu kurtaracak şekilde bir şeyler yapmaya çalıştığını görmek onu çok mutlu etti. Mutlu olmadığı tek kısım, gazeteci kadının Mert'e sorduğu sorudan sonra duyduğu cevaptı. Mert'in bu sorudan hiç hoşlanmadığını ve bariz olarak sinirlendiğini görüyordu. *Beni sevseydi söylerdi,* diye geçirdi içinden. Basın toplantısı bitince televizyonu kapattı. Annesine dönüp baktığında gözleri dolu doluydu.

"Anne ben ne yapacağım?"

Küçük hıçkırıklarla omuzları sarsılırken annesine daha çok sarılıyordu. Meral Hanım ise Mert'in Lâl'e karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyordu kadını bir içgüdüyle.

"Bu iyi oldu."

Lâl şaşkınlıkla kafasını kaldırıp yaşlı gözlerle annesine baktı.

"Ne iyi oldu?"

"Basın toplantısı tabii ki. Seni korudu. Yapmayabilirdi. Sana değer verdiği belli."

"Yapma anne! Gazeteci kadına neredeyse saldıracak kadar öfkeliydi. O sorudan hiç memnun olmadı, görmedin mi?"

"Lâl! Eğer *'evet seviyorum'* deseydi bu basın toplantısının hiçbir anlamı olmazdı. Adam seni korumaya çalıştı. Aranızda hiçbir şey olmadığına, her şeyin çirkin bir iftira olduğuna onları inandırabilmek için yapması gereken buydu. Diğer türlü söylediği lafları yutmak zorunda kalacaktı. Ayrıca herkesin içinde özel hayatını ortaya dökmemesi hem sana hem de kendisine saygı duyduğunu gösterir."

Lâl bir süre düşündü annesinin söylediklerini. Haklı olsa bile ortada şöyle bir gerçek vardı ki o da Mert'in kendisini sevmediğiydi. Oysa ne çok isterdi onun sevgisini... Oturduğu yerden kalkıp pencerenin kenarındaki bardak ve tabağı aldı. Mutfağa bırakıp annesine döndü.

"Adadaki eve mi gitsem bir süreliğine?"

"O da nereden çıktı? Baban izin vermez Lâl."

"Ya, anne lütfen! Sen söylersen izin verir. Biraz... Uzaklaşmak istiyorum. Hem oranın havası da iyi gelir şimdi."

"Sorunlarından kaçarsan onlarla nasıl baş edeceksin?"

"Sonsuza kadar kaçamam evet. Ama sadece birkaç gün... Lütfen..."

"Baban geldiğinde konuşurum. Ama söz vermiyorum."

"Teşekkür ederim."

31. Anlatsam şu kiraz mevsiminin
Para kazanmak mevsimi değil
Sevişme vakti olduğunu...*

Miray

Bu adam ne zaman vazgeçecekti? Onun yüzünden derse konsantre olamıyordu. Karşısına geçmiş uyuz uyuz sırıtıyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Kasları iyice belirginleşmiş, iştah açıcı duruyordu. *Lanet olsun!* Gelen atışı karşılayamamıştı. Onun bu hâline gülen Akın, oturduğu yerde daha da keyiflenmişti.

Neyse ki ders bitmişti. Yoksa Miray çıldırmanın eşiğine gelecekti. Havluyla terini silip raketini omzuna attı. Akın'ın bulunduğu tarafın ters noktasından çıkıp bara ulaşmayı planlıyordu. Hava sıcaktı ve çok susamıştı. Ancak Akın önünü kesince ters ters Akın'a baktı.

"Çekil önümden."

"Yan yana mı yürümek istiyorsun?"

"Mümkünse seninle yürümek istemiyorum ama anlamamak için direniyorsun."

"Bu mümkün değil. Sen nereye ben oraya..."

"Canımı sıkıyorsun."

Akın durup Miray'ın kolundan tutarak onu kendine çevirdi.

"Bacağın acıyor mu? Gerçi kızarıklık yok, buz iyi gelmiş sanki."

"Sana ne bacağımın acısından? Çok mu ilgileniyorsun? Sen git de düğün hazırlıklarına başla. Çünkü Kemal Amca dün akşamki lafından sonra yakanı bırakmaz."

---

* Şimdi Sevişme Vakti, Sait Faik Abasıyanık.

"Miray niye böyle yapıyorsun? Erkek arkadaşın olduğumu söylemek varken ortaya Pelin'i atıp duruma sebep olan sensin."

"Ne erkek arkadaşı, ya? Sen kimsin ki benim erkek arkadaşım olacaksın? Senin gibi basit bir *playboy*'la benim ne işim olur? Ah, evet! Harika sevişiyorsun. Ama senden çok daha iyileri vardır eminim."

"Beni çıldırtmaya mı çalışıyorsun Miray? Seninle yaşadıklarımızın hiçbiri basit değildi. Evet, aptalca davrandım. Ama seninle sevişirken oyun oynamıyordum. Sana hissettiklerim yalan değildi. Şimdi daha da fazlasını hissediyorum. Kadınım olman inanılmaz hoşuma gidiyor."

"Ben senin kadının değilim! Bir daha bunu sakın söyleme!"

Kolunu kurtarıp bara geçti ve garsondan meyve suyu istedi. İlk yudumu içtiği anda bardağı geri bıraktı. Zorlukla yutkunmuştu. Peçeteyle ağzını kapatırken kusmamak için direniyordu. Onun bu hâli Akın'ı endişelendirmişti.

"Miray iyi misin?"

Miray cevap vermeyip lavaboya doğru koşturdu. Kapı açılırken duvara çarptı. Akın kadınlar tuvaletine girdiğini bile önemsemeden Miray'a yardıma koştu. Miray midesindekileri olduğu gibi çıkarırken yüzü kendini zorlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Akın saçlarını tutup geriye çekti ve alnını tutarak başının dönmesini engellemeye çalıştı. Sifonu çektikten sonra doğrulup arkasını döndüğünde Akın'la göz göze geldi. Miray'ın yüzü bembeyaz olmuştu şimdi de. Onu lavaboya yönlendirip eliyle yüzüne su çarptı. Miray şimdi kendini daha iyi hissediyordu. Ama onun önünde kusmuş olmaktan dolayı da büyük bir utanç duyuyordu.

"Sen sabah ne yedin?"

"Birkaç kraker."

"Ne? Sana inanmıyorum! Hemen duş alıp değiştir üstünü. Yemeğe götüreceğim seni."

"İstemiyorum."

"Miray! Sana dediğimi yap!"

Başka zaman olsa Miray ona tırnaklarını göstermekten zevk alırdı ama şu an gerçekten hâli yoktu. Ve şu üstündeki, ağzındaki kusmuk kokusu gerçekten iğrençti. Galiba duş iyi bir fikirdi.

Yarım saat sonra Akın'ın arabasında gidiyorlardı. Akın yan gözle Miray'a bakmış, onun, başını arkasına yaslayıp gözlerini kapattığını görmüştü. Bir ara eliyle alnını kontrol etmişti ama ateşi falan yoktu. Zaten fazlasıyla zayıftı. Sabah kahvaltı etmeden krakerle geçiştirilir miydi? Kendisine dikkat etmiyor muydu bu kız?

Restorandan içeri girdiklerinde doğru düzgün adım atamadığını fark etti. Elini refleks sonucu Akın'ın koluna götürdü. Bu hareket Akın'ı endişelendirmişti.

"Ne oldu?"

"Ya, niye geldik buraya? Ben eve gitmek istiyorum."

"Tamam götüreceğim ama önce yemek yediğini görmeliyim."

Cam kenarındaki masalardan birine oturduklarında Akın siparişleri verdi. Midesine iyi gelir diye hemen ekmek istedi. Miray istemeyerek de olsa birkaç ısırık aldı elindeki ekmek diliminden. Gerçekten de bir parça rahatlamıştı midesi. Sabah hiçbir şeyi yokken bu da nereden çıkmıştı? Miray önüne koyulan yemeği görünce yüzünü buruşturdu.

"Ben bunu yemem."

"Başka bir şey söyleyelim o zaman. Makarna yaptırayım, sos olmadan tabii."

"Of! Hiçbirini istemiyorum Akın! Eve götür beni."

Akın onu daha fazla zorlamak istemedi. Gerçekten de hâli yoktu. Sandalyede sallandığını bile fark etmişti. Hesabı ödedikten sonra Miray'ı eve götürdü. Lâl'in ve annesinin sorularına kısa cevaplar verdikten sonra bir süre Miray'ın yanında kalmak istediğini söyleyince anne kız buna izin verdiler. O sabah Lâl annesine Akın olayını anlatmıştı. Tabii iddia kısmını es geçerek!

Akın, Miray'ı odasına götürüp onu yavaşça yatağa yatırdı. Saçındaki tokayı çıkarıp rahat etmesini sağladı. Üstündeki rahat elbisenin göğüs kısmı, Miray yan döndüğü için biraz açılmıştı. O anda bile Akın'ın tüm duyuları harekete geçmişti. Ayakkabılarını çıkarıp yanına uzandı. Bir süre yüzünün güzelliğini izledi. Kirpikleri ne kadar da uzundu... O geceki gibi gölgesi yanaklarına düşmüştü. Dudakları ise öpülesi duruyordu. Aralarındaki kısacık mesafeden hissede-

biliyordu onun o kendine has kokusunu. Bütün ömrünü bu kadının yanına geçirebilirdi.

Miray yattığı yerde Akın'a iyice dönüp bir kolunu onun beline attı. Bu temasla allak bullak olan Akın, onunla daha yakın olabilme fırsatı kaçırmadı. Sağ kolunu, Miray'ın başını hafifçe kaldırıp altından geçirdi. Vücudunu kendine çekip sol koluyla da belini sardı. Miray bu sıcaklığa olumlu karşılık verip ona iyice sokuldu. Yüzünü Akın'ın boyun çukuruna yerleştirip burnunu sürttü. Akın ne kadar da özlemişti bu yakınlığı... Onu iyice sararak saçlarına küçük öpücükler bıraktı. Altında kıvranırken saçlarını nasıl savurduğu geldi gözünün önüne. Gülümsedi. Onun tanıdığından beri her gülümsemesi içtendi. Yattığı yerde o kadar rahattı ki o da kısa bir süre sonra uykuya daldı.

Burnuna gelen koku çok güzeldi. Hissettiği dokunuş sıcak ve yumuşaktı. Aslında o an çok iyiydi ama yine de gözlerini açmıştı yavaşça. Birine sarılıp yattığını fark edince başını geriye atıp sarıldığı kişiyi görmeye çalıştı. Akın'ın saçları birbirine karışmış, yüzünde huzurlu bir ifade vardı. Keşke her şeyi kolayca unutabilse ve bu anın tadını çıkarabilseydi. Elinin altındaki tenin sıcaklığına çevirdi gözlerini. O gece bu göğsü defalarca öpmüş, okşamıştı. Şimdi yine elinin altındaydı işte. Üstelik bir bacağı Akın'ın bacakları arasına hapsolmuş, kasığı o çok sevdiği sertlikle birleşmişti. Derin bir iç çekti. Sırtında ve kalçasında hissettiği hareketlenmeyle başını kaldırıp Akın'a baktı. O kadar tutkulu ve sahiplenici bakıyordu ki ayakta olsa dizlerinin bağı çözülürdü.

Kalçasında hissettiği baskı ve tutkulu dokunuşlar gözlerinin kısılmasına neden olmuştu. Ne istediği o kadar belliydi ki... Bu seferkendini tutmak istemiyordu. Vücudunu biraz kaldırıp dudaklarını Akın'ın dudaklarına değdirdi. Öpmeden, tüy gibi dokunuşlarla geziniyordu üstünde. Akın onun kendini hem teslim edişi hem de kontrolü ele alışına hayran oldu. Miray tarafından istenmek tarif edilemez bir duyguydu. Onun ağırdan almaya çalıştığının farkındaydı ama böylesine bir güzellik onu istediğini belli ederken hiçbir şey yapmadan durmak çok zordu. Elinin altındaki kalçaları daha sert bir şekilde okşayıp, dudaklarının üstünde gezinen dudakları aç bir

aslan gibi sahiplendi. Miray'ı sırtüstü çevirip üstüne çıktı. Onun o lezzetli dudaklarını sömürürken, elleriyle o bayıldığı vücudun ihtiyaçlarını karşılamak istediğini belli edercesine derinleştirdi okşayışlarını.

Miray'ın boğazından gelen iniltiler Akın'ın ağzında kayboluyordu. Onun hâlâ böyle istekli olduğunu görmek gururunu inanılmaz okşuyordu. Dudaklarını Miray'ın boynuna yönlendirirken bir eli göğsünü sertçe okşuyor, diğer eli de bacaklarının pürüzsüzlüğünde geziniyordu. Aralarındaki kıyafetlerin engeli Akın'ın tahammülünü zorluyordu. Doğrulup Miray'ın elbisesini kalçalarına kadar indirdi. Belinden tutup onu kaldırdı ve elbiseyi başının üstünden çıkardı. Tozpembe renkteki iç çamaşırları göz alıcıydı. Miray'ın iç çamaşırında dantel sevdiğini biliyordu ve o da kesinlikle çok seviyordu.

Miray nefesini kontrol etmekte zorlanırken bacakları iki yana açık Akın'ı bekliyordu. Yatağa dayanıp oturur pozisyona geçti ve Akın'ın tişörtünü başından çıkarıp attı. Aceleyle kemerine uzandı. Pantolonunun düğmelerini açınca Akın da ona yardım etti. Miray onun nasıl heyecanlandığını görebiliyordu. Çok özlemişti. Ne olduğu, ne yaşadığı o an umurunda değildi. İstediği tek şey onu doya doya sevmekti. Elini o çok sevdiği sertliğe götürüp avucunun içinde sıktığında Akın inleyerek başını geriye attı. Ona zevk verdiğini bilmek Miray'ı mutlu etmişti. Eliyle çamaşırının kenarlarından tutup aşağıya çekiştirdi. Akın son olarak ondan kurtulduğunda Miray da ellerini arkasına götürüp sutyeninin kopçasını açıp çıkardı ve Akın'ın çamaşırının üstüne attı. Sırtüstü uzanarak küçük iç çamaşırını bacaklarından aşağıya sıyırıp dizlerinde bıraktı. Akın'ın aç gözlerle baktığını görünce keyifle gülümsedi. Çamaşırı dizlerinden sıyrılıp diğerlerinin yanını boylayınca Miray doğrulup Akın'ın kucağına yöneldi. Bir eliyle onun o muhteşem erkekliğini tutup sıcaklığına yönlendirdi. Kolayca içinde kayarken Akın'ın üstüne oturduğunda başını hazla geriye attı. Akm'ın gözleri kamaşmıştı bu güzellik karşısında. Dili tutulmuştu. Ne söylese anlamsız olacaktı. Anlamlı olan tek bir kelime vardı. Dudaklarından usulca dökülürken nefesini Miray'ın göğsüne bıraktı.

"Miray..."

Miray onun boğuk ve seksi sesini duyunca başını ona doğru eğdi. Yüzünü ellerinin arasına alıp dudaklarına yaklaştı ve usulca fısıldadı.

"Ne istiyorsan şimdi al. Hazır ben bu kadar uysalken alabileceğin ne varsa al."

Akın'ın boğazından gelen hırıltı kulaklarını tırmalamıştı. Belinden tutulup aşağı yukarı hareket ettirildiğini fark edince sıkıca Akın'ın kollarına tutundu. Tırnakları zaman zaman Akın'ın kolları, omuzları ve sırtında izler bırakırken inüthiş bir zevk alıyordu. Bir eliyle kolunu tutup diğer elini kendi göğsüne götürdü. Onu sertçe okşarken Akın'ın gözlerine bakıyordu. Gözlerinin nasıl koyulaşıp da yaptığı bu hareket karşısında çıldırdığını görebiliyordu. Biraz yükselip o mesafede durdu. Akın'ın erkekliğinin yarısı içinde kalırken göğüslerini Akın'ın ağzına yaklaştırmıştı. Akın hiç bekletmeden vahşi bir ısırmayla ağzını doldururken Miray'ın minik çığlıkları başını döndürüyordu. Kalçalarından tutup biraz daha kaldırdı. Sonra ne çok yavaş ne de çok hızlı olacak şekilde aşağıya indirirken Miray'ın gözleri kocaman oldu. İçindeki hareketi tüm benliğiyle hissetmişti. Daha fazlasını istiyordu. Ellerini güçlü omuzlara koyup hareketini kendisi ayarladı ve hızlı hareketlerle aşağı yukarı hareket etmeye başladı. Sınıra çok yakındı. İçeride diğerleri varken bağırmamalıydı. Kendini bırakacağını hissettiği anda dişlerini Akın'ın omzuna geçirdi. Uzun süren bir sarsılmayla boşalırken Akın da hazla başını geriye attı ve sıcaklığını Miray'ın içine bıraktı. Omzunda hissettiği keskin acının verdiği zevk tartışılmazdı. Onu iyice kendine bastırıp terden yapışmış olan saçlarını kokladı. Miray ona sımsıkı sarılıp bir süre öyle kaldı. Kolları halsizleşip gevşerken Akın da onu özenle sırtüstü yatırdı ve bacaklarının arasına uzanıp başını Miray'ın karnının üstüne koydu. Dümdüz olan göbeği öpücüklere boğdu. Miray gıdıklanıp itiraz etmeye çalışsa da Akın onu dinlemedi bile. Saçlarının arasında hissettiği narin ama kışkırtıcı parmaklar tekrar sertleşmesini sağlamıştı.

Hiç düşünmeden başını aşağıya eğdi ve Miray'ın beklemediği bir anda onun bayıldığı sıcaklığına değdirdi dudaklarını. Miray'ın sesli ve hızlı solukları doğru yolda olduğunu gösteriyordu. Uzun uzun

sevdi onu. Tadını aldı, özümsedi, içti... Miray'a kısa sürede muhteşem bir orgazm daha yaşattı. Onun yorulduğunun farkındaydı. Biraz dinlenmeliydi artık. Yukarı tırmanıp sırtüstü yattı ve Miray'ı göğsüne çekti. Bir bacağını bacaklarının arasına aldı. Miray hemen sokuldu sıcaklığına. Akın'ın hafif gülüşlerini duyunca yorgun ama tatmin olmuş gözlerle ona baktı. Sesinin ters çıkmasına çalışsa da başarılı olduğu söylenemezdi.

"Komik olan ne, sorabilir miyim?"

"Kedi gibi sürtünüyorsun."

"Sen bana hakaret mi ediyorsun?"

"Hayır sevgilim. Aksine! Bana sürtünmen hoşuma gidiyor. Hatta vücudumun hâlâ uyarılmış olan uzvuna sürtünmen erkeklik gururumu kabartıyor."

"Çok konuşuyorsun ve uykumu getiriyorsun."

"Evet, çok yoruldun. Biraz uyu bakalım."

"Sağ ol, ya!"

Az önce Akın'ın da dediği gibi kendisini ona sürtmeye devam ederek en rahat pozisyonu bulmaya çalışıyordu ki dışarıdan gelen sesle olduğu yerde irkilip yatakta doğruldu.

"Miray?"

Korkuyla Akın'a bakan Miray'ın dizleri titriyordu şimdi. Sadece dizleri olsa iyiydi. Bütün iç organları da bu titremeye dahildi.

"Kemal Amca! Lanet olsun! Çamaşırlarım nerede?"

"Sakin ol. Önce adama cevap ver ki odaya dalmasın."

"Kapı kilitli değil mi?"

"Şahsen ben kilitlemedim."

Onun bu kadar rahat konuşmasına öfkelenen Miray bir yandan giyinmeye çalışırken bir yandan da cevap vermeye uğraşıyordu.

"Kemal Amcacım, giyinip geliyorum birazdan."

"Biz yemeği yedik kızım, soğumadan sen de gel hadi; bir yüzünü görelim."

"Tamam geliyorum!"

Miray tamamen giyinip Akın'a döndüğünde onun hâlâ yatakta çırılçıplak yattığını gördü. Üstelik ağız sulandırıcı biçimde uyarılmış hâli devam ediyordu. *Lanet olsun! Doymadım işte doymadım!!!*

"Ya, ne yatıyorsun öyle? Kalkıp giyinsene!"

"Sonra ne yapacağım?"

"Evine gideceksin tabii ki!"

"Kemal Amca içerideyken mi? Hiç sanmıyorum!"

Kemal Amca! Onu unutmuştu yine. Akın doğru söylüyordu. Elini kolunu sallayıp çıkamazdı bu odadan.

"Ne olacak peki?"

Akın sinsice sırıtarak ellerini başının altında birleştirdi ve yattığı yerde gerindi.

"Tabii ki bu gece burada kalacağım. Yatağında yatmamda bir sakınca yok, değil mi?"

Miray gözleri ve ağzı açık bir şekilde ona bakınca Akın'dan alçak tonda bir keyif kahkahası duyuldu.

"Sevgilim, ağzın öyle açıkken ve benimki de hâlâ doyurulmayı beklerken üstüne atlamam için beni tahrik ediyorsun."

Miray'ın ağzı şaşkınlıktan açılıp kapanırken söyleyecek söz bulamıyordu.

"Ha bir de... Beni sonuna kadar aldığında dudakların da aynı şekilde açılıp genişliyor ve inan bana aşkım buna bayılıyorum!"

Yok! Bu adamın söylediklerine gerçekten verecek cevap bulamıyordu. Ama kızamıyordu da. Herif o kadar seksi şekilde konuşuyordu ki gerçekten de şimdi gidip kendisini doyuracaktı. Yutkunup kaşlarını çattı.

"Kemal Amca yatana kadar bu odadan sakın çıkayım deme!"

"Merak etme sevgilim. Ben seni burada bekliyor olacağım. Ama gitmeden önce geçici veda öpücüğüne ihtiyacım var."

Onun şaşkınlığını fırsat bilip yataktan kalktı ve belinden tutup kendine bastırdı. Miray'ın dudaklarından dökülen iniltiye gülümsedi. Miray'ın iki yanında duran elinden bir tanesini alıp erkekliğine götürdü. Miray hiç tereddüt etmeden o sertliği kavrayıp sıktı. Akın'ın gözleri kısılırken ses tonu boğuklaştı.

"Eğer şimdi gitmezsen, üstündeki elbiseyi parçalayıp seni yatağa bağlarım ve sen adımı çığlıklar atarak sayıklarken içine boşalırım. O sırada da tahmin edersin ki Kemal Amca kapıyı kırıp içeriye girer ve bizi öyle görünce yarın soluğu nikâh dairesinde alırız."

Miray korkuyla elini çekip kendini geriye attı. Akın onun bu hâline gülerken dudaklarından bir öpücük çaldı. O arkasını dönüp çıktığında ise keyifle yatağa geri döndü ve örtünün altına girip gözlerini kapattı.

Var olan heyecan kanında delicesine akarken istemese de salona geçmek zorunda kalmıştı. Tabağındakileri didiklerken kafası karmakarışıktı. Az önceki muhteşem sevişmeyi düşünüyordu. Tabağındakini değil, Akın'ı yemek istiyordu şu anda. Lâl'in babası salonda, Akın da kendi odasındayken heyecanı tavan yapmıştı. Eğer Akın'ı görürse kıyamet kopardı. O kadar dalmıştı ki Pelin'in kendisine bir şeyler söylediğini bile sonradan fark etti.

"Bana mı dedin?"

"Evet ama sen burada değilsin."

"Ya, bu gece kazasız belasız bir bitse! Kemal Amca uyumadan onu evden çıkaramam."

"Çıkarma o zaman."

"Ne?"

"Bütün gece âşık olduğun adama sarılıp uyumak varken niye kendine eziyet ediyorsun diyorum? Hatta böyle bir geceyi uyuyarak ziyan etme."

"Öf, Pelin!"

"İçeride sevişmediyseniz ben de Pelin değilim."

"Seviştik! Muhteşemdi! Hatta o kadar muhteşemdi ki şu an kapıyı kırıp üstüne atlamamak için zor tutuyorum kendimi!"

Pelin onun bu sinirli hâline gülerken bir yandan da Lâl'in babasına bakıyordu çaktırmadan.

"Adam salonda yatıyor. Akın'ı mümkünü yok evden çıkaramazsın."

"Ne yapacağım peki?"

"Sabah Kemal Amca ekmek almaya çıkar, o sırada gönderirsin işte. Tabii geceyi de sayısız kez seks yaparak geçirmeni öneriyorum sana."

"Çok naziksin."

"Biliyorum."

"Miray?"

"Efendim Kemal Amca?"

"Yesene kızım şu yemeğini!

"Kemal karışma çocuğa."

"Ne var canım? Yorgun hissediyormuş demediniz mi? Yesin ki kendine gelsin."

Salonda ellerinde çay bardakları televizyon izlemek zorunda kalmaktan patlayacaktı. Uykusu gelmemiş miydi bu adamın? Kendisi resmen uyukluyordu. Akın ne yapıyordu acaba? O muhteşem ötesi seksi vücuduyla kendi yatağında yatıyor olmalıydı. Ve muhtemelen çıplaktı! Tam da Miray'ın istediği gibi!

Meral Hanım onun sıkıntısını anlamış, uykusunun geldiğini de fark etmişti. Akın'la aralarında cinsel anlamda bir şeyler olduğunu çoktan anlamıştı. Yani bu saatten sonra yapacak bir şey yoktu. Hiç değilse kızı bu zoraki durumdan kurtarsa hiç fena olmazdı.

"Miray kızım sen git yat hadi, kafanı tutamıyorsun."

Minnet dolu gözlerle Meral Teyze'sine baktı Miray. Utanmasa ağlayacaktı. Hemen elindeki çay bardağını önündeki sehpaya bırakıp ayağa kalktı.

"Ben yatıyorum o zaman. Hadi size iyi geceler."

"İyi geceler."

Adımlarının hızını normal tutmaya çalışarak salondan çıktı ve gözden kayboldu. Odasının kapısını açıp içeri girdi ve kapıyı kapatıp kilitledi. Arkasını döndüğü anda kaşlarını çattı. Akın onun bütün iç çamaşırlarını ve geceliklerini çıkarıp yatağa sermişti.

"Sen ne yapıyorsun?"

"Bu gece kollarımda yatarken hangi geceliği giymen gerektiğini düşünüyorum."

"Manyak mısın, sen ya? Bırak şunları!"

"Bu şeffaf olanı ne zaman aldın?"

Bunu sorarken kaşlarını çatmıştı. Diğerleri neyse ama bu çok seksiydi. Sanki özel bir zaman için alınmıştı. Miray elindeki kendi iç çamaşırına bakarken yüzü ifadesizleşti.

"Hatırlamıyorum."

"Ne demek hatırlamıyorum? Besbelli özel bir zaman için alınmış bu."

Elindekini yatağa fırlatıp birkaç adımda Miray'ın önüne geldi ve kollarından tutup kendine çekti. Sesini alçaltırken yüzünü yüzüne yaklaştırmıştı.

"O hâlde soruyu farklı sorayım. Bunu kimin için aldın?"

Miray kollarında direnmeden duruyordu. Gözlerindeki ifadeyi çözemiyordu. Kızgın değildi. Sanki... Sanki kırgın gibiydi. Konuşmuyordu. Nedense o anda anladı. Onu kendisi için almıştı. Akın'ı düşünerek, onunla birlikte olduğu bir zaman giyeceğini hesap ederek almıştı. Bunu fark ettiğinde tuttuğu nefesini verdi ve ona sımsıkı sarıldı. Saçlarını ve yüzünü öperken onun hâlâ tepkisiz kalması canını sıkıyordu.

"Miray... Özür dilerim. Ben bir aptalım. Senin farklı olduğunu biliyorum. Ama onu görünce... Gözüm döndü işte. Başkasının olma ihtimali çıldırmama yetti. Özür dilerim sevgilim."

"Akın... Kemal Amca yatınca evden çıkaracağım seni."

Akın geri çekilip Miray'ın yüzüne baktı.

"Hayır gitmeyeceğim. Bu gece buradayım. Bu gece kollarımda olacaksın."

"Ya istemiyorsam?"

"İstiyorsun."

"Akın..."

Dudakları ısrarlı dudaklarla buluştuğunda tüm mantık kırıntıları devre dışı kaldı. Kollarını Akın'ın boynuna dolayıp onu kendine çekti. Akın onun elbisesini yukarıya sıyırıp çıkardı. Daha bir-iki saat önce doyumsuz bir sevişme yaşamıştı ama sanki günlerdir seks yapmamış gibi hissediyordu kendini. Dudaklarını yumuşacık boynuna yönlendirip diliyle daireler çizmeye başladı. Miray'ın sıklaşmış nefesine deli oluyordu. Elini Miray'ın çamaşırından içeri sokup sımsıcak kadınlığına dokunduğunda dudaklarının arasından çıkan inilti Miray'ın saçlarında hapsoldu. Parmaklarındaki yoğun ıslaklık ve kasılmaların hissiyle kendini kaybetti. Miray'ın sevdiği şekilde sırayla üç parmağını da içine kaydırdı. Zaten o kadar ıslaktı ki çok kolay olmuştu.

Miray ayakta duramıyordu. Sesi yükselmeye başlamıştı. Vahşi bir güdüyle dişlerini Akın'ın boynuna geçirdi. Akın'ın başı hazla ge-

riye düşerken kemerine dokunan parmaklarla kendine geldi. Ona yardımcı olmak için boşta kalan eliyle kemerini açıp pantolonunu çıkarmaya çalıştı. Miray, Akın'ın parmakları içindeyken soyunmaya çalışmalarıyla iyice tahrik olmuştu.

"Hızlan hadi!"

"Miray... Lanet olsun! Bu hâlde boşalabilirim!"

"Akın daha fazla diyorum! Ahh! Evet! Evet işte böyle!"

Nihayet eli o çok sevdiği sertliği bulup kavradı ve avuçlarının arasında hareketlenmeye başladı. İkisi de aynı anlarda dizleri titreye titreye doyuma ulaştılar. Akın elini çekip Miray'ı kollarıyla sardı ve çılgınca öpmeye başladı. Nefes almak için birbirlerinden ayrıldıklarında Miray başını onun göğsüne yasladı. O an Akın için çok önemliydi.

"Seni yıkamalıyım."

"Ben de seni yıkayabilir miyim?"

"Mmm... Bana fazla özen göstereceğine söz verirsen sanırım evet."

"Söz veriyorum."

İkisi de gülümsediler. Akın Miray'ın dudaklarına kısa ama ateşli bir öpücük bıraktı.

"Yattıklarını hiç sanmıyorum sevgilim."

"Böyle mi kalacağız? Zaten az önceki sevişmeden sonra da yıkanmadık."

"Bence mahsuru yok. Nasılsa birazdan yine sevişeceğiz."

"Akın! Ciddi ol biraz. Hem ben..."

Esnemesini zorlukla kapattı. Niye uykusu gelip duruyordu ki?

"Sen demin uyumadın mı? Yine ne uykusu bu?"

"Anlamadım ki. Bu ara sürekli uykum geliyor."

"Dur bakalım. Şunları kaldırayım da yat biraz."

Akın yatağın üstüne serdiği çamaşırları toplayıp bir kenara koydu. Miray dizlerinin üstünde yatağa çıkarken nefis bir manzara sunmuştu kendisine. Kendisini tanıyamıyordu. Bu kadına olan arzusu dinmek bilmiyordu. Miray yatağa yatıp örtüyü üstüne çekti. Gözlerini kapatmıştı. Bir süre sonra açtığında Akın'ın hâlâ ayakta kendisine baktığını gördü. Üstelik o kocaman şey hâlâ heyecanını koruyor-

du. Dudaklarını yalarken onunla göz göze geldi. Akın yatağa girip onu kendine çekti. Ellerini onun sırtında, belinde, kalçasında ve bacaklarında gezdirirken Miray tam da Akın'ın söylediği şekilde bir kedi gibi sürtünmeye başlamıştı. Miray onun erkekliğini kavrayıp düzenli aralıklarla sıkarken dudaklarını da göğsünde gezdiriyordu. Başını kaldırıp Akın'a baktı. O da kendisine bakıyordu.

"Bu ne zaman sakinleşip uyumayı düşünüyor?"

Akın onun bu sözlerine sırıtarak karşılık verdi. Elini onun elinin üstüne koyarak aynı ritmik hareketleri tekrarladı.

"Sana baktığım an başlıyor onun heyecanı. Sen etrafımdaysan, kollarımdaysan, işte o zaman o hep heyecanla ayakta bekliyor. Her şeyiyle senin hizmetinde..."

"Ağzın gerçekten iyi laf yapıyor. Peki. Şimdiye kadar bana fazlasıyla hizmet etti. Şimdi ben onu mutlu etmek istiyorum."

Akın'ın şaşkın bakışları arasında doğrulup bacaklarının arasına geçti. İki eliyle tutup sıvazlarken bile inanılmaz zevk alıyordu. Başını eğip dudaklarını dokundurdu önce. Ağzını açıp kaygan zeminde ilerlerken Akın'dan çıkan seksi seslerin keyfini çıkarıyordu. Bu adamın her şeyi mükemmeldi. Sadece dudaklarıyla değil, diliyle de hizmet ediyordu. Kendini kaptırdığını fark etmemişti bile. Hızlı hareketlerle aşağı yukarı hareket ederken Akın'ın vücudunun sarsılmaya başladığını fark etti. Kesinlikle doğru yoldaydı. Hepsini ağzına alabildiğine inanamıyordu. İnanamayan tek kişi kendisi değildi elbette. Akın şimdiye kadar yaşadıklarının daha yoğununun içinde kaybolmuştu. İnanılmaz bir patlama onu bekliyordu ve bunu kesinlikle değerlendirecekti. Miray'ı omuzlarından tutup kaldırırken erkekliğinin başlayıp da bittiği noktaya kadar Miray'ın dişlerini olduğu gibi hissetti ve sesli bir soluk çekti ciğerlerine. Bu muhteşem anın bölünmesinden hoşlanmayan Miray onun ellerinden kurtulup yarım bıraktığı işi tamamlamaya çalışıyordu ama Akın buna izin vermedi. Yatağa sırtüstü yatırıldığında Akın sertçe ve tek seferde içine girerken kendini tutamayıp çığlık attı. Bunu fark ettiği anda eliyle ağzını kapattı ama iş işten geçmişti. Saniyeler sonra içinde şiddetli bir patlama hissetti. Akın'ın muhteşem vücudu karşısındaydı ve zevkten ölmek üzere olan yüz ifadesi ona da tarifi imkânsız bir zevk

verdi. Demek ki sadece kendisi böyle hissetmiyordu. Demek ki Akın da ona karşı gerçek anlamda bir şeyler hissediyordu.

Tabii bu muhteşem an Kemal Amca'nın kapıyı yumruklamasıyla yarım kaldı.

"Miray kızım ne oldu?"

Miray kendine gelirken sesini kontrol etmeye çalıştı ama bu çok zordu.

"Bir şey yok Kemal Amca!"

"Niye çığlık attın o zaman? Aç kızım şu kapıyı!"

"Kemal sakin olsana! Kız bir şeyim yok diyor!"

"Ya, Meral, kızın çığlığı salondan duyuldu. Sen bana sakin ol diyorsun!"

"Bir şeyim yok diyor Kemal! Sinirlendirme beni! Hadi salona!"

"Size de akıl sır ermiyor, öf be!"

Miray utanç içinde kıvranıyordu. Akın'm onunla dalga geçmesine ters ters baktı.

"Ya, gülme artık! Senin yüzünden rezil oldum."

"Ama sevgilim Kemal Amca nasılsa ne olduğunu anlamadı."

"O anlamadı ama diğer üçü gayet iyi anladı benim niye çığlık attığımı."

"Bundan sonra sana hep çığlık attıracağım."

"Akın kes şunu!"

"Tamam sustum. Yalnız artık hakikaten bir duş almamız lazım."

"Biraz daha bekleyelim. Önce ben girerim sonra sen, tamam mı?"

"Niye beraber duş almıyoruz?"

"Delirdin galiba? Kemal Amca salonda uyurken aynı anda duşa giremeyiz."

"Pekâlâ. Sustum."

"İyi olur."

"Madem biraz daha bekleyeceğiz, o zaman bir tur daha döndürelim."

"Sen ne doyumsuzsun ya! Bırak da nefes alayım."

Akın'ın gözleri koyulaşmıştı. Miray'ın üstüne çıkıp erkekliğini ona bastırdı. Miray inlemeye başlayınca dudaklarını dudaklarına sürtüp konuşmaya başladı.

"Ben içindeyken hızlı hızlı nefes alıyorsun ya!"

Bu tahrik edici cümleye cevap olarak bacaklarını iki yana açan Miray, onu belinden tutup kendine bastırdı. Akın içinde hızla hareket ederken az önce bahsettiği nefes alışları kulağına melodi gibi geliyordu. Kısa süre içinde doyuma ulaştılar. Bir süre sadece sarılıp beklediler. Tüm sesler kesilince Miray bornozunu ve çamaşırlarını alıp banyoya geçmeden önce Akın'a talimat yağdırmayı unutmadı.

"Şu yatağın hâline bak! Bak, dolapta yeni çarşaf ve yastık yüzleri var. Ben çıkana kadar hepsini değiştir, tamam mı?"

"Tamam sevgilim."

Akın'ın yüzündeki sevimli ifadeye gülmeden edemedi. Eşyalarını alıp sessizce odadan çıktı. Banyoya girip güzel bir duş aldı. O kadar iyi gelmişti ki saatlerce suyun altında kalabilirdi. Fazla zaman kaybetmemesi gerektiğini bildiğinden, kurulandıktan sonra iç çamaşırlarını giyip bornuzunu da üstüne geçirdi.

Miray odaya döndüğünde etrafın toplanmış olmasına şaşırarak baktı. Açıkçası ondan pek beklemiyordu ama hakkını vermek gerekirse iyi iş çıkarmıştı.

"Umarım sizi mutlu edebilmişimdir Miray Hanım?"

"Eh, başlangıç için fena değil."

"Hmm. Bu takdir bile yeterli sanırım."

"Hadi oyalanma, çabuk al duşunu."

"Emredersiniz sevgili sahibim."

Miray ona ters ters baktı. Akın odadan çıktıktan sonra yüzünde mutlu olduğunun ifadesi vardı. Tabii bunu şimdilik onun görmesine ve bilmesine gerek yoktu.

Akın, akan ılık suyun altında gerçekten keyiflenmişti. Mümkünse saatlerce orada kalabilirdi. Ama bir an önce işini halledip odaya yani Miray'ın kollarına geri dönse iyi olurdu. Sonuçta Kemal Amca'ya yakalanma ihtimali hâlâ devam ediyordu. Suyu kapatıp Miray'ın az önce kullanmış olduğu bornozu üstüne geçirdi. Evet pembe renk olması pek hoş değildi ama şu an başka alternatifi yoktu. Aynada saçlarını eliyle düzeltirken yüzüne oturan çapkın gülüşü görmezden gelemedi. Miray onu affetmişti. Bu çok önemliydi. Tamam, henüz affettiğini söylememişti ama en azından onunla fazlasıyla istekli bir

şekilde sevişiyordu yine. Her ne kadar ilişkileri hakkında konuşmuş olmasalar da, sevgiden ve aşktan bahsetmemişlerse de, kendisine karşı bir şeyler hissettiği çok açıktı. Belki de bu konulara girmiyor olması, hâlâ Akın'dan emin olamamasından kaynaklanıyordu. Miray belki de onun kendisine yeni bir oyun oynadığını düşünüyor veya bir şekilde kendisini terk edeceği ihtimali üzerinde duruyordu. Ama hayır! Bunların hiçbirine izin vermeyecekti. Ona âşıktı! Gerçekten seviyordu onu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Bir kadınla iki günden fazla zaman geçirmeyen adam, şimdi tek bir kadına bağlı olmaktan, ona sadık olmaktan son derece mutluydu. Kimseyi görmüyordu gözü. Burnunda sürekli sevdiği kadının kokusu, aklında sıcacık bakan koyu kahverengi gözleri ve muhteşem teni vardı. Onu kaybetmeyecekti. Şu evlilik işini ciddi olarak düşünmeye başlamıştı. O gün Kemal Bey'e evlenmek istediğinden bahsederken bile neden öyle söylediğini bilmiyordu. Belki de çoktandır aklındaydı ama emin değildi. Miray'ı aşkına ikna edecekti. Sonra onunla evlenecek ve ondan çocukları olacaktı. Çocuk düşüncesiyle gülümsedi birden. Bu harika olurdu. Onun gibi bir kadından güzel bir kızı olabilirdi mesela. Annesi gibi uzun koyu renk saçları, sıcak bakan kahverengi gözleri olurdu ve emindi ki bıcır bıcır konuşurdu. Aynı annesi gibi dişli biri olurdu kesin.

Başını iki yana sallayarak bornozunu düzeltti ve kapıyı açtı. Belki kıyamet kopsa bu kadar korkmazdı. Karşısında pijamalarıyla, biraz uyku sersemi olan Kemal Bey'i görünce şaşırmadan edemedi. Kemal Bey ise bir an ne olduğunu anlamadı. Karşısında Akın ve üstünde pembe bir bornozla onun o hâline mi şaşırsa, yoksa gecenin bir yarısı bu evde ve daha da önemlisi bu evin banyosunda oluşuna öfke mi kussa bilemedi. Aklı başına geldiğinde bütün evde yankılanan kükreme, evdeki herkesi yataklarından fırlattı.

"Meral! Pelin!"

Miray bu kükremeyi duyduğunda içinden sayısız kez küfrederek odadan fırladı. Bu kesin ikisinin de ölüm anları olacaktı. Bu adam niye oyalanmıştı ki duşta? *Lanet olsun!* Birkaç saniye sonra bütün ev halkı banyonun kapısının önünde toplanmıştı. Miray, Kemal Amca'sının ağzından alevler çıkarak beklediğini görünce sertçe yutkun-

du. İşte şimdi hapı yutmuştu. Bu adam kolay kolay sakinleşmezdi. Sessizlik devam ediyordu. Meral Hanım ne demesi gerektiğini bilmiyordu. Pelin ve Lâl ise gülmemek için kendilerini sıkıyorlardı, çünkü en ufak bir kıkırtıda Kemal Bey ikisini de camdan aşağı atabilirdi. Kemal Bey öfkeyle Pelin'e döndü.

"Pelin! Bu adamın gecenin bu saatinde, üstelik de evin banyosunda bu tanımlanamaz renkli bornozla ne işi var?"

Pelin korkulu gözlerle Miray'a bakıyordu. Ne demesi gerektiğini bilmiyordu. Kabak niye onun başına patlamıştı ki? Meral Hanım kontrolü ele alması gerektiğine karar verdi.

"Kemalcim sakin ol lütfen."

"Yahu sen benimle dalga mı geçiyorsun? Bu herifin bu evde ne işi var? Pelin! Hemen bunu bana açıkla!"

"Kemal Amca ben..."

"Kemal bağırıp durma gece gece! Bütün apartmanı başımıza toplayacaksın."

Kemal Bey sinirle dönüp Akın'a baktı. Bir anda kendini tutamayıp Akın'ın üstündeki komik bornozun yakalarına yapışıp kükremeye başladı.

"Seni ırz düşmanı! Çabuk cevap ver senin burada ne işin var?"

"Kemal dur diyorum sana!"

"Sen karışma Meral! Lâl! Hemen polisi ara! Evde bir ırz düşmanının olduğunu söyle. İki, yok yok, üç ekip yollasınlar buraya!"

"Kemal iyice saçmaladın! Kes şunu artık! Herkes salona! Bırak şu çocuğun yakasını artık!"

Meral Hanım, Kemal Bey'in ellerini Akın'm yakasından zorlukla çekip onu salona sürükledi. Kemal Bey ise karısının ellerinden kurtulmaya çalışıyor, arkasını dönüp Akm'a homurdanıyordu. Miray, Akın'ın yanına gidip elini tuttu. Akın ise onun elini sıkıp sakin olmasım ve bu durumu düzelteceğini söyledi. Ama Miray sakin olamıyordu işte. Yalanı ortaya çıkmıştı ve birazdan kim bilir neler olacaktı?

Herkes salona geçtiğinde Meral Hanım, Akın'a bakıp kaşlarını kaldırarak üstünü işaret etti. Akın başını eğip üstüne baktığında gerçekten komik bir durumda olduğunu, Pelin ve Lâl'in kendisine gül-

düklerini gördü. Arkasını dönüp salondan çıkacakken Kemal Bey bağırınca, onu susturmak yine karısına düşmüştü.

"Bırak da giyinsin çocuk."

"Koskoca adam be! Ne çocuğu? Küçülsün de cebime girsin! Irz düşmanı!"

"Of! Kemal içimi şişirdin, sus iki dakika! Herkes otursun!"

Meral Hanım'ın itiraza yer bırakmayan sözleri ve ses tonuyla herkes bir yere oturdu. Miray koltuğun ucunda, Kemal Bey'den uzakta duruyordu. Korktuğu bariz belliydi. Beş dakika kadar sonra Akın üstünde kıyafetleriyle içeri girdiğinde ne yapacağını bilemedi.

"Akın otur sen de."

Meral Hanım'ın talimatına uyup Miray'ın ucunda oturduğu koltuğa oturdu. Tehlikeli bir sessizlik vardı. Ama tabii Kemal Bey bu sessizliğe dayanamadı.

"Hanginiz bana bu rezaleti açıklayacak?"

Aslında bunu söylerken Pelin'e bakıyordu. Çünkü hâlâ daha olayı anlamamıştı hâliyle. Miray yutkunup konuşmaya çalıştı.

"Kemal Amca ben... Yani aslında Akın..."

"Sen sus! Senin ne alakan var? Pelin! Siz daha evli bile değilken bu adamın burada ne işi var?"

"Eee... Ya, şimdi ben ne desem ki?"

"Bunlar beni deli edecek Meral!"

"Şimdi tansiyonun fırlayacak Kemal. Gece gece hastanelere düşürme bizi."

Bu kadar insanı zor durumda bırakmış olmaktan rahatsız olan Akın, artık söze girse hiç fena olmayacaktı.

"Efendim isterseniz ben açıklayayım..."

"Sen sus! Aradınız mı polisi?"

"Kemal sus da çocuğun söyleyeceklerini dinle!"

Kemal Bey karısının uyarısıyla susunca gözlerini Akın'a çevirdi. Akın bir an korksa da bunu belli etmedi.

"Öncelikle gece gece sizi zor durumda bıraktığım için üzgünüm. Şu duruma bir açıklık getirmek istiyorum. Ben Pelin'in değil, Miray'ın erkek arkadaşıyım."

Miray'ın gözleri kocaman olmuştu. İşte şimdi ayvayı yemişti.

"Ne diyor bu yahu? Sen bana Pelin'in erkek arkadaşıyım, onunla evlenmek istiyorum diyerek, evimize gelip çayımızı içmedin mi? Pelin'e sarılmadın mı? Siz beni katil mi edeceksiniz be?"

"Kemal Amca hepsi benim suçum."

"Çabuk anlat, yoksa birinizin katili olacağım!"

"Şey... Akın benim erkek arkadaşım. Siz o gece bizi gördüğünüzde tartışıyorduk. Ben de korkumdan Pelin'i ortaya attım. Ama kötü bir niyetim yoktu. Gerçekten..."

Oh be! Söyledim işte! Odadaki sessizlik devam ederken Kemal Bey bakışlarını Akın'a çevirdi.

"Her şey bir yana, senin evli bile olmadığın bir kızın evinde ne işin var? Bir de utanmadan duş almış!"

"Kemal... Tamam hayatım. Artık yeter. Her şeyi aydınlandı, öyle değil mi? Bu ikisinin kararı."

"Eski köye yeni adet getiriyorsunuz. Kızım senin annen ve babanın bu durumdan haberi var mı?"

Miray'ın gözleri büyüyünce Akın duruma el attı.

"Efendim henüz haberleri yok ama yakın zamanda olacak."

"Nasıl olacakmış o iş?"

"Annem ve babamla birlikte Miray'ı istemeye geleceğiz."

Miray şok üstüne şok yaşıyordu. Ne demişti bu adam az önce? İstemeye mi geleceklerdi? Yani bu demekti ki evlilik olacaktı. Galiba bu yaşananların hepsi rüyaydı. Evet evet! Kesinlikle rüyadaydı. Yoksa Akın'ın kendisini sevmediğini biliyordu. Sevmeyen bir adam neden evlenmek isterdi ki? Tamam işte evet, bunların hepsi bir rüyaydı. Koltuğun kenarından kalkıp salondakilere baktı. Niye etraf bulanıktı? Veya neden az önceki ışık hafiflemişti? Biri sanki kendisine sesleniyordu. Ama sesler de boğuklaşmıştı şimdi. Omuzlarına dokunan yumuşacık elleri hissetti.

Miray bayılırken herkes ayaklandı. Akın son anda tutup düşmesini önledi. Kucakladığı gibi koltuğa yatırdı. Herkes telaşlanmıştı. Özellikle de Akın. Bu kadar şey ağır gelmişti anlaşılan. Dolaptaki kolonyayı getiren Lâl, eline döküp Miray'ın alnına ve boynuna sürmeye başladı. Kendine gelir sandılar ama Miray'ın hiç kıpırdamadan duran hâli Akın'ı iyice endişelendirdi.

"Bu böyle olmaz. Hastaneye gitmemiz lazım. Lâl, Miray'ın odasında arabanın anahtarı var."

"Tamam."

"Hadi Kemal bakma öyle. Üstümüzü giyelim de biz de arkalarından gidelim."

Kemal Bey bir anda panik olmuştu. Her ne kadar Miray'a kızsa da, üstüne çok gitmiş olsa da, onu kendi kızından ayırmadığı için bu kadar tepki göstermişti. Şimdi bu kadar şeyin üstüne bu duruma kendisinin sebep olduğunu düşünüyordu.

"Kemal senin suçun değil, öyle durma lütfen. Zaten bu ara yorgundu hep. Olay da üstüne gelince bayılmıştır. Merak edilecek bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Öyledir, değil mi?"

"Öyledir tabii ki. Hadi giyin artık, bak hepsi hastaneye gitti."

Onların arkasından hazırlanıp çıktılar. Duraktan taksi çağırıp hastaneyi tarif ettiler.

Hastaneye vardıklarında herkesin gergin bir şekilde beklediklerini görmüşler ve Miray'a da acil müdahale edildiğini öğrenmişlerdi.

Doktor odadan çıkınca Akın telaşla ona doğru yürüdü. Miray'ın durumunu çok merak ediyordu. Onu bu duruma düşürdüğü için kendisine kızıyordu.

"Durumu nasıl?"

"Siz yakını mısınız?"

"Erkek arkadaşıyım."

"Kan tahlili yapıldı. Sonuçların çıkmasını bekleyelim. Görünürde herhangi bir şey yok. Belki vücudunda herhangi bir değer düşmüş veya yükselmiştir diye tahmin ediyorum."

"Onu görebilir miyim?"

"Tabii."

Akın daha fazla beklemeden odaya girdi. Diğerleri şimdilik dışarıda beklemeyi uygun gördüler. Serumu ayarlayan hemşire işini bitirince odadan çıktı. Akın yatağın kenarına oturup onun zarif elini tuttu. Saçları o çok sevdiği şekilde yastığa dağılmıştı. Diğer eliyle Miray'ın saçlarını okşadı. Onun hafiften gözlerini açtığını görünce tuttuğu nefesini verdi.

"Akın..."

"Merhaba aşkım."

"Ne oldu?"

"Bayıldın. Şimdi hastanedeyiz. Benim yüzümden oldu, özür dilerim."

"Niye senin yüzünden?"

"Birincisi, bütün gün sana yemek yediremedim. İkincisi, evde seninle kalmakta ısrar ettim. Ve üçüncüsü, duşta fazla oyalandım."

Bunu söylerken başını yana eğip gülümsemişti. Onun bu hâli Miray'ın hoşuna gitmişti ki o da gülümsedi.

"Ne zaman çıkacağım?"

"Tahlil için kan aldılar. Sonuçlar çıkınca doktorun yorumuna göre hareket edeceğiz."

"Sadece sen mi varsın?"

"Diğerleri dışarıda. Kemal Amca biraz üzgün hâliyle... Bu duruma kendisinin sebep olduğunu düşünerek ağzını bıçak açmıyor."

"Çağırsana hepsini."

Akın kapıyı açıp herkesi içeri çağırdı. Kızlar ve Meral Hanım hemen Miray'ın yatağına yaklaşıp iyi olup olmadığını sordular.

"Özür dilerim ya, sizi de gece gece telaşlandırdım."

"Olur mu hiç kızım öyle şey? Neyse ki iyisin, bir şeyin yok."

Miray ileriye baktığında Kemal Amca'sının suçlu bakışlarla kendisine baktığını görünce gülümsedi.

"Kemal Amca gelsene... Bak iyiymişim."

Kemal Bey ürkek adımlarla yatağa yaklaştı. Aslında ne söylemesi gerektiğini o da bilemiyordu. Boğazını temizleyip zaman kazanmaya çalıştı.

"Kızım ben... Yani ben öyle bağırmak istemedim aslında. En baştan söyleseydin bu kadar yaygara koparmazdım tabii."

"Yaygara kopardığını kabul ediyorsun yani?"

"Üstüme gelme Meral. Hangi baba olsa aynı şekilde davranırdı."

"Neyse. Bir daha anlamadan dinlemeden kükremezsen sevinirim."

Bu ikisinin arasındaki diyalog herkesin hoşuna gidiyordu. Herkes rahatlayıp gülümsedi. Bir süre sonra Miray dinlensin diye her-

kes dışarı çıkmıştı. Akın doktorun odasında olduğunu öğrenip yanına gitti. Kendisine gösterilen sandalyeye oturduğunda açıkçası biraz tedirgindi.

"Herhangi bir değerin düşmüş veya yükselmiş olabileceğini söylemiştiniz. Kötü bir şey yok umarım?"

"Hayır kötü bir şey değil. Eşiniz... Pardon kız arkadaşınız rahat bir işle mi uğraşıyor?"

"Tenis hocası. Neden sordunuz?"

"O hâlde bir süre işine ara vermek zorunda."

"Anlamadım, neden?"

"Hamilelikte tenis oynaması çok da doğru olmaz."

Akın ne duyacağını bilmiyordu ama böyle bir şeyi duymayı beklemediği kesindi. Daha bir saat önce banyoda Miray ve kendisinin çocuklarını düşünüyordu. Sanki her şey bir şaka gibiydi.

"Miray hamile mi?"

"Evet. Üç haftalık. Planlarınızı bozan bir durum oldu galiba?"

"Hayır doktor. Aksine! Tam da istediğim şey oldu. Ne zaman çıkabiliriz?"

"İsterseniz hemen. Bundan sonra ne yapması gerektiğiyle ilgili konuşalım mutlaka. Şimdi eve gidip dinlenin. Yarın ayrıntılı tetkikler yaparız."

Gülümseyerek oturduğu sandalyeden kalktı. Doktorun elini sıkıp ona teşekkür etti. Miray'ın odasına giderken ağzı kulaklarındaydı. Baba oluyordu! Acaba cinsiyeti ne zaman belli olurdu? Aptal aptal sırıtmaya başladı. Onun bu hâlini uzaktan gören diğerleri birbirlerine bakıp ne olduğunu anlamaya çalıştılar.

"Akın ne oldu? Gülümsediğine göre kötü bir şey yok?"

Akın hepsine tek tek bakıp kocaman gülümsedi.

"Baba oluyorum!"

Herkes şok içinde, ağızları bir karış açık hâlde Akın'a bakıyorlardı. Kendilerini toplayan kızlar gülmeye başladılar. Önce Lâl sarıldı Akın'a. Sonra Pelin ve diğerleri. Ama Kemal Bey'in kafası hâlâ karışıktı.

"Artık fazla beklemezsiniz evlilik için?"

"Siz hiç merak etmeyin. En kısa zamanda düğünümüzü yapacağız. Sizler de baş davetlilerimizsiniz."

Kemal Bey bu söz üzerine rahatlayıp gülümsedi ve damadın sırtına vurdu birkaç kere. Akın izin isteyip Miray'ın yanına döndü. Miray hâlâ yorgun bir şekilde yatıyordu. Kapının sesini duyunca gözlerini açıp gelen kişiye baktı.

"Çıkmıyor muyuz artık? Çok sıkıldım."

"Çıkıyoruz sevgilim."

"Sen niye öyle bakıyorsun?"

"Nasıl bakıyorum?"

"Sanki... Aklını kaybetmiş gibi."

Akın onun sözlerine gülümseyince Miray yattığı yerden doğrulup oturur pozisyona geçti. Elini Akın'ın alnına koyup ateşini ölçer gibi yaptı.

"Tuhaf. Ateşin de yok."

"Ateşim yok evet. Ama senin bir şeyin var."

"Tahlilde kötü bir şey ını çıktı?"

"Bir şey çıktı evet."

Onun böyle tane tane konuşması Miray'ın sinirini bozdu.

"Ya, ne çıktı söylesene! Çıldırtma insanı!"

Akın gülümseyerek Miray'ın elini tuttu ve karnına götürdü. Miray ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Henüz çok minik, sadece üç haftalık... Ama yakında büyüyecek."

Duyduğu şeyler gerçek miydi? Yok! Miray hâlâ rüya görüyordu kesin! Gerçek olamazdı bu. Ama Akın'ın gözleri gerçeği adeta haykırıyordu. Akın alnını Miray'ın alnına dayadı.

"Bu gece duşta niye oyalandım biliyor musun? Aynaya bakarken bir hayal geçti gözümün önünden. Küçük bir kız çocuğunu düşündüm. Dizlerime bile gelmeyen, uzun koyu renk saçlı, koyu kahverengi gözlü, annesi gibi hırçın bir kız çocuğu."

Miray gözlerini Akın'ın gözlerine çevirdi. Akın onun gözlerinin dolduğunu görebiliyordu. Gülümseyerek dudaklarına uzun ama yumuşak bir öpücük bıraktı. Geri çekildiğinde iki damlanın Miray'ın yanaklarından süzüldüğünü gördü.

"Daha şimdiden çocuğumuzu sulu göz yapacaksınız Miray Hanım."

"Akın... Ben hamile miyim?"

"Evet sevgilim. Dışarıdaki herkes biliyor. Ha, bu arada..."

Biraz uzaklaşıp hafif ciddi bir bakış ve ses tonuyla devam etti.

"Eğer bir an önce evlenmezsek Kemal Amca beni av tüfeğiyle vurmakla tehdit etti."

Miray birden gülmeye başlayınca Akın da ona katıldı. Sonra birden ciddileşti. Bunu sormalıydı. Eğer öğrenmezse yoluna devam edemezdi.

"Sen benimle niye evlenmek istiyorsun Akın? Hatta neden bu çocuğu istiyorsun?"

Akın onun aklındakileri çok iyi biliyordu. Şimdiye kadar ona onu sevdiğinden ve aşkından bahsetmemişti. Ama artık hiçbir şeyi saklamanın anlamı yoktu.

"Hayatımda olmasını istediğim tek kadın sensin. Şimdiye kadar hiçbir kadından çocuğum olsun istememiştim. Ama sen hayatıma girdiğinden beri çok şey değişti. Özellikle de ben değiştim. Seni sevdiğimi ve sana âşık olduğumu anlamam fazla sürmedi. Belki birlikte olduğumuz ilk gece diyorum ama sanırım sen benim kalbimi bana çarptığın o ilk anda çalmıştın. Zaten sonrasını biliyorsun. Peşinden hiç ayrılmadım."

Miray onun son sözlerinde gerildiğini hissetti. Sonrasında neler olduğunu çok iyi hatırlıyordu. Akın onun ne düşündüğünü biliyordu elbette.

"Eğer o gün gaza gelip de iddiaya girmeseydim, seninle bu kadar uğraşır mıydım bilmiyorum. Ama ne olursa olsun seni bir şekilde elde eder ve yanımda tutardım. Çünkü sen eşsiz bir kadınsın ve benimsin..."

"Yani sen şimdi... Beni sevdiğini mi söylüyorsun?"

Sesi çocuksu çıkmıştı. Sanki birazdan Akın, söylediklerinin hepsinin yalan olduğunu söyleyip onunla dalga geçecekti. Ama Akın onun iki elini ellerinin arasına aldı ve gözlerinin içine bakarak konuştu.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi ben kendime bile anlatamam. Ve Miray Yalçın... Bu adam sana çok âşık!"

Bu aşk itirafı Miray'ı gerçekten sarsmıştı. Kendisi de onu seviyordu ve ona âşıktı. Ama ondan böyle bir şeyi hiç hissetmemişti. Üstelik duymayı bile beklemiyordu. Galiba artık her şey yoluna giriyordu. Kollarını Akın'ın boynuna dolayıp ona sımsıkı sarıldı. Kokusunu içine çekti. Akın biraz geri çekilip saçlarını okşadı ve dudaklarına küçük bir öpücük bıraktı. Aslında niyeti buydu ama tadını alınca kopamadı. Üstelik Miray'ın da kendisine tutkuyla karşılık vermesiyle inanılmaz mutlu oldu. Miray kendini çekip soluk soluğa mırıldandı.

"Ben de seni seviyorum ve çok âşığım. Üstelik sana çarptığım ve senin de bana bağırdığın ilk andan beri."

Akın ona sarılırken çok mutluydu. Hayatı bu kadın sayesinde bir anda değişmiş ve her şey yoluna girmeye başlamıştı. Bu kadın ona kusursuz bir aile vermişti. Hayalini kurmaktan bile korkarken, şimdi bu korkunun ne kadar anlamsız olduğunu görüyordu.

32. Tanrı yok etmek istediğinin önce aklını başından alır.*

Pelin

Canı işe gitmeyi hiç istemiyordu. Belki de hastayım diye yalan söylemeliydi. Ama her şeye rağmen Kenan'ı görmek istiyordu. Aptalın tekiydi! Saçlarını açık bırakmaya karar verip çantasını almıştı ki telefonu çaldı. Annesi arıyordu. Şu an onunla konuşmayı istemiyordu. Yüzünü buruşturup tekrar baktı ekrana. Sonra çantasına koydu. Eğer telefonu açarsa bütün günü kötü geçecekti. Olan azıcık keyfini de yok etmenin anlamı yoktu. Miray anne oluyordu ve onun adına gerçekten çok seviniyordu. İkisinin gözlerindeki mutluluğu ve aşkı görmüştü. Kendisi de öyle olmak istiyordu. Sevdiği adamla evlenmek, ondan çocuk sahibi olmak istiyordu. Yani hayali bu yöndeydi. Halihazırda bir damat vardı ama yanlış kişiydi ne yazık ki.

Meral Teyze'sine kahvaltıyı şirkette yapacağını söyleyerek evden çıktı. Lâl'in arabasını almıştı bugün için. Yola çıktıktan yaklaşık on beş dakika kadar sonra arkasındaki bir aracın selektör yaktığını gördü. Yol istediğini düşünüp sağ şeride geçti. Ama adam yine arkasındaydı. Sinirle söylenmeye başladı. *Ne istiyorsun? Yol verdim ya işte!* Trafiğin daha az yoğun olduğu bir yere geldiklerinde arkasındaki araç bu sefer yanına yaklaşmıştı. Pelin bir yandan dikkatini yola vermeye çalışıp bir yandan da yandaki geri zekâlının ne istediğini anlamaya çalışıyordu. Araç tehlikeli bir şekilde Pelin'in aracına yak-

* Euripides.

laşınca Pelin korkudan aracı sağa çekmek zorunda kaldı. Tabii bunu yaparken kötü bir şekilde frene basmıştı. Neredeyse kaldırımın kenarındaki ağaca çarpıyordu.

Elleri direksiyonda, hızlı hızlı nefes alıyordu. Kendini sakinleştirmeyi başaramazsa panikatak geçireceğini biliyordu. Kapısı aniden açılınca olduğu yerde sıçradı. Onu gördüğü anda öfkesi tavan yaptı.

"Manyak mısın sen, ya? Ne yaptığını sanıyorsun?"

"İn aşağıya."

"İnmiyorum. Çekil git! Kaza yapıyordum senin yüzünden. Derdin ne senin?"

Cem onu dinlemeyip kolundan tuttuğu gibi arabadan indirdi Pelin'i. Pelin bileğini kurtarmaya çalışsa da işe yaramıyordu. Bu adam güpegündüz adam mı kaçırıyordu yani?

"Ya, bıraksana bileğimi! Canımı acıtıyorsun!"

Cem onu arabaya bindirip kapıları kilitledi. Pelin öfkeyle ve panikle kapının koluna asılsa da başarılı olamadı. Cem öndeki araca gidip içinden Pelin'in çantasını aldı ve arabayı kilitleyip kendi arabasına geri döndü.

"Nesin sen? Mafya falan mı? Nereye götürüyorsun beni?"

"Uslu dur. İnan bana beni sinirlendirmeyi hiç istemezsin."

Pelin sakinleşebilmek için nefesini düzenlemeye çalıştı. Tamam. Sakin olmalıydı. Büyük ihtimal onunla konuşmak istediği için yapmıştı bunu. Çünkü o da anlamıştı ki Pelin'e güzellikle sorsa olumsuz yanıt alacağını biliyordu. Bu düşünceyle biraz daha iyi hissetti kendini. Hem zaten Cem ona zarar verecek biri değildi. Yani en azından böyle olması için içinden dua ediyordu.

Nereye gittiklerini bilmiyordu. Bildiği tek şey, şehirden uzaklaştıklarıydı. Bilmediği tabelaları görmek korkusunu yeniden ortaya çıkarmıştı.

"Cem... Beni nereye götürüyorsun?"

Cem bir anlığına gözünü yoldan ayırıp Pelin'e baktı. Sonra tekrar önünde uzanan yola çevirdi bakışlarını. Yüzünde sert bir ifade vardı. Onunla düzgün bir şekilde konuşursa belki o da yumuşardı. Ama Cem hiç konuşmadı. Yarım saat kadar daha gittikten sonra çiftlik olduğunu tahmin ettiği bir eve geldiler. Etrafta hiçbir şey yoktu. Kaç-

mak istese nereye gideceğini bilmiyordu. Cem arabayı durdurup indi. Pelin hâlâ arabadaydı. Çıkmak istemiyordu. Sanki o arabadan çıkarsa, kurtulmak için var olan küçücük umudunu da kaybedecekmiş gibi hissediyordu. Kapısı açılıp da Cem onu yine bileğinden tutunca karşı koymanın anlamsız olduğunu fark etti. Cem cebindeki anahtarla kapıyı açıp önce onu içeri soktu. Ardından da kendisi girip kapıyı kapattı ve kilitledi. Anahtarı cebine koyduktan sonra salon olduğu belli olan geniş alana doğru yürüdü. Pelin hâlâ kapının yakınında duruyordu. Cem arkasını dönüp ona baktığında ellerini cebine koydu.

"Orada beklemenin sana bir faydası yok. Geç otur şöyle."

Pelin onun sesinin biraz normale döndüğünü görünce bir parça rahatladı. Eğer mantıklı hareket ederse onu da ikna edebilirdi. Çıplak zeminde yürürken topuklu ayakkabılarının çıkardığı ses, Cem'in bakışlarının onlara yönelmesine neden oldu. Bakışlarının ayakkabılardan bacaklarına, oradan göğüslerine ve son olarak da yüzüne dönmesiyle midesi bulandı Pelin'in. Buradan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydı. Az önce arabadan inerken Cem'in tutmuş olduğu çantasını koltuğun üstünde görünce çocuksu bir heyecan yaşadı. Cem onun ne düşündüğünü anlayıp çantanın içindeki telefonu alıp ceketinin cebine koydu. Gözlerindeki ışık sönerken Cem'e olan öfkesi geri geldi.

"Ver telefonumu!"

"Üzgünüm güzelim. Burada telefona ihtiyacın yok."

"Cem! Bu yaptığın doğru değil. İşe gitmediğimi anladıklarında önce beni, sonra da evi ararlar. Ortada olmadığımı fark ettiklerinde de polise haber verirler. Çünkü herkes benim bugün işe gitmek için evden çıktığımı biliyor."

"Kendini boşuna yorma. Bundan sonra işe gitmiyorsun."

"A-anlamadım?"

"Anlatayım güzelim."

Ona yaklaşıp iki eliyle belinden tutup kendine çekerken Pelin'in direnmesi fazlasıyla hoşuna gitti.

"Evleneceğimiz için çalışmana gerek kalmayacak. Bundan sonra evde oturup beni bekleyeceksin. Zaten kısa süre sonra da çocuklarımıza bakıyor olacaksın."

Onun söylediği bu sözler Pelin'i dehşete düşürürken midesini bu-

landırmıştı. Ne bu adamla evlenmek ne de çocuklarını doğurmak gibi bir niyeti vardı. Aklına Kenan geldi. Onu kurtarabilecek tek kişi oydu. Ama onun nerede olduğunu bile bilmiyorken nasıl kurtaracaktı ki? Belindeki elleri çözmek için uğraşıyordu ama faydası yoktu. Üstelik Cem ona iyice yaklaşıp öpmeye çalışınca deli gibi çırpınmaya başladı.

"Bırak beni! Cem! Lanet olsun çek şu ellerini!"

"Böyle hırçın olman beni inanılmaz tahrik ediyor. Ama eninde sonunda senin de hoşuna gidecek."

Dudakları boynuna dokunduğunda Pelin deli gibi bağırmaya başladı. *Onu istemiyordu!* Bu iğrenç dokunuşları değil, Kenan'ın enfes dokunuşlarını istiyordu. Cem o kadar güçlü ve kendisi o kadar savunmasızdı ki birden deli cesaretiyle dizini kaldırıp Cem'in bacaklarının arasına geçirdi. Bu tepkiyi beklemediği belli olan Cem, öfkeyle geri çekilip acıyla kıvranmaya başladı. Pelin korkuyla karışık bir haz aldı. Ama bu yaptığının cezasız kalmayacağını biliyordu. Cem kendine geldiğinde öfkeyle ona yaklaştı ve kolundan tutup sürüklemeye başladı. Merdivenlerden çıkıp katın sonundaki odaya doğru geldiklerinde onu odaya itti ve kapıyı üstüne kapatıp kilitledi. Pelin'in deli gibi kapıyı yumruklayıp bağırması hiçbir şey ifade etmedi.

"Cem! Aç şu kapıyı lanet olasıca! Aç diyorum!"

"Aklın başına gelmeden asla! Bu yaptığının bedelini ödeyeceksin. Başkası olsa gözümü bile kırpmadan öldürürdüm. Dua et benim için önemlisin."

Pelin, Cem'in ayak seslerini duyduğunda onun uzaklaştığını anladı ve birkaç kez daha öfkeyle kapıya yumruk attı. En sonunda güçsüz düşünce kapının arkasında yere çöktü. Ne yapacağını bilmiyordu. Telefonu yoktu. Yardım isteyemezdi. Onu kurtaracak tek kişi Kenan'dı. Ama Kenan bile onu bulamazdı. Çaresizce kalkıp odanın içine baktı. İki kişilik bir yatak vardı. Perdeler sonuna kadar açıktı. Hızla pencereye gitti ama görebildiği tek şey sık ağaçlarla çevrili ormandı. Yol bile görünmüyordu. Oda evin arka tarafına bakıyor olmalıydı.

Bütün bu olanların arasında acıktığını fark etti. Bir şey yemeden çıkmıştı evden. Şimdi bu lanet heriften bir şey isteyip de kendini küçültemezdi. Çaresizce yatağa oturdu. Buradan nasıl kurtulacaktı?

Pelin kolundaki saate baktı. Öğlen olmuştu. Üstelik hâlâ açtı ve hem açlıktan hem de sinirden ağlayacaktı. Sağlam kafayla düşünebilmesi için bir şeyler yemesi gerekiyordu. Yataktan kalkıp kapıya gitti ve yumruklamaya başladı. Cem aşağıda koltukta otururken viskisini yudumluyordu. Başını kaldırıp merdivenlere doğru baktı. Sonra sakin hareketlerle elindekini bırakıp merdivenlerden çıkmaya başladı. Kapının üstündeki anahtarla kapıyı açtığında Pelin'in perişan ifadesini gördü. Birdenbire yüzündeki sertlik kayboldu ve ona doğru adım attı. Elini Pelin'in yüzüne götürecekti ki Pelin kendini geri çekti. Ama ters bir hareket de yapmadı.

"Evet?"

"Ben çok açım. Yiyecek bir şeyler var mı?"

"Doğru. Öğlen oldu, değil mi?"

"Ben kahvaltı bile etmedim."

O kadar çaresiz söylemişti ki Cem içinden lanet etti kendine.

"Neden söylemedin? Pelin... Özür dilerim. Gel hadi."

Kolundan tutup onu da beraberinde aşağıya indirdi. Mutfağa geçtiklerinde tabureye oturmasını söyledi. Şu an Pelin'in itiraz edecek hâli yoktu. İstediği tek şey karnını doyurabilmekti. Saçları dağılmıştı. Hava sıcaktı. Üstündeki bu seksi kıyafeti niye giydiğini hiç bilmiyordu. Ayağındaki ayakkabılar canını acıtıyordu. Eğilip ikisini de çıkarıp kenara bıraktı. Cem gözucuyla onu izliyordu. Bu kadının enfes bir vücudu vardı. Neyse ki çok yakın bir zamanda sadece kendisine ait olacaktı.

Cem'in, önüne koyduğu peynirli tosta adeta saldırdı. O kadar acıkmıştı ki aldığı zevkle gözlerini kapattı. Sabahtan beri hırpalamıştı kendini. Bu tost onun için ödül olmuştu. Fincanındaki çayını da içtikten sonra başını kaldırıp Cem'e baktı. Adam kendisine yiyecekmiş gibi bakıyordu. Bu durum onu rahatsız etti.

"Bir tost daha ister misin?"

"Yok, sağ ol."

Cem oturduğu tabureden kalkıp Pelin'in yanına gitti. Onu kollarından tutup kaldırırken Pelin hiç itiraz etmedi. Onun suyuna gitse iyi olurdu. Yoksa bu adamın kendisine neler yapabileceği belli olmazdı. Neticede onu hiç tanımıyordu.

"Az önce yaptığın şeyin cezası normalde ölüm olurdu. Ama şanslısın ki seni karım olarak seçtim. Bunu unutacağım. Ama sen de söz dinleyen bir kadın olacaksm. Anlaştık mı?"

"Cem... Lütfen bırak gideyim. Bak bu olanları unuturum sana söz veriyorum. Ama ben senin karın olamam."

"Bana neden benim karım olamayacağını söyle. Yeterince zenginim, yakışıklıyım ve her şeyden önemlisi değer verdiğim şanslı kadın sensin ve ben seni istiyorum."

"İstediğin şeyin karşılığı bende yok. Anlamıyor musun?"

"Zamanla karşılığını verirsin."

"Veremem. Çünkü sevdiğim sen değilsin."

Cem'in gözleri koyulaşırken parmaklarının altındaki tene ciddi bir baskı yaptı. Pelin'in gözleri acıdan kısılırken, Cem onun kulağına eğilip adeta tısladı.

"Öldürürüm onu. İnan bana hiç acımam. Üstelik o pisliğe elimi bile sürmem. Benim için bu işi yapacak olan çok adamım var."

"Sana onun kim olduğunu söylemedim."

"Söyleyeceğine eminim. Söylemesen bile inan bana güzelim, ben onu bulurum."

"Seninle asla evlenmeyeceğim."

"Sana sahip olunca evlenmek zorunda kalacaksın."

"B-bu da ne demek?"

"Pelin... Şu hâlinle ne kadar seksi olduğunun farkında mısın? Sıcaklığında kaybolmak için çıldırıyorum."

Pelin onun bu sözleriyle tutuşundan kurtulmaya çalıştı ama hiçbir şey ona fayda etmiyordu.

"Şu an için rahat bırakıyorum seni. Bu iş gece daha zevkli olur. Sana harika dakikalar yaşatacağım."

Cem onu mutfakta bırakıp salona geçti. Televizyonu açarken bacaklarını uzatmıştı. Pelin ise ağlamamak için dudaklarını ısırıyordu. Az önce oturduğu tabureye geri oturdu. Hiç kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Akşama çok da fazla kalmamıştı. Her şeyini kaybedecekti. Bu iğrenç adam, bunca zamandır koruduğu bekâretini alacaktı. Buna izin veremezdi. Kendisine dokunmasına izin veremezdi.

33. Parmaklarımı saçlarında gezdirmek için neler vermezdim.
Dudaklarına dokunmak, sona sıkıca sarılmak için...*

Kenan

Kenan şirkete geleli bir saat olmuştu. Pelin'i görmek istiyordu. Onu kırdığının farkındaydı. Ama üstünde hâkimiyet kurulması hiç hoşuna gitmemişti. Her ne kadar kendini çekmiş olsa da, öpücükleriyle eridiğini bilecek kadar iyi tanıyordu onu. Bu düşünceyle gülümsedi. Asistanını arayıp Pelin'i beklediğini söyledi. Bir dakika kadar sonra asistanı odaya girip Pelin'in henüz gelmediğinin bilgisini verdi. Bunu duyunca kaşlarının çatılmasına engel olamadı.

"Ersin'e sordun mu?"

"Sordum efendim ama onun da bilgisi yok. Evi de aradım. Ama evden çıkalı iki saat kadar olmuş."

"Tamam, sen çıkabilirsin."

Kenan bu durumun normal olmadığını biliyordu. Masadaki telefonunu alıp Mehmet Bey'i aradı.

"Alo? Nasılsınız Mehmet Bey? Teşekkür ederim. Ben Pelin'i soracaktım. Henüz işe gelmedi. Acaba ailesini mi ziyarete gitti? Anlıyorum. O hâlde gelecektir mutlaka... Peki, teşekkür ederim... Size de iyi günler."

Telefonunu kapattıktan sonra içi anlamadığı bir şekilde sıkkındı. Bu daha önce Pelin'in yaptığı bir şey değildi. Zayıf bir ihtimal de

* Bon Jovi'nin Always isimli şarkısından Türkçeleştirilmiştir. *–yhn*

olsa aklına şu damat adayı geldi. *Saçmalıyorsun Kenan! Pelin onu istemiyor. Onunla birlikte olamaz.* Bu şekilde beklemek hoşuna gitmedi. Pelin'i aramak için telefonunu tekrar aldı eline. Dördüncü çalıştan sonra telefon meşgule düştü. Kenan bir an ekrana baktı. Sonra tekrar aradı. Bu kez telefon kapalıydı. Kötü düşünmek istemiyordu. Şarjı bitmiş olmalıydı. Belki sabah önemli bir işi çıkmıştı; kısa süreceğini düşünmüştü ama işler ters gitmişti belki de. Kendini rahatlatmaya çalışırken bile nedense iyi şeyler hissetmiyordu.

Güvendiği adamlarına durumla ilgili bilgi verip, en kısa sürede bulabilecekleri ne varsa kendisine bilgi verilmesini istedi. Deri koltuğundan kalkıp ellerini pantolonunun ceplerine koydu ve sıkıntılı bir şekilde dışarıyı izlemeye başladı. Belki de kendisine kızdığı için bir günlüğüne bile olsa ortadan kaybolmayı seçmişti. Bu şekilde kendisini cezalandıracağını düşünüyordu. Ama neden bu ihtimal onu rahatlatmıyordu?

Aslında biliyordu ki Pelin böyle davranmaz, aksine, ona meydan okuyacak davranışlar sergilerdi. Susup oturacak, kendini köşesine çekecek biri değildi. Henüz birlikte uzun bir geçmişleri olmasa da onu yeterince tanıyordu.

Aradan geçen bir saatin sonunda öğrendikleri canını daha da sıkmıştı. Mehmet Bey'in önce Pelin'in ailesiyle, sonra arkadaşlarıyla konuştuğunu, ancak bir sonuç elde edemediğini, o sabah Lâl'in arabasının sahilde terk edilmiş bir hâlde bulunduğunu ve lanet olsun ki tam da o bölgede kameraların olmaması nedeniyle Pelin'e ne olduğuna dair ellerinde en ufak bir ipucunun bulunmadığını dinlerken etrafında ne var ne yoksa hepsini parçalama isteği duymuştu. Etraftaki görgü tanıklarından, bir adamın bir kadını zorla kendi arabasına bindirdiğini ve olay yerinden ayrıldıkları bilgisini alabilmişti sadece.

Mehmet Bey'i arayıp yaptığı araştırmanın sonucunda bir şey elde edemediği bilgisini verip onun Pelin'in anne ve babasıyla karakola gitmek üzere yolda olduklarını öğrenince vakit kaybetmeden şirketten çıktı.

Komiserin karşısında otururken endişeli bir bekleyiş vardı. Mehmet Bey yolda haber verdiği için Kenan da oradaydı şimdi. Lâl,

Kenan'ı ilk kez yakından görmüştü ve çok beğenmişti. Üstelik Pelin için endişelendiği çok belliydi. Buna gerçekten sevindi.

"Araç sahibi siz misiniz?"

"Evet. Arkadaşım almıştı bugün. Ama niye arabayı sahilde bıraktığını anlamadım."

"Görgü tanıklarından aldığımız bilgiye göre bir araç arkadaşınızı sıkıştırmaya çalışmış. Bir süre sonra iki araç da sağa çekmişler. Arka araçtaki şahıs arkadaşınızı zorla araçtan indirip kendi aracına bindirmiş."

Kenan o şerefsizin kim olduğunu adı gibi biliyordu. Bu rutin konuşmaya tahammül edemiyordu artık.

"Adamın kim olduğu belli mi? Kamera görüntüsü olmalı mutlaka."

"Siz nesi oluyorsunuz?"

"Patronuyum."

"Birinci derece akrabası yok mu?"

"Lanet olsun! Kamera görüntüsü yok mu diyorum? O kız panikatak hastası! Şimdi kim bilir ne hâlde ve siz kalkmış bana birinci dereceden akraba olayını anlatıyorsunuz!"

"Burası dingonun ahırı değil. Laflarınıza dikkat edin, yoksa dışarı çıkmak zorunda kalırsınız."

"Komiser Bey, ben Pelin'in amcasıyım. Hepimiz gerginiz hâliyle. Kusura bakmayın lütfen. Şu an için elimizde başka ne var?"

"Tanıkların ifadesine göre adam uzun boylu, kumral biri. Böyle birini tanıyor musunuz?"

Mehmet Bey ve Kenan birbirlerine baktılar.

"Anlaşılan tanıyorsunuz. Bu şahıs hakkında ne biliyorsanız anlatın."

***

Saatler geçiyordu ve Pelin'den hiçbir haber yoktu. Evde normal bir hava estirmeye çalışıyorlardı. Miray'a söylememişlerdi. Akın kesin bir dille bunu yasaklamıştı. Miray'ın üzülüp de hırpalanmasını istemiyordu. O da Pelin için endişe ediyordu elbette. Hatta karakoldan döndüklerinde Lâl'le konuşup neler olduğunu öğrendi ve hem Mehmet Bey'le hem de Kenan'la konuşmak istediğini söyleyerek belki

yardımcı olabileceğini belirtti. Lâl onun bu düşünceli tavrına gülümseyip Mehmet Bey'in telefonunu verdi. Akın bir süre sonra Pelinlerin evindeydi. Neler olabileceği yönünde konuşuyorlardı. Akın, Kenan'ın Pelin'in patronu olduğunu bilse de ondaki normal olmayan endişeyi fark etmişti. Belki de aralarında bir şey vardı. İyi birine benziyordu. Zaten iş dünyasında adını sıkça duyduğu biriydi.

"Aradın mı Adil'i? Cem'le konuşmuş mu hiç?"

"Aradım. Haberi yok. Ayrıca Cem böyle bir şey yapmaz. Belki de bizim kız birilerini sinirlendirmiştir."

"Murat! Kendi kızından bahsediyorsun. Bu rahatlığını hiç anlamıyorum."

"Yine şımarıklığı tutmuştur abi. Başka ne olacak? Ortadan kaybolarak aklınca bizden intikam alıyor."

"Polis, kızınızın bir adam tarafından zorla alıkonulduğunu söylüyor. Üstelik adamın tarifinin Cem'e uyduğunu abiniz de doğruladı."

"Kenan Bey, bu bizim aile meselemiz. Sizin bu olaya neden bu kadar dahil olduğunuzu anlamış değilim."

"Murat! Misafirimize terbiyesizlik ediyorsun. Kenan Bey karakoldan beridir yanımızda. O da Pelin için endişeli ve bir şeyler yapmaya çalışıyor."

"Kenan Bey, sizin benim kızımla ilginiz nedir?"

Kenan bir an durup bekledi. Bu umursamaz babaya söyleyecek bir şeyi yoktu aslında. Ona hesap vermek zorunda değildi. Ama yine de kendini tutamadı.

"Benim sizin kızınızla olan ilgim, sizin ona olan ilginizden çok daha fazla, bilmem farkında mısınız?"

"Siz benimle, benim evimde nasıl böyle konuşabiliyorsunuz?"

"Durumunuzu biliyorum Murat Bey. Ekonomik güçlük çekiyorsunuz. Kimse size elini uzatmıyor. Medet umduğunuz kişi de şu an kızınızı alıkoymuş durumda. Buna rağmen bizden bile daha az endişelisiniz. Çünkü istediğiniz de bu zaten. Kendiniz yapamadınız ama Cem'in kızınızı ikna edeceğine olan güvenle burada böyle rahatça oturuyorsunuz."

Murat Bey hiddetle oturduğu koltuktan kalktı. Bu adam kim oluyordu da ona kafa tutabiliyordu?

"Evimden derhal çıkın Kenan Bey!"

"Kesin şunu! Benim kızım nerede, ne yapıyor? Aç mı, susuz mu? İyi mi yoksa zor bir durumda mı? Onun dışında her şeyi tartışıyorsunuz şu an! Murat! Benim kızım panikatak hastası! Ya şu anda bir atak geçiriyorsa ve bizim yardımımıza ihtiyacı varsa?"

Tülin Hanım nefes alıp kendine gelmeye çalıştı.

"Kenan Bey... Bizimle ilgilenmeniz çok nazik bir davranış. Lütfen kocamın kusuruna bakmayın."

"Sorun yok Tülin Hanım. Ben en iyisi polisi tekrar arayayım. İzninizle."

Kenan bahçeye çıkarken Akın da arkasmdan gitti. Onun polisi değil de başka birini aradığını konuşmalarından anladı. Kenan onun kendisini dinlediğini biliyordu ama herhangi bir rahatsızlık hissetmedi.

"Bu işi kendi yöntemlerinle halledeceksin anlaşılan?"

"Evet. Polisten iş çıkmaz. O itin nerede olabileceğini adamlarım daha iyi bilir."

"Yanlış anlamazsan bir şey soracağım."

"Tabii."

"Pelin'le aranızda özel bir şey mi var? Cüretimi bağışla. Normal bir patron gibi davranmadığın ortada..."

Kenan karşısındaki dürüst adama bakıp bir süre bekledi. İlk andan beri ondan hoşlanmıştı. Nedense ona güvenebileceğini hissediyordu.

"Çok mu belli oluyor?"

Akın gülümsedi.

"Sadece âşık bir adam olarak durumu gözlemlemek zor olmadı diyorum."

"Lâl'le mi birliktesin?"

"Hayır. Miray'a âşığım ben. Ayrıca dün baba olacağımı öğrendim."

"Çok şanslısın. Tebrik ederim. Miray'ı görmedim ama eminim iyi biridir."

"Teşekkür ederim. Pekâlâ. Şu an elimizde ne var?"

"Cem denen pisliğe ait birkaç yer var. Hangisinde olabileceğini araştırıyorlar."

O sırada Kenan'ın telefonu çaldı. Ekrandaki numarayı tanımıyordu. Açma tuşuna basıp telefonu kulağına götürdü.

"Alo?"

"Kenan!"

"Pelin! Neredesin? Bir şeyin yok, değil mi? Cem mi var yanında?"

"Evet ama şu an burada değil. Kenan... Çok korkuyorum, lütfen..."

Hat bir anda kesildi.

"Pelin? Alo? Lanet olsun!"

"Nerede olduğunu söyledi mi?"

"Hayır. Ama Cem denen pislik onu zorla tutuyor."

Kenan salona girip içeridekilere baktı tek tek.

"Pelin aradı."

Pelin'in adını duyunca oturduğu yerden fırlayan Tülin Hanım, heyecanla Kenan'ın önünde durdu.

"Kızım iyi mi? Neredeymiş?"

"O şerefsiz onu zorla tutuyormuş! Tam tahmin ettiğim gibi. Hat kesildi, konuşamadık fazla. Gizli arıyordu. Korktuğu belliydi."

Murat Bey bu olanlara inanamıyordu. Cem'in böyle bir şey yapacağını aklından dahi geçirmezdi. Böyle bir şeye inanmak istemiyordu. O sırada Kenan'ın telefonu tekrar çalınca herkes heyecanla telefona baktı.

"Evet? Tamam, beni bekleyin geliyorum."

"Ne oldu? Pelin'i buldular mı? Polis miydi arayan?"

"Hayır, polis değil. Ama adamlarım yerini bulmuşlar."

"Allah'ım... Kenan Bey lütfen kızımı getirin."

"Merak etmeyin. Sizi haberdar edeceğim."

"Ben de geliyorum."

"Siz burada bekleyin Murat Bey. Neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz."

"O şerefsizi öldüreceğim! Bunu benim kızıma nasıl yapar? Bir de adam yerine koyup kızımı onunla evlendirmeyi düşündüm. Lanet olsun!"

"Siz burada kalın. Söz veriyorum haber vereceğim."

Başka bir şey söylemeden hızlı adımlarla kapıya ulaştı. Akın'ın da arkasından geldiğini biliyordu.

"Sanırım seninle gelmeme bir şey demeyeceksin?"

"Hayır. Aslında sana ihtiyacım var. Ben Pelin'i sakinleştirirken sen o şerefsizi tutarsın benim için. Onun icabına sonra bakacağım. Yüzünde derin bir vadi açmayı düşünüyorum."

Akın gülümsedi. Bu adamdan gerçekten hoşlanmıştı. Arabada Miray'ı arayıp onunla biraz konuştuktan sonra Lâl'i aradı ve bilgi verdi. Bu olay biter bitmez sevdiği kadına koşmayı hayal ediyordu.

34. İnsan vücudu kendisine
dokunulmasına ihtiyaç duyar.*

Pelin

Pelin korkudan titriyordu artık. Cem kendisine saldıracakmış gibi baktıkça, iradesi gitgide zayıflıyordu. Kısa bir süreliğine lavaboya gittiğinde masada unuttuğu telefonu görünce heyecanla eline almış ve Kenan'ı aramıştı. Ama daha doğru düzgün konuşamadan Cem telefonu çekip almıştı ondan.

"Kiminle konuştun? Sana söylüyorum Pelin! Kimi aradın?"

"Ben... Konuşamadım zaten."

"Bak! Eğer yalan söylüyorsan çok kötü olur."

"Konuşamadım dedim ya!"

"Şimdi anlarız."

Cem arama kaydına girip son arama süresine göz attı. Son yapılan arama on beş saniyeyi gösteriyordu. Bu da demekti ki Pelin rahatça konuşabilmişti. Pelin onun durumu anladığını görünce oturduğu yerde iyice küçüldü. Cem onu kolundan tutup kaldırdı.

"Madem beni dinlemedin, o zaman benim de herhangi bir şeyi beklememe gerek yok."

Onun ne demek istediğini çok iyi anlamıştı Pelin. Özellikle o aç bakışları her şeyi belli ediyordu. Kolunu kurtarmaya çalışsa da işe yaramıyordu her zamanki gibi.

"Bırak beni Cem! Lütfen!"

---

* Sunset Park, Paul Auster, Can Yayınları, Çev: Seçkin Selvi.

"Niye bırakayım? Nasılsa yakında karım olmayacak mısın? Düğünü beklemeye gerek yok. Hem zaten senin de bakire olduğunu sanmıyorum. İnan bana çok zevk alacağını garanti ediyorum."

Pelin korkuyla debelenmeye başlamıştı. Bu adamın kendisine dokunmasına izin veremezdi. Ama buradan kaçacağı bir yer olmadığı gibi Kenan'ın da onu bulma olasılığı yoktu. Bu düşünceyle umutları suya düşerken ağlamaya başladı. Küçücük bedeniyle ona karşı koymak çok zordu. Onun o pis dudaklarını hissetmemek için yüzünü olabildiğince çevirmiş ve geriye atmıştı başını. Ama bu Cem'i durdurmaya yetmiyordu. Ellerini Pelin'in bacaklarında gezdirip yukarıya çıkmaya başlamıştı. Pelin onu var gücüyle iterken geriye doğru sendeledi ve koltuğa düştü. Tam da Cem'in istediği şey olmuştu. Elini gömleğinin düğmelerine götürüp açarken Pelin oturduğu yerde korkudan ölmek üzereydi. Onun gömleğini çıkarıp kendisine yaklaştığını görünce son bir hamleyle diğer tarafa kaçmaya çalıştı. Cem onu kolundan tutup koltuğa yaslarken bir yandan da bluzunu çıkarmaya uğraşıyordu. Pelin bacaklarını savurup onun canını acıtmaya çalışıyordu ama canı acıyan tek kişi kendisiydi.

Bu kadar şey yaşayınca nefesi kesildi birden. Ölecekmiş gibi hızlı hızlı nefes alırken vücudundaki direniş azaldı. O an tek derdi sadece nefes alabilmekti. Cem bir şeylerin ters gittiğini fark edip başını kaldırarak Pelin'e baktı. Önce numara yaptığını düşündü. Ama Pelin'in yüzünün giderek kızarmaya başlaması onu da endişelendirdi.

"Pelin! İyi misin?"

Pelin iyi değildi. Bütün bunlar neden onun başına gelmişti sanki? O kimseye bir şey yapmamıştı ki! Şimdi kimsenin bilmediği, şehrin dışındaki ıssız bir evde kendini korumaya çalışırken artık dermanı kalmamıştı. Onu kimse kurtaramazdı. Nefesinin kesildiğini hissederken başı yana düştü. Gözleri kapanırken hiç değilse o pisliğin kendisine daha fazla dokunamadığı için içi bir parça rahattı.

Cem korkudan ne yapacağını bilemezken salonun ortasında ileri geri yürüyordu. Ona ne olduğunu bilmiyordu. Normal bir bayılma değildi bu. Nefes alamadığını görmüştü. Korktuğu için mi böyle olmuştu bilmiyordu. Başını ellerinin arasına alırken Pelin'e bakıyordu.

Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Ambulansı arasa kendisini ele vermiş olurdu. Ama Pelin'i bu hâlde bırakmak...

Korkuyla öylece ayakta dururken kapının yumruklandığını duydu. Bağırışları biri duyup da geldi dese, evin yakınlarında başka bir ev yoktu ki! Kimdi bunlar? Ne yapacağını bilemez hâlde bir Pelin'e bir de kapıya bakıyordu. O anda bahçe kapısından gelen bir gürültüyle o tarafa döndü.

Kenan kapının camını kırıp içeriden kapıyı açmıştı. Salona dönen yoldan ayakta duran adamı görebiliyordu. Hızla ve öfkeyle ona yürürken sol taraftaki bir şey dikkatini çekti. Pelin üstü başı dağılmış hâlde koltukta biçimsizce yatıyordu. Gözleri tekrar Cem'i bulurken iki büyük adımda önüne gelip sert bir yumruk indirdi suratının ortasına. Cem yere devrilirken acı bir ses çıkardı. Burnunu tuttuktan sonra eline baktığında kanla dolu olduğunu gördü.

Kenan hızla Pelin'in yanına gittiğinde polislerle birlikte Akın da Kenan'ın kırdığı kapıdan girmişlerdi. Kenan, Pelin'in başını ellerinin arasına alıp nefes alıp almadığını anlamaya çalıştı. Sağlık ekipleri içeri girerken Akın da koltuğun üstündeki bir örtüyü Pelin'in üstüne çekti. Üstündeki bluzu yırtılmıştı boğuşma sırasında. Sağlık personeli Pelin'in başından oksijen maskesini geçirdi ve olabildiğince nefes almasını sağladı. Pelin'in gözleri nefes almaktan rahatladığı belli olarak yavaşça açılırken yine de pek kendinde değildi. Kenan yanına diz çökmüş saçlarını okşuyordu. Onu gördüğünde rüya olduğunu düşündü. Ama dokunuşu o kadar sıcaktı ki... Belki de gerçekti. Gözleri tekrar kapanırken etrafındaki boğuk sesler de kesildi.

"Panikatağı var."

"Tamam, biz gerekeni yaptık zaten. Şimdi ambulansa alıyoruz."

Kenan, Pelin'in arkasından bakarken bir tarafta polislerin Cem'in başında olduğunu, hatta diğer sağlık görevlisinin yarasına pansuman yaptığını görünce öfkesi geri geldi. Cem'i yakasından tuttuğu gibi kaldırıp defalarca yumrukladı. Etrafındaki onca kişi bile onu tutmakta zorlanıyordu. Onu sakinleştirebilecek tek kişi Akın'dı.

"Kenan yeter! Polis zaten ensesinde... Bizim şimdi Pelin'in yanında olmamız lazım. Toparla kendini."

Pelin'in adını duyunca kendine gelen Kenan, hızla girdiği kapı-

dan çıkıp ambulansa geçti. Akın onları arabayla takip edeceğini söyleyip arabaya bindi. Kenan ambulansta Pelin'in elini hiç bırakmadı.

"Merak etmeyin. Şimdi daha iyi nefes alıyor. Zaten görünürde de kötü bir şeyi yok. Sadece boğuşmanın etkisiyle yorgun düşmüş bedeni."

Onun bu hâlini görünce o pisliğin nasıl zor kullandığını anladı. Kendisi de ona kötü davranmıştı. Hem de birçok kez. Onu üzmüştü, kırmıştı. Oysa Pelin o kadar narin ve korunmaya muhtaçtı ki... Kendi despotluğu, hatta odunluğu yüzünden bunu görememişti. Bundan sonra ona kötü davranmayacaktı. O yine kendisine bağırabilirdi istiyorsa. Bu düşünceyle gülümsedi. Bugün ilk kez rahatlamıştı.

***

Pelin başından geçen talihsiz olaydan sonra yavaş yavaş normale dönmeye başlamış ve tabii bu süreçte kendini toparlaması için Kenan'ın isteğiyle kısa süreli de olsa izne ayrılmıştı.

"Lâl aradı mı Meral Teyze?"

"Hayır Pelincim. Zaten izni aldı ya, bir daha aramaz."

Pelin gülen gözlerle Meral Teyze'sine bakarken, Miray'ın geldiğini gördü.

"Meral Teyze tatlı yaptın mı?"

"Henüz değil Miraycım... Yumurta ve una ihtiyacım var. Ama evde kalmamış."

"Ben giderim şimdi."

"Dur ben de seninle geleyim."

O sırada mutfağa giren Kemal Bey soran gözlerle kızlara baktı.

"Hayrola kızlar, nereye böyle?"

"Marketten birkaç şey alacağız."

"O zaman ben de sizinle geleyim. Ağır şeyleri ben taşırım."

"Gerek yok Kemal Amca. Zaten çok az şey alacağız."

"Eh, peki o zaman. Dikkat edin ve geç kalmayın."

"Tamam Kemal Amca."

Kızlar Kemal Amcalarının kıskacından kurtulup dışarı adım attıklarında rahat bir nefes aldılar. Marketten alacaklarını alıp yine yürüyerek dönmeyi planlıyorlardı. Korna sesiyle ikisi de arkasını

döndü. Pelin'in vücuduna yayılan titreme, gözle görülür hâldeydi.

Kenan arabadan inerken onlara yaklaştı.

"Alışverişten mi?"

"Evet, Kenan Bey. Siz de gelmez misiniz? Birlikte çay içeriz."

"Teşekkür ederim. Çaya hayır demem. Ama lütfen bana Kenan de."

"Tabii ki. Hadi gelsene."

Miray hemen önüne dönüp adımlarını hızlandırarak apartmana doğru yürüdü. Pelin ve Kenan oldukları yerde kalıp birbirlerine baktılar. Aralarındaki rahatsız edici sessizliğe son veren Kenan oldu.

"Nasılsın?"

"İyiyim. Sen?"

"Ben de iyiyim. Umarım kimseyi rahatsız etmem?"

"Saçmalama lütfen. Hem ben gelmene çok sevindim."

Bu son cümleyi söylerken kızardığına emindi. Kenan'ın gözleri göğüslerine takılınca heyecanla yutkundu. Onu çok özlemişti. O olaydan sonra Kenan sürekli uzak durmuştu. Onunla yaşadığı tehlikeli kaçamakları tekrar yaşamak için her şeyi yapabilirdi.

"Çaydan sonra dışarı çıkalım."

"Çıkalım."

Pelin'in de istekli olmasına sevindi. Cem denen pisliğin yaptıklarından sonra Pelin'i incitmemek için bir hayli çaba sarf etmişti. Ama dayanma sınırını çoktan geçmişti ve ona sahip olmadan biraz daha durursa infilâk edebilirdi.

Birlikte içilen çay ve yenilen lezzetli böreklerden sonra dışarı çıktıklarında, Kenan onu sahilde bir yere götürdü. Burası sahilin diğer kısımlarına göre daha sakindi. Tam da Kenan'ın istediği gibi! Arabayı park edip kontağı kapattıktan sonra Pelin'e döndü. İçerisi klima nedeniyle serin olduğu için bütün camlar kapalıydı. Eliyle ensesini kavradı ve aralarında bir milimetre bile kalmayıncaya kadar kendine çekti. Pelin'in nefes nefese kalan hâli başını döndürmüştü. Dudaklarını dudaklarına sürttükten sonra diliyle alt kısmının tadına baktı. Gözleri kapanan Pelin, heyecanla bekliyordu.

"Sana kaç defa söyleyeceğim bilmiyorum."

Gözlerini şaşkınlıkla açan Pelin, ne olduğunu anlamaya çalışırca-

sına Kenan'a baktı. Kenan diğer eliyle Pelin'in bacaklarını okşamaya başlamış, çamaşırının kenarından kalçasının nefis dolgunluğunun hissettirdiği hazla gözlerini kısmıştı. Pelin titrek bir nefes çekti içine.

"Şu seksi kıyafetleri ben yanında değilken giyme. Seni bu şekilde gördüğümde yere yatırıp içine girmemek için kendimi zor tutarken, başka erkeklerin de sana bakıp aynı şeyleri düşüneceklerini bilmekten nefret ediyorum."

Bu tehlikeli sakinlikle söylenen sözler omurgasından bir ürperti geçmesine neden oldu.

"Kenan... Sen beni yere yatırıp içime mi girmek istiyorsun?"

O kadar seksi bir şekilde söylemişti ki Kenan tehlikeli bir hırıltıyla onu kendine yapıştırdı. Pelin'in dudaklarından dökülen sesler, arabanın içinde buharlaşmış, etraflarını sarmıştı sanki.

"İlk günden beri tek istediğim bu. Tadını çok seviyorum. Eşsiz bir şey... Ve Pelin..."

Bir eliyle göğsünü kavrayıp sıkarken, diğer eli hâlâ ensesindeydi.

"Yarın için senden iki şey istiyorum. Birincisi, üstü siyah ve altı kırmızı olan yüksek topuklu ayakkabılarım giy. İkincisi..."

Devam etmeden önce sertçe okşadığı göğsü bırakıp Pelin'in bacaklarının arasına götürdü ve tek bir parmağıyla yakıcı ıslaklığa dokundu. Pelin'den çıkan inilti, kontrolünü kaybetmesine neden olacak kadar tahrik ediciydi. Pelin gözlerini zorlukla açıp ona baktı.

"İkincisi ne?"

Kenan parmağını biraz daha ileri götürüp hareket ettirirken başparmağını, Pelin'in nefesinin kesilmesine neden olan tepeciğe bastırmıştı.

"Benim aklımı başımdan alacağına inandığın bir g-string giy."

Pelin ürpererek başını eğdi ve dudaklarını Kenan'ın boynuna yapıştırdı. Kenan parmak hareketlerini hızlandırırken kısa sürede orgazma ulaştı Pelin. Başını onun omzuna bıraktı. Nefesi normale dönmeye başlamıştı ama Kenan parmaklarını hâlâ çekmemişti. Başını kaldırıp tutkuyla koyulaşmış gözlere baktı. Kenan parmaklarını yavaşça çekip, üstündeki ıslaklığa bakarken, bir kez daha orgazm olabilirdi. Onun, parmaklarını yavaşça ağzına götürüp çıldırtacak

kadar yavaş bir hareketle emdiğini gördü ve bunu yaparken gözlerini kapatıp boğazından gelen boğuk inildemelerini dinlerken kadınlığı patlayacak kadar şişmişti. Kenan gözlerini açıp ona baktı. Aynı hareketleri gibi yavaşça, tane tane konuşmaya başladı.

"Şimdilik bununla idare edeceğim. Ama yarın akşam ağzımı o sıcaklıktan çekmemi bekleme. Derin derin içeceğim seni. Ta ki sen tükenene kadar..."

"Kenan... Yarın akşamı bekleyemem. Şimdi gidelim. Nereye götüreceksen oraya..."

"Hayır güzelim. Bekleyeceksin. Sen de benim gibi sabredeceksin. Ama yarın... Yarın ben ne istiyorsam o olacak. Tek bir sözüme itiraz etmeyeceksin. Ertesi günün akşamına kadar benimlesin. Evdekilere yarın şirkete gitmen gerektiğini ve geç saatlere kadar çalışacağını söyle."

"Hı hı."

Söylediği her şeyi kabul ettiğini görünce sertçe dudaklarına yapıştı. Başparmağını Pelin'in göğsünün ucuna sürtüp tırnağıyla acıtacak kadar çizdi. Sadece biraz daha bekleyecekti. Bir gün daha... Yarın akşamdan itibaren Pelin sadece ona ait olacaktı.

Kenan'ın kendisini eve bırakmasından sonra heyecanlı bir şekilde odasına kapandı. Yarın için ne giyeceğinin hesabını yapıyordu.

Miray içeriye girdiğinde odanın hâlini görünce şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Savaş alanı gibiydi ortalık. Pelin'in delirmiş gibi eline aldığı her kıyafeti başka bir tarafa fırlatmasını hayretle izliyordu.

"Manyak mısın kızım sen? Ne yapıyorsun?"

Pelin sadece bir saniyeliğine arkasını dönüp Miray'a baktı ama aynı hızla dikkatini tekrar önündeki işe verdi.

"Sağlam bir şeyler bulmaya çalışıyorum."

"Nasıl sağlam?"

"Seksi bir şeyler işte."

"Niye ki?"

Pelin kendinden emin bir bakışla Miray'a baktığında, içindeki şeytani kadına daha fazla büründüğünü hissetti.

"Çünkü sevgili arkadaşım, ben, yani Pelin Atay, yarından itibaren tepeden tırnağa gerçek bir kadın olacağım."

"Hiçbir şey anlamadım?"

"Yarın akşam Kenan beni almaya gelecek."

"Eee?"

Söz ağzından çıkar çıkmaz gözleri son hızla irileşti. Doğru anlamıştı, değil mi?

"Bir dakika! Yani sen şimdi bana, Kenan'la seks yapacağını mı söylüyorsun?"

"Aynen öyle diyorum canım."

"Emin misin?"

"O nasıl bir soru öyle? Bunu ne kadar istediğimi bilmiyorsun sanki."

"Biliyorum da... Yani madem hoşlanıyorsunuz birbirinizden, işi resmiyete dökseniz daha iyi olmaz mı?"

Pelin elindekileri bir kenara bırakıp yatağa oturdu. Miray'ın da elinden çekerek yanına oturmasını sağladı.

"Benden fazlasıyla hoşlandığını biliyorum. Tamam, kadınlarla ilgili geçmişini de biliyorum ama bana bakışları sıradan değil. Bunu hissedebiliyorum. Onun da, ona olan hislerimin farkında olduğunu biliyorum. Bence zaten çok fazla geçmeden evlenme teklifi eder diye düşünüyorum. Miray... Ben ona çok âşığım! Onun için her şeyi yaparım. Nereye istiyorsa oraya giderim onunla."

"Ona âşık olduğunu görebiliyorum. Yani aslında benim demek istediğim..."

"Biliyorum. Üzülmemi istemiyorsun. Ama ben üzülmeyeceğimi biliyorum. Onun beni üzmeyeceğini biliyorum. Şimdi bana yardım et. Ne giymem gerektiğine bir türlü karar veremedim. "

"Evet görebiliyorum. Ortalık savaş alanı gibi."

İkisi uzunca bir süre en güzel kıyafetleri seçmek için bir hayli uğraştılar. Miray elindeki seksi şeye bakarken gözlerine inanamıyordu gerçekten.

"Sen bunu ne zaman aldın?"

Pelin başını kaldırıp Miray'ın elindekine baktığında sinsice gülümsedi.

"Şahane, değil mi? Dünya para harcadım ona. Ama yarın akşam fazlasıyla işe yarayacak."

"Kenan'ın kalpten gideceğine eminim. Alıştıra alıştıra göster bari."

"Sen merak etme. Ben işimi bilirim."

Miray'ın da yardımıyla her şey hazırdı. Duş alıp yatağa girerken sabaha kadar uyuyamayacağını biliyordu.

35. Çıplağına sar beni, toprağına kar beni
Kaynağından dökül gürül gürül
çoğalt ki kendini
Dağları seller olsın, selleri
yangın sarsın
Bozulsun bahçe bağ, dalda
üzüm sarhoş, ben tarumar*

Lâl

Lâl, basın toplantısından hemen sonra annesine, biraz yalnız kalmak için adaya gitmek istediğini söylemiş ama hem babasını o an kolay ikna edememesi hem de Pelin'in başına gelenler yüzünden bu durumu ertelemek zorunda kalmıştı.

Pelin'in toparlanma sürecinde Miray ve Akın da duruma anlayış göstererek evlilik konusunu biraz ertelemişler, ailelerine söylemek için biraz daha beklemeye karar vermişlerdi.

Herkes Pelin'in bu olay karşısında ne kadar güçlü olduğunu görerek rahatlamıştı. Kendini toparlaması zor olmamıştı. Zaten kocaman ve sıcak bir ailenin içinde kendini kötü hissetmesine neden olacak hiçbir şey yoktu. Bu kötü olaydan sonra babasının tutumu değişmiş, bunca senedir Pelin'e karşı takındığı katı ve umursamaz tutum, yavaş yavaş kırılmaya başlamıştı. Senelerdir var olan şeyin bir anda olması gerekene dönmesi beklenemezdi elbette. Bu birkaç günde Murat Bey kızma elinden geldiğince bir baba gibi davranmış ama hâlâ *'baba'* olmanın ne demek olduğunu bilmediği için onu kor-

* *Sezen Aksu*'nun *Davet* isimli şarkısından. –*ynn*

kutmamak ve yanlış bir şey yapmamak adına mesafeyi doğru tutmaya özen göstermişti. Abisi Mehmet Bey'den, onu sürekli terslediği ve saygısızca davrandığı için özür dilemiş, hatalarını telafi etmek için yardım istemişti. Pelin'in annesi de tıpkı kocası gibi kızına yeterli bir anne olamamasının hüznünü yaşıyordu. Bütün bu süreçte Lâl'in anne ve babasının, kendi öz kızına gerçek birer anne baba gibi kol kanat germesi, kabul etmek istemese de canını acıtmıştı. Bundan sonra o da ilgili bir anne olmak için kocası gibi elinden geleni yapacaktı.

Tülin Hanım kızını bu süreçte kendi evinde görmek istese de, Pelin'in kendi yaşadığı evde kalmak istemesine ses çıkarmamıştı. Her gün mutlaka kocasıyla birlikte gelip kızını görüyordu. Pelin bu ilgiden kesinlikle çok hoşnuttu. Sebep her ne olursa olsun onlarla gerçek bir aile olmanın tadına varıyordu. Her şey normale dönüyordu. Dönüyordu da... Kenan eskisi kadar yakın değildi ona. Her gün mutlaka arasa da, onu hastanede görmesinin dışında sadece bir kez görebilmişti. Hastaneden çıkıp da eve geldiğinde yarım saat kadar kalmış ve gitmişti. Onun arayıp da durumunu sorduğunu biliyordu. Ama özellikle kendisini aramadığını düşünüyordu. Belki de Cem'in ona dokunmuş olması Kenan'ın hoşuna gitmemiş ve ondan uzak durmanın daha iyi olacağına karar vermişti. Miray ve Lâl ona bunun doğru olmadığını söyleseler de böyle düşünmekten kendini alamamıştı.

Ama artık her şey normale dönmeye başlamışken ve yazın sonuna gelmişken adaya gidip kafasını dinlemek istiyordu Lâl. Konuyu annesine tekrar açtığında bu kez Meral Hanım karşı çıkmadı. Kocasını da ikna edince Lâl birkaç eşyasını koyduğu küçük çantasını alıp adaya gitti.

Önce çantasını bırakıp arka bahçede bulunan bisikletini aldı. Marketten yiyecek ve içecek bir şeyler almalıydı. Rüzgâr yüzüne vururken kendini özgür hissediyordu. Belki de burada düşündüğünden de fazla kalmalıydı. Market sahibiyle selamlaşıp kısa bir sohbet ettikten sonra, aldıklarıyla birlikte eve geri döndü. Malzemeleri buzdolabına ve kilere yerleştirip, dışarıda bıraktıklarıyla kendine bir şeyler hazırladı. Televizyonda bir şeylere baktıktan sonra hava güzel olduğu için arka bahçedeki salıncaklı koltuğa oturup kitabını eline

aldı. Hava kararmaya başladığı için bahçedeki ışıkları yakmıştı. Romantik komedilerden hoşlanırdı. Sürükleyici olmasına sevindi. Kafasını ciddi anlamda dağıtması gerekiyordu.

Kendini o kadar kaptırmıştı ki duyduğu sesle oturduğu yerde irkildi. Kitabı yanına bırakıp görebildiği kadarıyla ileriye doğru baktı. Kalbi ağzında atarak yavaşça oturduğu yerden kalkıp evin yan tarafındaki merdivenlerin olduğu tarafa baktı. Birkaç saniye durup dinlemeye çalıştı. Herhangi bir ses yoktu. Belki de kedi veya köpekti. Tuttuğu nefesini yavaşça bırakırken salıncaktaki kitabı eline alıp içeriye geçmek için hareketlendi. Sesin sahibi kedi veya köpek de olsa bir kere korkmuştu ve içeride de devam edebilirdi okumaya. Dışarıya yerleştirilmiş masa ve sandalyelerin olduğu kısmın etrafından dolanarak, arka bahçeye geçilmesini sağlayan mutfak kapısına doğru yürüdü. O anda duyduğu daha baskın bir sesle yüksek sesli bir nefes alıp olduğu yerde donakaldı. Olabilecek en fazla hızla koşup içeriye girebilir ve kapıyı kapatıp kilitleyebilirdi. Ama o kadar korkmuştu ki kıpırdarsa daha kötü bir şey olacakmış gibi hissediyordu. Kitabı yavaşça yakınındaki saksının üstüne bıraktı. Az önce duyduğu sesin ayak sesleri olduğunu fark edince, evin yan tarafındaki merdivenlerin olduğu kısma dikti gözlerini. Kalbi ağzında atarken, merdivenlerin köşesinde beliren kişiyi görünce nefes almayı unuttu. Elleri kaskatı bir şekilde yumruk olmuş iki yanında hareketsizce duruyordu. Bahçedeki ışıklandırma olmasa bile, onun nasıl ışık saçtığını görmemek için kör olmak gerekirdi. Tam anlamıyla bir Yunan heykeli gibi dikiliyordu karşısında. Hareket eden tek yeri bakışlarıydı sanki. Lâl ağzını açıp da tek kelime edemiyordu. Bir adım atıp ona doğru gitse, o da kendisine adım atar mıydı? Hayır atmazdı. O hâlde neden buradaydı? Onun burada olduğunu nereden biliyordu? Ah, elbette! Mert Arıkanlı'nın her yerde gözü ve kulağı vardı. Ondan habersiz hiçbir şey olmazdı.

Lâl hareket etmek istiyor ama yapamıyordu. Kendini toplaması uzun sürdü. Nihayet kelimeler dudaklarından dökülürken, duygularını göstermemek için çaba sarf etti.

"Burada ne işin var?"

Mert sessizce dururken, Lâl'in sözleriyle hafifçe omuz silkti. Elle-

rini ceplerine koyup başını hafifçe yana eğdi. Tanrım! Bu adam her hâliyle çok ama çok yakışıklıydı. *Ve seksi,* diye düşündü Lâl. İradesinin son kırıntılarına tutunmaya çalışırken yumruk yapmış olduğu ellerini gevşetti. Yapabildiği kadar öfkeyle baktı karşısındaki adama. Mert elleri ceplerinde yavaş adımlarla ona doğru yaklaşırken, Lâl nefesinin kesildiğini hissetti. Şimdi onu kollarına alıp tutkuyla öpse, karşı koyamayacak kadar ona muhtaç hissediyordu kendini. Mert, aralarında birkaç adım kala durdu. Gözlerini Lâl'in yüzünden boynuna, bikinisinin pek de kapatamadığı göğüslerine, sevimli göbeğine, neredeyse olmayan minicik şortuna ve muhteşem bacaklarına indirdi. Lâl kendini çıplak gibi hissederek yutkundu. Keşke konuşsaydı. Konuşsaydı eğer, bu rahatsızlık verici durumdan kurtulabilirdi belki.

Mert kalan mesafeyi de kapatıp tam önünde durduğunda, Lâl kalbinin durduğuna yemin edebilirdi. Mert'in sıcak ve mest eden nefesi yüzüne meltem esintisi verirken gözlerini kapatmamak için uğraştı. Onun bayıldığı dudaklarına bakmamak için kendini zorladı. Ama Mert'in dudakları kıpırdayıp hafifçe açılınca, gözleri ona ihanet etti. Her şeyi unutulabilmek kolay olsaydı, hiç beklemeden onun kollarına atılabilirdi. Ama o kadar da gurursuz değildi. Ne var ki Mert'in mesafeyi tam olarak kapatması, işleri daha zor hâle getiriyordu. İnatla geri adım atmayıp ona ne kadar güçlü olduğunu göstermek istiyordu. Ama bacakları titrerken ve her an yere yığılabilecekken buna daha ne kadar katlanabilirdi bilmiyordu.

Mert için de kolay değildi bu durum. Kendini nasıl ifade edeceğini bilmiyordu. Şimdiye kadar bunu dert etmesini gerektirecek bir durum olmamıştı. Ama söz konusu bu kadın olunca bütün taşlar yerinden oynuyordu. Onu o kadar özlemişti ki bakışlarına pişman bir adamın hislerini yansıttığının farkında bile değildi. Ama Lâl fark etmişti. Pişmanlığını, özrünü görüyordu. Ama yanılıyor da olabilirdi. Onu ters köşeye yatırıyor olması kuvvetle muhtemeldi. Nihayet bakışlarını kaçırıp bir adım geri attığında biraz nefes alabilmişti. Mert ise yerinden kımıldamamış, sadece Lâl'e bakıyordu. Hafif bir rüzgâr esip Lâl'in saçlarını öne doğru savurunca, elini kaldırıp o sevdiği saçların bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. Bu küçücük

dokunuşla ürperen Lâl, kalbi sanki bundan daha hızlı atabilirmiş gibi çılgına dönmüştü. Onun, teninde bıraktığı etkisinden hoşlanmıyordu, kendisine böyle bakmasından hoşlanmıyordu! Lanet olsun! Bir an önce ortadan kaybolmasını istiyordu! Bu şekilde giderse onu affedecekti ve bunu istemiyordu. İstiyordu ama... Bu kadar kolay olmamalıydı. Kendini toplayıp olabildiğince buz gibi konuştu.

"Buraya niye geldiğin artık umrumda değil. Bir an önce çıkıp gitmeni istiyorum."

Mert'in kendini tutarken nasıl zorlandığını görebiliyordu. Kalbi bu sözleri söylemiyordu elbette ama hiçbir şey basit değildi işte.

"Gidemem..."

Onun sözleriyle ilk andaki şaşkınlığı geri geldi. Gözlerini açıp ona bakarken soğukkanlı duruşu, sıcakta kalmış dondurma gibi erimek üzereydi. Dikkatini toplayıp gözlerinin içine baktı.

"Ne demek gidemem, ya? Seni burada istemiyorum! Daha ne şekilde anlatabilirim?"

Onun bu öfkeli hâli karşısında dudakları kıvrılan Mert, gülümsemeyi başardı. Lâl bu gülüşle yüzüne ışık vurmuş gibi hissetti. Lanet olsun! Bu adam bu şekilde bakmaya devam ederse sertçe dudaklarına yapışıp onu lezzetli bir meyveymiş gibi yiyecekti!

"Birçok farklı şekilde anlatabilirsin. Ama hiçbiri işe yaramaz. Sen istesen de istemesen de bir yere gitmeye niyetim yok."

Lâl bu adama inanamıyordu. Her hâliyle tam bir zorbaydı. Böyle bir durumda bile patronluk taslıyordu. Öfkeden kudurmuş bir hâlde arkasını dönerek mutfak kapısından içeri girip kapıyı kapatmak istedi ama Mert buna izin vermedi. Mert kapıyı kapattı elbette. Ama kendisi de içeri girdikten sonra!

"Sen... Sen deli misin ya? Beni çıldırtmaya mı çalışıyorsun? Basın toplantısı düzenleyip beni masum gösterdin diye; ha, bu arada, elbette ben masumum, çünkü bütün her şeyin sorumlusu sensin! Seni affedeceğimi, her şeyin normale döneceğini mi sanıyorsun? Eğer böyle düşünüyorsan gerçekten çok aptalsın Mert Arıkanlı! Senden nefret edi..."

Sözlerini tamamlayamadan dudaklarının üstünde hissettiği dudaklar, aklını kaybetmesine neden oldu. Hiçbir şekilde onu itmedi

veya direnmedi. Olabildiğince karşılık verip daha fazlasını istediğini belli etti. Parmaklarını Mert'in saçlarının arasından geçirirken bütün vücudu titredi. Vücudunun her bir noktasında Mert'in istekli ve ateşli elleri dolanırken, içinde yükselen ateş saniyeler geçtikçe artıyordu. Dudaklarındaki dudaklar sabırsızca boynuna ve göğüslerine inerken nefesi hızlanmış bir şekilde onu kendisine daha çok çekiyordu.

Mert elleriyle Lâl'in kalçalarını okşayıp onu kasıklarına bastırıyordu. Onu kolayca kucaklayıp mutfağın tezgâhına oturttu. Elleri bayıldığı kalçalarda ve bacaklarda gezinirken Lâl'in hiç tereddüt etmeden bacaklarını kendi beline dolamasına inlemeyle karşılık verdi. Zaten neredeyse çıplak gibiydi ve içine gömülmek için çıldırıyordu. Parmaklarını ihtiyacı olan sıcaklığa kavuşturmak için minicik şortun kenarından ulaşmaya çalıştı. Ama şort çok dar olduğu için bu mümkün değildi. Dudaklarını kısa bir süreliğine Lâl'in dudaklarından ayırdı. Lâl bir tanrıça kadar güzel ve ulaşılmaz görünüyordu. Kızarmış yanakları ve dudakları, onu günaha davet ediyordu. Dudaklarına sürtünüp nefesini bıraktı.

"Bu şort çok kısa. Yok gibi bir şey. Böyle mi dışarı çıktın?"

Normalde Lâl'in bu sözlere kızıp tam anlamıyla hiddetlenmesi gerekirdi. Ama onun bu hallerini o kadar özlemişti ki bu sahiplenici tavrı çok hoşuna gitmişti.

"Burada hep böyle giyinirim ben. Hem hava çok sıcak..."

"Sıcak olan hava değil, sensin!"

"Mert..."

"Odan nerede?"

"Üst katta. Merdivenlerden çıkınca koridorun sonunda..."

Mert onu kucağında tutarak hızlı adımlarla merdivene yöneldi. Odaya gidene kadar öpebildiği kadar öptü ve okşadı kucağındaki kadını. Lâl odaya girdiklerinde bacaklarını çözerek yere indi. Ellerini Mert'in tişörtünden içeriye sokup sert kaslarını okşadı. Mert bir eliyle belini sarmışken diğer elini saçlarının arasına koyup başını geriye çekmiş, bembeyaz boynunu öpüyordu. Diliyle ıslak izler bırakıp çenesine geldi ve hafif bir ısırık sonrası kırmızı dudaklara yapıştı. Ona yardımcı olmak için kollarını kaldırıp tişörtünün çıkarılmasına yardım etti. Lâl'in elleri pantolon kemerine giderken acısı tavan

yapmıştı. Lâl hızlı hareketlerle kemeri çözüp pantolonunu aşağıya çekerken soluğu kesilmiş gibi hissediyordu. Kollarını boynuna dolayıp kendini ona bastırdı ve ateşli bir şekilde öpmeye başladı.

Mert o minicik şortun fermuarını indirip aşağıya düşmesini sağladıktan sonra iki eliyle Lâl'in kalçalarını avuçlayıp onu kucakladı ve yatağa bıraktı. Lâl nefes nefese onu izlerken boğazı kurumuştu. Mert üstündeki çamaşırı çıkardığında onu ne kadar özlediğini o akşam kim bilir kaçıncı kez fark etti. Sabırsız hareketlerle yatağa çıkıp Lâl'in üstüne uzanan Mert, Lâl'in dudaklarını esir alıp iki eliyle göğüslerini sertçe okşamaya başladı. İkisinin de boğazından gelen seksi iniltiler, hareketlerini daha da hızlandırıyordu. Kendini aşağıya çekip Lâl'in göğüs oluğunda biraz oyalanıp bikinisinin üstünden göğüslerini ağzına alıp ısırırken Lâl çığlık attı. Ama acısına aldırmadan Mert'in saçlarından kavrayıp onu göğüslerine daha çok bastırdı. Mert ellerini Lâl'in sırtına götürüp bikinisinin iplerini çözüp tek hareketle yere fırlattı. Ağzı tekrar aynı yere gömüldüğünde aldığı zevkle inlemeye başladı. Lâl hâlâ eksik hissediyordu. Mert bir türlü aşağıya inmiyordu ve artık gerçekten sızlamaya başlamıştı bacaklarının arası. Mert yüzünü kaldırıp ona baktığında zevkten öleceğini düşündü. Konuşurken sesi boğuk çıkmıştı.

"Bacaklarını aç."

Bu isteğe zevkle uyan Lâl, bacaklarını iki yana açıp heyecanla beklemeye başladı.

"Daha fazla aç Lâl!"

Onun bu sert ve emredici hâli bütün duyularına işlerken dediğini yaptı. Lâl üstüne siyah renk bikini giymiş olsa da alt kısımda kışkırtıcı, siyah, ön ve arka kısımları çapraz iplerle birbirine geçmiş modeli olan bir iç çamaşırı giymişti. Mert onun bacaklarının arasında, dizlerinin üstünde dururken sesli bir şekilde küfretti. Parmaklarını çamaşırın kenarından geçirip ıslaklığa dokunurken, ikisinden de aynı anda bir inilti yükseldi. İki parmağını kullanıp ileriye kaydırırken Lâl'in yüzünü inceliyordu. Lâl, hazdan neredeyse kapanacak olan kısık gözlerle ona bakarken, dudaklarını kuruduğu için diliyle hafifçe ıslattı ve Mert'in bu hareket karşısında sertçe yutkunuşunu izledi. Onun çıldıracağını bilerek elleriyle göğüslerini okşamaya başladı.

Mert az önce üstünde o kadar çalışmıştı ki uçları hâlâ sert ve dikti. Bunun hazzıyla birkaç saniyeliğine gözlerini kapattı. Dudaklarını bastırıp çığlıklarına engel olmak niyetindeydi.

Mert bu manzara karşısında kalan aklını da yitireceğini hissediyordu. Lâl'in parmakları göğüs uçlarını sıkıştırırken alnında ter birikmişti. Bu işkenceden öte bir şeydi. Parmaklarının hızını arttırdı. Hızlı hareketlerle içine girip çıkarken Lâl'in gözleri, aldığı zevkle açıldı ve kendi gözlerine odaklandı. Sadece birkaç saniye elleri göğüslerinde hareketsiz kalırken dudaklarının arasından çıkan seksi sesler gittikçe yükseldi. Vücudu sarsılmaya başlarken göğüslerini sanki onları cezalandırırcasına daha fazla sıkmaya başladı. Mert onun boşalmaya yakın olduğunu görünce hızla başını parmaklarının olduğu yere indirdi ve çamaşırı tamamen yana çekip ağzını ateş gibi yanan ıslaklığa bastırdı. Lâl'den yükselen çığlıklar odanın duvarlarında yankılanırken onu su gibi içti. Lâl'in kasılmaları yavaşlayıp sakinleştiği hâlde bile işine devam etti. Dudaklarını göbeğine doğru yönlendirip sırayla göğüslerine ve boynuna çıktı. Lâl elleriyle Mert'in omuzlarına tutunup onu iyice kendine çekti ve omzuna ateşli öpücükler ve ısırıklar bıraktı. Hâlâ onu hissetmeye ihtiyacı vardı. Elini ikisinin arasma koyup aşağıya indirdi ve Mert'in erkekliğini kavradı. Bu dokunuşla ürperen Mert, başını geriye atıp gözlerini yumdu. Lâl sabırsızca onu okşarken kendini daha fazla tutamayacağını biliyordu. Doğrulup ellerini Lâl'in çamaşırma götürdü. Yanlardan aşağıya indirecekken Lâl ellerini tutup onu durdurdu.

"Hayır."

"Hayır mı?"

Mert kaşlarını çatmıştı. Az önceki şeyden sonra onunla sevişmek istemiyor muydu? Hepsi bu kadar mıydı?

"Sana nezaket yakışmıyor. Çamaşırlarımı daha önce nasıl çıkardıysan yine öyle çıkar."

Mert'in gözleri daha da koyulaşırken dudağı hafifçe kıvrılmıştı. Bu onun tanıdığı Lâl'di.

"Özel tasarıma benziyor. Yırtarsam geri dönüşü olmaz."

"Yırtarsan yine alırım."

"Yine alırsan yine yırtarım."

İkisi de birbirlerindeki şeytani bakışı görmüştü. Mert tek bir hareketle çamaşırı ikiye ayırdı. Kumaştan çıkan sert ve seksi ses odada yankılanırken Lâl'in bu zevkle başı döndü ve aynı anda çığlık attı. Mert hiç beklemeden erkekliğinin ucunu Lâl'in sıcaklığına dokundurup hafifçe ileriye itti. Elleriyle Lâl'in kaçlarını tutup sabitledi. Lâl heyecanla ve nefes nefese beklerken Mert aniden sert ve tek bir hareketle içine girdi. Lâl'in attığı çığlıklar başını döndürüyordu. Geri çekilip neredeyse içinden çıkacakken kendini tekrar sertçe içine itti. Lâl daha az önceki hareket yüzünden kendine gelmeye vakit bile bulamayıp soluğu kesilircesine bir çığlık daha attı. Ona verdiği zevkle adeta başı dönen Mert, hareketlerini hızlandırıp Lâl'in içinde gidip gelmeye başladı. Onu birkaç kez orgazmın sınırına getirip bekledi. Lâl artık bu işkencenin üçüncüsünde kendini kaybetmek üzereydi. Neredeyse ağlayacaktı. O kadar halsiz kalmıştı ki başı dönüyordu. Konuşabildiğinden bile emin değildi.

"Mert yeter artık! Ölmek üzereyim..."

"Zevk alıyor musun sen de benim gibi?"

"Evet... Rahatlamak istiyorum. Hadi artık!"

"Ne istediğini söyle."

İşte o acımasız patron Mert geri gelmişti. Onun egosunu tatmin edip etmemek Lâl'in umurunda bile değildi. İstediği tek şey, orgazm olup çılgınca boşalmaktı.

"Hızlan Mert! Beni sertçe becer! Bakalım bana daha fazla ne kadar çığlık attırabileceksin?"

Lâl kesinlikle Mert'i nasıl yola getireceğini biliyordu. Daha sözler dudaklarından çıkar çıkmaz Mert'in çenesindeki bir kasın seğirdiğini, gözlerinin iyice koyulaştığını görmüştü. Mert içinden çıktığında büyük bir hâyâl kırıklığı yaşayan Lâl, onun yapacağı şeyi anlayınca heyecanı geri geldi. Mert onu yatağın ucuna kadar getirdi ve bacaklarını iyice yana açıp dizlerinden bastırarak yatağa sabitledi. Tek hareketle içine girip hızlı bir tempo tutturdu. Lâl zevkten başı dönerken, bacaklarını hareket ettiremediği için işkence çekiyordu. Yatağın çarşafı parmaklarının arasında buruş buruş olurken dirseklerinden yapabildiği kadarıyla doğruldu ve vücudunu yay gibi gerip başını geriye attı. Mert'in içinde yarattığı her bir darbeyle saçları sallanıp

çarşafa sürtünüyordu. Mert onunla aynı anda orgazm olurken zevkle içine boşaldı. O da Lâl kadar yorulmuştu. Ona işkence çektirirken kendisi de aynı işkenceyi çekmişti. Elleriyle sıkıca bastırdığı dizlerini bırakıp onu belinden tuttu ve kucaklayıp başını yastığa yerleştirdi. Lâl kollarını onun boynuna dolayıp onu kendisine çekerken itiraz etmedi. Bacaklarını bacaklarının arasına aldı ve ona sımsıkı sarıldı. Lâl, güvenli kollarda olmanın verdiği huzurla birkaç saniye içinde uyuyakaldı.

***

Kuş cıvıltıları içeri dolarken üstündeki hafiflikle yavaşça gerindi. Gözleri henüz kapalı olsa da dudaklarına yayılan gülümsemeyle yana döndü. Hafifçe gözlerini açtığında, pencerenin yakınındaki ağacın yemyeşil dallarını gördü. Birden doğrulup yatakta oturdu ve etrafına bakındı. Üstünde hiçbir şey olmadığını fark edince çarşafı çekiştirip göğsünü kapattı. Olanları gayet iyi hatırlıyordu. Ama ya hepsi birer rüyaysa? O hâlde niye çıplaktı? Rüya değildi. Mert gelmişti. Onunla sevişmişti. En önemlisi de onu sevmişti. Bunu hissetmişti. Çarşafa sarınıp ayaklarını yataktan sarkıttı. Çıplak ayaklarla merdivenlerden inerken mutfaktan gelen sesleri duydu. Yüzüne yayılan gülümsemeyle fazla ses çıkarmamaya gayret ederek mutfağın kapısında durdu. O anda yüzündeki gülümseme yavaşça soldu. Mert kahvaltıyı hazırlıyordu. Tamam, gülümsemesi bu yüzden solmamıştı. Gülümsemesinin solma nedeni, Mert'in üstünde sadece iç çamaşırının olmasıydı. Bütün gece o seksi ve kaslı vücuda sarılıp uyumuştu. Dokunmuştu, diliyle tadını almıştı. Ve şimdi inanılmaz uyarılmıştı. Bacaklarının arasındaki sızı çok fazlaydı.

Onun geldiğini hisseden Mert, arkasını döndü. Lâl, dün üstünde defalarca sevişmiş oldukları çarşafa sarınmış, saçları seksi bir şekilde dağılmış, yanakları kızarmış hâlde kapının kenarına yaslanmıştı. Elindeki tost ekmeklerini bırakıp ona yaklaştı. Nazik hareketlerle belinden kavrayıp onu kendine çekti. Lâl'in dudaklarından dökülen hafif inilti, gözlerini onun dudaklarına dikmesine neden oldu. Başını eğip dudaklarını dudaklarına sürttü.

"Eğer ben kahvaltıyı hazırlarken bu şekilde durmaya devam

edersen, kendimi seninle doyurmak zorunda kalacağım. Kahvaltının canı cehenneme..."

Lâl'in heyecanını görüp haftalardır özlediği dudakların tadını almaya başladı. Onu duvara yapıştırıp ellerini vücudunda dolaştırdı özgürce. Çarşafı aşağıya çekip göğüslerine kapandı. Lâl'in bacaklarının arası cehennem kadar sıcaktı. Mert eliyle çarşafın altını tutarak yukarıya çekti ve Lâl'in bacaklarını okşayarak tehlikeli bölgeye geldi. Dudaklarını tekrar dudaklarıyla buluştururken boğuk bir sesle konuşmaya başladı.

"Seni boşaltmamı istiyor musun?"

"Hı hı."

"Seni duymuyorum."

"Acı çekiyorum Mert. Sok artık şu parmaklarını!"

"Zevkle sevgilim."

Mert'in parmakları çıldırtıcı hareketlerle içine kayarken Lâl'in başı duvara yaslandı, nefesi hızlandı ve daha fazla hissedebilmek için bir bacağını kaldırıp Mert'in beline sardı. Kısa sürede orgazma ulaşırken başını Mert'in omzuna bıraktı ve nefesinin düzene girmesini bekledi. Buğulu gözlerle Mert'e bakarken onu öpmek için daha fazla bekleyemedi. Dilini onun en derinlerine sokarken boğazından yükselen zevk dolu iniltiler, kendisini daha fazla teşvik ediyordu. Soluk soluğa ayrıldıklarında, Mert'in yüzündeki o seksi gülüşe hasretle baktı.

"Duş alıp bir an önce aşağıya in. Sana harika bir kahvaltı hazırladım."

"Tamam."

Lâl küçük bir çocuk gibi hevesle başını sallarken bu hâli Mert'in çok hoşuna gitmişti. Dudaklarına küçük bir öpücük bıraktıktan sonra, Lâl arkasını dönüp gidecekken hafif bir şekilde kalçasına vurdu. Bu hareketle şaşıran Lâl arkasını dönüp Mert'e baktı. Mert onun bu hâline gülümserken tehlikeli bir ses tonuyla Lâl'in dizlerini titretti.

"Hemen koşarak şu merdivenleri çıkmazsan, daha yan yolda sana yetişir, merdivenlerin üstünde seninle sevişirim."

Lâl olabilecek en hızlı şekilde kıpkırmızı olurken, tam da Mert'in dediği gibi önüne dönüp koşarcasına merdivenlerden çıktı.

Lâl ve Mert kahvaltıdan sonra dışarı çıkıp dolaştılar. Her ne kadar her şey normal gibi görünse de, ikisi de aralarındaki gerginliğin farkındaydı. Henüz hiçbir şey konuşmamışlardı. Belki de şimdilik böylesi daha iyiydi. Ama Lâl gerçekten de merak ediyordu. Bundan sonra ne olacaktı? Eve döndüğünde Mert yine ondan uzaklaşacak mıydı? Onunla konuşmalı mıydı? Hiçbir şey bilmiyordu.

Lâl'in yaptığı makarnayı yedikten sonra arka bahçedeki salıncağa oturdular. İkisinin de elinde şarap kadehleri vardı. Ve aralarında var olan sessizlik... Lâl gergin bir şekilde elindeki kadehle oynarken Mert onun elini tuttu ve kadehi elinden aldı. Beklentiyle titreyen vücudunun tepkisini görmezden gelmesi çok zordu. Mert iki kadehi de yere bırakıp Lâl'e döndü.

"Ben doymadım."

"Az mı koydum makarnayı? Hemen bir tabak daha..."

"Lâl... Makarna istemiyorum. Hem yesem de o beni doyurmaz. Ben sana açım."

Bu adam böyleydi işte. Kibarca söylemezdi hiçbir şeyi. Herhangi bir yerde, bir kalabalığın içinde, sanki havadan sudan konuşurmuşçasına *'seninle sevişmek istiyorum'* diyebilirdi. Lâl, kendisine nasıl bir cesaret geldiğini bilmiyordu ama aniden Mert'in dudaklarına yapışıp avucunu Mert'in pantolonunun önüne bastırdı. Mert onun bu hareketine şaşırsa da şaşkınlığı kısa sürdü. Elleriyle Lâl'in bluzunu hızla yukarı sıyırıp başından çıkardı. Yüzünü mis kokulu göğüslerin arasına gömüp diliyle tadını aldı. Lâl sabırsızca Mert'in pantolonunu çıkarmaya çalışırken Mert'in, göğüs ucunu ısırmasıyla sıçrayıp küçük bir çığlık attı. Bu durum Mert'i hiç etkilemedi. Lâl'i hızla kucağına alıp kaldırdı ve içeri taşıdı. Mutfakta duvara yasladı ve Lâl'in boynunu dişlemeye başladı. Lâl bacaklarının arasından süzülen ıslaklığı fark ettiğinde küçük ama zevkli bir kahkaha kaçırdı dudaklarından. Mert elini bacaklarının arasına götürürken uyluklarındaki ıslaklığı hissettiğinde yüksek sesli bir küfür savurdu.

"Ben daha içine girmeden bu kadar boşaldıysan, sana yukarıda yapacaklarımdan sonra o yatağı bir daha kullanabileceğini hiç sanmıyorum."

"Dert değil, yenisini alırım."

"Bunun için beni suçlamayacak mısın?"

"Beni böylesine boşaltan ve bana zevk veren adamı suçlamalı mıyım sence?"

"Ah, evet, ben de öyle düşünmüştüm."

Odanın kapısını gürültüyle duvara çarptı ve Lâl'in üstündeki eteği hızla çekip çıkardı. Kendi üstündekileri de çıkardıktan sonra tehlikeli gözlerle Lâl'in minik iç çamaşırına baktı. Gözlerini Lâl'e çevirirken onun gözlerinde gördüğü heyecanı sonuna kadar içti. Yine istiyordu. O lanet seksi iç çamaşırını yine parçalamasını istiyordu. O hâlde o çamaşır hak ettiğini alacaktı.

"Sen yapacaksın."

"Efendim?"

"Bu kez çamaşırını benim için sen yırtacaksın."

Lâl her seferinde bu adamın kendisini nasıl olup da böyle şaşırttığına inanamıyordu. Ama bu onu çok heyecanlandırmıştı. Parmaklarını çamaşırın ön kısmına getirip dantelli taraflarını tuttu ve sert bir hareketle iki yana çekti. Kumaş kolayca parçalanıp kulak tırmalayıcı bir ses çıkarırken Mert yüksek sesle homurdandı. Kendini yatağa atıp kalan parçayı sertçe çekerek yere fırlattı. Lâl onu omuzlarından tutup kendine çekti ve öpmeye başladı. Ellerini seksi kaslarda ve onun sırtında dolaştırırken, bu adamın her şeyiyle kendisine ait olmasının keyfini çıkarıyordu. Mert teklifsizce içine girip onu çıldırttıkça, Lâl çığlıklarını kontrol edemez hâle gelmişti. Tam zirveye çıkacaktı ki Mert içinden çıkıp hızlı bir hareketle onu yüzüstü çevirdi. Üstüne uzanıp Lâl'in kulağına yaklaştı.

"Özlemişsindir diye düşündüm. Merak etme sevgilim. Fazlasıyla hızlı olacağım. Tek bir seferde zevkle içine gireceğim."

"Mert... Evet özledim. Çabuk ol lütfen, dayanamıyorum."

"İsteklerin benim için emirdir."

Lâl'in istediği gibi tek bir seferde içine girdi. Onun çığlıkları kulağına doldukça daha fazla tahrik oluyordu. Hareketlerini hızlandırken Lâl'in kalçalarını, onun canını acıtacak şekilde sıkıyordu. Nihayet kendisi gibi onu da tükettiğinde sırtüstü yatağa bıraktı kendini. Lâl'in terden ıslanmış vücudunu kendi terli vücuduna çekip sımsıkı

sarıldı. Saçlarını öpüp okşadı. Lâl hafifçe başını kaldırıp ona baktı. Hâlâ nefes nefeseydi.

"Duş almak ister misin?"

"Hayır. Kokun biraz daha üstümde kalsın istiyorum."

Bu şefkatli sözler Lâl'in kalbine dokunmuştu. Belki bir gelecek yoktu ikisi için. Ama o kısacık an bile onu mutlu ediyordu işte. Mert bir eliyle Lâl'in saçlarını okşarken diğer eliyle de sırtını, belini ve kalçasını okşuyordu. Bir süre sessiz kaldı. İkisinin de nefesleri düzene girince Lâl gözlerini kapattı.

"On yaşındaydım."

Lâl önce yanlış duyduğunu sandı. Başını kaldırıp Mert'e baktı. Gözlerindeki hüznü gördü. Dirseğinden destek alıp bekledi.

"Evimizde mutlu olduğumuz bir anı hatırlamıyorum. Babam ve o sürekli kavga ederlerdi. Onun aşırı istekleri evdeki gerginliği her geçen gün arttırıyordu. Bir gün yine öyle kavga ediyorlardı. Ben her zamanki şeylerden biri olduğunu sandım. Ama onun sözlerini duyunca beni görmesinler diye kendimi sakladım ve sessizce dinlemeye başladım. Babamdan ve evliliklerinden nefret ettiğini, başka birine âşık olduğunu ve o adamın, kendi isteklerine cevap verdiğini söyledi. Babam sinirlenip ona aklını başına almasını söyledi ama onun hiç umurunda olmadı. Babam son olarak benden bahsedince bile umursamadı. Babama, *'onu sana bırakıyorum, bana sadece ayak bağı olur'* dediğini duydum."

Son cümlesinden sonra kendini toplamak için bir süre sessiz kaldı. Lâl, gözlerinde akıtmamak için tuttuğu yaşlarla yutkunmaktan başka ses çıkarmıyordu.

"O andan itibaren ondan hep nefret ettim. Artık bütün kadınlar benim gözümde onunla aynıydı. Hepsi sadece para ve güç istiyordu. Erkekleri kafesleyip onlardan yararlandıktan sonra tekmeyi basıp gidiyordu. Ama ben buna izin vermeyecektim. Babam gibi olmayacaktım. Özellikle üniversitede başladım kadınları kullanmaya. Yakışıklıydım ve bunun farkındaydım. Hepsinin bana nasıl ağızlarının suyunun akarak baktıklarını görüyordum. Artık ben intikam alacaktım. Bana yaklaşan hemen hemen her kadınla birlikte oldum. Hem fiziken hem de ruhen canlarını acıttım. Tüm ilişkilerimde mutlaka

korundum. Neredeyse hepsi bana yalvardı onları bırakmamam için. Ve ben her seferinde büyük bir zevk alarak onları aşağıladım ve arkamı dönüp gittim. Zamanla babam kendini toparladı. Şirketin işleri çok daha iyiye gitmeye başladı. Şu anki hâlini biliyorsun. Ne kadar kazanırsam o kadar çok kadın etrafıma doluşmaya başladı. Hepsini kullandım. Acımasızca!"

Konuşmaya başlamasından beri hiç bakmamıştı Lâl'e. Şimdi bakışlarını ona çevirmiş, onun, gözlerinde yaşlarla kendisine baktığını gördü. Parmak uçlarıyla gözlerine dokunup yaşlarını sildi.

"Özür dilerim. Aynı şeyleri sana da yaşattığım için özür dilerim Lâl."

Lâl artık gözlerindeki yaşları tutmanın anlamsız olduğunu biliyordu. Hiçbir zaman inanmamıştı aslında onun kendisini gerçek anlamda acıttığına. Bu kadar sert olmasının bir sebebi vardı. Sadece ne olduğundan habersizdi. Ama artık biliyordu.

"Mert... Ben çok üzgünüm."

Mert, yüzünde dolanan zarif eli alıp dudaklarına götürdü ve bileğine kadar sıcak öpücükler bıraktı.

"Seni üzmeyi hiç istemedim. Her seferinde değişmeye çalıştım ama yapamadım. Kalbim yoktu benim."

Lâl elini onun kalbinin üstüne bastırdı.

"Yanılıyorsun. Ben bu kalbi senin tanıdığım ilk anda hissettim. Hâlâ da hissediyorum. Elimin altında hayat bulduğunu biliyorum. Biliyor musun?"

Gözyaşlarını silip burnunu çekti. Derin bir nefes alıp gözlerini tekrar sevdiği adamın gözlerine çevirdi.

"Beni her zorladığında sana kızıyordum ya... Aslında çok hoşuma gidiyordu. Tüm duyularıma dokunuyordun ve ben bana yaptığın, yaptırdığın her şeyden fazlasıyla zevk aldım."

Konuşurken yüzü kızarmıştı. Mert onun bu hâline gülümseyerek elinin ters tarafıyla yüzünü okşadı.

"Beni ancak senin gibi bir kadın adam edebilirdi. Bundan sonra daha dikkatli olacağım. Bir kadına nasıl davranmam gerektiğini öğreneceğim. Canını acıtmamak için elimden geleni yapacağım. Buna yatak odası oyunlarımız dahil."

Mert'in yüzündeki seksi gülümsemeyle kalbi erimişti sanki. Bu adamın karşısında hep bu hâle geliyordu.

"Şu duygu dolu an ve konuşmada bile nasıl oluyor da beni sırılsıklam etmeyi başarıyorsun, hiç anlamıyorum!"

Mert bir saniye kadar bekleyip yüksek sesle kahkaha atmaya başlayınca Lâl suratını astı. Uzun süre bu eğlenen hâli devam edince, boşta kalan dirseğiyle Mert'in kaburgalarına geçirdi.

"Of! Çok acıdı!"

"Ya, Mert özür dilerim. Niyetim canını acıtmak de..."

Saniyeler içinde kendini sırtüstü bir şekilde Mert'in altında bulunca şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Mert'in sertliğini kasıklarında hissederken zevkle titredi.

"Demek benim için yine ıslandın! O hâlde sizi daha fazla bekletmesem iyi olur Lâl Hanım."

Lâl o an o kadar mutluydu ki hayatta var olan diğer şeyler umurunda bile değildi. Onu defalarca kendine çekerken hiç sızlanmadı. O andan sonra daha kaç kez seviştiklerini hatırlamıyordu. Mert'i göğsünde tutarak uykuya daldı.

***

"Efendim annecim?"

"Lâl, ne zaman geliyorsun? Bak babanı zaptedemiyorum artık. Tutturdu kızımı alıp getireceğim diye."

"Gelmesine gerek yok ki! Hem ben geleceğim zaten."

"Ne zaman?"

"Eee.. Ne zaman..."

Cevap beklercesine Mert'e baktığında onun keyifle arkasına yaslanmış şekilde kendisine gülümsediğini gördü. O anda içi eridi.

"Kızım cevap versene?"

"Pardon annecim, televizyondaki reklama takıldım da."

Mert'in gülümsemesi artınca kendisinin de salak salak güldüğünü fark etti. Mert ona işaret ettiğinde dikkatini tekrar telefona verdi.

"Yarın döneceğim. Babamın gelmesine gerek yok yani."

"Tamam. Sen iyi misin?"

"Evet anne. Çok iyiyim."

Son sözlerini Mert'in gözlerinin içine bakarak söylemişti. Annesine doğruyu söylemişti. Kendisini çok ama çok iyi hissediyordu. Telefonu kapattıktan sonra Mert'in yanına gitti. Mert onu belinden tutup kucağına oturttu ve yüzünü boynuna gömerek derin derin içine çekti kokusunu. Lâl hiç olmadığı kadar mutluydu. Artık her şey yoluna girmişti. Aralarmda yanlış anlamalar olmayacaktı bundan sonra. Tabii ikisi de en büyük engeli, yani Kemal Bey faktörünü hesaba katmamıştı. Bunu fark ettiği anda gevşeyen vücudu bir anda gerildi ve Mert bunu fark etti.

"Ne oldu?"

"Babam bu durumdan hiç hoşlanmayacak."

"Benden nefret ediyor olmalı."

"Aksini söylemek isterdim ama durum tam olarak bu."

"Onunla konuşacağım. Kendimi savunacak hâlde değilim, biliyorum. Ama gerçek olan tek şey, benim seni deli gibi sevdiğim."

Onun bu sözleriyle tekrar gevşeyen Lâl, ona iyice sokuldu. Bir süre tadına doyamadığı dudakları öperken, birazdan durmazsa bu işin sonunun yatakta biteceğini çok iyi biliyordu. Mert de onu haksız çıkarmamış, bluzunu sıyırıp göğüslerine dokunmaya başlamıştı bile. Zorlukla da olsa kendini tutkulu ellerden kurtardı ve Mert'in kucağından kalktı.

"Yapacak daha iyi bir işimiz olduğuna mı karar verdin?"

Lâl güneş gibi gülümsemesiyle kendisine baktığında o güneş karşısında eriyip yok olacağını hissetti. Ayağa kalkıp onu belinden tuttu ve kendine çekti.

"Pekâlâ. Çıkıp biraz dolaşalım. İstiyorsan denize de girebiliriz?"

"İyi fikir. Akşam da dışarıda balık yeriz."

"Emredersiniz güzel kadın."

36. Çünkü garip hevesleri ve tatmin edilmemiş eğilimleri olan bir yaratıktı o.*

Pelin tam da tahmin ettiği gibi fazla uyuyamamış ve erkenden kalkıp kahvaltıyı hazırlamıştı. Miray için krep yapmış, üzerine sürmesi için de Meral Teyze'sinin yaptığı çilek reçelinden çıkarmıştı. Mis gibi kokular mutfağı sararken evdekiler de yavaş yavaş uyanmaya başlamışlardı.

"Pelin? Kızım sen niye kalktın?"

"Günaydın Meral Teyze... Kendimi iyi hissediyorum. Ayrıca şirkette yapmam gereken işler var."

"İşe mi gideceksin? İyi de daha tam dinlenemedin ki!"

"Gayet iyi hissediyorum, merak etme sen. Yokluğumda çok iş birikmiştir. Yarım kalan işleri tamamlamam gerek."

O sırada bir tazı gibi içeriye giren Miray gözlerine inanamıyordu. İnanılmaz acıkmıştı bebek yüzünden.

"Aman Tanrım! Cennetteyim galiba?"

"Krepleri senin için yaptım."

"Harikasın! Ben de bebeğim de çok acıkmıştık."

Birbirlerine gülümserlerken Kemal Bey de onlara katıldı. Kahvaltı keyifle yapılıp da herkes işine döndüğünde Pelin de rahat bir nefes aldı. Artık evden çıkabilir ve Kenan'ı görebilirdi. Üstündeki krem rengi mini ve dar eteği, kırmızı bir ipek bluzla tamamlamıştı. Siyah

* Tilki, *Harman Yerinde Aşk*, D.H.Lawrance, Helikopter Yayınları, Çev: Suzan Aral Akçora.

topuklu ayakkabıları ve çantasıyla gayet uyumlu olmuştu. Saçlarını dalgalar hâlinde açık bırakmıştı. En sevdiği kışkırtıcı parfümünü de kullandıktan sonra evden çıktı.

Şirkettekilerin geçmiş olsun dileklerine teşekkürle karşılık verip odasına geçti. Başına gelenlerden kimsenin haberi yoktu. Onlar sadece, Pelin'in mide rahatsızlığı yaşadığını ve evde bir süre dinlenmesi gerektiğini biliyorlardı. Şimdi bir kez daha düşününce, bu konuda ne kadar rahatlamış olduğunu fark etti.

Bilgisayarını açıp masasındaki dosyalara göz gezdirdi. Kendisinden yaklaşık yarım saat sonra odasına gelen Ersin'le biraz sohbet etti ve işlerle ilgili birkaç son durum bilgisi aldı. Sabah ve öğleden sonra Kenan'ı hiç görmedi. Bugün dışarıda toplantıları olduğunu öğrenmişti Eda'dan. Akşam saatlerinde ofise döneceği bilgisini de almıştı tabii ki. İşlere gömülmüş çalışırken, telefonuna gelen mesaj sesiyle bir anlığına yaptığı işi bıraktı ve mesajları açtı. Yüzündeki gülümsemeyle orantılı olarak artan kalp atışları, heyecanını dizginleyemiyordu artık.

"Yarım saat sonra kapıda ol. Yukarıya çıkmayacağım."

Pelin için beklenen an gelmişti. Hemen dosyalarını toplayıp bilgisayarını kapattı. Lavaboya gidip kıyafetlerini kontrol etti. Daha şimdiden bacaklarının arası karıncalanmaya başlamıştı bile. Odasına tekrar geçip eline bir dosya aldı. Eğer şoför varsa, birlikte eve gitmelerinin mantıklı bir sebebi olacaktı. Kısacası işle ilgili çalışacaklardı!

Vakit gelip de şirketten çıktığında, hemen kapının önünde beklemekte olan aracı ve tabii ki şoförü gördü. Tam tahmin ettiği gibiydi. Dosya olayını akıl edebildiği için kendini kutladı. Şoförün açtığı kapıdan bindiğinde Kenan'la göz göze geldi. Kenan birkaç saniye Pelin'i neredeyse soyarcasına baktıktan sonra şoföre çiftliğe gideceklerini söyledi. Pelin'in elindeki dosyayı görünce içinden gülümsedi. Bu kadın çok akıllıydı.

"Gereken bütün dosyaları aldınız mı?"

"Evet, Kenan Bey."

"Güzel. Özellikle üzerinde çalışmak istediğim konuyu biliyorsunuz. Yeterince hazırlandınız mı?"

Pelin bu sözler üzerine şoför falan dinlemeyecek, Kenan'ın üstü-

ne atlayacaktı. Bu adam nasıl bu kadar açık bir şekilde sorabiliyordu bunu? Tamam, aslında açık değildi. Dışarıdan bakıldığında gayet normal bir şey söylemişti. Ama Pelin onun aslında ne sorduğunu çok iyi biliyordu ve bu yüzden inanılmaz utanmış ve heyecanlanmıştı. Kenan onun yanaklarına yayılan pembeliği görünce kahkaha atmamak için kendini zor tuttu.

"Her şey hazır... Siz hiç merak etmeyin. Etkin bir sunum olacağı konusunda size garanti veriyorum."

Bingo! Pelin de bu konuda gayet başarılıydı. Kenan'ın dudakları hafifçe kıvrılırken başını diğer tarafa çevirip dışarıyı seyretmeye başladı.

***

Kenan'ın daha önceden gelmiş olduğu çiftlik evine bakarken, o gün olanları düşününce gülümsemeden edemedi. Buraya ikinci kez geliyordu ve bu seferki sebep inanılmaz derecede günahkârdı.

Bahçedeki ışıklandırma çok hoştu. Kenan şoförüne araçla birlikte gidebileceğini, Pelin Hanım'ı diğer arabayla kendisinin bırakacağını söyledi. Birlikte eve girdiklerinde Pelin'in sırtından soğuk terler boşalıyordu. Yeni yetme bir kız gibi korkuyordu. Gerçi bu kısım yanlış sayılmazdı. Sonuçta bu ilk tecrübesi olacaktı. Salonun diğer tarafına baktığında özenle hazırlanmış masayı gördü. Romantik bir akşam için olabilecek her şey mevcuttu. Kırmızı güller, altın rengi şamdanların içindeki krem rengi mumlar ve enfes görünen akşam yemeği! Pelin arkasındaki sıcaklığı hissedince kısa bir an irkildi.

"Dünden beri bu anı düşlüyorum."

Pelin'in saçlarını kenara çekip boynuyla omzunun birleştiği noktaya ıslak öpücükler bıraktı. Onun dudaklarından çıkan titrek nefesler, Kenan'ı daha fazla tahrik ediyordu. İki eliyle göğüslerini tutup okşarken, Pelin de başını omzuna bırakmıştı. Bluzun düğmelerini açıp ellerini sıcacık tene bastırırken boğazından gelen iniltiyi Pelin'in kulağına bıraktı. Pelin o anda bile sırılsıklam olduğunu biliyordu. Kenan onu kendine çevirdiğinde, Pelin'in iç çamaşırını görünce sesli bir küfür savurdu.

"Bunu da nereden buldun?"

"Beğenmedin mi?"

Pelin buğulu gözlerle ona bakarken, Kenan bir anlığına gözlerini onun göğüslerinden çekip gözlerine odakladı. Kısa bir süre fazlasıyla ıslak bir şekilde onu öptükten sonra başını kaldırdı.

"Sana nazik davranmak için kendimi zorluyorum ama sen bu şekilde sabrımı zorluyorsun ve üstünde ne var ne yoksa hepsini tıpkı bir hayvan gibi parçalamak istiyorum."

Pelin'in, kollarında zevkten nasıl titrediğini görebiliyordu. Kalçalarından tutup onu kendine bastırdı.

"Şimdi... Önce yemek yiyelim. Bluzu istemiyorum."

Az önce düğmelerini açmış olduğu bluzu Pelin'in omuzlarından sıyırıp çıkardı ve yakınındaki koltuğa koydu.

"Karşımda bu şekilde oturacaksın. Bu güzelliği seyretmek istiyorum. Hem alışırsam, yatakta daha kontrollü olabilirim belki."

"Belki de kontrollü olmanı istemiyorumdur."

Kenan onu kendine iyice çekip dudaklarıyla yüzünde gezinmeye başladı.

"Henüz çok az şey biliyorsun. Kontrolsüz hâlimi görmek istemezsin."

"Kenan... İstiyorum! Senin her hâlini görmek istiyorum. Bana yapabileceğin ne varsa yapmanı istiyorum. Ben her şekilde hazırım."

Pelin gerçekten de sınırları zorlamakla kalmıyor, sınırı geçip özgürce koşuyordu. Onun bu halleri ve tehlikeli sözleri kendisini kesinlikle tahrik ediyordu ve aslında bu durumdan oldukça hoşnuttu. Her ne kadar yapmak istediklerini Pelin'e yapıp yapamayacağından emin değilse de, onun bu verici hâli işleri biraz daha kolaylaştırıyordu kendisi için. Hiçbir şekilde korkup kaçmayacağına, aksine, o ne derse onu yapacağına adı kadar emindi. Ama canını acıtmaktan da çekiniyordu. Bu tecrübesiz küçük kadına fazla gelebilirdi bazı şeyler. Bu yüzden, onun isteklerini dikkate alıp o şekilde hareket edecekti.

"Ne içersin?"

"Sana uyum sağlayabilirim."

Masaya oturup yemeğe başladıklarında, Kenan yemeğiyle değil de Pelin'le ilgileniyordu daha çok. Pelin de onun bakışlarının farkında ve bundan oldukça memnun bir şekilde yemeğini yiyordu.

Fondaki müzik gerçekten çok hoştu. Aslında hoştan ziyade, yemek faslını kısa tutup bir an önce yatağa geçmelerini teşvik eden bir etkisi vardı.

"Giydiğin g-string de üstündeki kadar iyi mi?"

Şarabını yudumlamakta olan Pelin, ilk anda irileşmiş gözlerle Kenan'a baktı. Aslında artık şaşırmamalı ve onun bu hallerine de sözlerine de alışmalıydı. Ama ne kadar zaman geçerse geçsin, onun böyle sözleri karşısında istemese de şaşırmak zorunda kalıyordu. Üstündeki şaşkınlığı atıp rahat bir ifadeyle gülümsedi.

"Size etkin bir sunum yapacağımı söylediğimi sanıyordum Kenan Bey."

Kenan hayatı boyunca birçok kadın tanımıştı. Onların bir bakışıyla veya tek bir sözüyle ne demek istediklerini çok iyi anlardı. Şimdiye kadar hiç şaşırmamıştı. Ama Pelin söz konusuyken bulmacanın parçalarını bir türlü denk getiremiyordu. Bu kadar tecrübesiz bir kadının fazla bir şey yapmadan bu kadar ateşli, seksi ve zeki olması karşısında gururlanıyordu. Çünkü Pelin ona aitti; hem de sonsuza kadar...

"Ben kolay kolay tatmin olmam Pelin Hanım."

"Bu gece bu sözünüzü kaldırıp çöpe atmak zorunda kalacaksınız."

"Demek bu kadar iddialısınız?"

"Daha önce hiç olmadığım kadar!"

Pelin'in bakışlarındaki şeytani ışıklar, Kenan'ın tüm vücudunu ateşe vermişti. Gerçi sürekli ateş hâlindeydi ama şu an olabilecek en üst sınıra ulaşmıştı. Yemek bitince, bol çikolata soslu, insanı baştan çıkartacak güzellikte bir sunumla hazırlanmış tatlıyı görünce Pelin'in gerçek anlamda ağzının suyu akmıştı. Enfes görünüyordu. Herkes gibi o da çikolatalı olan her şeyi severdi. Ama bu şey resmen tapılası bir güzellikteydi. Çatalıyla bir parça alıp ağzına götürdüğünde gözleri istemsizce kapandı. Farkında olmadan çıkardığı keyif dolu ses, Kenan'ın duyularını harekete geçirerek, kendisinin bile farkında olmadığı bir şekilde yerinden kalkıp Pelin'in yanına gitmesine sebep oldu. Pelin kendinden geçmiş bir hâlde ağzındaki parçayı yutup dudaklarını hafifçe yalarken gözlerini açtığında Kenan'ı yanı başında

bulunca şaşırdı. Kenan'ın gözleri dudaklarına kayarken heyecanı tavan yaptı.

Kenan, başparmağıyla Pelin'in dudağının kenarını sıyırdı ve çikolata parçasını dudaklarına götürüp keyifle emdi.

"Çikolatanın bu kadar lezzetli olabileceğini düşünmemiştim."

Pelin'in artık edepli bir kız gibi bekleyecek hâli kalmamıştı. Hızlı bir hareketle yerinden kalkıp Kenan'ın dudaklarına yapıştı. Kolları boynuna dolanırken kendini ona iyice bastırdı. Kenan da karşılığında onu kendisine çekince tutkulu gece başlamış oldu.

Elleri ipek saçların arasında kayarken, onun yumuşacık vücudunun sıcaklığı kendi bedenine karışıyordu. Diğer eliyle Pelin'in eteğinin fermuarını açıp yere düşmesini sağladı. Dudaklarını hiç ayırmadan, iki eliyle birden yumuşacık kalçaları tuttu. Çıplak tene değdiğinde boğazından seksi bir inilti kopup Pelin'in ağzında kayboldu. Kendini geriye çekip Pelin'e baktığında, gözlerindeki buğuyu, dudaklarındaki ve yanaklarındaki kırmızılığı gördü. Pelin her hâliyle vericiydi. Gözlerini aşağıya indirip küçücük ve olabilecek en seksi iç çamaşırını gördüğünde, gerçekten düşüp bayılabilirdi. Sutyeniyle aynı renkte, şarap kırmızısı bir g-string vardı üstünde. Kenarındaki ipler çapraz şekilde birbirine geçmiş, ışıltılı taşlardan oluşuyordu. Ön kısım da aynı şekilde sadece çapraz iplerle birbirine geçmişti. Arada hiçbir şekilde kumaş parçası yoktu. Ve Pelin'in hazinesini gözler önüne seriyordu.

Pelin dikkatle Kenan'ı incelediğinde çok doğru bir tercih yaptığını anlamış oldu ve içinden zafer çığlıkları attı.

"Sizce bu sunum, karşı taraftaki şirketi yeterince etkiler mi?"

Masum bir ses tonuyla sorduğu bu soru öylesine tahrik ediciydi ki Kenan'ın gözlerinde tehlikeli ışıklar yanıp sönmeye başladı.

"Sence ben bu sunumu başka birilerine gösterir miyim?"

"Anlaşmayı garantiye almak için sanırım olması gerekir."

Pelin kesinlikle ateşle oynuyordu. Kenan her ne kadar bütün bu sözlerin bir oyun olduğunu bilse de, böyle bir şeyi düşününce kıskançlık, damarlarında gezinmeye başlamıştı bile. Hem de son hızla! Öfkeli bakışlar eşliğinde onu kucağına aldığında hiç beklemeden merdivenlere yöneldi. Pelin'deki heyecan neredeyse boğazını kesip

geçecek cinstendi. Yatak odasına girdiklerinde yavaşça yere indirildi. Pelin nefesini tutmuş bir şekilde Kenan'ın yatak odasına bakıyordu. Çok erkeksi ve çok seksiydi. Yatağın örtüsü, yastıklar, hepsi siyah, ışıl ışıl bir satenle kaplıydı. Duyduğu sesle arkasını dönüp Kenan'a baktığında, onun, ceketini ve kravatını çıkarmış olduğunu gördü. Ona doğru yaklaşıp ellerini göğsüne dayadı. Düğmeleri açarken gözlerini bir an olsun onun gözlerinden ayırmadı. Gömlek omuzlarından sıyrılıp yere düştüğünde derin bir nefes aldı. Ellerini pantolonun kemerine götürüp hızlıca çözdü. Pantolonun da yere düşmesini sağladıktan sonra, ellerini Kenan'ın omuzlarına koyup parmak uçlarında yükseldi ve dudaklarına kondu. Kenan, olabilecek en fazla şekilde hüküm sürüyordu Pelin'in bedeninde. Pelin, alev alev yanan bölgesinde hissettiği sertlikle başı dönerken, ona daha fazla tutunmaya çalışıyordu. Sutyeninin kopçası açılıp yere düştüğünde, öpüşmeyi bir anlığına kesip ona baktı. Kenan bir adım gerileyip arkasını döndü. Pelin onun çekmecede ne aradığını merak ediyordu. Kenan tekrar ona döndüğünde elinde saten kumaştan siyah bir bant vardı. Pelin onun ne yapacağını anladığında sesli bir nefes çekti ciğerlerine. Onun bu hâli Kenan'ı güldürmüştü. Pelin'e hayatının ilk ve en iyi seksini yaşatacaktı.

"Gözlerimi kapatmayı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Tam olarak bunu düşünüyorum."

"Neden?"

"Daha fazla zevk alman için. Korkuyor musun? Aşağıda benim her hâlimi görmek istediğini söylemiştin, yanlış mı hatırlıyorum?"

"Evet söylemiştim ama..."

Kenan ona iyice yaklaşıp aralarındaki mesafeyi kapattı. Bantla Pelin'in gözlerini kapatıp arkadan bağladı. Dudaklarından çıkan titrek nefesleri gördüğünde, onu kendine çekip hırsla öpmeye başladı. Kendisine istekle karşılık verdiğini görünce daha da hızlandı. Soluk soluğa ayrıldıklarında onu kucaklayıp yatağa bıraktı. Pelin, yatağın ortasında işlenmemiş bir elmas gibi parıldıyordu. Saçları yastığın her tarafına yayılmıştı.

Üstündeki son parçayı çıkarıp attığında yatağa çıktı. Yatakta oluşan temasla kalp atışları daha da hızlanan Pelin, bu seksi tamam-

lamadan ölmek istemediğine karar verdi. Ama bu şekilde devam ederse her an kalpten gidebilirdi. Kenan'ın, üstüne uzandığını hissetti. Neredeyse yüz derece sıcaklığındaki dudakların, omuzlarına dokunduğunu, arada diliyle ıslak yollar çizdiğini ve çıldırtıcı bir yavaşlıkla aşağıya indiğini duyumsadı. Elleriyle Kenan'ın başını kavramak isteyince, Kenan iki elini de kendisinden uzaklaştırıp yanlara doğru açarak yatağa sabitledi. Onun yataktan kalktığını hisseden Pelin bir anda buz gibi üşüdü.

"Kenan?"

"Buradayım. Korkma."

Yatak tekrar sarsıldığında Pelin rahatladı. Bir metalin birbirine vurduğunda çıkan sesini duyduğunda ne olduğunu anlamadı. Bileklerinden tutulduğunda metalin soğukluğunu hissedince irkildi.

"Ne yapıyorsun?"

"Şşştt! Sakin ol. Sadece sana her hâlimi göstermeye çalışıyorum."

Bileklerindeki şeyin artık bir kelepçe olduğunu anlamıştı. Kolları başının arkasına doğru götürüldü ve ne olduğunu anlamadığı bir şeyle yatağın başına sabitlendi. Pelin korkuyu hissediyordu ama korkunun verdiği zevkin de farkındaydı. Bedeni ihtiyaçla gerilmişti. Ateş ve buz aynı anda her zerresinde geziniyordu; hem de olabilecek en günahkâr şekilde!

Kenan ağzını, uçları sertleşmiş olan göğüslerine gömdüğünde hazdan ölecek gibi hissediyordu. Bazen şefkatli ve yumuşak olabiliyordu. Ama şu an o hâlinden eser yoktu. Çünkü göğüsleri zevk verecek şekilde acıyordu. Dilinin ıslaklığı ve dişlerinin acımasızlığı her hücresine yayılmıştı. Kenan sabırsızca aşağıya indi. Varla yok arası, sadece iplerden oluşan kumaş parçasını bir kez daha inceledi. İplerden bulduğu açıklığa dilini dokundurduğunda Pelin zevk dolu bir çığlık attı. Kenan iki parmağıyla ipleri kenara çekip kendini iyice bastırdı. Pelin'in müthiş bir ıslaklığı vardı. Buna bayılıyordu. Altında kıvranması, daha da sertleşmesine ve acı çekmesine neden oluyordu. Kısa sürede onu zirveye taşıdı. Bir gün önce ona söylediği gibi, onu tüketene kadar içti. Pelin, bacaklarında hâl kalmadığını hissediyordu. Ama biliyordu ki bu daha başlangıçtı.

Kenan dizlerinin üstünde doğrulup Pelin'in bacaklarının arasına

yerleşti. Sertliğini onun hâlâ ıslak olan sıcaklığına dokundurduğunda Pelin doğrulmaya çalıştı.

"Gözlerimi aç."

"Henüz değil."

"Kenan lütfen! Bunu yaparken her şeyi görmek istiyorum."

"Bu hâlin beni inanılmaz tahrik ediyor. O yüzden ben ne zaman istersem o zaman açacağım gözlerini."

Pelin onunla inatlaşmanın bir işe yaramayacağını biliyordu. Çaresizce ona boyun eğdi. Sıcaklığındaki sertlik yavaşça yerini bulmaya çalışıyordu. Daha kolay olsun diye bacaklarını iyice yana açmıştı. Bu kocaman şeyin kolayca bedenine giremeyeceğini biliyordu. Çünkü daha önceden onu görmüştü. Otelde yemek yedikleri zaman Kenan'ın onu zorla odaya çıkarıp neredeyse ona sahip olacağı gece, karşısında çırılçıplak soyunmuştu. Şimdi o muhteşem şeyi göremiyor olmak hiç hoşuna gitmiyordu. Düşüncelerinin arasında kaybolmuşken bedeninde hissettiği acıyla kendine geldi.

"Çok acıyor mu?"

"Biraz. Gözlerimi açarsan..."

"Hayır. Şimdi değil. Aslında fazlasıyla hazır, fazlasıyla ıslaksın. Ama o kadar darsın ki düşündüğüm kadar kolay olmayabilir."

İçinde kayması her saniye daha kolay olmaya başlamıştı. Pelin'in dudaklarından çıkan çığlıkla hareketini durdurdu. Nihayet aşılması gereken engeli aşmıştı. Öne doğru eğilip Pelin'in gözündeki bandı çıkardı. Pelin'in gözleri karanlığa o kadar alışmıştı ki odadaki loş ışıkla birlikle gözlerini kırpıştırmak zorunda kaldı. Kenan üzerine uzanmış, bir nefes kadar yakınındaydı. Çok... Şey bakıyordu... Âşık gibi... Pelin ona âşıktı ama ya Kenan? Bunu ona soramazdı. İçinde hissettiği hareketle kendini tekrar ona odakladı. Kenan yavaş hareketlerle içine daha fazla girmişti. Pelin'in rahatlamak adına bacaklarını yanlara doğru açması, Kenan'ı daha fazla kendine çağırması demekti. Nihayet kasıkları birleştiğinde Pelin derin bir nefes aldı. Bundan sonra ne olacağını pek bildiği söylenemezdi.

"Ellerimi çöz."

Kenan başını iki yana salladı. Pelin resmen işkence çekiyordu. Zamanında Kenan'a çektirdiği işkencelerin karşılığını görüyordu

şimdi. Kenan ellerini Pelin'in göğüslerine bastırıp sertçe okşarken, Pelin'in içindeki hareketini de hızlandırmaya başlamıştı. Pelin aldığı zevkle uyuşmuş bir hâlde, gözlerini zorlukla açık tutarak hareketlerini izliyordu. Bir anda yorgunluğun yerini başka bir şey aldı. Pelin'in gözleri son hızla açılırken nefesi hızlandı. Vücudu sarsılmaya, içinde bir şeyler patlamaya hazır hâle gelmeye başladı. Ne olduğunu bilmiyordu. Düşecekmiş gibi hissediyordu sadece. Bir şeylere tutunmaya ihtiyacı vardı ama elleri kelepçeli olduğu için bir şey yapamıyordu. Vücuduna olan şeyin verdiği refleksle ellerini aşağıya doğru çekmeye başladı. Bu şeyden kurtulmalıydı. Ama soğuk metal, çekiştirdiği için bileklerini gerçek anlamda acıtıyordu. Kenan'ın yüzündeki seksi ve doymaya yakın ifade her zerresini zevkle titretirken vücudu yay gibi yukarıya kıvrıldı ve başı arkaya düştü. Çığlıkları yankılanırken, tıpkı bir depremi andıran sarsılma tüm şiddetiyle bir süre devam etti. Onun doyuma ulaştığını gören Kenan tüm sıcaklığını Pelin'in içine bırakırken, külçe gibi üzerine yığıldı. Başı, ikisinin de gösterdiği başarılı performans nedeniyle terlemiş olan göğüslerinin arasına düşerken sakinleşmeyi bekledi.

Birkaç dakikalık bekleyiş sonunda odadaki sessizlik ikisinin de etrafını kuşatmış gibiydi.

"Bileklerim acıyor."

Pelin'in çocuksu sesini duyan Kenan bir anda kendine gelip uzandığı yerden kalkarken Pelin'in içinden çıktı. O temasla inleyen Pelin'in hâlini görünce inanılmaz zevk aldı. Kelepçeyi çözüp ellerini serbest bıraktığında, bileklerinin etrafındaki küçük ve ince çizgileri gördü. Hafifçe kanamış ve kan durmuştu. İki elini de dudaklarına götürüp kesilmiş yerleri şefkatli bir şekilde öptü. Bu temas o kadar güzeldi ki Pelin istemeden de olsa gözlerini kapatmak zorunda kalmıştı. Kenan başını kaldırıp ona baktığında ne kadar bitkin olduğunu görünce kendine lanet etti. O daha küçük bir kızdı ve ilk tecrübesinde onu bir fahişe gibi kullanmıştı. Pelin bunu hak etmiyordu. Bunu ona yapmamalıydı. Ama kendinden geçmişti. Böylesini hiç görmemişti ve arzularını dizginleyememişti.

Kendini sırtüstü yatağa bıraktı ve onu usulca kendine çekip göğsüne yasladı. Pelin ona kedi gibi sokulurken o kadar yorgundu ki kı-

pırdayacak hâli bile yoktu. Kenan saçlarına şefkatli öpücükler bırakıp sırtını okşarken fısıldadığı şeyleri Pelin'in duymadığına emindi. Çünkü Pelin'in nefesi kısa sürede düzene girmişti ve uykuya daldığı çok belliydi.

***

Güzel uyuduğunu hissediyordu. Yattığı yerde gerinirken yavaşça gözlerini açtı. Odayı aydınlık hâliyle ilk kez görüyordu. Kesinlikle muhteşem bir odaydı. Tam da Kenan'a göreydi. Yatakta doğrulup oturdu. Bileklerindeki bandajları görünce ilk anda ne olduğunu anlayamadı. Gecenin anıları zihnine üşüşürken son hızla kızardığına emindi. Bilekleri kelepçe yüzünden kesilmişti. Acısını hatırlıyodu. Kenan'ın kesik noktalara kondurduğu şefkatli öpücükleri de... Demek o uyurken pansuman yapmıştı. O kadar mutlu olmuştu ki bu adam bir zarar verse bile onu telafi etmesini çok iyi biliyordu. Dün gece yaptıklarını kötü bir niyetle yapmadığına inanıyordu. Henüz ona âşık değilse de, değer verdiğini biliyordu.

Yataktan çıkmak için örtüyü üstünden attığında bacaklarının arasındaki pembemsi lekeyi gördü. Küçük bir lekeydi zaten. Kenan'a ait olduğunu gösteren anlamlı bir leke...

Odanın içindeki banyoya girdiğinde şaşırmaması gerektiğini bilse de şaşırmadan edememişti. Her taraftan lüks akıyordu. Altın musluklar, en kaliteli banyo aksesuarları, inanılmaz derecede büyük jakuzi ve yan tarafındaki duşakabin, her şey ama her şey kusursuzdu. Kendini o kadar kaptırmıştı ki Kenan'ın geldiğini fark etmemişti bile.

"Günaydın..."

Arkasını dönüp ona baktığında onun duş aldığını anladı. Üstünde sadece siyah satenden kaliteli bir pijama vardı. Tüm seksi kasları gözler önündeydi ve sabah sabah bu kadarını kaldırabileceğini hiç sanmıyordu. Kenan'ın kendisini aç gözlerle süzdüğünü görünce üstündeki tek giysinin, bileklerindeki bandajlar olduğunu hatırladı. İstemsizce elleriyle göğüslerini kapattı. Onun bu hâli Kenan'ı güldürmüştü. Yaslandığı kapıdan uzaklaşıp sakin adımlarla Pelin'e

doğru yürüdü. Ellerini ellerinin üstüne koyup yavaşça kaldırdı ve bileklerini bandajın üstünden öptü.

"Özür dilerim. Sana çok fazla yüklendim."

"Özür dileyecek bir şey yok. Küçük birkaç kesik sadece..."

"Seni ben yıkayacağım. Bandajların ıslanmaması lazım..."

"Ben yıkanırım. Bir şey olmaz."

"Sen benden utanıyor musun?"

"Ha-hayır! Bu da nereden çıktı?"

"Beni görünce göğüslerini kapattın ve seni yıkayacağımı söylediğimde korkan küçük çocuklar gibi gözlerini irileştirdin."

"Öyle mi yaptım?"

"Hı hı. Hadi gel."

Pelin'i jakuzinin kenarına getirip jakuzinin musluklarını açtı. Duş jelini döküp suyun köpürmesini sağladı. Jakuzi yeterince dolunca Pelin'i ellerinden tutup içine girmesini sağladı. Kollarını iki yana açıp jakuzinin kenarlarına koydu.

"Rahatla."

Pelin onun banyo lifine duş jelini dökmesini, hafifçe köpürterek vücudunu okşarcasına kendisini yıkamasını her saniye artan bir zevkle izledi. Zaman zaman banyo lifini bırakıp elleriyle masaj yaparcasına vücudunun her bir bölgesiyle yakından ilgilenmesi karşısında alev alev yanmaya başladığında bu işin bir an önce bitmesini diledi. Kenan hâlâ ona işkence ediyordu. Hakkını vermek gerekirse bu işte gerçekten çok başarılıydı.

Kenan'ın ellerini bacaklarının arasında hissettiğinde başını arkaya yasladı. Marifetli parmaklar işini iyi yapıyordu. Zaman zaman kadınlığının sınırlarında dolaşıp çok az içeriye giriyor ve girdiği gibi oradan uzaklaşıp uyluklarında ve kalçalarında geziniyordu. Mest olmuş bir şekilde, kendisine verilen kusursuz hizmetin tadını çıkarıyordu. Kenan onu kollarının altından tutup kendine doğru çekti ve arkasını döndürdü. Şampuandan biraz saçlarına döküp köpürmesini sağladı. Masaj yaparak yıkamaya başladı. Pelin artık tamamen uyuşmuştu ve hiçbir yere gitmek istemiyordu. Ama her güzel şeyin bir sonu vardı. Kenan onun vücudunun her noktasını durulayıp dolaptan aldığı beyaz bornozu ona giydirdi. Kuşağını bağlarken sıcak

nefesini yüzüne bırakıyordu. Onu şakağından öpüp derin derin içine çekti kokusunu.

"Kahvaltı hazır. Acıktın mı?"

"Hem de kurt gibi."

İkisi de gülümseyerek birbirlerine baktılar. Kenan onu yavaşça okşarken kulağına fısıldadı.

"Seni giydirmemi ister misin?"

"Sanırım bunu kendim halledebilirim."

"Hmm. Sanırım bu seferlik itiraz etmeyebilirim."

Onu içercesine kana kana öptü. Sonra giyinmesi için yalnız bıraktı ve mutfağa indi. Pelin dünkü iç çamaşırlarını giydiğinde kıyafetlerinin aşağıda olduğunu hatırladı. Tam odadan çıkacaktı ki koltuğun üstüne özenle yerleştirilmiş kıyafetlerini görünce gülümsedi. Saçlarını kuruttuktan sonra gevşek bir şekilde yukarıdan topladı. Yüzünde makyaj yoktu. Ama zaten makyaja ihtiyacı da yoktu. Çünkü yanakları ve dudakları sağlıklı bir şekilde parıldıyordu. Gözlerinin içindeki ışıltıları görmemek imkânsızdı. Mutlu bir şekilde odadan çıktı ve merdivenlerden inmeye başladı.

37. Sen dünyaya inanmazsan ve orada aşk olmazsa, hiçbir şey sahtelikten öteye geçmez.*

Miray

Miray endişeden titriyordu. Bugün onun için büyük gündü. Anne ve babasının uçağı inmişti ve az önce yoldan arayıp yarım saate orada olacaklarının bilgisini vermişlerdi. Her şeyin yolunda gideceğine dair kendini telkin ediyordu. Onlarınki bir parça aceleye getirilmiş bir evlilik süreci olacaktı. Çünkü uzun sürecek bir nişanlılık dönemi ve evlilik hazırlıklarıyla uğraşamayacakları kadar ciddi bir sorunları vardı. Ailesinin bebek olayından haberinin olmaması gerekiyordu. Sonradan anlaşılsa bile en azından resmen evlenmiş olacaklardı. Durum bu şekilde daha kabul edilebilir hâle gelecekti. Yani bu Miray'ın düşüncesiydi aslında. Durumun terse dönme ihtimali de vardı.

Bir el boynundan omuzlarına inince ne kadar gerilmiş olduğunu ancak fark edebildi.

"Sevgilim, boşuna endişe ediyorsun. Her şey yolunda gidecek, inan bana."

"Evet, evet her şey yolunda gidecek. Babam zaten anlamaz. Ama annem de anlamayacak, evet."

Miray'ın bu çocuk halleri Akm'ın çok hoşuna gidiyordu. Son birkaç gündür onu sakinleştirmekle uğraşmıştı. Pelin'in durumu nor-

* 1Q84, Haruki Murakami, Doğan Kitap, Çev: Hüseyin Can Erkin.

male dönünce her ikisi de aileleriyle konuşmuş ve evlenmek istediklerinden bahsetmişlerdi. Akın'ın ailesi uzun zamandır böyle bir haberi duymak istiyordu zaten. Ama Miray'ın babası bu acele ve emrivaki durumdan pek hoşlanmamıştı. Yangından mal kaçırır gibi İstanbul'a çağrılmaktan haz etmemişti. Daha kızının evlenmek istediği adamın yüzünü bile görmemişken bir de ailesiyle yüz göz olup işin hızlandırılmasını kabul etmek istemiyordu. Telefonda Miray'a bir hayli homurdanmış ama eşinin araya girmesiyle durumu kabul etmek zorunda kalmıştı.

"Ben gideyim artık. Bir an önce akşam olsun istiyorum. Seni babandan isterken büyük bir zevk duyacağımı bilmelisin."

"Bir kere beni babamdan isteyecek olan kişi sen değilsin. Ayrıca babam emrivakilerden hoşlanmaz. Ve nedense senin için zor bir akşam olacağını hissediyorum."

"Niye böyle söyledin şimdi?"

"Babam Kemal Amca'ya benzemez. Öyle açık ve cesur ifadelerle konuşursan kendini bir anda yedinci kattan aşağıya düşerken bulabilirsin."

Akın onu kucağına çekerek baştan çıkartıcı bir şekilde konuşmaya başladı.

"Bana hayır diyecek tek bir insanoğlu tanımıyorum. Seni bile kıvama getirmişken baban bana vız gelir. Bu nasıl oldu sanıyorsun?"

Elini Miray'ın karnına koyup okşamaya başladı. Miray'ın duyuları hamilelik nedeniyle o kadar hassaslaşmıştı ki göğüs uçları anında tepki vermişti Akın'ın dokunuşlarına.

"Bir şeyin altını çizmem gerekir. Beni kıvama getirmiş olabilirsin ama bu kıvam olayı babamın üstünde işlemez şakacı sevgilim."

"Hmm... Beni tüfek de durduramamıştı biliyorsun. Yani merak etme. Bu akşam seni alacağım. Benim olacaksın. Her şekilde."

"Sanki şu an aksi bir durum varmış gibi."

"E, yani orası da doğru."

Karnının üstündeki el hızlı hareketlerle göğüslerine tırmanmış, açlıkla okşamaya başlamıştı. Miray bu adama hayır demenin ne kadar zor olduğunu bir kere daha anladı. Ona karşılık verirken nasıl

olduğunu anlamadığı bir şekilde kendini sırtüstü yatağa yatmış, Akın'ı da üstünde bulmuştu. Kopmak zor olsa da dudaklarını zorlukla çekti.

"Biraz daha devam edersen ellerim pantolonunun kemerine gidecek ve sonrası yıldırım hızıyla geçerken evin diğer sakinleri tarafından uygunsuz bir biçimde yakalanacağız."

"Hiç itirazım olmaz."

"Hani sen az önce gitmekten bahsediyordun?"

"Beni yine serseme çevirdin Miray Bolatlı."

"Dikkatini çekerim, ben hâlâ Miray Yalçın'ım."

"Aşkım, sen bana çarptığın andan itibaren benim oldun ve bu akşam resmiyete giden yolda ciddi bir adım atmış olacağız. Sen de müstakbel Miray Bolatlı olacaksın."

"Dereyi görmeden paçaları sıvama diye bir söz duymuş muydun?"

"O söz bana sökmez güzelim."

Miray onun bu alaycılığı ve kendinden emin hâline gülümsemeden edemedi. Dudaklarını cesur bir şekilde dudaklarına bastırırken kendini bir süreliğine doyuracak kadar oyalandı.

Akın gittikten sonra evdeki hazırlıklara yardım etti. Anne ve babası neredeyse gelirlerdi.

Lâl adadan dönmüş, Mert'le her şeyi yoluna koymuştu. Gerçi henüz detaylı konuşamamışlardı ama onun adına çok seviniyordu. Onun Mert'i nasıl sevdiğini çok iyi biliyordu. Çektiği acıları derinden hissetmişti. Bu isteme olayları bittikten sonra Lâl de annesiyle konuşup her şeyi anlatacaktı. Gerçi Kemal Amca yeri göğü inletecekti ama yapacak bir şey yoktu.

***

"Ooo, Kemalcim özledik yahu!"

"Gel Namık gel. Valla çıldırdım bu kadar kadının arasında."

Meral Hanım ters ters kocasını süzse de Kemal Bey fark etmemişti.

"Hoş geldin Zuhal. Özlemişim seni."

"Hoş bulduk canım. Bu evlilik meselesiyle sizi de görmüş olduk."

Namık Bey anlaşılmayan bir şekilde homurdanırken salona geçmişti bile. Miray anne ve babasına sarılıp özlem giderirken, Zuhal Hanım kızının yüzündeki parlaklığı incelemeye almıştı. Herhalde evlenecek olmasının mutluluğuydu. Bu durumun üstünde durmayıp kocasının yanına oturdu.

"Babacım rahat geldiniz, değil mi?"

Namık Bey kızına cevap vermeden önce kaşlarını çatıp bakmaya başlamıştı. Miray olduğu yerde gerginlikten kopacak gibi hissederken, göz ucuyla da annesine bakıyordu.

"Rahat geldik."

Babasının cevap vermesiyle tuttuğu nefesini verdi. Ama tekrar konuşmaya başlamasıyla bu akşamın hiç de kolay geçmeyeceğini anlamış oldu.

"Bu acele evliliğin altındaki sebep ne Miray?"

"Nasıl babacım?"

"Bana aptal muamelesi yapma. Birdenbire arayıp evleneceğini söylüyorsun. Daha adamı görmedik bile. Irz düşmanı mıdır, mafya mıdır, hiçbir şey bilmiyoruz."

Irz düşmanı tanımı, küçük bir anısını canlandırdığı an Lâl ve Pelin'le göz göze geldiğinde ikisinin de gülmemek için dudaklarını bastırdıklarını fark etmişti. Ne yapacağını bilemez hâlde Meral Teyze'sine baktığı anda Pelin'in dudaklarından acı çekermişçesine kaçan minik kahkahayla kaşları çatıldı. Namık Bey o kelimeyi söylediği anda herkesin aklına, Akın'ın Kemal Bey tarafından yakalandığı ve ırz düşmanı muamelesi gördüğü an gelmişti. Meral Hanım uyarı dolu bir öksürmeyle Pelin'in sesini kesmişti. Kontrolü bir parça ele alsa hiç fena olmazdı.

"Namık sen hiç merak etme. Akın çok düzgün ve efendi biri. Ayrıca Miray'm gözünün içine bakıyor. Biz çok sevdik. Öyle değil mi Kemal?"

"Eee... Evet Akın iyi biri. Ben onay veriyorum."

"Şimdi bu insanlar bu akşam gelip bizimle tanışacaklar yani, öyle mi?"

Ortaya konuşmuş gibi görünse de, aslında Miray'a bakarak sor-

muştu bu soruyu. Oturduğu yerde soğuk terler dökse de sesinin normal çıkmasına gayret etti.

"Evet babacım. Hem tanışmak için hem de istemek için..."

Son sözleri kısılırken yardım istercesine annesine baktı. Annesi henüz bir şey söylemek niyetinde değil gibi görünüyordu. Babasının sesi salonu doldururken, olduğu yerde neredeyse küçülmek üzereydi.

"Seni vereceğime inançları tam anlaşılan? Ama onlar daha bizden kız almanın kolay olmadığını bilmiyorlar. Önce tanışırız. Zaten bir süre buradayız. Dönerken biraz düşünmek istediğimizi söyler, durumu değerlendiririz. Ben uygun görürsem gelir isterler seni."

"Olmaz!"

Miray'ın bu ani çıkışı herkesi şaşırtırken, Namık Bey kaşlarını çatmıştı. Kızının bu tepkisini anlamamıştı. Oysa Miray değil birkaç hafta, birkaç gün bile bekleyemezdi. Her geçen gün biraz daha büyüyordu karnı. Onu daha fazla saklayamazdı.

"Bu da ne demek?"

Miray'ın sinirleri o kadar gerilmişti ki konuşacak bir şey bulamıyordu. Niye her şey bu kadar zor ve karmaşık olmak zorundaydı ki?

"Zuhal bu kız niye böyle aceleci? Bilmediğim ne dönüyor burada?"

"Hayatım sakin ol. Sen de hep böyle fevrî çıkışlar yapıyorsun ama. Kız mutlu bir anını paylaşıyor ama sen bütün sevincini yerle bir ediyorsun."

"Yahu Namık, genç kız işte. Bir an önce olsun bitsin istiyor."

"Lâl de yarın karşına geçip evlenmek istediğini söylerse o zaman görürüm seni."

Kemal Bey bu düşünceyle suratını asıp Lâl'e baktı.

"Yok. Benim kızım henüz evlenmeyi düşünmüyor. Değil mi Lâl?"

Lâl ümitsizce annesine bakarken ellerini ovuşturmaya başlamıştı. Mert'le barıştıklarını nasıl söyleyeceğini düşünürken birden bu gerçeğin yüzüne vurulması hiç iyi olmamıştı.

"Kemal, konumuz Lâl değil. Bunu sonra konuşuruz. Bu gergin sohbeti kesip masaya geçelim. Siz de misafirler gelmeden biraz dinlenmiş olursunuz."

Meral Hanım'ın ortamı sakinleştirmesiyle masaya geçip yemek-

lerini yediler. Yol yorgunu oldukları için Miray'ın odasına geçtiler. Bu süreçte Miray da Lâl'in odasında kalacaktı.

Kızlar Miray'ın hazırlanmasına yardım ederken salondaki gerginlik elle tutulur hâle gelmişti. Namık Bey'in bu akşam kızını vermek gibi bir niyeti yoktu. Miray ne yapacağını bilemez hâldeydi. Kemal Amca'sı bile daha yumuşak davranmıştı. Gerçi o yumuşak hâle gelene kadar ne olaylar atlatmışlardı ya, neyse. Aynada kendisine bakarken heyecanı yeniden başladı. Akın onu gördüğünde düşüp bayılacaktı. Yani böyle olacağını hayal ediyordu. Kolsuz, şarap rengi bir elbise giymişti. Elbise üzerine tam oturup vücudunu sarıyordu. Dizlerinin tam üstünde biten elbisenin arkasında dozunda bir yırtmaç vardı. Göğüs dekoltesi de olması gerektiği gibiydi. Neyse ki karnı belli olmuyordu henüz. Yoksa bu darlığın içinde fark edilmesi çok olasıydı. Akın'ın kısa bir süre önce hediye ettiği ayakkabıları giydi. Kırmızının siyahla uyumu tartışılmazdı. Saçlarını dalga hâline getirmiş ve sol tarafından gevşek bir şekilde toplamıştı. Kesinlikle göz dolduruyordu.

"Canım çok güzel görünüyorsun. Bu akşam Akın için zor geçeceği kadar baban için de zor geçecek."

"Babamla ne ilgisi var?"

"Seni bu hâlde görünce Akın'a vermek istemediğini bir kere daha hatırlayacak da ondan."

"Of... Lâl, ben bekleyemem. Her geçen gün büyüyor içimde. Onu daha fazla saklayamam."

"Tamam sakin ol. Evet, biraz zor olacak ama üstesinden geleceğiz."

Pelin de destek verircesine elini tuttu. Buraya kadar gelmişken, babasının inadı yüzünden sevdiği adamdan uzak kalamazdı.

Salondaki on bir kişi yerlerine geçmiş, birbirlerine tartarcasına bakarken Miray bu gecenin kazasız belasız bitmesi için dua ediyordu. Namık Bey huzursuzluğunu belli edercesine yerinde kıpırdanırken zaman zaman karısının delici bakışlarına maruz kalıyordu. Aslında Akın denen sırık hariç ailedeki herkesi sevmişti. Turan Bey

ve Belgin Hanım gayet cana yakın görünüyorlardı. Ayrıca o sırığın kardeşi de çok sevimliydi. Nedense böyle bir ailenin içinde bu sırığın sırıttığını düşünüyordu.

Akın bu işin hiç de kolay olmayacağını Namık Bey'le göz göze geldiği anda anlamıştı. Miray haklıydı. Ama ne olursa olsun bu gece Miray'ı almadan çıkmayacaktı bu evden. Kanının son damlasına kadar savaşmadan asla! Kendini düşünceleri arasında kaybetmişken Miray'la göz göze geldi. Sevdiği kadın bu gece tıpkı elbisesinin rengi gibi baş döndürücü bir şarap görüntüsündeydi. O elbiseyi yavaşça çıkarıp tenine dokunmak ve onu altına alıp adını haykırtıncaya kadar sevişmeyi düşünüyordu. Miray da gözlerindeki parıltıları görmüş ve gözlerini kocaman açarak kendine gelmesini işaret etmişti. Zaten fazlasıyla gergin bir ortam vardı. Bir de kafasını Akın'la olabilecek fantezilerle doldurmak hiç iyi bir fikir değildi.

Üç aile de havadan sudan konuşmalar yapmaktaydı. En azından ortam bu şekilde daha normaldi. Turan Bey çayından bir yudum daha alıp önündeki cam sehpaya bırakarak geriye yaslandığı an havadaki elektrik Miray'ı çarpmaktan beter etmişti.

"Efendim, malumunuz, bu akşam burada olmamızın özel bir sebebi var. Akın bize Miray kızımızdan bahsettiğinde çok mutlu olduk. E, yaşı gelmişti tabii. Biz de istiyorduk evlenip bir yuva kurmasını. Miray kızımızı da gördük. Çok iyi bir evlat yetiştirmişsiniz belli. Anne baba olarak arzu edeceğimizin de ötesinde bir aile bulduk karşımızda."

Namık Bey oturduğu yerde pohpohlanmaktan memnun, hafif kasılırcasına omuzlarını dikmiş, karşısındaki adamı dinliyordu.

"Biz bu işi fazla uzatmama niyetindeyiz. Hele ki gelinimizi gördükten sonra oğlumun acelesinin sebebini de anlamış olduk."

Az önceki keyfin ardından iş istemediği yönlere gelince, tıpkı ailesini koruyan bir horoz gibi diklenerek ses tonunun elinden geldiğince sert çıkmasına özen gösterdi.

"Turan Bey, az önce söylediklerinize için teşekkür ederiz. Biz de karşımızda düzgün bir aile bulduk. Ama benim kızım daha çok küçük. Evlenmesi için erken olduğunu düşünüyorum."

Bu sözler salonda bomba etkisi yaratırken Miray elbisesinin etek-

lerini sıkıyordu. Bu işin sonunun hüsranla bitmesinden ölesiye korkuyordu. Üstelik babası az önce kendisi için küçük mü demişti? Endişeyle Akın'a bakarken onun da oturduğu yerde gerildiğini gördü.

"İlahi Namık Bey! Kız babası olunca böyle oluyor galiba? Benim de kızım var. Sanırım ben de sizin gibi düşüneceğim o gün geldiğinde. Ama bu düşünceyle gidersek kızlarımızı evlendiremeyiz. Ne kadar büyüseler de bizim için hep küçük kalacakları bir gerçek."

Bu adamın böyle mantıklı ve uzlaşmacı konuşması Namık Bey'in hem hoşuna gitmişti hem de sinirini bozmuştu. Karşısına çıkacak bir engel istemiyordu. Yumuşamamalıydı!

"Oğlunuz da şirketinizde çalışıyordur herhalde?"

Akın'ın ailesi bu soruyu rahatça karşılarken, Miray elleriyle yüzünü kapatmamak için kendini zor tutuyordu. İşin bu tarafını hiç düşünmemişti. Babası Akın'ın gece kulübü olduğunu duyarsa bu evliliğe hayatta izin vermezdi.

"Akın'ın şirketle pek ilgisi olduğunu söyleyemem. Sadece yönetim kurulu toplantılarına ve önemli toplantılara katılır. Ayrıca zaten bir işi var."

"Öyle mi? Aile şirketini tercih etmediğine göre bağımsız olarak başka bir şirkette yönetici olarak çalışıyor o zaman?"

Akın bu sorgulamadan oldukça sıkılmıştı. Sırf ortamı germemek ve Miray'ın üzülmesine sebep olmamak için sakin kalmaya çalışıyordu. Ama pasif kalmaktan hiç hoşlanmamıştı. Onun harekete geçtiğini gören Miray, yanlış bir şey yapmaması için gözleriyle yalvarırcasına bakıyordu. Ama bu durum Akın'ı durdurmaya yetmemişti.

"Yönetici olduğum doğru efendim. Kendi işimin başındayım. Boğazda nezih bir gece kulübüm var. Hatta size de uygun bir zamanda hepiniz davetlimsiniz."

Namık Bey yanlış duyduğunu düşünerek sorarcasına Miray'a baktı. Miray artık bütün gardını düşürmüş ve omuzları çökmüştü.

"Miray?"

"Baba..."

"Siz Akın'la onun gece kulübünde mi tanıştınız yoksa?"

Miray'ın çaresiz hâline üzülen Akın, kontrolü yeniden ele aldı.

"Miray'la çalıştığı spor kulübünde tanıştık. Tenis öğrenmek için kaydolmuştum. Kendisi benim öğretmenimdi."

Bu sözler durumu kurtarır mıydı bilmiyordu ama gerginliği bir nebze hafifleteceğini düşünmüştü. Namık Bey duyduklarından hoşnut olmadığını saklama gereği duymuyordu. Miray galiba birazdan bayılacaktı. Bu ona fazla gelmişti. Elini boynuna götürüp ovmaya başlayınca Lâl endişelenmeye başladı. Bu ortamda bayılırsa hiç iyi olmazdı. Üstelik öyle bir durumda Akın kimseyi dinlemez, Miray'ın ve bebeğin sağlığı diye ortalığı velveleye verirdi.

"Sakin ol. Bayılmayı istemezsin, değil mi?"

Miray dönüp ona baktığında neredeyse ağlayacaktı. Lâl elini sıkıp ona güç vermeye çalıştı. Bu arada Akın ve babası, Namık Bey'i ikna etmeye uğraşıyorlardı. Ama Namık Bey geri adım atacak gibi görünmüyordu. Miray bu duruma daha fazla dayanamayacağını hissediyordu. Kendini toplayıp sesini duyurmaya çalıştı.

"Baba..."

"Miray sen karışma."

"Baba!"

Bu kez sesi daha yüksek çıkmıştı. Herkes bir anda dikkatini Miray'a verdi. Kafasından bir sürü şey geçiyordu. Ama direnmek zorundaydı.

"Ben Akın'ı seviyorum. Biz bir süredir birlikteyiz zaten. Daha fazla beklemek istemiyoruz. Ayrıca az önce söylediğin gibi ben hiç de küçük değilim. Kendi kararlarımı verebilecek yaştayım. Lütfen baba... Sen şimdi bu insanlara hayır diyerek onları geri çevireceksin. İyi bir şey yaptığını düşüneceksin. Peki, beni düşündün mü? Ben senin bu hoşlanmadığın adamı seviyorum. Onunla mutluyum. Onun da beni sevdiğini biliyorum. Eğer sen bize izin vermezsen ben tahmin edemeyeceğin kadar üzüleceğim. Hayatıma devam etmemi söyleyeceksin ama ben senin gibi hayatıma devam edemeyeceğim. Odamdan çıkmak istemeyeceğim, yemek yemek istemeyeceğim, içimden gülmek gelmeyecek. Hiçbir şey yapmak istemeyeceğim. Sen ise birkaç güne düzeleceğimi düşünüp iki gün sonra annemi de alıp eve döneceksin. Ama ben düzelmeyeceğim baba. Niye biliyor musun? Babalar kızlarının kalbinin bir gün bir erkek tarafından kı-

rılacağını bilerek o erkeğe nefret duyarlar. Ama benim kalbimi sen kıracaksın baba. Kendinden nefret etmeyi göze alıyor musun? Bugünden sonra hayatımın nasıl bir cehenneme döneceğini bilerek, arkanı dönüp gidebilecek misin? Benim verdiğim karardan sonra bana arkanı dönüp gitsen de... Beni evlatlıktan reddettiğini söylesen de... Ben yanımda ailem olmadan da sevdiğim adamla evlenirim baba. Çünkü ben artık onsuz nefes alamam..."

Miray o kadar içten konuşmuştu ki kimseden ses çıkmıyordu. Herkes ayrı ayrı hayran olmuştu Miray'm direnişine. Turan Bey, oğlunun böyle sevilmesi ve savunulması karşısında gurur duymuştu. Belgin Hanım ise gelinini çoktan benimsemişti. Ama onun kendi ailesine karşı oğlunu savunması kendisini ayrıca duygulandırmıştı. Diğerlerinin ne düşündüğü bir yana, Akın şimdiye kadar hissetmediği ve tanımlayamadığı bir duyguyla boğuşuyordu. Miray kırılganlığının yanında inatçı ve güçlü bir kadındı. Onun aşkını savunacağını biliyordu elbette. Ama babasından çekindiği ve bu durumla ilgili endişelendiği hâlde az önce yaptığı şey büyük cesaret isterdi. O kadar doğru ve yalın anlatmıştı ki onun söylediklerine ekleyebileceği tek bir harf bile yoktu. Onun dik duruşu karşısında çok gururlanmıştı. Çocuğunun annesi işte böyle savaşçı bir kadındı. Onun kendisini bu kadar sevmesi onur duyulacak bir şeydi. Ona sahip olduğu için çok şanslıydı. Bir araya gelmelerine sebep olan şeylere şükrediyordu.

Miray şimdiye kadar babasına karşı gelmemiş, böyle bir muhalefet durumunu yaşamamıştı. Az önce söylediklerinden sonra ne olacağını bilmiyordu. Bildiği tek şey, ne olursa olsun Akın'dan vazgeçmeyeceğiydi. Bundan sonra onsuz olmazdı. Yapamazdı. Sarf ettiği cümlelerdeki gibi babası onu reddetse de yapacak bir şey yoktu. O çoktan yolunu çizmişti.

Namık Bey duyduğu sözlerle afallamıştı. Açıkçası kızından böyle bir çıkış beklemiyordu. Ayrıca herkes ne bekliyordu ki ondan? Şu karşısındaki sırık, biricik kızını alıp götürmek için gelmişti buraya. Kendi elleriyle mi teslim edecekti yani? Tabii ki kolay değildi o iş. Evet bu evliliğe izin verecekti nihayetinde ama olabildiğince ertelemek niyetindeydi. Yani planları bu yöndeydi. Ama kızımn bu çıkışı onu bir hayli şaşırtmıştı. Bununla birlikte gurur da duymuştu. Onun küçük kızı büyüdüğünü, âşık olduğunu ve kendi kararını verdiğini

açıklamıştı. Bu gerçek, bir tokat gibiydi. Ama kabullenmek zorunda olduğunu da biliyordu. Şimdi herkes sus pus olmuşken bütün dikkatlerin kendi üzerinde olduğunu görebiliyordu. Oturduğu yerde kıpırdanıp, koltuğun kenarlarındaki ellerini sıkar gibi oldu. Fazla yumuşak davranmamak için ifadesini sert tutmaya özen gösterdi.

"Miray!"

Miray derin bir soluk çekti ciğerlerine. Sona geldiğini biliyordu. Bu güçlü ve uyarıcı ses tonu her şeyi belli ediyordu zaten. Az önceki cesaretle gücünü tekrar toplayıp babasının gözlerinin içine çevirdi bakışlarını.

"Kahveleri ben mi yapacağım kızım?"

Miray ne duyduğunu bilmiyordu. Daha doğrusu hayal ettiği şeyleri duymayı beklemediği çok belliydi. Ama babasının ne söylediğini idrak ettiğinde dudaklarından tuhaf bir gülüş döküldü. Nefesini bırakırken bakışlarını Akın'a çevirdi. O da kendisi gibi rahatlamıştı. Hatta herkes sesli bir *'oh'* çekmişti. Lâl, Miray'ın koluna dokunup kalkmasını sağladı. Kızlar mutfağa geçerken aileler de ortamdaki gerginliği atmış, keyifleri yerine gelmişti.

Kahveler içilirken kulağa çarpan gülüşmeler Miray'm neşesini yerine getirmişti. Turan Bey, Namık Bey'den kızını istemiş; Namık Bey de bir an Miray'a baksa da kızına kıyamamış ve sonunda herkes rahatlamıştı. Yüzükler takılınca en çok Miray ve Akın mutlu olmuştu. Akın, Miray'ı yanağından öperken kokusunu aldığı anda bütün duyuları harekete geçmişti. Ve ne yazık ki daha fazlasını yapacak şansı yoktu. Ama bugünün yarını da vardı. Yarın Miray'ı evine çağıracak ve doya doya sevişecekti onunla. Son zamanlarda ona doğru düzgün dokunamamıştı bile. İnanılmaz özlemişti.

Miray da onun bakışlarından ve hızlanan nefesinden ne hissettiğini çok iyi anlamıştı. Elinden gelse Akın'ın üstündeki kıyafetleri parçalayıp dudaklarına yapışacaktı. Ama bunun için en uygun zaman yarındı. Evet, kesinlikle yarın hızlı ve uzun bir sevişmeye ihtiyacı vardı.

Gece bitince kızlar odalarına çekildiler. Miray mutluluk sarhoşuydu. En sonunda sevdiği adamla evlenecekti. Üstelik içinde minik bir hayat vardı.

38. Tüm oyunları oynayalım sırayla
Günaha bulanalım biteviye
Şşş konuşma, hiç soru sorma
Sırlarını keşfet, bu gece *

Lâl

Olaylı kız isteme merasiminden sonra herkes derin bir nefes almıştı. Lâl, Miray için o kadar seviniyordu ki... Her şey tatlıya bağlanmıştı. Pelin için de her şey yolundaydı. Tamam, kendisi için de her şey yolundaydı. Ama kendisi Miray'ın gösterdiği cesareti gösterebilir miydi, bilmiyordu. Gece başını yastığa koymuşken telefonunun titrediğini duymuş, Mert'in mesajını görünce içi mutlulukla dolmuştu.

"Özledim... Kokuna ihtiyacım var... Yarın gece benimle kalmanı istiyorum. Seni seviyorum."

Ertesi gün Meltem ile buluşacağını söyleyip erkenden evden çıkarken, kalbi küt küt atıyordu. Miray ve Akın'ın mutlu günleri nedeniyle üç gündür görüşememişlerdi Mert'le. Sadece telefonda birbirlerinin sesini duymakla yetiniyor, bu şekilde özlem gidermeye çalışıyorlardı.

Mert o sabah arayıp kendisini evin iki sokak ilerisinde beklediğini söylediğinde çok mutlu hissetmişti. Gizli saklı şekilde otel köşelerinde görüşmüşlerdi şimdiye kadar. Şimdiki de pek farklı sayılmazdı. Ama bu sefer her şey olması gerektiği gibiydi. Kalbi bir kuş gibi çırpınırken yüzündeki gülümseme güneşle yarışacak parlaklıktaydı.

Köşeyi döndükten sonra Mert'in arabasını fark etti. Hızlı adım-

* *Tarkan*'ın *Kır Zincirlerini* isimli şarkısından. *–yhn*

larla yürürken dizlerinin titremesine anlam veremiyordu. Oysa ki bu adamdan utanmasını gerektirecek hiçbir şey yoktu. Bir kadınla bir adamın yaşayabileceği ne varsa en üst düzeyde yaşamışlardı zaten. Ama Lâl, yaşanan şeyler nedeniyle o kadar yıpranmış ve incinmişti ki normal bir birlikteliğin nasıl bir şey olduğunu yeniden öğrenmeye ihtiyacı vardı.

Arabaya bindiğinde kalbi kulaklarında atıyordu. Mert'e döndüğünde gözlerinde gördüğü tehlikeli pırıltılar, kendisini erimiş dondurmaya çevirdi. Solukları düzensizleşmiş, derinleşmişti. Mert sakin bir şekilde bedenini bedenine çekince dudaklarından kaçan nefes, Mert'in dudaklarında durdu.

"Seni nasıl özlediğimi, nasıl delicesine istediğimi tahmin bile edemezsin. Üç gecedir yatağımda dönüp durmaktan gözüme uyku girmedi. Tenine dokunamadığım için aklımı kaçıracağımı zannettim."

"Seni çok özledim... O kadar alışmışım ki sensiz eksiktim."

Mert, Lâl'in yüzünü okşadığı elini yavaşça çenesine indirdi ve başparmağını bayıldığı dudakların üstünde gezdirdi. Lâl'in titrek nefesleri o kadar tahrik ediciydi ki bunun için özel bir çaba sarf etmediğini bilse de bunu kendisine nasıl yaptığını anlayamıyordu. Onun aldığı tek bir nefes bile Mert'i uyarmaya yetiyordu.

"Böyle liseli gençler gibi kaçak yaşamak istemiyorum Lâl. Tamam dersen gidip babanla konuşurum."

Onun dokunuşlarıyla gevşemiş olan Lâl, son söylediklerini duyunca korkuyla gözlerini açtı.

"Mert lütfen... Önce benim konuşmam gerek."

"Sana kalırsa bu işi daha günlerce erteleyeceksin. Ben sevdiğim kadınla, aramızda hiçbir engel olmadan görüşmek istiyorum."

Lâl dudaklarını Mert'in yüzünde gezdirdi ufak dokunuşlarla. Mert'in az önceki ciddiyeti kaybolmuş, nefesi derinleşmişti.

"Söz veriyorum en kısa zamanda konuşacağım babamla. Bana biraz daha zaman ver."

Mert derin bir iç çekti. Bu durum hoşuna gitmese de Lâl'i üzmek istemiyordu. Her zamanki çekici gülümsemesiyle baktı ona.

"Pekâlâ. Ama bu hafta bu işi hallet. Yoksa inan bana, babanın bana ne yapacağını umursamam."

"Anlaştık."

Yarım saat sonra gittikleri yolda bir şeyler tanıdık gelmeye başlamıştı. İlk anda ona bu kadar benzer gelen şeyin ne olduğunu anlayamadı. Ama sonra kalp atışları hızlanmaya başladı. Mert onu evine götürüyordu. O teklifin yapıldığı yere. Hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını bilse de, Mert'in o evde bıraktığı Mert olmadığını bilse de gerilmişti. Onun sessizliğini fark eden Mert ona bakarken bir yandan da gözünü yoldan ayırmamaya çalışıyordu. Arabayı uygun bir yerde sağa çekip motoru kapattı. İçinde bulunduğu derin düşüncelerden sıyrılan Lâl, merakla Mert'e baktı.

"Niye durduk?"

Sesi kendisine o kadar yabancı geldi ki istemeden yüzünü buruşturdu.

"Aptallık ettim, değil mi?"

"Hayır. Ben... Nereye gideceğimizi bilmiyordum ama burası hiç gelmemişti aklıma."

"Seninle baş başa olmak için nereye gitmemiz gerektiğini bilemedim. Evimde bizi kimse rahatsız etmezdi. Eğer daha rahat edeceğini düşünüyorsan adadaki eve de gidebiliriz."

"Yok. Gerek yok. Ben sadece bir an ne hissedeceğimi bilemedim. Hem zaten... O günler geride kaldı ikimiz için de."

Mert, Lâl'i belinden tutup kendisine çekti ve sımsıkı sarıldı. Lâl şimdi kendini daha iyi hissediyordu. Tekrar yola koyulduktan bir süre sonra evin bahçe kapısından içeri girdiler. Mert evin kapısını açıp Lâl'in girmesine izin verdikten sonra anahtarı salonun girişinde bulunan, üzerinde kristal bir objenin olduğu rafa koydu. Lâl artık kendini daha iyi hissediyordu, çünkü Mert'e güveniyordu. Gülümseyerek arkasını döndüğünde Mert de ona kollarını açtı. Ona sarıldığında bütün bedeni alarm vermeye başladı. Mert'in elleri uslu durmayarak belinden kalçasına kayıp istekli bir şekilde sıktığında gözlerini hazla kapattı. Dudaklarını Mert'in boynuna yönlendirip diliyle tadını almaya başladığında elbisesinin beline kadar sıyrıldığını hissederek ürperdi.

"Yavaş olacağıma dair kendime söz vermiştim. Ama sen bu kadar

istekli, bu kadar ateşli bir şekilde kollarımdayken bunu yapamayacağım. Üstelik bunun için özür de dilemeyeceğim."

Hırsla Lâl'in dudaklarına yapışıp tüketircesine öptü onu. Diri kalçalarda gezinen elleri, dantel iç çamaşırının üstünde durunca hiç tereddüt etmeden aşağıya doğru sıyırdı. Her hücresi ateşler içinde kalan Lâl, ayakta duramayacağını hissederek Mert'e tutundu. Mert onu kucakladığı gibi üst kata taşıdı. Yatak odasının kapısını kırarcasına açıp çarptıktan sonra Lâl'i yatağa itti. Gömleğinin düğmelerini açmak hiç bu kadar işkence olmamıştı. Ondan kurtulup ellerini kemerine götürdü ve saniyeler içerisinde iç çamaşırıyla kaldı. Lâl'in şu ateşli hâli onu çıldırtıyordu. Ya aklı başına gelmeseydi ve onun karşısına çıkmasaydı? Ya Lâl'in hayatına başka bir erkek girseydi? Bunun ihtimali bile şu anda kırmızı görmüş boğa kadar kızdırmıştı onu. Yatağa çıkıp Lâl'in elbisesini üstünden çıkardı. Ellerini göğüslerine bastırdığı an Lâl kıvranmaya ve belini yukarıya doğru kıvırmaya başladı. Mert'in dudakları vücudunda gezinmeye başladığında kontrolsüzce inliyordu artık. Mert onun nelerden hoşlandığını çok iyi biliyordu. Dilini kasıklarında, sıcaklığına yakın yerde gezdirmeye başlayınca Lâl'den itiraz mırıltıları yükseldi.

"Bu tada ömrüm boyunca doyamam."

"Çok uzaksın... Seni hissetmek istiyorum."

Mert üzerine tırmanıp ellerini başının kenarlarına koyarak, parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Lâl'in üstünde sutyeni, Mert'in üstünde de iç çamaşırı vardı. Kasıklarını onunkine iyice bastırıp sıcak nefesini Lâl'in yüzüne bıraktı.

"Bana söz ver."

Lâl gözlerini kırpıştırarak açarken, onu ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu.

"Benden başka bir erkek olmayacak."

Şimdi gerçekten şaşırmıştı işte. Mert'in bunu niye söylediğini anlamıyordu. Bu saatten sonra başkası olamazdı zaten. O Mert'e aitti; hem de her şeyiyle. Ama Mert'in gözlerinde gördüğü öfke ve sahiplenicilik o kadar belliydi ki onun ciddiyeti karşısında ürpermeden edemedi.

"Senden başka bir erkeği istemiyorum ki."

Bu tek cümle Mert'i rahatlatmış, bu kadının ona ait olduğunu bir kez daha anlamasını sağlamıştı. Hızla doğrulup çamaşırını çıkardı. Lâl'i belinden tutup kucağına çekti ve sabırsız hareketlerle onu sertliğinin üstüne oturttu. Bu o kadar ani bir temastı ki Lâl küçük bir çığlık attı. Mert onu belinden tutup aşağı yukarı hareket ettirirken Lâl de omuzlarına tutunup dengesini sağlamaya çalışıyordu. Fazla çaba sarf etmeden doyuma ulaştıklarında, Lâl dudaklarını Mert'in boynunda ve omuzlarında gezdirmeye başladı.

"Verimli günde misin?"

Mert'in sesi sevişmeleri nedeniyle boğuk çıkmıştı. Başını kaldırıp Mert'in gözlerine baktı. O gözlerde saf cinsellik ve sahiplenme vardı.

"Ne?"

"Hamile kalacak kadar verimli günde misin?"

Lâl gerçekten anlamamıştı. Bugün kesinlikle zekâsıyla ilgili sorunu vardı. Mert'e aptal aptal bakmış olacak ki Mert gülümsedi.

"Bu ateşli performansların güzel bir ürünü olmalı, sence de öyle değil mi?"

Evet. Lâl'in beyni oyulmuş içine de bade koyulmuştu. Yoksa bu konuya bu kadar tepkisiz kalamazdı.

"Lâl? Sevgilim, çok mu imkânsız bir şey söyledim?"

"Sen... Sen az önce bebek istediğini mi söyledin?"

"Tam olarak öyle söyledim."

"Evet."

"Ne evet?"

"Verimli günümdeyim."

Mert tutkuyla dudaklarına yapıştığında, kalan akıl kırıntısını da kaybetti. Kollarını boynuna dolayıp kendini ona bastırdı. Mert'in dili ağzının içinde edepsizce yol alırken, bedenini hareket ettirmeye başladı. Mert kalçalarından tutup ona uyum sağlarken kısa süre içinde şiddetli bir sarsılmayla Lâl'in sıcaklığıyla buluştu. Nefeslerini düzene sokmaya çalışırken birbirlerine gülümsediler.

39. Benimle sevişmeni istiyorum, al beni, sahip ol bana! Öldürürcesine sahip ol bana! Hem de şimdi yapmanı istiyorum! Şimdi! Hemen!*

Kenan

Güne yoğun başlamıştı. Telekonferansı bitirip arkasına yaslandığında derin bir iç çekti. Gözlerini her kapattığında gözünün önüne gelen manzara, dudaklarının kıvrılmasını sağlıyordu. Artık bir şeyleri yoluna koyabilmişti. Dün sabah Mehmet Bey'le konuşmuş ve şirketin son durumu hakkında bilgi almıştı. Duydukları ne yazık ki olumlu şeyler değildi. O yüzden gün içerisinde Pelin'in babasının da olmasını istediği bir toplantı istemişti Mehmet Bey'den. Henüz Pelin'in bir şey bilmesine gerek olmadığı için toplantıyı Pelinlerin şirketinde yapmayı uygun görmüştü. Mehmet Bey durumu sezinlese de, Murat Bey'in hiçbir şeyden haberi yoktu.

"Nasılsınız Kenan Bey? O kötü olaydan sonra görüşemedik sizinle."

"Teşekkür ederim, gayet iyiyim. Mehmet Bey'den bu görüşmeyi özellikle istedim. Sizinle konuşmak istediğim şeyler var."

Murat Bey, bu adamın Pelin'le ilgilendiğini biliyordu artık. Muhtemelen Pelin'le ilgili bir konuyu konuşmak istiyordu. Ama Kenan'dan duyacaklarının, bu düşünceleriyle pek de ilgisi yoktu.

"Sizi dinliyorum."

---

* Amcam Oswald, Roald Dahl, Can Yayınları, Çev: Zennur Kocataş.

"Bir süre önce Mehmet Bey'den şirketinizin durumunu öğrenmiştim. Şirketi kurtarmak için ne yazık ki kötü bir risk alıp neredeyse kızınızın hayatına sebep oluyordunuz."

Bu kötü anıların hiç beklemediği bir anda yüzüne vurulmasıyla oturduğu yerde gerildi Murat Bey. Söylediklerinde haklıydı elbette. Ama bunu gerçekten de düşünememişti. Her şeyin bu kadar kötü olacağını bilemezdi. Zaten fazlasıyla pişmandı. Ama yine de dışarıdan birinin kendi aile işlerine karışıp böylesine cüretkâr konuşması öfkesini körüklemişti.

"Kenan Bey, ben yaptığım hatanın farkındayım. Babamdan devraldığımız şirketin neredeyse elimizden gideceğini gördüğümde bu evliliğin en doğru yol olduğunu düşündüm. Kızımı elbette ki düşünüyorum. Ne yazık ki hata yaptığımı çok kötü bir şekilde anlamak zorunda kaldım. Ama ailem dışındaki hiç kimse karşıma geçip de beni suçlama hakkına sahip değil. Kızım sizin sayenizde iyi ve güvende. Bunun için size minnettarım. Ama... Eğer suçlamalarınıza devam edecekseniz şimdi şirketimden gitmenizi öneriyorum."

Kenan bu sözlerden hiç etkilenmemişti. Arkasına yaslanmış, kollarını koltuğun kolçaklarına koymuş, sanki şirketin sahibi kendisi, karşısındaki bu insanlar da misafirleriymiş gibi bir hava estiriyordu. Mehmet Bey, kardeşinin bu ani öfkesini kontrol edememesini sıkıntıyla izliyordu. Kenan'ın haklı olduğu taraflar vardı, evet. Ama galiba biraz fazla cesur konuşmuştu. Ortamın sakinleşmesi gerekiyordu.

"Murat, her şeyden önce Kenan Bey bizim misafirimiz. Lütfen sinirlerine hâkim ol."

Murat Bey nasıl davrandığını önemsemiyordu bile. Bu adam onu sinirlendiriyordu.

"Kenan Bey, söylemek istediklerinizi bir an önce söyleyin de bu zoraki durumu bitirelim bir an önce."

Kenan bir süre karşısındaki adamı izledi. Mehmet Bey'e hiç bakmıyordu bile. Zaten ondan yana şüphesi yoktu. Her ne kadar kararını vermiş olsa da Pelin'in babasına fazla güvenmiyordu.

"Şirketinizin durumu her geçen gün daha da kötüye gidiyor.

Bankalar kredi vermiyor. Daha önceden almış olduğunuz krediler için de daha fazla beklemek istemediklerini söylüyorlar. Ne yapmayı düşünüyorsunuz Murat Bey?"

Konunun Pelin'den şirkete gelmiş olmasının şaşkınlığını yaşıyordu Murat Bey. Ayrıca bu adam yine ona tepeden bakıp duruyordu.

"Söylediklerinizin hepsi doğru... Ama benim anlamadığım, sizin bu konuyla niye ilgilendiğiniz."

"Gerçekten anlamadınız mı Murat Bey? Halbuki hiç de aptal bir adam değilsiniz."

Murat Bey bir anlığına abisine baktı. Sanki sorunun cevabı onda gizliydi. Mehmet Bey ise sessizce durmaya devam ediyordu. O en başından Kenan'ın ne yapmaya çalıştığını anlamıştı ama nedense olaya karışmanın henüz zamanı olmadığını düşünüyordu.

"Bankaların vermediği krediyi siz mi vereceksiniz? Peki... Neyin karşılığında?"

Kenan duruşunu hiç bozmadan karşısındaki adama bakmaya devam ediyordu. Aslında onun da anladığını biliyordu. Ama bunu kendisinden duymak istediğini de görebiliyordu.

"Pelin'i seviyorum ve onunla evlenmek istiyorum."

Murat Bey, karşısındaki adamı tartarcasına baktı bir süre. Biraz acımasız, biraz da kendini beğenmiş bir ifadeyle öne doğru eğildi.

"Yani siz bana, Cem denen o pislikten bir farkınız olmadığını söylüyorsunuz?"

Mehmet Bey ağzı açık bir şekilde kardeşine bakıyordu. Birincisi, bu gerçekten de ağır olmuştu. İkincisi, kardeşi Kenan Türkoğlu'nu hiç tanımıyordu. Bu resmen hakaret demekti. Gözucuyla Kenan'a baktığında Kenan'ın çenesini sıktığını gördü. Böyle bir durumda bir saniye bile beklemez, kendisine hakaret eden adamın suratına yumruğunu geçirirdi. Onun kendisini sakin kalmaya zorlamasının nedeni, karşısındaki adamın, sevdiği kadının babası olmasıydı. Kenan tekrar konuşmaya başladığında sesindeki sakinlik şaşırtıcıydı.

"Ben işlerimi gizli saklı yapmam Murat Bey. Pelin'le evlenmek istememin sebebi onu seviyor olmam. Sizin durumunuzu önemsiyorum, çünkü Pelin de bu durum yüzünden oldukça üzgün. Bunu hiç konuşmasa da biliyorum. Sizinle bir anlaşma yapmak için gelme-

dim buraya. Ben her koşulda Pelin'le evleneceğim. Bundan eminim, çünkü o da bunu istiyor. Şu da var ki Pelin hiç olmasaydı bile ben yılların verdiği dostluk ilişkisi ve Mehmet Bey'in varlığı nedeniyle zaten bu teklifi yapardım."

Murat Bey bu sözler karşısında bir süre sessiz kaldı. Bu adamın, kızına değer verdiğine şüphe yoktu. O Cem denen pislikten onu nasıl kurtardığını ve nasıl çırpındığını görmüştü. Ama hâlâ aralarında var olan şu negatif elektrik işleri pek de yoluna koymuyordu.

"Diyelim ki sizin de dediğiniz gibi Pelin sizinle evlenmeyi kabul etti. Şirketle ilgili düşünceniz ne?"

"Şirketin tüm borçlarını kapatacağım. Kendi şirketimden kaynak sağlayıp sizinkine nefes aldıracağım. Eskisi gibi verimli bir şekilde işlemeye devam edecek. Pelin'in sahip olduğu hisse ne kadar?"

"Yüzde yirmisine sahip... Niye sordunuz?"

"Söz verdiklerim karşılığında hisselerle ilgili değişiklik yapılacak."

"Bu da ne demek?"

"Açıklayayım. Pelin, şirkette son sözü söylemesini sağlayacak kadar hisseye sahip olacak."

Murat Bey bu duydukları karşısında gerçekten sinirlenmişti. Tamam, kızından hiçbir şey esirgememişti şimdiye kadar. Ama bu çok büyük bir meseleydi. Üstelik Pelin şirkette çalışmak istemiyordu bile.

"Pelin şirkette çalışmıyor bile. Üstüne bir de en son kararı verecek kişi olamaz. Burada tecrübesi yok."

"Bundan sonra olacak. Pelin çok zeki ve çalışkan biri... Kolaylıkla uyum sağlayacaktır."

"Buna resmen şantaj denir."

"Hayır. Ben sadece hepinizi kurtarmayı teklif ediyorum."

"Peki, ya ben bunu kabul etmezsem? O zaman az önce söylediklerinizi yutup yardımınızı geri mi çekersiniz?"

"Hayır, Murat Bey. Az önce de söylediğim gibi, Pelin olmasaydı bile Mehmet Bey nedeniyle yine yardım ederdim. Şimdi can alıcı noktaya gelirsek... Pelin'in en fazla hisseye sahip olması durumunu kabul etmezseniz, kızınızdan değil, başka birinden emir alırsınız."

Söylediklerini iyice anlaması için bir süre sessiz kaldı Kenan. Murat Bey hâlâ ne diyeceğini merak ederken onu daha fazla bekletmedi.

"O emirleri ben veririm Murat Bey."

Odada buz gibi bir sessizlik oldu. Mehmet Bey, Kenan'ın Pelin'i korumasına sevinmişti. Pelin olmazsa bir anlamda kendisine bağlı çalışacaklarını bilmek bile onu endişelendirmedi. Çünkü Kenan'a her şekilde güveniyordu.

"Seçim sizin. Karar verdiğinizde beni ararsınız. Şimdi iyi günler."

Mehmet Bey'e hafif bir baş selamından sonra seri adımlarla çıktı ofisten. Bu yaptığının en doğrusu olduğuna inanıyordu. Gerçi Pelin'in o şirketten gelecek hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Onunla evlenince sahip olduğu her şey aynı zamanda Pelin'in olacaktı. Sadece Pelin'in babasının şirket hisseleri değil, düğün hediyesi olarak da kendi şirketinden hisse verecekti.

Telefonun sesiyle dünkü anlarından sıyrıldı.

"Efendim Eda?"

"Toplantı için herkes hazır. Sizi bekliyorlar."

"Onlar yapsınlar. Pelin Hanım'a söyle, İzmir'deki inşaatın dosyasıyla gelsin. Telefon bağlama ve bizim toplantımız bitene kadar rahatsız etme."

"Peki efendim."

***

On dakika kadar sonra Pelin elinde dosyayla odasına girdiğinde tüm duyuları ateşlendi. Pelin'in de heyecanı gözlerinden okunuyordu. Yanaklarına pembelik yayılmıştı.

"Kapıyı kilitle."

Yumuşak ama kararlı bir ses tonuyla söylenmişti. Pelin, sadece iki kelimenin, bir insanı tepeden tırnağa sarsacağına inanmazdı. Ama Kenan onu yine fazlasıyla sarsmıştı.

"Buraya gel."

Yavaş adımlarla ona yürüdü. Tam önünde durduğunda elindeki dosyaya sıkı sıkı sarıldığını fark etti. Kenan yavaş hareketlerle dosyayı elinden alıp gelişigüzel bir şekilde masaya fırlattı.

"Hâlâ uzaksın."

Yine iki kelimeyle hiptonize olarak iyice sokuldu ona. Bacaklarının arasında dururken, Kenan'ın bakışlarının sabırlı ve tatminkâr bir şekilde vücudunda dolaşmasını izledi. Önce yüzünde gezindi; narin boynuna yönelip göğüslerine, oradan bacaklarının arasına, eteğinin açıkta bıraktığı enfes bacaklarına ve son olarak da seksi ayakkabılarına takıldı. Kenan bir elini yavaşça bacaklarına götürdü ve nefes kesecek şekilde okşamaya başladı. Her dokunuşta bacaklarının arasına biraz daha yaklaşıyordu. Ama kadınlığının sınırlarında kalıp tekrar bacaklarına iniyordu eli. Bacakları titrerken tutunacak bir yer arıyordu Pelin. Ama sanki hareket ederse bu büyülü anı bozacakmış gibi hissediyordu. Dayanabileceği kadar dayanacaktı.

Kenan sol bacağını kaldırıp kendi dizinin üstüne koydu. İnce topuğun dizinde bıraktığı temas, tüm vücuduna ürpertiler yayılmasına neden oldu. Ellerini sakince ayakkabının kıvrımlarında ve zaman zaman ayak bileğinde gezdirirken Pelin'den çıkan seksi mırıltılarını keyfini sürüyordu. Dudaklarını çıplak ve pürüzsüz bacaklara dokundurup diliyle daireler çizmeye başladı. Dizinin üstünden aşağılara doğru çıldırtıcı darbeler inerken, Pelin sağ eliyle masaya dayanmıştı. O da Kenan kadar sakin kalmaya uğraşıyordu. Kenan'ın dili ayağının altına değince ürperdi. Bacaklarının arasındaki sızlama artarken, beraberinde sıcaklığı da hissediyordu. Kenan başını kaldırıp Pelin'in buğulanmış yarı aralık gözlerine baktı. Sol eliyle diğer bacağı kavrarken, sağ elini Pelin'in kuytularına yaklaştırdı. Parmakları özlediği noktaya dokunduğu anda lanet okumaya başladı.

"Ne zaman çıkardın çamaşırını?"

"Buraya gelmeden önce..."

Kenan'ın bakışları gittikçe koyulaşırken tek parmağını Pelin'in içine soktu. Bu temasla Pelin'in başı arkaya düşerken vücudu yay gibi gerilmişti. Kenan sadece ileri geri hareket ediyor, daha fazlasını yapmıyordu. Pelin her an boşalabilecekken Kenan'ın hareketleri bunu geciktiriyordu.

"Lütfen..."

"Lütfen ne?"

Pelin zorlukla yutkundu. Başını eğip Kenan'a baktı.

"Bu... Bu çok az. Daha fazlasını istiyorum."

Kenan parmağını çektiğinde Pelin'in yarı aralık gözleri sonuna kadar açıldı.

"Masaya otur."

Pelin bacağını indirip tam da Kenan'ın önüne geçti ve masanın ucuna oturdu. Oturduğu anda bacaklarını iki yana açıp, avuçlarını masanın iki yanına dayadı. Kenan, Pelin'in ıslaklığını gördüğünde ağzının suyunun aktığına yemin edebilirdi. Sandalyesini yaklaştırarak eteği iyice sıyırdı ve başını özlediği tada doğru bastırdı. Pelin'den çıkan tiz ses odanın içinde yankılanırken hiçbir şey umurunda değildi. Zaten Kenan'ın odasının izolasyonu çok iyiydi ve dışarıdan hiç kimsenin duymasına imkân yoktu. Pelin'e çok uzun gelen ama sadece saniyeler süren orgazmdan sonra kendini sırtüstü masaya bırakmasıyla Kenan ayağa kalktı. Pelin fermuarın sesini duyunca gözlerini açtığında Kenan'la göz göze geldi. Kenan, bacaklarını omzuna atıp kadınlığına yavaş bir hareketle girdiğinde dudaklarını ısırdı. Her harekette biraz daha hızlanan Kenan, ellerini Pelin'in göğüslerine koyup okşamaya başladı. Pelin kolları iki yana açık hâlde aldığı hazdan masadaki kâğıtları avuçlamış ve buruşmalarını sağlamıştı. Kenan bu manzara karşısında daha da zevke gelmiş, darbelerini olabilecek en sert şekilde yapmaya başlamıştı. Pelin, onun adını söylerken boğuk bir çığlık atıp boşalınca o da kendini sıkmayı bırakmış ve rahatlamıştı. Pelin, kendi masasının üstünde o kadar güzel görünüyordu ki doyuma ulaştıkları hâlde içindeki ateş sönmemiş, yavaş hareketlerle gidip gelmeye devam etmişti. Nihayet içinden çıkıp Pelin'i kollarının altından tutup oturur pozisyona getirdiğinde susamışçasına dudaklarına yapıştı. Pelin kollarını boynuna dolayıp ensesindeki saçları okşamaya başladığında her zaman aldığı zevki almıştı. Bu kadınla bir an önce evlenmeli ve günün her saatini onun içinde geçirmeliydi.

40. Bu cüretkâr, tahrik edici, kendisini büyüleyen gülüşü çok iyi tanıyordu.*

Miray

"Kızım nasıl?"

"Şuna kız deyip durma. Ya erkekse ve senin bu sözlerinden alınıyorsa?"

"Alınmaz, çünkü ben onun kız olduğuna adım kadar eminim."

"Erkek olursa sevmeyecek misin?"

Miray dudaklarını büzünce dayanamayıp onu öptü. Bu hamilelik nedeniyle Miray hem çok hassas olmuştu, hem de hâlâ tırnaklarını göstermekten çekinmiyordu.

"Kız da olsa erkek de olsa, onu içine ben koydum. Dolayısıyla o benim de parçam ve onu her şekilde severim. Sadece içimden bir ses onun kız olduğunu söylüyor."

"Bazen gerçekten çok odun oluyorsun."

"Ne dedim ki şimdi?"

"Onu içine ben koydum diye bir lafı hangi nazik erkek söyler?"

"Ben kendimi pek de nazik olarak tanımlayamıyorum. Yani özellikle seninle seks yaparken kendimi kaybediyorum ve bundan hiç şikâyetçi değilim. Hatta sen de şikâyetçi değilsin."

"Nereden biliyorsun şikâyetçi olmadığımı?"

Akın onu belinden tutup kendine çekti ve dudaklarını kulağında gezdirmeye başladı.

"Çünkü sevgilim, içine her girdiğimde beni kendine daha faz-

* Ankara Mahpusu, Suat Derviş, İthaki Yayınları.

la çekip *'daha sert aşkım'* diye yalvarıyorsun. Hatta Kemal Amca'ya yakalandığımız gece kaçıncı olduğunu hatırlamadığım seksimizde de ben ağırdan aldığım bir anda *'içime girmeyi düşünmüyor musun'* dediğini de hatırlatmak isterim."

Miray bu sözlerle kıpkırmızı olurken, bir yandan da inanılmaz tahrik olmuştu. Çünkü Akın'm her bir kelimesinde kadınlığının hazla açıldığını hissetmişti. Akın, onun gözlerinde gördüğü ifadeye aç bir aslan gibi baktı. Ellerini Miray'ın pantolonunun düğmesine götürüp Miray'ın dudaklarına doğru konuşmaya başladı.

"Söyle bakalım müstakbel karıcım, nerede içine girmemi istiyorsun?"

Miray bu adama inanamıyordu. Ömür boyu bu adamla sakin bir anı olmayacaktı. Zevkten sarhoş olmuştu. Şimdi salondaki koltuklardan birinde oturuyorken üst kattaki yatak odasına çıkmak işkence gibiydi. Dudaklarından çıkan kelimeye kendisi de inanamadı.

"Merdivenlerde."

Akın'm gözleri kocaman açılırken çok doğru bir şey söylediğini anlayıp seksi bir şekilde gülümsemişti. Akın onu kucağına alıp merdivenlere bıraktığında az önce düğmesini açmış olduğu pantolonu Miray'ın bacaklarından çıkarıp arkasında bir yere attı. Bacaklarını beline dolayıp Miray'ın göğüslerine eğildi ve bluzu üst kısmından sıyırıp iyice aşağıya çekti. Dilini hassas noktalarda gezdirip emmeye başlayınca Miray'ın seksi mırıltıları kulağına melodi gibi geliyordu. Dudakları lezzetli göğüslerin arasındayken boğuk bir şekilde konuşmaya çalışıyordu.

"Bu pozisyon bebeğe zarar verir mi?"

Miray bir anlığına gözlerini açıp ona baktı.

"Bilmiyorum. Bir şey olmaz sanırım."

Onun daha fazla konuşmasına izin vermeyecekti. Başını göğüslerine iyice bastırıp başka bir şey söylemesine fırsat vermedi. Akın'ın güçlü parmakları içine kayınca başını basamağa yaslayıp belini öne doğru kıvırdı. Her giriş çıkışta çıkan ses nefesleri arasında dalgalanırken başka hiçbir şey önemli değildi. Akın ilk kez, parmaklarını her zaman yaptığından daha fazla içeri sokup Miray'ın olabilecek en muhteşem yerine dokunduğunda Miray sert ve sesli bir soluk çekti

içine. Aklı bulanmıştı. Kulakları uğulduyordu. Böylesi daha önce hiç olmamıştı. Uçurumun kıyısında gibi hissediyordu. Akın'ın darbeleri hızlanıp şiddetlenirken başını kaldırıp onunla göz göze geldi.

"Hadi sevgilim, benim için gelmeni istiyorum."

Bu adam ne yaptığını sanıyordu? Lanet olsun! Bu olabilecek en iyisiydi ve Miray daha önce diğer sekslerinde olmadığı kadar tahrik olmuştu. Kulak tırmalayıcı çığlıklar eşliğinde onun omuzlarına tutunmaya başlamıştı.

"Akın yardım et!"

"Hadi bebeğim, çok az kaldı!"

Saniyeler sonra sarsıla sarsıla kendini Akın'ın eline bıraktığında bütün vücudu bitkin düşmüştü. Sadece kadınlığındaki değil, bacaklarının iç kısımlarındaki ıslaklığı da hissediyordu. Birkaç dakika o şekilde kaldıktan sonra kendini sıcak kollarda hissedip kollarını sevdiği adamın boynuna doladı. Akın onu koltuğa götürüp yatırdığında bütün enerjisi tükenmişti. Ne gözlerini açacak hâli vardı, ne de kolunu kıpırdatacak hâli... Akın onun saçlarını yana çekip alnına şefkatli öpücükler kondurdu. Miray'ın dudakları kıpırdandı o sırada.

"Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Benim olduğun için tabii ki."

Akın kahkaha atınca gözlerini açtı ve gülümsemeye başladı. Çünkü Akın'ın gülüşü güneş gibi aydınlatıyordu etrafı. Bir an yüzünü buruşturunca Akın bunu fark etti.

"Ne oldu?"

"Kasıklarım ağrıyor."

"Doktora gidiyoruz."

"Dur lütfen. Geçer şimdi. Bu seferki çok fazlaydı."

"Seni dinlememeliydim. Ama kendime de engel olamadım."

"Sadece yoruldum. Biraz dinlenirsem bir şeyim kalmaz."

"O hâlde önce duş almalısın. Sonra birkaç saat uyursun. Anlaştık mı?"

Miray o kadar yorulmuştu ki sadece başını sallamakla yetindi.

***

Duştan sonra Miray deliksiz bir uykuya dalmıştı. Kasıklarında hissettiği ağrıyla gözlerini araladı. Bunun geçmiş olması gerekiyordu. Neden hâlâ devam ediyordu? Yatakta doğrulup üstündeki örtüyü kenara attığında gözleri kocaman açıldı. Bacaklarının arasındaki kanı gördüğünde çığlığına engel olamadı.

Akın mutfakta Miray için bir şeyler hazırlıyordu. Onu o kadar yormuştu ki enerjisini tekrar kazanması gerekiyordu. Makarnayı sosun içinde karıştırırken Miray'ın çığlığını duydu. Tahta kaşığı bir kenara fırlatıp koşarak üst kata çıktı. Kapıyı açtığında Miray'ın yüzündeki korku dolu ifadeyi görünce kalbi duracak zannetti. Miray elleriyle bacaklarının arasını tutuyordu. Kanamasını gördüğü an yatağa koştu ve onun kucağına alıp hızla aşağıya indi. Arabaya bindirip hastaneye uçarcasına sürdü.

Miray yol boyunca deli gibi ağlamış, bebeğini kaybedeceğini düşünmüştü. Onu acil odasına aldıklarında Akın dışarıda kalmış, ne yapacağını bilemez hâlde koridorda deli gibi bir aşağı bir yukarı dolanıyordu. Kendisine saatler gibi gelen bir süreden sonra doktor içeriden çıkınca telaşla ona doğru yürüdü.

"İyi mi? Karımla bebeğim iyi mi?"

Öyle çok korkmuştu ki bunun sorumlusu olarak kendini görüyordu. Hamile olduğunu bile bile, daha önce hiç yapmadığı kadar zorlamıştı onu. Ve o anda kendinden ölesiye nefret ediyordu. Henüz evlenmemiş olsalar bile Miray onun karısıydı! Bunu hiçbir şey değiştiremezdi.

"Merak etmeyin. İkisi de iyi."

Akın ne zamandır tuttuğu nefesini bıraktı. Elleri doktorun omuzlarında pençe misali dururken duyduğu şeyle gevşedi ve kendini arkasındaki sandalyeye bırakıverdi.

"Bu gece müşahede altında kalsın. Yeni bir kanama olmaması için burada olması daha güvenli."

"Ne kadar gerekiyorsa o kadar kalınız. Yeter ki onlar iyi olsun. Şimdi karımı görebilir miyim?"

"Tabii ki."

Akın içeri girip de Miray'ın bitkin ve solgun bir yüzle yattığını gördüğünde kendisine binlerce kez lanet etti. Niye her zamanki gibi

sevişmemişti onunla? Tehlikeli olacağını bile bile niye zorlamıştı onu? İki elini saçlarının arasından geçirip derin bir nefes bıraktı. Yatağa yaklaşıp Miray'ın serum takılı olan elini avuçlarının arasına alıp dudaklarına götürdü.

"Akın..."

Akın başını hızla kaldırıp Miray'a baktı. Bir eliyle saçlarını okşarken pişman gözlerle ona bakıyordu.

"Bebeğim iyi mi?"

"İyi."

Zorlukla yutkunarak konuştuğu için sesi boğuk çıkmıştı. Ona karşı suçluydu. Kendisini nasıl affettireceğini bilmiyordu. Miray serum takılı olan elini yüzüne götürdü ve yanağını okşadı.

"Kendini suçlama. Ben de istedim. Ama ikimiz de iyiyiz bak."

"Eğer... Eğer birinize bir şey olsaydı..."

"İkimize de bir şey olmadı. Lütfen... Üzme beni."

Akın daha fazla konuşmadı. Çünkü konuşacak yüzü yoktu gerçekten de.

"Ne zaman çıkabilirim?"

"Doktor bu gece burada kalmamız gerektiğini söyledi. Tedbir için. Lâl'i çağırmamı ister misin?"

"Evet, lütfen."

Akın odadan çıkıp Lâl'i aradı ve onu telaşlandırmamaya çalışarak Miray'ın kendisini yanında istediğini belirtti.

Mert'in evi hastaneye uzak olduğu için yaklaşık bir saat sonra gelebildiler. Lâl telaşla odaya dalıp Miray'ın elini tuttu.

"İyi misin?"

"Evet canım, her şey yolunda. Annemle babama bir şey uydurmamız gerek. Bu gece buradaymışız."

"Sen merak etme. Ben hallederim."

Akın geride kalıp ikisinin konuşmalarını izliyordu. Gözucuyla odadaki diğer adamı fark ettiğinde ona dönüp elini uzattı.

"Akın Bolatlı..."

"Mert Arıkanlı... Geçmiş olsun."

"Teşekkür ederim."

"Geçmiş olsun Miray."

"Teşekkür ederim Mert Bey."

"Mert de lütfen."

Miray başıyla onaylamıştı. O sırada doktor içeri girdi.

"Evet. Hastamız şimdi nasıl?"

"Daha iyiyim."

"Eski dosyanıza baktım; herhangi bir sorun yokmuş. Bugünkü muayenede de kanamanın zorlanma sırasında oluştuğunu gördüm."

Miray hızla kızarırken Akın da sıkıntılı bir şekilde ayakta bekliyordu. Lâl'in aklına Miray'ın ağır bir şey kaldırmış olması gelmişti.

"Ağır bir şey mi kaldırdın sen?"

Miray cevap vermeden Akın'a bakınca Mert ikisi arasındaki bakışmayı fark ettiğinde gülümsemesine engel olmaya çalıştı.

"Ağır bir şey kaldırmasıyla ilgisi yok. İlişki sırasında zorlanmadan bahsediyorum. Bu karşımıza çok sık çıkan bir durum."

Lâl doktorun sözleriyle Miray'a bakarken dudağını ısırmak zorunda kalmıştı. Çünkü doktorun söylediklerinden sonra Miray'ın yüzündeki kırmızılık iki kat artarken Akın'a düşmanca bakışlar atmadan edememişti. Doktor bu tür şeylere alışık olduğunu belli edercesine ve onların bu durumundan etkilenmeden konuşmaya devam etti.

"Hamileliğin ilk ayları düşük tehlikesinin olabileceği zamanlar. Şu an için tehlikeli bir şey olmamasına rağmen en az iki hafta boyunca cinsel ilişkiden uzak durmanızı tavsiye ediyorum. Kullanacağınız ilaçları yazdım. Bebeğe zarar vermeyecek türden hepsi. Bir hafta düzenli kullandıktan sonra kontrole bekliyorum. Yarın sabah çıkış işlemlerinden önce son bir muayene için uğrayacağım."

"Teşekkür ederiz."

Akın doktoru geçirip kapıyı kapattı. Bir an Lâl'e baktığında onun gülmemek için kendisini tuttuğunu fark etti. Miray da öldürücü bir şekilde kendisine bakıyordu.

"Lâl kes şunu artık!"

"Affedersin. Senin bu kadar ateşli olduğunu bilmiyordum."

Miray'm öfkesi iyice tırmanırken, sırf öfkesini kusmak için Akın'ı hedef aldı.

"Hep senin yüzünden!"

Akın bir an ne olduğunu anlamadan Miray'a baktı.

"Benim yüzümden mi?"

"Tabii ki senin yüzünden! Yatak varken benimle merdivenlerde sevişti!"

Lâl ve Mert gülmemek için birbirlerine bakarken Lâl'in gözleri merdiven kelimesiyle şaşkınlıktan iyice açılmıştı. Mert'le göz göze geldiği an onun da aklından merdiven tantezisinin geçtiğine adı kadar emindi. Gözlerini kaçırıp dikkatini Miray ve Akın'a verdi.

"Sana o pozisyonun bebeğe zarar verebileceğini söylediğimde bir şey olmaz diyen sendin."

Miray düştüğü durum karşısında iyice sinirlenmişti. Şimdi resmen tırnaklarını çıkarmıştı işte.

"Madem bunu düşünüyordun, o zaman engel olsaydın. Üstüne atlamadın ya!"

"Ah, affedersin! Ama ben basit bir erkeğim güzelim. Ben içine girerken sen *'daha sert'* diye beni tahrik ettiğinde mantıklı düşünemiyordum, kusura bakma!"

Lâl ve Mert'in önünde rezil olmasının öfkesiyle başının altında ki yastığı sol eliyle tutup Akın'a fırlattığında Lâl artık kahkahalarını tutamaz hâle gelmişti. Nihayet sakinleştiğinde gülümsemesine engel olamadan Miray'a sataştı.

"İşte bu gördüğüm en ateşli atışmaydı."

"Lâl kes şunu dedim!"

Utanarak bakışlarını Mert'e çevirdi. Ama onun da bıyık altından güldüğünü görünce kaşlarını çattı. Madem bu ikisine rezil olmuştu, o zaman savaşta her şey mubahtı.

"Sen de Akın kadar basit bir erkek misin Mert?"

İkisinin yüzündeki gülüş kaybolurken şaşkınlıkla Miray'a baktılar.

"Nasıl yani?"

"Yani Lâl de seninle seks yapmak istediğinde kendine engel olamıyor musun gerçekten? Duyduğuma göre performansın üst düzeydeymiş."

Mert resmen ağzı açık hâlde Lâl'e bakarken Lâl'in son hızla kızardığını ve Miray'a kötü kötü baktığını gördü.

"Kızlara benim performansımdan bahsettiğini bilmiyordum."

Mert şaşırmasının yanı sıra sakinliğini koruyabilmişti. Lâl az önce

Miray'la uğraşmaktan zevk almış olsa da şimdi kendi kazdığı kuyuya kendisi düşmüştü. Mert'in sabırlığı ve cesur kavgalığı Akın'ın boşuna gitmişti. Ona destek olsa hiç fena olmazdı.

"Böyle şeyler kadınların başına gelir. Bir nevi yara gibi."

"Ben de böyle düşünüyorum. Oysa bu hep, biz erkeklerin bu konuları meze yapıp arkadaş ortamında konuştuğumuzu söyleyerek bizi suçlarlar. Şimdi suçlandığımız şeyi onların yaptığını görmek gerçekten ironik."

"Affedersin ama biz sizin gibi bundan babacalıp hava atmıyoruz. Bizimkini tamamen duygusal ama sizinki erkeklik egosu."

"Miray, cinsel hayatımızı herkesin ortasında açan sen değil miydin? Ben neden cezalandırılan ben oluyorum?"

"Çünkü... Çünkü..."

Hay lanet olsun! Adam doğru söylüyordu.

"Şu yastığı versene sen... Çok konuşuyorsun."

Mert gülümseyerek yastığı Akın'dan aldı ve Miray'ın arkasına koydu.

"Şimdi siz ikiniz dışarı çıkın. Doktorum da dediği gibi dinlenmem gerekiyor. Canım sen kal."

Kâl tek kaşını kaldırıp zafer kazanmış bir ifadeyle erkeklere baktığında erkekler de pes edip dışarı çıktılar. Kafeteryaya inip bir şeyler içmeye karar verdiler. Bu erkeklerin birbiriyle tanışmaları gerçekten anormal durumlarda oluyordu. Mert'le Kenan'ın tanışmaları nasıl olacaktı acaba?

41. İyi ki seni tanımışım. Seni tanımasaydım, hayatımda böyle bir aşk bulunmasaydı, hayatım ne kadar boş bir hayat olacaktı.*

Lâl

Havalar yavaş yavaş serinlemeye başlamıştı. Lâl o gün klasik ve paçaları bileklerinde biten krem rengi bir pantolon üstüne, takımı ve kolları bileklerinin biraz yukarısında olan ceketinin içine gök mavisi bir atlet giymişti. Saçlarını sevdiği şekilde, daha doğrusu Mert'in sevdiği şekilde açık bırakmıştı. Hava serin olsa da boğazda birlikte kahvaltı yapmaya karar vermişlerdi. Lâl ilk başta korksa da Mert onu dışarıda bir yerde vakit geçirme fikrine alıştırmıştı. Ne de olsa bundan sonra kaçacak durumları yoktu.

"Mert ne yapıyorsun?"

Onun sorusuyla birlikte garsonla olan konuşmasını bitirip önüne döndü.

"Ne oldu canım?"

"O kadar şeyi kim yiyecek?"

"Biz tabii ki..."

"Sen beni yüz kilo falan sanıyorsun galiba."

"O yüzden fazla söyledim zaten. Çok zayıfsın. Biraz kilo alsan hiç fena olmaz."

---

* Yalnız Seni Arıyorum-Nahit Hanım'a Mektuplar, Orhan Veli, Yapı Kredi Yayınları.

Lâl kaşlarını çatıp bir anlığına Mert'i süzdü. Avını parçalamaya hazır dişi bir kaplan edasında gözlerini kısıp masaya doğru eğildi.

"Yani sen şimdi beni bu hâlimle beğenmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Mert duyduğu bu sözle gerçekten şaşkına dönmüştü. Kötü bir şey söylememişti ki! Sadece onun daha iyi ve düzgün beslenmesini istiyordu. Yoksa zaten onu her hâliyle beğeniyordu. Elini uzatarak Lâl'in masada duran elini alıp hafifçe okşamaya başladı.

"Senin şu savunmaya geçen hâlin bende nasıl bir etki yaratıyor biliyor musun?"

Konunun bu derece alakasız bir yere dönmesiyle az önce gözleri kısılan Lâl, şimdi gözlerini şaşkınlıktan açmak zorunda kalmıştı. Lâl'den bir cevap gelmeyince masaya biraz daha eğilip kısık ama boğuk bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Nerede olduğumuzu umursamadan seni altıma alıp bütün itirazlarını etkisiz hâle getirmek ve içine girip seni kendime katarak dediklerimi yaptırmak istiyorum."

Lâl'in elleri soğuk soğuk terlerken bacaklarının arasına yayılan sıcaklık, bacaklarını iyice birleştirip kendini sakin olmaya zorlamasına neden oldu. Mert ise onun bu hâlini keyifle izlerken bütün bir ömrü bu şekilde geçirecek olmaktan son derece memnundu.

"Söyle bakalım, size ne zaman geliyorum?"

Konu ciddi ve hassas bir noktaya gelince, Lâl de içinde bulunduğu hayal âleminden çıkmak zorunda kaldı.

"Henüz değil."

Mert'in az önceki neşeli hâlinden eser yoktu artık. Onu sıkıştırmak istemiyordu ama bu şekilde olay sakız gibi uzuyordu.

"Bu kadar mı korkuyorsun babandan? Ne yapacak, seni öldürecek mi?"

"Mert... Ben şimdiye kadar babama karşı gelmedim. Annemle aram gayet iyi; ona anlatsam beni anlar ve destekler eminim. Ama babam bizim olayımızı öğrendiğinde onun o sinirini görmen lazımdı. Pembe hayallerle onun bunu sakin karşılayacağını düşünmek aptallık olur. Korkuyorum, çünkü ona her şeyi anlattığımda olayların

kontrolümden çıkıp istemediğim yönlere gideceğinden endişeleniyorum."

Mert bir süre Lâl'i izledi. Ona hak veriyordu elbette. Onun bu sabırsızlığı Lâl ile kaçak bir sevgililik dönemi yaşamak istememesindendi. Onu bir an önce kendine bağlamak ve yanından hiç ayırmamak istiyordu. Ona kavuşması uzadıkça öfkesine engel olması da bir o kadar zorlaşıyordu.

"Lâl... Ben seni seviyorum. Hayatımda sevdiğim tek kadınsın. Senden başka kimseyi istemiyorum. Seni bulmuşken sırf baban benden nefret ediyor diye senden uzak kalmayacağım. Bu süreçte zor zamanlar geçirecek olsak da senden vazgeçmeyeceğim. Ben bunu anlatmaya çalışıyorum."

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum Mert. Söz veriyorum, bu akşam konuşacağım. Daha fazla ertelemeyeceğim bunu."

Mert bu sözlerle nihayet gülümseyip arkasına yaslandı. Kahvaltılarını ettikten sonra arabaya bindiklerinde eve doğru gitmediklerini anlayan Lâl, Mert'e doğru döndü.

"Nereye gidiyoruz?"

"Şirkete."

"Anlamadım?"

Mert uzanıp elini tuttu ve parmaklarına minik öpücükler bıraktı.

"Yakında senin de olacak olan şirkete gidiyoruz sevgilim. Kimseden saklanmamızı gerektirecek bir şey yok."

"Mert hayır! O gün herkesin bana nasıl baktığını gördüm. Oradan nasıl çıktığımı hatırlamak bile kâbus gibi. Lütfen... Şimdi değil."

"Erteledikçe daha zor olur. Herkes ne kadar çabuk öğrenir ve kabullenirse o kadar iyi olur."

Midesinde kaynayan şeylerle baş etmek gerçekten çok zordu. Ama bir gün mutlaka olacaktı. Mert doğru söylüyordu. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyiydi.

Güvenlikten içeri girip arabayı şirketin önünde durdurduğunda arabadan inerek Lâl'in tarafına doğru geçti. O sırada şoförü de kapıdan çıkmış onlara doğru yürüyordu. Lâl arabadan inerken bütün vücudu titriyordu. Mert elini uzattığında içindeki korku bir parça dağılmıştı. Elini tuttuğunda Mert güven verircesine sıkmıştı elini.

Şimdi kendini daha iyi hissediyordu. Henüz etrafta pek kimse yoktu. Zaten mesai saati de başlamamıştı. Mert birkaç şey söylemek için geri dönüp şoföre yürürken kulakları sağır eden keskin sesler duyuldu. Mert hızla arkasını dönüp şirket kapısının girişine yakın duran Lâl ile göz göze geldiğinde onu korumak için ona doğru koşmaya başladı. Lâl ise hiç düşünmeden kendince Mert'i korumak amaçlı ona doğru koşuyordu. Mert, Lâl'e sarılıp onu yere ittiğinde canını yakmamak için onu iyice sarmalayarak ona siper oldu. O sırada kendilerine açılan ateşi geri püskürtmek için güvenlik de devreye girmişti. Saldırının nereden geldiğini anlayamayan güvenlik, rasgele ateş açıp da masum birilerine zarar vermemek için tetikte bekliyordu. Camları da kendisi gibi siyah olan bir aracın yolda son hızla uçarcasına gittiğini gördüklerinde plakayı alabilmişlerdi.

Lâl, Mert'in altında korkudan nefessiz kalırken güvenliğin sesiyle kendilerine geldiler. Lâl, ona sıkı sıkı tutunmuştu ve kalbi deli gibi atıyordu. Mert biraz doğrulup ona bakmaya çalıştı.

"Lâl! İyi misin?"

Lâl elinin altında hissettiği sıcaklığı görebilmek için elini Mert'in sırtından çektiği an ağlamaya başladı.

"Mert! Vurulmuşsun!"

Güvenlik Mert'i tutup yavaşça yere yatırdığında ceketindeki ve gömleğindeki kan lekelerini gördüler. O hareketle canı yanan Mert yine de dönüp Lâl'e baktı. Onu gördüğü anda kendi acısını unuttu. Çünkü Lâl'in sol kolu kanıyordu. Üstelik bu kendi kanı değildi. Kurşunlardan biri Lâl'e isabet etmişti. Doğrulup Lâl'i tuttu.

"Lanet olsun! Ambulans çağırmadınız mı?"

"Çağırdık efendim."

Mert, Lâl'in koluna dokununca Lâl birden irkildi ve Mert'in, kolunu tutan eline doğru baktı. O anda keskin sızıyı hissedince titremesi şiddetlenmeye başladı.

"Lâl sakın bayılma, ambulans gelmek üzere!"

O kadar zor konuşuyordu ki dişlerini sıkmak zorunda kalmıştı. Sırtındaki kurşun saniyeler geçtikçe onu zorlamaya başlamıştı. Etraflarının büyük bir kalabalık tarafından çevrildiğini bile fark etmemişti. Lâl, görüşü bulanıklaşırken kendini daha fazla tutamadı.

***

Gözlerini açtığında hâlâ bulanık görüyordu. Nerede olduğunu hem biliyor hem de emin olamıyordu. Dudaklarını kıpırdatacak gücü bile bulamıyordu kendinde. Kapının açılıp birinin kendisine doğru geldiğini gördü. Ama hâlâ kim olduğunu tam göremeyecek kadar görüş gücü kötüydü. Koluna dokunan ılık parmakları hissetti. Sonra soğuk olan kablo gibi bir şeyi... Kendini oynatmak isteğinde omzuna keskin bir acı saplandı. Sesli bir soluk çekip gözlerini sımsıkı kapattı.

"Ağrının azalması için tekrar bir doz ağrı kesici yaptım. Birazdan daha iyi hissedersiniz."

Sesi duyunca gözlerini tekrar açmaya çalıştı. Artık görüşü biraz daha iyi gibiydi.

"Mert..."

Kulağına gelen kendi çatlak sesine yüzünü buruşturdu. Başı dönüyordu biraz.

"Kurşun sıyırıp geçmiş neyse ki. Şanslıymışsınız."

"Mert nerede?"

"Mert Bey eşiniz mi?"

Bu soru üzerine bir anlığına gözlerini kapattı. Yutkunmaya çalıştı ama sanki bir şeylerle tıkanmıştı boğazı.

"O benim..."

O sırada kapıdan iki kişinin girdiğini gördü. Biri doktordu. Ama daha geride duran kişiyi tanıyamadı.

"Lâl Hanım, nasıl hissediyorsunuz?"

"Başım dönüyor... Boğazım... Yutkunamıyorum."

"Şokun etkisinden. Ama düzelecektir. Kurşun sıyırmış. Pansumanınız düzenli olarak yapılacak. Ağrınız var mı?"

"Biraz."

"Yeşim sen hastayı izlemeye devam et. Herhangi bir şey olursa haber verirsin.

"Peki hocam."

"Geçmiş olsun Lâl Hanım."

Lâl hafifçe doğrulmaya çalıştı ama başaramadı.

"Mert... O nasıl? Onu görmek istiyorum."

Doktor birkaç saniye Lâl'e bakıp sonra bakışlarını odanın girişinde duran adama çevirdi. Adam hafif bir baş hareketiyle doktora gerisini halledebileceğini söyledi. Hemşire de çıkınca odada ikisi kaldı. Lâl bu adamı tanımıyordu. Tanımadığına emindi.

"Geçmiş olsun Lâl. Neyse ki sana ciddi bir şey olmadı."

"Siz kimsiniz? Niye kimse Mert'le ilgili bir şey söylemiyor?"

Adam birkaç adım atarak yatağa yaklaştı.

"Ben Ömer. Mert'in babasıyım."

İşte bu Lâl'in hiç beklemediği bir şeydi. Bir süre ne söyleyeceğini bilemedi.

"Oğlumun âşık olduğu kadını yakından görmek istedim. Umarım Mert'e kızgın değilsindir?"

Bu adam ne diyordu böyle? Hiçbir şey anlamıyordu.

"Oğlunuza neden kızgın olayım ki?"

"Bu saldırının sana yapılmadığı gayet açık. Ne yazık ki sen de zarar gördün."

"Bunun için ona kızacağımı mı düşündünüz?"

"Bilmiyorum. Kızgın olursan hakkın var diyebilirim."

"Mert nerede?"

"Ameliyatta. Sanırım birazdan çıkar."

"Ne ameliyatı? Durumu çok mu kötü?"

Uyandığı anda yutkunamıyordu belki ama şimdi nefes alamadığını hissediyordu. Korkuyla yataktan çıkmak istedi. Sağlam olan koluyla üstündeki örtüyü tutup bir kenara attı. Kolunun acısını hissedince gözlerini yumdu.

"Ne yapıyorsun? Dinlenmen gerek."

"Mert ameliyattayken dinlenebilir miyim sizce?"

Kolundaki serumun iğnesini çıkarıp ayaklarını yataktan sarkıttı. Kenarda duran terlikleri giyip ayağa kalmaya çalışırken Ömer Bey de ona yardım etti.

"Bak, bu böyle olmaz. Doktora bilgi vermem gerek. Ayrıca ameliyata girebileceğini düşünmüyorsun değil mi?"

"Kesinlikle düşünüyorum, çünkü hiçbir kuvvet beni burada tutamaz."

Ömer Bey müstakbel gelininin bu hâline gülümsedi. Tam da Mert'e uygun biriydi. Sözünü dinletmekten hoşlanan biri...

Koluna girip koridorda yürümesine yardımcı olurken yakındaki bir hemşireye Mert'in doktorunu görmek istediklerini söyledi. Hemşire, ameliyatın bitmek üzere olduğunu ve her şeyin yolunda gittiği bilgisini verdi.

"Kötü bir şey yok, sen de duydun. Şimdi yatağa dönmelisin."

"Hayır. Onu görmem lazım."

"Bak küçük hanım, eğer Mert uyandığında seni zaptedemediğimi öğrenirse onunla aram şimdikinden daha kötü olacak. Bunu istemezsin öyle değil mi?"

Lâl bir an durup adama döndü. Yüz ifadesi yumuşamaya başlamıştı. Mert'in, babasıyla arasının iyi olmadığını biliyordu. Bunun daha kötü bir hâle dönmesini o da istemezdi.

"Gerçekten iyi, değil mi?"

"Elbette iyi. Kurşunun çıkarılması için bu ameliyatı olması gerekiyordu. Sence durumu kötü olsa ben bu kadar rahat olur muydum?"

"Şey... Evet, haklısınız."

"Hadi odana dönelim."

Lâl bu kez itiraz etmedi. Doktordan sürekli bilgi aldılar. Ameliyatın iyi geçtiğini ve Mert'in odaya alındığını öğrendiklerinde onu görmek istediler. Önce Lâl girdi yanına. Beline kadar çekilmiş bir örtü, göğsünün her yanından sarkan birer kablo, sol koluna takılı bir serum vardı. Her ne kadar savunmasız gibi yatıyor olsa da, odaya hükmediyordu sanki. Lâl korkarak tuttu elini. Gözünden bir damla yaş döküldü yanağına. Ağlamaya başladığı anda askıdaki kolunun sızısı da artti sanki. Eğilip Mert'in yüzüne öpücükler bıraktı. Göz kapağını öperken kulağında boğuk bir ses duyunca dudakları kıvrıldı.

"Dudaklarını dudaklarımda hissedersem... Yaşadığıma inanabilirim."

Önce tüy gibi bir dokunuşla başlayan öpücük, Mert'in dudaklarını aralamasıyla doyurucu bir öpücüğe dönüştü. Lâl biraz geri çekilip eliyle Mert'in yüzünü okşadı.

"Ağrın var mı?"

"Hayır. Sen nasılsın? Kolun acıyor mu?"

"Artık acımıyor."

"Lâl... Özür dilerim..."

"Neden sevgilim?"

"Benim yüzümden ölebilirdin. Silah sesini duyduğunda içeri girmeliydin."

"Bensiz ölmene izin veremezdim."

Mert gözlerini kapatıp içini çekti. Rahatça dolaşmaya başladıkları ilk günden onu tehlikeye atmıştı.

"Bu kez baban beni asla dinlemez."

"Öğrenmeyecek. Bunu ona söylemeyeceğim. Bu arada dışarıda seni görmek isteyen biri daha var."

"Kim?"

"Baban."

Mert sabırsızlıkla gözlerini devirdi. Şu an ihtiyacı olan şey huzurdu, nasihat dinlemek değil!

"Uslu ol. Sonra seni görmeye tekrar geleceğim."

Onu dudaklarından tekrar öpüp odadan çıktı.

42. Öfkeli insanlar kör ve ahmaktır,
çünkü öfke aklı alır götürür.*

Pelin

Yemeğini yedikten sonra saatine baktı. Yetiştirmesi gereken işler vardı. Oyalanmadan alışveriş merkezinden çıkıp ofise dönmeliydi. Arayı değerlendirip birkaç küçük şey almıştı. Kapalı otoparkta arabasına doğru yürürken önünü kesen kişiyi görünce elindeki paketleri yere düşürdü.

"Senin burada ne işin var? Nasıl çıktın o delikten?"

"Sahte bir akıl rahatsızlığı raporu düzenlemek hiç de zor değil."

"Çekil önümden!"

Cem kararlı bir şekilde kolundan tutunca kurtulmaya çalıştı ama nafileydi.

"Ona çok güveniyorsun, değil mi? O da aynen benim yaptığım şeyi yaptığı hâlde gözünde hâlâ nasıl bir kahraman olabiliyor anlamıyorum."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Aile şirketinizin, ah, pardon, artık aile şirketi olmayan şirketinizin yeni patronundan..."

Pelin bu sözler üstüne çırpınmayı kesti. Bu adam çıldırmış olmalıydı. Yine neler saçmalıyordu?

"Yoksa Kenan sana müjdeli haberi vermedi mi? Sürprizi mi bozdum?"

---

* Pietro Aretino.

Bunu söylerken pis pis sırıtıyordu. Aslında sürprizi bozmuş olmaktan hiç de pişman değildi. Aksine bunun tadını çıkarıyordu. O Kenan denen herifi kötülemekten zevk alıyordu.

"O hastalıklı beynin yine ne pislikler üretmekle meşgul?"

"Ah, Pelin! Gerçekten çok safsın. Tıpkı küçük bir kız çocuğu gibi. O adamın boyunduruğu altında bir köleden farkın olmayacak. Onun cinsel zevklerini duydum. Sert oynamaktan hoşlanıyormuş. Onunla sevişirken seni zorluyor mu söylesene!"

Pelin'in gerçek anlamda midesi bulanıyordu. Hem bu adamdan hem de söylediği iğrenç sözlerden.

"Biliyor musun, kedi uzanamadığı ciğere mundar dermiş!"

Cem tutuşunu sıkılaştırarak yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Pelin'in istediği olmuş, onu ciddi anlamda sinirlendirmeyi başarmıştı.

"O pislik sizin şirketinizi aldı. Seni kendine daha fazla muhtaç etmek için. Bana inanmıyorsan babanla amcana sor."

Ani bir hareketle Pelin'i bırakıp arkasını döndü ve oradan uzaklaştı. Pelin olduğu yerde kımıldayamazken buz kesmişti sanki. İçindeki o lanet ses Cem'in doğru söylediğini fısıldıyordu. İyi de neden sevdiği adama güvenmek varken bu iğrenç adamın sözlerine takılıyordu? Yerdeki paketleri alıp hırsla arabanın içine fırlattı. Gaza basıp otoparktan çıkarken gideceği yeri çok iyi biliyordu.

***

Asansörden inip Eda'ya doğru ilerledi.

"Kenan Bey odasında mı?"

"Evet, ama..."

Eda'nın sözünü bitirmesine izin vermeden kapıyı hızla açıp içeri girdi. Kenan koltuğunda arkasına yaslanmış cep telefonu kulağında, biriyle konuşuyordu. Yüzünde mutlu bir ifade vardı. Ama Pelin'i gördüğü anda gülümsemesi soldu.

"Ayrıntılar için sonra konuşuruz."

Telefonu masaya bırakıp koltuğundan kalktı ve Pelin'e doğru yürüdü.

"Neyin var?"

"Ailemin şirketini satın almadığını söyle."

Kenan onun bunu nasıl öğrendiğini anlamadı.

"Nasıl öğrendin?"

"Doğru yani?"

Kenan hafif bir nefes alıp verdi. Ellerini ceplerine koyup sakin bir şekilde Pelin'e baktı.

"Doğru."

"Bunu nasıl yaparsın? Bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun? Ah, pardon! Söylemeyi düşünüyor muydun demeliydim."

Pelin o kadar öfkelenmişti ki Kenan ne söylerse söylesin sakinleşmeyeceği çok açıktı.

"Şirketi alarak bana sahip olma şansını mı arttıracaktın? Ben zaten senindim! Ailem zaten zor zamanlar geçirirken beni bu şekilde ne kadar kırdığının farkında mısın?"

"Gerçekten saçmalıyorsun. Böyle bir şey düşünmedim bile. Ben sadece yardım etmek istedim. Bankalar babanı ve amcanı sıkıştırıp duruyordu. Ödeyemeyeceğiniz kadar borcunuz vardı. Sırf aldığınız borcun faizi bile sizi zorluyordu. Bu her açıdan kârlı bir anlaşma oldu her iki taraf için de."

"Burada zaten patronumken ailemin şirketinde de patronum olmana izin veremem. Babamla amcamın senin emirlerin altında çalışmasını istemiyorum."

"Lanet olsun Pelin! Benim kimseye patronluk tasladığım yok! Aramızda geçen onca şeyden sonra seni sıradan bir çalışanımmış gibi görebileceğimi nasıl düşünürsün? Aklım almıyor!"

"Asıl benim aklım almıyor! Benim arkamdan iş çeviriyorsun ve ben bunu en nefret ettiğim kişiden öğreniyorum. Yüzüme bakarak anlatırken aldığı zevk, düşündükçe hâlâ midemi bulandırıyor."

Kenan bir anda olayın başlangıcında sormayı unuttuğu şeyi hatırladı.

"Sana bunu kim anlattı?"

"Cem! O bile biliyorken ben bilmiyordum. Ne kadar aptalmışım!"

"O gün o pisliği öldürmeliydim!"

"Bu lafı söyleyerek kendini temize çıkarmaya çalışma. Sen bana yalan söyledin! Hepiniz bir olup arkamdan iş çevirdiniz. Hiçbirinizi affetmeyeceğim."

İçinde büyük bir öfkeyle odadan çıktı. Çıkarken kapıyı çarpmayı da unutmadı. Eda ve kattaki diğer insanlar içeride neler olduğunu çok merak ediyorlardı.

Pelin o hırsla ortalıkta görebildiği özel eşyalarını küçük bir kutuya yerleştirip çantasını omzuna aldı ve odadan çıktı. O anda Ersin'le burun buruna gelince öfkesinden konuşamadı bile. O sırada Kenan odasından çıkıp hızlı adımlarla Pelin'e yürüyordu. Kucağındaki kutuyu görmezden geldi.

"Akın aradı. Benimle geliyorsun."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Mert ve Lâl silahlı saldırıya uğramışlar."

Kucağında tuttuğu kutu yere devrilirken büyük bir gürültü oldu. Elini boynuna götürdüğü anda ona ne olduğunu anlayan Kenan, Eda'dan su istedi. Onu Eda'nın masasının önünde yer alan sandalyeye oturtup saçlarını okşadı rahatlaması için. Pelin sudan bir yudum içip bardağı itti. Ayağa kalkarken sendeleyince Kenan onu tuttu.

Arabaya nasıl bindiğini ve hastaneye ne zaman geldiklerini hatırlamıyordu. Kenan, Akın'la konuştuğu için danışmaya gitmeye gerek duymadan Mert ve Lâl'in olduğu kata geldiler. Pelin, Akın ve Miray dışında tanımadığı bir adamla Lâl'in anne ve babasını da gördü.

"Lâl nasıl?"

"İyi canım. Kurşun kolunu sıyırıp geçmiş ama Mert'i ameliyata almışlar. Şimdi iyi tabii, odaya çıkarmışlar."

"Ne olmuş ki? Hem ne saldırısı bu?"

Miray, Pelin'i sandalyelerden birine oturtup olayları anlattı. Kendileri evdeyken televizyonda görmüşlerdi son dakika haberlerini. Her şeyi anlayıp da Lâl'in babasına baktığında onun sinirden köpürmüş olduğunu gördü.

Doktorun geldiğini gördüklerinde hepsi ayağa kalktı.

"Kızımı ne zaman çıkartabiliriz doktor bey?"

"Eğer isterse bir-iki saate çıkabilir."

"Güzel. Meral hadi sen Lâl'e yardım et de hazırlansın."

"Kemalcim, Lâl gitmek istemediğini söyledi ya hayatım."

"Doktor çıkabileceğini söyledi. Burada başka işi yok!"

Kemal Bey inanılmaz öfkeliydi. O Mert denen adam yüzünden

kızı bir kez daha zarar görmüştü. Üstelik bu sefer biricik kızı ölebilirdi bile! Televizyonda haberi gördükleri zaman çıldıracak gibi olmuştu. Eğer nefret ettiği o adam şimdi yaralı hâlde yatıyor olmasaydı suratının ortasına yumruk atmaktan hiç çekinmezdi. Karısı ve Akın onu sakinleştirmek için bir hayli uğraşmışlar, ancak başarılı olamamışlardı.

"Burada ne işi olduğunu sen de gayet iyi biliyorsun Kemal."

"Bu iş burada bitti. Benim kızım o Mert denen herifi görmeyecek artık! Sen de eve gidince eşyalarını topluyorsun ve Lâl ile birlikte eve dönüyoruz."

Bütün bunları söylerken Mert'in babasına bakıyordu genellikle. Onları hiçbir şekilde kabul etmediğini anlatmaya çalışıyordu. Akın'ı yakaladığı geceden sonra içi ona ısınmış ve ondan hoşlanmaya başlamış olsa da Akın'ın mantıklı konuşmalarını bile kabul etmemişti. Onun tek derdi kızını Mert'ten uzak tutmaktı.

O sırada Lâl, Mert'in odasından çıktığında Pelin ona doğru gitti ve kolunu incitmeyecek şekilde arkadaşına sarıldı.

"Canım iyi misin sen?"

"İyiyim. Mert de iyi. Ama birkaç gün daha hastanede kalmamız gerekiyormuş."

Kemal Bey kızının bu sözlerine daha fazla tahammül edemedi.

"O adam hastanede kalıyor ama biz gidiyoruz Lâl. Sen de geliyorsun."

"Baba!"

"Benim kızımın neredeyse ölümüne sebep olacak olan adama benim hiçbir şekilde itimadım yok. Sana zarardan başka bir şey vermemiş o adam benim kızımın yanına yaklaşamaz artık."

"Baba sen ne dersen de, ben Mert'i bırakmayacağım."

"Meral şu kızına söyle beni çileden çıkarmasın!"

"Kemal sakin ol. Hastanedeyiz, sesini yükseltme."

"Benim kızım ölüyordu Meral! Sen bana kalkmış sesini yükseltme diyorsun!"

"Kemal Bey, hepimizin sinirleri bozuk... Lütfen işleri daha da zorlaştırmayın."

Kemal Bey, Mert'in babasının sesini duyduğunda öfkesi daha da katlandı.

"Sizin oğlunuz yüzünden benim kızım acı çekiyor. Lâl unutmuş olabilir ama ben yaptıklarını unutmadım. Oğlunuz kızımdan uzak duracak!"

"Oğlum kızınızı seviyor. Hiçbirimizin ne dediği onun umurunda olmayacaktır."

Kemal Bey bu sözlerle iyice çileden çıkmıştı. Lâl ise yaşanan bu gerginlikle soğuk terler döküyordu.

"Baba lütfen, sakin olur musun?"

"Lâl! Sen bütün bunları nasıl kabul edebiliyorsun? Bu adam senin ölümüne sebep oluyordu. Benim biricik kızımı tüm ülkeye rezil ettiği yetmiyormuş gibi bir de onun yüzünden ölecektin! Bu adama nasıl güveniyorsun?"

"Çünkü onu seviyorum baba! Çok seviyorum! Ondan ayrılmamı isteme, çünkü bu olmayacak."

43. Kara dutum, çatal karam, çingenem
Daha nem olacaktın bir tanem
Gülen ayvam, ağlayan narımsın
*Kadınım, kısrağım, kanmsın.**

Mert

Mert yattığı yerden tüm bağırışları duyabiliyordu. Lâl çok zor bir durumdaydı ve bunun sorumlusu kendisiydi. Burada bu şekilde daha fazla yatamazdı. Kolundaki serum iğnesini ve göğsündeki kabloları çıkarıp yataktan kalkmaya çalıştı. Sırtındaki yara onu zorluyordu ama böyle bekleyemezdi. Altında hastaneye ait olan pijamayla kapıya yürüdü. Bu kısa hareket bile onu halsiz düşürmüştü ve acısını dizginleyebilmek için çenesini sıkmak zorunda kalmıştı.

Kapıyı açıp da dışarı çıktığı anda Lâl onu fark etti ve hızlı adımlarla yanma gidip bedenini kendisininkine yasladı.

"Mert senin ayakta ne işin var? Yaran açılacak!"

Herkes endişeyle Mert'e bakarken Kemal Bey ise öfkeli gözlerle onu izliyordu. Mert göz temasını kesip Lâl'e döndü.

"İyiyim ben."

Başını tekrar Kemal Bey'e çevirdiğinde söyleyeceği hiçbir şeyden pişmanlık duymayacağını çok iyi biliyordu.

"Benden nefret ettiğinizi biliyorum. Kızınıza zamanında çok kötü davrandım. Yapmamam gerekiyordu. Suçumu biliyorum ama bunu telafi etmek için uğraşıyorum."

"Hiç değilse inkâr etmiyorsun."

---

* Kara Dut, Bedri Rahmi Eyüboğlu.

Kemal Bey bunu neredeyse tükürür gibi söylemişti. Mert'ten ne kadar nefret ettiğini gözler önüne sermekten hiç çekinmemişti.

"Ben Lâl'i seviyorum. Ona asla bilerek zarar vermem. Sizden onunla evlenmek için izninizi istiyorum."

Koridordaki kalabalık bir anda yatışmış gibiydi. Herkes Kemal Bey'in ne tepki vereceğini merakla bekliyordu. Lâl ona yaslanmış dururken burnunu göğsüne yaklaştırıp gözlerini kapattı. Babasının cevabını çok merak ediyordu. Ama o ne derse desin Lâl Mert'i bırakmayacaktı. Bundan sonra ondan ayrı kalamazdı.

"Daha ortalığa çıktığınız ilk anda kurşunların hedefi oldunuz. Bir sonrakinde onun ölmeyeceğini garanti edebilir misin?"

"Size garanti olarak verebileceğim tek şey canım olabilir. Ben ona zarar gelmesine izin vermem. Çünkü o benim hayatım, çünkü o benim atan kalbim."

Lâl büyülenmiş gözlerle başını kaldırmış Mert'e bakarken ona bir kez daha âşık olduğunu hissetti. Bakışlarını tekrar babasına çevirdiğinde kelimelere gerek duymadan bakışlarıyla izin istedi babasından. Meral Hanım, kocasına iyice sokulmuş, elini tutarak sıkmıştı. Etraflarındaki herkes sessizce bu sahneyi seyrediyordu. Kemal Bey sırayla karısına, Ömer Bey'e, Mert'e ve en son da kızına baktı. Homurdanarak söylediği sözler, herkesin yüzünü güldürdü.

"Eğer kızımın saçının teline zarar gelirse, beni uğraştırmadan kendi işini kendin bitir."

Mert derin bir nefes alıp rahatladı.

"Buna hiç şüpheniz olmasın."

***

Hemşire koridora geldiğinde gözlerinden ateş çıkıyordu sanki.

"Mert Bey sizin ayakta ne işiniz var?"

Ömer Bey oğlunu kurtarmak için araya girme ihtiyacı hissetti.

"Hemşire hanım, az önce kız istedik. Damadın da yatakta olması hoş olmazdı herhalde?"

Herkes bu sözlere gülümserken hemşirenin de asık suratı bir parça düzelmişti.

"Yatağa giriyorsunuz ve taburcu olana kadar o yataktan çıkmı yorsunuz."

Mert yatağa yatıp hemşire serum ve kabloları tekrar taktıktan sonra herkes odadaydı. Kenan yatağa yaklaşıp geçmiş olsun dileklerini sundu. Mert de gülümseyerek teşekkür etti. Miray yaklaşıp yastığını düzeltme bahanesiyle birkaç şey söyledi.

"Valla geçen gün soktuğun laflardan sonra koridordaki hâlini zevkle izledim sevgili enişte cim."

"Ama ben kazandım sevgili baldızım."

Göz kırptığında Miray da ona gülümsedi. Lâl yanına gelip elini tuttu. İkisinin de heyecanı gözlerinden okunuyordu.

Kenan nihayet olay durulup da geçmiş olsun dileklerini sunduktan sonra bir süre Pelin'i izleyip tekrar Mert'e yaklaştı.

"Bu işin arkasında kimlerin olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Elbette."

O sırada Akın da yanlarına gelip sırıtmaya başladı.

"Ben Kenan'la tanıştığımda operasyonun içindeydik; seninle tanıştığımızda hastanedeydik ve şimdi sizin tanışma koşullarınıza bakınca yarışı hangisi açık ara önde tamamlar bilemedim."

Akın'ın espirili konuşması üzerine gülümseyen Mert bir anda yüzünü buruşturmak zorunda kaldı. Ameliyattan sonra dinlenmesi gerektiği hâlde buna uymamıştı ve şimdi acısını çekiyordu. Lâl onun yüzünü buruşturduğunu fark edip yanına gitmiş ve doktoru çağıracağını söylemişti. Ama Mert buna gerek olmadığı konusunda onu ikna etmişti.

Olaylar durulunca Pelin odanın diğer tarafına baktığında Kenan'ın kendisini izlediğini gördü. Az önceki güzel olaydan sonra mutluluktan kıvrılmış olan dudakları tekrar öfkeli hâle dönüştüğünü gösterircesine inceldi. Bakışlarını çekip aralarındaki göz temasını kesti.

"Hayrola, sizin neyiniz var?"

Miray'ın yaklaştığını fark etmemişti bile.

"Yok bir şey."

Miray daha fazla soru sormadı. Kenan'la göz göze gelince ne ol-

duğunu sorarcasına bir kaşını kaldırdı. Kenan omuz silkince daha fazla üstelemedi.

Mert'in dinlenmesi gerektiğini söyleyen hemşire, odadaki herkesi dışarı çıkardı. Ömer Bey, Mert'in güvenliğinden sorumlu kişiyle koridorun sonuna yürürken bir yandan da konuşuyorlardı. Adamın söylediklerini başıyla onayladıktan sonra diğerlerinin yanına döndü.

Meral Hanım, kızların hâlini görünce onları eve göndermenin en doğrusu olduğuna karar verdi.

"Hadi kızlar, burada yapacak bir şey yok. Eve gidip dinlenin."

"Meral Teyze ben kalsam?"

"Hayır, Pelin. Seni de Kenan Bey bıraksın."

*44. Gerçek aşk karanlıktır, nabızların karanlıkta birlikte atmasıdır.**

Pelin

Meral Hanım'ın itiraza yer bırakmayan sözlerine kaşlarını çatan Pelin bir şey söylemedi. Akın ve Miray birlikte gittiler. Pelin de hastaneden çıkacakken Kenan kolunu tuttu.

"Bırakır mısın kolumu?"

"Benimle geliyorsun."

"Hayır, gelmiyorum."

"Evet, geliyorsun."

Onu kolundan çekiştirip arabaya bindirdiğinde Pelin küçük bir çocuk gibi somurtuyordu. Kollarını kavuşturmuş oturuyordu.

"Kemerini bağla."

"Bağlamıyorum."

Kenan derin bir nefes alıp Pelin'in kemerine uzandı. Bunu yaparken Pelin'e iyice yaklaşmıştı ve Pelin bu yakınlıktan rahatsız oldu. Çünkü tahrik olmuştu ve ona bu kadar kızgınken çözülmekten korkuyordu. Kenan ise onun ne hissettiğinin farkında değilmiş gibi davranıp arabayı trafiğe çıkardı.

Kenan'ın evine gittiklerini fark ettiğinde kalbi hızla atmaya başladı.

"Beni eve götürecektin!"

"Öyle yapıyorum zaten."

---

* Uğur Böceği, *Harman Yerinde Aşk*, D.H.Lawrance, Helikopter Yayınları, Çev: Suzan Aral Akçora.

"Bu yol senin evine gidiyor."

"Doğru."

"Neden?"

"Ne neden?"

"Neden senin evine gidiyoruz?"

"Sevişmek için."

O kadar doğal söylemişti ki Pelin bir an doğru anlayıp anlamadığını düşündü. Bütün vücudu beklentiyle kasılırken sözlerini toparlaması kolay olmadı.

"Seninle sevişmeyeceğim."

"Ah, evet sevişeceksin."

"Bir kadının *hayır* dediğinde gerçekten *hayır* demiş olduğunu sana kimse söylemedi mi?"

"Senin *hayır*ın da benim için *evet* demek."

"Sen kendini beğenmiş züppenin tekisin."

"Kendini bu sözlerle yoracağına biraz rahatla. Çünkü saatler sürecek zevkli bir spora başlayacaksın."

Pelin gerçekten yorulmuştu. Ama sadece ona laf yetiştirmek zorunda olduğu için. Yoksa sevişmek için enerjisi her zaman vardı.

***

Pelin kapıdan içeri girdiği anda Kenan onu duvara yaslayıp öpmeye başladı. Dilini Pelin'in ağzının en derinlerine iterken onun sadece ama sadece kendisine ait olduğunu ona bir kez daha göstermeye niyetliydi. Pelin, diline izin verirken kendini ona bastırıyordu. Kollarını boynundan indirip omuzlarındaki ceketi çıkararak parmaklarını gömleğin düğmelerine yönlendirdi. Gömlek uçlarını pantolonundan çıkarıp gömleği yere attı. Dudaklarını kurtarıp Kenan'ın boynuna ve oradan da göğsüne indirip dilini göğüs ucunda gezdirmeye başlaymca Kenan'ın boğazından bir hırıltı yükseldi. Pelin'i kalçalarından tutup kucağına aldı ve yatak odasına yöneldi. Üstündeki elbiseyi çıkardığında giymiş olduğu seksi büstiyeri görünce küfretti. Dudaklarını büstiyerden taşan göğüs kıvrımında gezdirip ısırmaya başlayınca Pelin'in nefesi odayı doldurmaya başladı.

Kenan bir süreliğine dudaklarını ayırıp yatakta doğruldu ve

pantolonuyla iç çamaşırını çıkarıp yere attı. Pelin'in iç çamaşırını da çıkardığında dudaklarını sırılsıklam olmuş olan lezzetli kısma bastırdı. Pelin yattığı yerde belini kıvırıp kalçalarını Kenan'a daha fazla yaklaştırmaya uğraşıyordu. İçinde Kenan'ın parmağını hissettiğinde dudaklarından dökülenlere engel olamadı.

"Ah, lütfen... Daha hızlı!"

Kenan hareketini hızlandırıp onu doruğa taşırken Pelin'in bedeninin sarsılışını izlemek, inanılmaz bir tatmindi onun için. Üstündeki son parça olan büstiyerin kopçalarını açıp onu da yere fırlattığında bedenini bedenine bastırdı. Ellerini başının üstüne sabitleyip boşta kalan eliyle erkekliğini Pelin'in kadınlığına yönlendirdi. En hassas noktaya sürtünüyordu. Pelin zevkten başını sağa sola sallamaya başlamıştı.

"Hadi! Çok oyalandın!"

Neredeyse ağlar gibi konuşmuştu. Çünkü bu işkenceydi ve Kenan'ın ondan bugünün hesabını sormak için işkence ettiğini adı gibi biliyordu.

"Bir daha bana karşı gelmeyeceksin. Her ne olup bitiyorsa önce bana soracaksın. Başkalarının laflarıyla kendini dolduruşa getirip bana meydan okumayacaksın."

Konuşurken işkencesini daha da arttırmıştı. Sırf sürtünmeyle bile Pelin'in orgazma ne kadar yaklaştığının farkındaydı ve her yükseldiği anda teması kesip birkaç saniye sonra tekrar sürtünmeye başlıyordu.

"Bütün ömrüm boyunca bana hep patronluk taslayacaksın, değil mi? Hoşuna gidiyor beni kontrolünde tutmak."

"Bunu inkâr edemem. Sen benimsin ve ben seninle istediğim her şeyi yapabilirim."

"Sen despot adamın tekisin."

"Ve sen de zor kullanan hallerime bayılıyorsun. Hadi itiraf et. Sana zor kullanmam seni fena hâlde tahrik ediyor."

"Sen tam bir odunsun!"

Kenan başını eğip göğüslerinden birini ağzına aldığı an dişlerini de kullandığında Pelin çığlık atmaya başladı. Aynı hızla geri çekildiğinde Pelin'in hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu.

"Benimle oyun oynamayı kes artık! Şu taş gibi olmuş şeyi sokacaksan sok! Yok sokmayacaksan ben başka bir tane bulurum."

Kadınların dilinin ayarı gerçekten yoktu. Ama tahrik eden erkekler olduktan sonra bundan zevk almak en iyisiydi.

Kenan bir anda sertçe içine girince Pelin kulakları neredeyse sağır eden bir çığlık attı. Hareketlerini hızlandıran Kenan, az önce duyduklarından sonra gerçekten sinirlenmişti.

"Evet, evet! Daha hızlı! Çok yakınım Kenan!"

Pelin neredeyse yıldızları görecekken bir anda sert bir zemine düştü. Çünkü Kenan onun orgazm olmasına izin vermemiş ve içinden çıkmıştı. Hayal kırıklığı ve öfkeyle ona bakan Pelin, yatakta doğrulup Kenan'a vurmaya başladı.

"Manyak mısın sen, ya! Nasıl yaparsın bunu?"

Kenan kollarını sertçe tutmuş, hareket etmesine izin vermiyordu.

"Bir daha başka bir erkekten söz edersen bunu hep yaparım! Duyuyor musun beni? Beni bu şekilde tahrik etmekten vazgeç."

Tutuşunu gevşettiğinde Pelin'in, elleriyle kollarını tutmaya çalıştığını gördü. Yine canını acıtmıştı. Onun sessizce ağladığını gördüğündeyse kendine bir kez daha lanet etti ve onu kendine çekip sımsıkı sarıldı. Saçlarına öpücükler kondurup onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Özür dilerim. Seninleyken tam bir hayvan gibi davranıyorum. Engel olamıyorum, çünkü seni başka bir erkekle düşünmeye dahi tahammül edemiyorum. Öfkem bu yüzden... Sana istediğin her zevki ben yaşatmak istiyorum. Sadece ben!"

"Sen beni böyle sinirlendirmesen ben de sana böyle şeyler söylemeyeceğim. Ama beni sinirlendiriyorsun. Senden başka hiçbir erkeğe bakmadığımı, hiçbir erkeği düşünmediğimi çok iyi bildiğin hâlde yapıyorsun bunu. Seviştiğim ve sevişmek istediğim tek erkek sen olduğun hâlde, bana böyle yakıştırmalar yapman kalbimi kırıyor, beni hırçınlaştırıyor ve tıpkı senin benim canımı acıttığım gibi benim de senin canını acıtmama sebep oluyorsun."

Pelin o kadar yalın ve açık konuşmuştu ki Kenan söylediği her sözün doğru olduğunu biliyordu. Ona güveniyordu. Ama... Bu erkekçe bir şeydi işte. Kendine engel olamıyordu.

"Affet beni."

"O kadar kolay değil."

"Ne yapmalıyım?"

Pelin başını göğsünden kaldırıp baktığında gözlerinde parıldayan yaşları gördü. Başparmağıyla yanağını okşadı. İçinde bir şey sızlamıştı. Ona karşı çok korumacıydı.

"Az önce yaptığın şeyi telafi edeceksin. Tam beş orgazm sözü istiyorum senden."

Kenan bir an inanamadığını gösterircesine gözlerini açtı. Gözbeklerinde titreşen parıltı Pelin'in kadınlığına kadar ulaşıp onu sızlatmayı başardı.

"İki gün boyunda bacaklarının üstünde duramayacağına yemin edebilirim."

"Bunun için sabırsızlandığımı daha açık nasıl ifade edebilirim?"

Kenan dudaklarına kapandığında heyecanı geri gelmişti. Bütün bir gece neredeyse hiç uyumadan Pelin'e muhteşem saatler yaşatan Kenan, sözünü tutup Pelin'i tam beş orgazmla ödüllendirdi.

45. Sonsuz âşıkların bedenleri buluştuğu zaman, bir daha ayrılmamak üzere birleşir.*

Miray

Yorgunluktan ölmek üzereydi. Bütün bu hazırlıklar heyecan verici olsa da artık kolunu kaldıracak hâli bile kalmamıştı. Gelinliğin son provasındaydı. Her provada moda evi sahibinin, kendisinin kilo aldığını söylemesi onu çileden çıkarmıştı. Kadına göre gelinler evlilik stresiyle kilo verirlerdi ama Miray aksini ispatlarcasına her seferinde biraz daha kilo almış olarak geliyordu provaya. Neyse ki kimsenin dikkatini çekecek kadar kötü değildi.

Lâl ve Pelin bu süreçte ona çok destek olmuşlar, her işine koşturmuşlardı. Yorucu olduğu kadar keyifli tarafları da vardı elbette. Hem Lâl hem de Pelin ileride yapılacak olan kendi düğünleri için de alıştırma yapmış oluyorlardı.

Düğün, tam da gece kulüplerinin kralı olarak adlandırılan Akın Bolatlı'ya yaraşır bir şekilde gerçekleşmişti. Çırağan Sarayı'ndaki düğüne iş ve eğlence dünyasının birçok ismi katılmıştı. Hem kadınlar hem de erkekler arasında bir şıklık yarışı söz konusuydu.

O gece Miray ve Akın Bolatlı çiftinin ışıltısı ve önemiyle yarışan başka bir çift daha vardı. Bir süre önce basının bomba haber diye duyurduğu, arkasından silahlı saldırı olayıyla gündeme taşıdığı Lâl ve Mert, bu gece herkesi bir kez daha şaşırtmıştı. Davette el ele boy göstererek daha önceden röportaj karşılığı ilişki yaşadıkları gerçeği-

* Hassas Ten, Josan Hatero, Can Yayınları, Çev: Özgür Esen.

ni artık tam olarak onaylamış oluyorlardı. Lâl hâlâ huzursuz olsa da bunu mutlaka aşmaları gerektiğini biliyordu. Saklanarak bir ömür geçiremezlerdi. Nasılsa birkaç gün konuşulur, sonra da unutulurdu. Şimdiye kadar hiç kimse Mert Arıkanlı'nın bir kadınla yan yana bile görülmediğini biliyordu. Ve Mert bu gece, elini sımsıkı tuttuğu kadının kendisine ait olduğunu bütün dünyaya ilan etmişti.

"Muhteşem görünüyorsun."

Mert bir fısıltıdan farksız konuşmuştu Lâl'in kulağına eğilerek. Dudaklarının belli belirsiz teması ve nefesinin sıklığı Lâl'in başını döndürmüştü.

"Ve sen de çok yakışıklısın. Yanlarında eşleri olsa da bir sürü kadın seni kesip duruyor ve bu gece katil olmazsam bir daha olmam diye düşünüyorum."

"Daha önce bana hiç böyle şeyler söylememiştin."

"Nasıl şeyler?"

"Beni kıskandığına dair..."

Lâl kısa bir süre onun yakışıklı yüzünü seyretti. Bu adamı her zaman kıskanmıştı.

"Ortam olmamış demek ki."

Bunu söylerken seksi bir şekilde gülümsemişti. Onun bu hâli Mert'i de gülümsetmişti. Kadehinden bir yudum aldıktan sonra tekrar Mert'e döndü.

"Bu gece sana bir sürprizim var."

Mert'in tek kaşı, bu gizemli cümleyle kalkmıştı. Lâl'in belindeki elini biraz daha bastırıp onu iyice kendine çekti.

"Neymiş bu sürpriz?"

"Sürpriz dedim ya. Bekleyeceksin."

"Bekleyelim bakalım."

Onlar salonda aşk tazelerken Miray otelin kendileri için hazırlanmış olan odasında heyecandan titriyordu.

"Sevgilim sakin ol artık. Biliyorum benimle evleneceğin için çok heyecanlısın ama şu seksi titreyişlerini geceye sakla."

Akın'ın sırıtarak söylediği cümleler Miray'ın vücudunu ateşe vermişti. O korkunç kanama olayından sonra birbirlerine dokunamamışlardı. Doktor her ne kadar iki hafta demiş olsa da tam bir ay

olmuştu ve ikisi de çıldıracak duruma gelmişlerdi. Bebeğin sağlığı için kendilerini tutmak zorunda kalmışlar ve düğün gecesine kadar kâbus gibi de olsa beklemeye karar vermişlerdi.

"Akın?"

"Aşkım."

"Benim canım kestane istedi."

"Ne?"

"Kestane diyorum! Canım kestane istedi."

"Miray ben bu havada kestaneyi nereden bulayım?"

"Ne bileyim ben? Onu da bana mı soruyorsun?"

"Ananas iste, çilek iste. Yani normal bir şey iste."

"Yani ben abuk sabuk şeyler istiyorum, öyle mi?"

"Hayatım, onu demek istemedim. Sadece şu durumda kestane bulamayacağımı ifade etmeye çalıştım."

Miray yüzünü asıp ona arkasını dönünce Akın da derin bir iç çekti. Şimdiye kadar Miray'ın aşerme sorunu olmamıştı. Ve tam da zamanında hiç olmayacak olan şeyi aşermişti.

"Birazdan aşağı ineceksiniz. Hazırsınız, değil mi?"

Miray'ın annesi onları kontrol etmek için odaya gelmişti. Hemen ardından Lâl, Mert, Pelin, Kenan ve onların aileleri de kapının dışında bekliyorlardı. Zuhal Hanım kızının suratını asmış olduğunu görünce soru sorarcasına Akın'a dikti bakışlarını.

"Miray'ın canı kestane çekmiş."

"Kestane mi? Ne alakası var?"

Bu soru üstüne Akın gözlerini devirmiş ve Miray'a bakmıştı.

"Bir bilsem."

Onun olaydan sıyrılmaya çalışması Miray'ı sinir etmişti. Ona o kadar odaklanmıştı ki diğerlerinin farkında değildi.

"Onca zaman ilk kez canım bir şey istedi ve sen benden bıkmışçasına gözlerini deviriyorsun. Hem de daha nikâh defterine imza atmadan!"

"Hayatın bunu da nereden çıkarıyorsun? Senden bıktığım falan yok."

"Bu durumdan ne kadar sıkıldığın belli... Zaten şu smokini giydiğinden beri yakanı çekiştirip duruyorsun. Evlenecek bir adam gibi

değil de idam sehpasına giden bir adam gibi davranıyorsun."

Miray'ın umursamazca sarf ettiği sözleri başta Akın olmak üzere herkesi şaşkına çevirmişti. Lâl ve Pelin uzakta durup bu olayı izlerken Miray'ın davranışının sebebinin hormonlar olduğunu ve düğün stresinin de buna eklendiğini biliyorlardı. Ama Akın bu durumun farkında bile değildi.

"Bunu söylemiş olamazsın. Peşinden ne kadar koştuğumu unuttun galiba? Seni elde edebilmek için gecem gündüzüm birbirine girdi. Ama sen beni reddetmekle o kadar meşguldün ki senin için neler hissettiğimin farkında bile değildin."

Akın'ın bir anda eski konuları açması Miray'ı şaşırtmış ve iyice öfkelenmesine sebep olmuştu.

"Pişmansın yani? Peşimden hiç koşmamış olmayı isterdin, değil mi? Ama şu kadarını söyleyeyim, bunun için seni ben zorlamadım. O aptal iddia yüzündendi her şey."

Miray bütün bunları söylerken o kadar kırılmış ve hassaslaşmıştı ki gözlerindeki yaşları daha fazla tutamadı. Arkasında duran pufun üstüne oturup gelinliğinin eteklerini sıkmaya başladı sinirden. Herkes Miray'ın bu sözlerle ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. Lâl, Mert, Pelin ve Kenan dışındaki herkes! Akın ise kalbinin neye sızlayacağına karar verememişti. Onu hiçbir zaman hiçbir şey için suçlamamıştı. Aptalca bir kestane mevzusu yüzünden birbirlerine normalde söylemeyecekleri şeyleri söylemişler ve birbirlerini kırmışlardı.

"Ne iddiasıymış bu?"

Bu şüpheli ve her an avını parçalamaya hazır ses Namık Bey'den çıkmıştı. Kızının nasıl bir oyun içinde olduğunu anlamaya çalışıyordu. Zaten Akın'ı sırf kızı istiyor diye kabul etmeye çalışmıştı. Eğer kızını üzecek bir şeyler varsa, insanlara rezil olmak umurunda bile olmazdı. Miray'ı kolundan tuttuğu gibi eve götürürdü.

"Efendim ortada bir iddia falan yok aslında."

Bu sözlerle herkes Kenan'a dönmüştü.

"Miray ve Akın tenis kulübünde tanıştılar, hepimiz biliyoruz. Akın kendince tenisi hemen öğrenebileceğini iddia etmiş, Miray da

tam tersini söylemiş. Yani eskide kalmış komik bir şey aslında. Şimdi düğün nedeniyle her ikisi de gergin. Bu durumu normal karşılamak lazım..."

Gerçekten de mantıklı bir açıklama olmuştu bu. Eğer Namık Bey gerçeği öğrenirse onu bu kez kimse tutamazdı. Akın az önce söylediği sözlerden pişman bir hâlde Miray'ın önünde diz çöküp ellerini ellerinin arasına almaya çalıştı. Ama Miray sinirle geri çekince Akın da sükûnetini kaybetti.

"Miray gerçekten gereksiz huzursuzluk çıkarıyorsun. Benim öyle demek istemediğimi biliyorsun. Lanet bir kestane yüzünden bu mutlu günümüzde gerginlik yaşıyoruz."

"Lanet bir kestane, öyle mi! Canımın lanet bir kestane çekmiş olmasının tek sorumlusu ben değilim. Sen de bu soruna yarı yarıya ortaksın."

"Tamam! Kestane mi istiyorsun? Bulacağım o hâlde. Ama düğüne ne zaman dönerim bilmiyorum. Misafirlere gerekli açıklamayı da siz yaparsınız."

"Hemen kaç! Aslında sen zaten bunu istiyorsun. Bütün bunlar sana ağır geldi. İş ciddiye binince sen de her erkek gibi korktun. Ah! Ama anlıyorum seni. Yılların ünlü çapkını evlenip niye tek kadınla geçirsin ki ömrünü?"

Herkesin ağzı açık kalmıştı. Miray bunları söylerken o kadar pişmandı ki artık geriye alamazdı. Gözyaşları yanaklarından süzülürken içinden *'lanet makyajın canı cehenneme!'* diye düşündü.

"Doğru düzgün bir şey istedim mi senden? Başka erkeklerin eşleri gibi sürekli aşerip sana hayatı zindan mı ettim? Ayrıca canımın kestane çekmesi senin kızın yüzünden! Benim için değil, onun için yapacaktın. Ama artık istemiyorum. Çünkü o da benim gibi küstü sana. Kestane falan istemiyor."

Miray'ın o anda küçük somurtuk bir kızdan hiçbir farkı yoktu. Akın onun bu hâline bakarken içinin sızladığını fark etti. Dudaklarında beliren gülümsemeyle yaklaşıp kollarının arasına aldı müstakbel eşini. Miray ilk anda dirense de, alışkın olduğu kollarda gevşemeye başladı. Tablo mutlu hâle dönerken, arkalarında bıraktıkları patlamaya hazır bombayı akıllarına bile getirmemişlerdi.

"Miray!"

Miray, Akın'ın kollarında birden sıçrayınca dönüp babasına baktı. Ne olmuştu da sinirlenmişti şimdi babası? Annesi de ağzı açık bir hâlde kendisine bakıyordu. Hatta diğerleri de *'ne yaptın sen'* der gibi bir ifadeyle oldukları yerde sessizce bekliyorlardı.

"Sen demin ne dedin?"

"Ne dedim baba?"

"Hamileyim mi dedin?'

"Öyle mi dedim?"

Gözlerindeki yaşlar birer elmas gibi parlarken burnu kızarmış hâlde o kadar küçük görünüyordu ki Akın'ın onu içine sokası geldi. Miray az önce farkında olmadan hamile olduğundan bahsettiğini algılayınca korkulu gözlerle Akın'a baktı. Babası şimdi ne yapacaktı? Yoksa bu evliliğe izin vermeyecek miydi?

"Ne zaman doğacak benim torunum?"

Namık Bey'in gururlu ve heyecanlı sorusuyla herkes tuttuğu nefesini vermişti. Demek ki Namık Bey'i yumuşatabilen tek şey bir torun düşüncesiydi.

Nikâh defterine imza atıldıktan sonra yeni evli çift ilk danslarını yaptılar. Miray başını sevdiği adamın omzuna yaslarken çok huzurlu hissediyordu.

"Özür dilerim. Bu gece gerçekten saçmaladım."

"Ben özür dilerim. Hamilelik nedeniyle ne kadar hassas olduğunu ve aslında o sözleri söylemek istemediğini fark etmediğim için aptalın tekiyim."

"Kocama aptal diyemezsin Akın Bolatlı."

"Kocana karşı gelme Miray Bolatlı."

Neyse ki her şey tatlıya bağlanmış, düğün tam da istedikleri gibi geçmişti. Akın o geceye kadar Miray'a balayına gidecekleri yeri söylememişti. Özel uçağa bindiklerinde bile Miray fazlasıyla ısrar etmiş olmasına rağmen sürprizi bozmamıştı.

"Ya, kaç saat uçacağız, bari onu söylesen?"

"Yaklaşık dört saat..."

"Hmm... Demek ki Avrupa'ya gidiyoruz."

"Dört saat uzaklıktaki tek kıta Avrupa mıymış? Hiç bilmiyordum."

"Dalga geçmesene! Tunus'a gidecek hâlimiz yok herhalde."

"Ama sen sürprizi bozdun."

"Nasıl yani? Tunus'a gidiyor olamayız, değil mi?"

Akın yüzündeki ifadeyi bozmayınca Miray kaşlarını çattı.

"Ben Tunus'u sevmem ki! Kendi balayımda çölün ortasında ne işim var? Söyle pilota geri dönüyoruz!"

"Geri dönemeyiz. Her şey ayarlandı. Her türlü balayı masrafını çoktan ödedim. Beni batırmaya mı niyetin var senin?"

"Sen ciddisin!"

"Elbette ciddiyim."

"Ben pilota gidip bizi geri döndürmesini söyleyeceğim."

Yerinden kalkmasıyla kendini kocasının kucağında bulması bir oldu. Akın açıkça kahkaha atmaya başlamıştı.

"Bunun nesi komik, sorabilir miyim acaba?"

"Bu hamilelik seni biraz saflaştırdı galiba."

"Sen bana saf mı diyorsun?"

"Sevgilim, kocana güven. Seni güzel bir yere götürüyorum."

"Sana Tunus'a gitmek istemediğimi söyledim!"

"Tunus'a gitmiyoruz."

Miray bu sözle biraz sakinleşir gibi oldu.

"O hâlde nereye gidiyoruz?"

Akın bir eliyle Miray'ın sırtını okşarken bir eliyle de bacaklarının arasında geziniyordu. Dudaklarını yumuşak dokunuşlarla Miray'ın boynuna sürtüp bir anda dişlerini kullanınca Miray sesli bir soluk bıraktı. Akın'ın parmakları sınıra iyice yaklaşmış kadınlığının üstünde dolanırken Miray belini ileriye doğru bükmeye başlamıştı. Marifetli parmaklar giriş kısmında oyalanırken, Miray'ın dudaklarından sabırsızlığını belli eden mırıltılar yükseliyordu. Kendini Akın'ın eline doğru yükseltse de Akm mesafeyi korumaya özen gösteriyordu.

"Sabırlı ol. Otele gittiğimizde istediğin her şeyi yapacağım."

"Şimdi yapsan? Biraz daha..."

"En son neler olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Ama tehlike geçti. Hem ben doktorla konuştum."

"Neyi konuştun?"

"İşte aradan bir ay geçmişken şu hareketin zararlı olup olmayacağını."

"Doktora açıkça bunu mu sordun?"

Miray'ın bir anda yüzü kızarmıştı. Ama bu hâlini kamufle etmek için sesini yükseltti.

"Sordum tabii ki. Parmaklarınla yaptığın bu muhteşem şeyi seviyorum. Bunu benden mahrum etmen haksızlık olur."

Akın bu sözlere gülümserken, başparmağını hafifçe küçük tepeciğe bastırmıştı. Miray'ın zevk mırıltıları onu da zorlamaya başlamıştı. Onu bir anda kucağından indirerek koltuğu geriye yatırıp, Miray'ın, belinden tuttuğu gibi hazırladığı yere uzanmasını sağlamıştı. Akın aceleyle eteğini beline sıyırıp iç çamaşırına dokunduğu an Miray doğrulmaya çalıştı.

"Dur bir dakika? Ya hostes gelirse? Sen beni utançtan öldürmeye mi çalışıyorsun? Burada soyunamam."

"Rahat ol. Uçuş süresince kokpitten kesinlikle çıkmamaları konusunda emir aldılar."

"Bunu söylerken utanmadın mı? Tanrım! Burada ne yaptığımızı bilip kıs kıs gülüyorlardır."

"Dört saat boyunca kardeş gibi oturacağımızı düşünmedin herhalde?"

"Hani otele kadar bekleyecektin?"

"İçine girmek için otele kadar bekleyeceğimi söyledim. Sana dokunmayacağım konusunda bir söz verdiğimi hatırlamıyorum."

"Otele daha çok var."

Onun sızlanması hoşuna gitmişti. Çamaşırını çıkarıp yandaki koltuğa bıraktığında gördüğü görüntüyle mest oldu. Dokunmadan bile görüyordu ıslaklığını. Az önceki dokunuşlar meyvesini vermişti. Koltuğun önünde diz çökerek, kalçalarını iki eliyle kavrayıp ağzına yaklaştırdı. Hafif temaslarla başlayıp baskısını arttırınca Miray da iki eliyle koltuğun kenarlarına sıkı sıkı tutunmak zorunda kaldı. Bacakları da aynı şekilde koltuğun kenarlarından sarkmıştı. Akın'ın diliyle, dudaklarıyla ve dişleriyle yaptığı her bir darbede olduğu yer-

de sıçrıyordu. Akın yaptığı işe kısa sürelerle ara verip onu çıldırtacak şeyler söylüyordu.

"Gördüğün gibi, tek vücut olmasak bile seni doruğa çıkarabiliyorum."

Miray'ın tüm vücudu bu sözlerle titremeye başlamıştı. Bu adam en etkili sözü hangi anda söylemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. O bu işte kesinlikle bir ustaydı. Miray saniyeler içinde kendini bırakırken, tıpkı bir uçağın türbülansa girdiği andaki sarsıntısını yaşamıştı. Akın onu dil darbeleriyle tekrar çıldırtırken bir parmağıyla kalçalarının arasına girmişti. Miray bu temasa o kadar hazırlıksız yakalanmıştı ki kendini tutamayıp bir çığlık attı. Telaşla elini ağzına götürüp sımsıkı kapattı. O andan sonra buna gerçekten ihtiyacı olacaktı, çünkü Akın darbelerini daha beter bir hâle getirmişti.

Akın onun tamamen rahatladığını gördüğünde üzerine uzanıp sertçe dudaklarına kapandı. Dilini en derinlere kadar iterken, ellerini olabildiğince çok yerinde dolaştırıyordu Miray'ın. Miray bir elini aralarına koyup pantolon kemerine uzandığında, Akın da bu duruma daha fazla dayanamayacağını hissetti. Ona yardım edip pantolonunu indirdi. Miray onu gördüğü an hızla doğrulup karşı koltuğa itti kocasını. Akın koltuğun yan tarafındaki kolu indirip koltuğu arkaya yasladığında, Miray onu şaşırtıp üstüne ters bir şekilde çıktı. Akın bir anda yüzünün önünde Miray'ın muhteşem kadınlığını ve kalçalarını görünce sertliği daha da arttı. Miray'ın onu deli eden ağzı hızlı hareketlerle aşağı yukarı hareket ediyordu. Bu anın uzun sürmesini istese de kısa sürede boşalmıştı; tıpkı Miray gibi!

Nihayet uçak inişe geçerken kemerlerini bağlamaları gerektiği anonsu yapılınca Akın, güzeller güzeli karısını göğsünden yavaşça kaldırmaya çalıştı.

"Bebeğim kemerini bağlaman gerek."

Miray uykulu gözlerle kendisine söyleneni yaptı. Uçak piste inip merdiven indirildiğinde Miray Akın'a tutunarak inmek zorunda kalmıştı. Uçakta yaşadığı zevkli saatler onu gerçekten yormuştu. Hamile olduğu için de hemen ardından uyuyakalmıştı.

"İşte geldik."

"Pekâlâ. Madem Tunus'tayız, tadını çıkarmaya çalışacağım."

Akın gülerek onu kendine çekti ve saçlarına bir öpücük bıraktı. Karısını daha fazla kandırmaya gönlü razı olmadı.

"Tunus'ta değiliz."

Miray gerçekten şaşırmıştı.

"Tunus'a değil de Suudi Arabistan'a mı geldik yoksa?"

Akın neşeli bir kahkaha attı.

"Hayır, bebeğim. Nerede olduğumuzu bilmek istiyor musun?"

"Of, Akın! Dört saattir çıldırttın beni zaten. Söyle artık!"

"Barselona'dayız."

Miray ne beklediğini bilmiyordu ama bunu beklemediği kesindi.

"Şaka yapıyorsun!"

"Hayır. Bak bakalım terminalin tabelasında hangi dilde yazıyor?"

Miray başını çevirip terminalin giriş kapısına baktığında İspanyolca yazıyı görünce gözleri kocaman açıldı. Bir anda arkasını dönüp kendini kocasının kollarına attı.

"Sen nasıl..? Ben hep Barselona'yı görmek istemiştim. Ama sana bundan söz etmediğime eminim."

"Evet, hiç bahsetmedin. Ben de kopya çekmek zorunda kaldım."

"Kızlar!"

"Aynen. Bunun seni mutlu edeceğini söylediklerinde başka bir şey düşünmeme gerek yoktu."

"Akın... Seni çok seviyorum."

"Ben de seni çok seviyorum bebeğim. Hadi otele gidelim artık. Tam bir aydır acı çekiyorum. Bir saat daha bekleyecek hâlim kalmadı."

Miray gülerek onun kolları arasında mutlulukla terminalin kapısına ilerlemeye başladı.

46. Yıllardır hasret kaldığı birini öper gibiydi.*

Lâl

"Yeni evli çifti uğurlayalı bir saat oldu ve sen hâlâ sürprizin ne olduğunu söylemedin."

Mert'in o gece için özel olarak garajından çıkardığı son derece lüks arabasında yine Mert'in evine giderlerken Lâl heyecanla gülümsüyordu. Ailesi sonunda Mert'i kabul ettiği için, aslında zaten Kemal Bey zamanında aralarında geçen özel durumu bildiğinden fazla ses çıkarmamış ve bu güzel gecede kızına anlayış göstermişti. Yoksa nikâh defterine imza atmadan ikisini yalnız bırakmazdı.

"Az kaldı, biraz daha sabret."

Eve girdikten sonra Mert ceketini çıkarmış, kravatını da gevşetip ondan nihayet kurtulmuştu. Dolaptan bu gece için soğutulmuş olan özel yapım şarabı çıkarmış ve iki kadehe doldurmuştu. Lâl o kadar yorulmuştu ki kendini koltuğa atmış, dinlenmeye çalışıyordu. Mert kadehleri cam sehpanın üzerine bırakıp kendisi de sehpanın kenarına oturdu. Lâl'in bir ayağını kucağına alıp ayakkabısını çıkardı. Sonra diğeri için de aynı şeyi yaptıktan sonra yumuşak hareketlerle masaj yapmaya başladı. Lâl'in buna o kadar ihtiyacı vardı ki kedi gibi mırıldanmaya başladı. Mert'in elleri rahat durmayarak bacaklarında ilerlerken, bacaklarını iki yana açmamak için kendini zor tutuyordu.

"Söylemeyecek misin?"

Lâl gözlerini açıp karşısındaki adama baktı. Hiç bu kadar seksi,

* Karanlığın Aynasında, Murat Gülsoy, Can Yayınları.

karizmatik, muhteşem bir adam daha görmemişti. Ayaklarını indirip ayağa kalktı. Mert'in bacaklarının arasında durup ellerini Mert'in saçlarının arasından geçirdi. Bu temasla Mert'in gözleri yarı yarıya kapanmıştı. Yan taraftaki kadehlerden birini alıp dudaklarına götürdü. Büyük bir yudum aldıktan sonra geri bıraktı. Saçlarının arasındaki yumuşak dokunuşlarla gözlerini kapatıp başını Lâl'in karnına yasladı. Kendisi zevk alırken Lâl'in de zevk almasını istiyordu. İstekli elleriyle pürüzsüz bacakları okşamaya başladı.

"Bir an önce evlensek iyi olur."

Lâl'in karnına doğru fısıldadığı bu cümle Lâl'i titretmeye yetmişti.

"Sen ciddi misin?"

"Elbette."

"O hâlde ben de ciddiyim. Sanırım bizim düğünümüz de Miray ve Akın'ın düğünü gibi biraz aceleye gelecek."

"O niyeymiş? Yani elbette ki seninle bir an önce evlenmek istiyorum. Ama her şeyin kusursuz olmasını istiyorum. Seni mutlu edecek şekilde olmalı her şey."

"Ben her şekilde mutlu olacağım."

Mert'i ellerinden tutup kaldırdı. Onu koltuğa oturtup üstüne çıkarken elbisesinin eteklerini beline kadar sıyırdı. Mert bu daveti görüp ellerini kalçalarından beline kadar çıkararak okşamaya başladı. Konuşurken sesi boğuk çıkıyordu.

"Her ne kadar bu gece yorulmuş olsam da, sen de her an uyuyacakmışsın gibi dursan da, seninle sevişmek istiyorum. Seninle bütün gece uzun uzun sevişmek istiyorum. Sana ne kadar aç olduğumu göstermek için sert hareketlerle içinde gidip gelmek istiyorum. Erkekliğimin kadınlığının içinde sıkışmasının keyfini çıkarmak istiyorum. Kalçalarını bana sürtmeni ve beni, seni arkandan becermem için tahrik etmeni istiyorum. Parmaklarımla içinde ritim tuttururken orgazm olup elime boşaldığında gözlerini gözlerime kenetlemeni istiyorum."

"Biraz daha devam edersen bu hâlde boşalacağım."

"Şimdi... Parmaklarımı içine sokacağım. Ben sana zevk verirken, sen de bütün gece beni kıvrandıran sürprizi gözlerimin içine bakarak söyleyeceksin."

Lâl'in kalbi bu kez hiç anlamadığı ve adlandıramadığı bir şekilde çarpıyordu. Söyleyecek bir kelime dahi bulamıyordu. Onu anladığını belirtircesine hafifçe başını salladı. Mert parmaklarını içine yönlendirirken kadınlığı, parmaklarını sımsıkı sarmıştı. Dengesini sağlayabilmek için omuzlarına tutunmak zorunda kalmıştı. Kalçalarını Mert'in eline doğru hareket ettirirken nefesi sıklaşmaya başladı. Mert boşta kalan eliyle elbisesinin üst kısmını şehvetle aşağıya çektiğinde küçük bir çığlık attı. Saniyeler sonra göğsüne kapanan ıslak ve aç dudaklar onu sömürmeye başladığında kalçalarını daha hızlı hareket ettirmeye başladı. İki eliyle Mert'in başını tutup kendisine bakmaya zorladığında kelimeler dudaklarından dökülürken nefes nefeseydi.

"Artık bu ateşli sevişmelerimizin güzel bir ürünü var."

Mert duyduklarıyla bir anlığına hareketini durdurdu. Parmakları hâlâ kucağındaki kadının içindeyken duyduğu şeyin gerçek olduğunu anlamak için Lâl'in gözlerinin içine bakıyordu.

"Lâl... Sen az önce... Yani ben..."

"Evet sevgilim. Baba oluyorsun."

Mert onu kucaklayıp ayağa kalktığında Lâl de keyifli bir kahkaha atarak bacaklarıyla sıkı sıkı tutunmuştu ona.

"Şimdi ben baba oluyorum, değil mi?"

"Evet."

"Yarın ilk iş, evlilik işlemleriyle ilgili başvuruda bulunması için avukatımı arayacağım."

"Tamam."

"Kiz mı olacak erkek mi?"

Lâl şaşkınlıktan kahkahasına engel olamadı.

"Nereden bileyim Mert? Daha beş haftalık..."

"Ne zaman belli olur peki?"

"Sanırım on altı haftalıkken. Yani öyle sanıyorum."

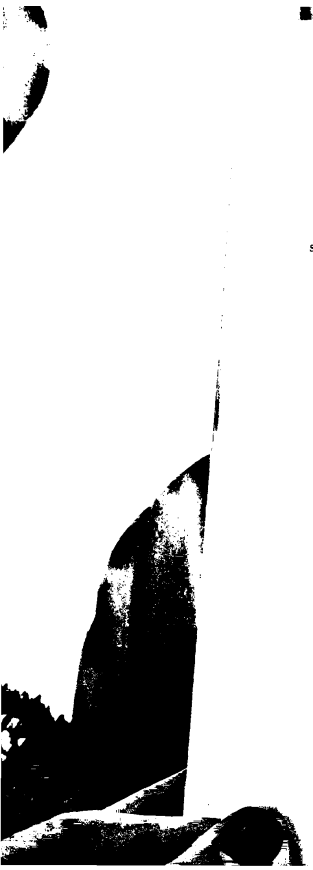
"O kadar geç mi?"

"Sen ne olsun istiyorsun?"

"Önemi yok. Nasılsa hem kızımız hem de oğlumuz olacak."

"Nasıl yani?

"Senden birkaç tane çocuk istiyorum demek."

"Kedi miyim ben, her dakika doğuracağım?"

"Bak bunu doğru söyledin işte. Kediden farkın yok."

Lâl bu sefer gerçekten suratını asmıştı.

"Seni doruğa çıkardığım her anda tırnaklarını sırtıma geçiriyorsun ya, ondan öyle söyledim."

Lâl gülmeye başlayınca daha da keyiflendi.

"Bak bu açıdan kedi olduğumu kabul ediyorum."

"O hâlde şu kedi tarafını bir an önce ortaya çıkarman için sabırsızlanıyorum."

47. Bu tazelenmiş sevda öylesine güçlüydü ki kaç kez tam yemeğe oturacakları sırada göz göze gelmişler, tek söz etmeden yemeklerin üstünü örtmüşler, açlıktan ve sevdadan ölerek kendilerini yatak odasına atmışlardı.*

Pelin

Sırtındaki dudaklar şelale gibi kayıp giderken, elleriyle saten çarşafı daha fazla sıkmaya başlamıştı. Bu adamın, içinde yaktığı ateşe hâlâ hayret ediyordu. Aynı dudaklar bu kez kalçalarına indiğinde kendini tutamayıp çığlık atmaya başladı. Kenan'ın onu ısırmasına bayılıyordu. Bir yandan da içinde ve tepeciğinde hissettiği parmakların darbeleri aklını kaybetmesine neden oluyordu.

"Kenan..."

"Bana ne istediğini söyle."

"Şu saten kumaşlar nerede?"

Kenan başını kaldırıp Pelin'e bakmaya çalıştı.

"Neden sordun?"

"Onları bu gece kullanmanı istiyorum."

Kenan'ın gözlerinde vahşi bir ifade yanıp söndü.

"Ne şekilde kullanmamı istediğini söyle."

"Ellerimi arkamdan bağla. Bir tane de gözlerim için istiyorum."

* Yüzyıllık Yalnızlık, Gabriel Garcia Marquez, Can Yayınları, Çev: Seçkin Selvi.

"Pelin... Benim için hâlâ küçüksün ama sert bir seks için bana yalvarman beni mahvediyor."

"Vaktimizi boşa harcıyorsun."

Bu sözlerle Kenan, Pelin'in kalçalarını erkekliğine yapıştırıp onu kaldırdı ve yüzünü yüzüne çevirdi.

"Seni uyarıyorum. Canın acıyacak."

"Canımı acıtmanı istiyorum."

"Bunun için henüz hazır değilsin."

"Benim adıma karar vermekten vazgeç. Seninle sevişirken kendimi... Kendimi bir fahişe gibi hissediyorum ve... Bu inanılmaz bir haz veriyor bana. Daha fazlasını istiyorum."

"Ne istiyorsun mesela?"

"Sen arkamdan içime girerken saçlarımı tutup çekmeni istiyorum."

"Tekrar söylüyorum. Canın acıyacak. Ve bu sadece saçını çekmemden ötürü olmayacak."

Pelin seksi bakışlarını Kenan'a çevirip dudaklarını yaladı.

"Gerçek bir erkeğin bir kadınla nasıl seks yapması gerektiği bana göster Kenan Türkoğlu."

Kenan, Pelin'den böyle sözler duymaktan inanılmaz zevk alıyordu. Onu tanıdığından beri eski cinsel hayatını da önceki kadınları da unutmuştu. İstediği tek kadın Pelin'di.

Çekmeceden aldığı siyah saten kumaşlardan biriyle Pelin'in ellerini arkadan bağladı. İkinci kumaşı da gözleri için kullandı. Pelin'in nefesi hızlanıyordu. Birazdan zevkli bir işkenceye maruz kalacaktı ve bunun için sabırsızlanıyordu. Yatağa uzanıp Pelin'i bacaklarının arasında dizlerinin üstünde bıraktı.

"Eğil ve beni ağzına al."

Emir veren boğuk ses Pelin'i titretirken heyecanla başını eğdi. Ellerini kullanamadığı için onu ağzına alması ilk anda biraz zor oldu. Ama başardı. Uç noktasından sonuna kadar hızlı hareketlerle onu ağzında tuttu. Dilini kullanarak onu çıldırttı. Kenan, saçlarını tutup ağzına girip çıkarken keskin bir zevk alıyordu. Sıcaklığını Pelin'in ağzına bırakıp aldığı zevkle saçlarını çekmeye devam etti. Pelin'in

boğazından gelen acı çığlıklar onu mest ediyordu. Onu bırakıp doğruldu. Arkasına geçip bacaklarını ayırdı.

"Yanağını yatağa daya."

Pelin ondan isteneni yaptı. Kenan'ın sertliği sıcaklığına sürtünürken bir parmağı da tepeciğinde daireler çiziyordu. Pelin şimdiden nefes nefese kalmıştı. Kenan ona doğru eğilip diğer eliyle bir göğsünü sıktı. Nefesini kulağına yaklaştırdı.

"Bunu sana şimdiye kadar bir kez yaptım. Bu gece kalçalarının arasına yerleşeceğim ve sen tükenene kadar, bana yalvarana kadar seni genişleteceğim. Ama o kadar darsın ki bu çok zor olacak. Ve tam da istediğin gibi müthiş bir acı çekeceksin Pelin. Bunu hâlâ istiyor musun?"

Pelin soluk soluğa kalmıştı. Kadınlığı Kenan'ın parmaklarının etrafında şişip genişlemiş ve zevk sularını bırakmaya başlamıştı.

"Yap şu işi!"

"Duvarlar ses geçirmese de, birazdan sana yapacaklarım yüzünden inan bana çığlıkların caddeye ulaşacak."

Hiç beklemeden sertliğinin ucunu Pelin'in derinliğine yerleştirmek için uğraşırken Pelin de kalçalarını ona doğru itmeye başladı. Henüz çok az bir kısmını içine almıştı. Kendisini zorladıkça daha fazla girmeye başladı. Bunun hissiyle gözlerini zevkle kapatan Kenan, bir eliyle Pelin'in ellerini bağlı tutan kumaşı tutarken, bir eliyle de saçlarını çekiyordu. Pelin zevkten kıvranırken cam acıdığı için çığlıklarını kontrol edemiyordu. Onu tamamen içinde hissettiğinde derin bir soluk bıraktı. Kenan önce yavaş bir şekilde içinden yarı yarıya çıkarken kalçalarının arasındaki sürtünme, kadınlığını daha da ateşliyor ve ıslatıyordu. Kendini bu zevke o kadar kaptırmıştı ki Kenan aniden kendini içine itince vücudu gerildi ve sırtı geriye doğru bükülürken çaresizce çığlık atmaya başladı. Acının etkisiyle gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Ama umurunda değildi. Çünkü Kenan ona istediğini vermişti; hem de fazlasıyla!

"Yeter mi? Pes ediyor musun?"

"Bütün yapabileceğin bu mu?"

Kenan'ın gözleri hayretle açılırken kendini sonuna kadar çekip tek bir seferde Pelin'in içine iterken Pelin adeta ölmüş ve cennete

gitmişti. İkisi de tükenip yatağa düştüklerinde, Kenan kendini çekerek Pelin'in ellerini çözüp gözlerindeki bandı çıkardı. Onu sırtüstü çevirip muhteşem güzelliğini seyretti soluk soluğa. Pelin gözlerini aralayıp ona gülümserken kalbi hızla atmaya başladı.

"Hâlâ sana ihtiyacım var."

Tanrım! Bu kadın gerçek seksin ve aşkın karışımının tam karşılığıydı.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ayrıca... Eserimin tadına bakmak için hiçbir zaman senden izin istemem."

"Şu durumda şu söylediğine gerçekten inanamıyorum. Bu despotluğun beni çileden çıkarıyor."

"Evlendiğimiz zaman da şimdiki gibi benim isteklerime uyacaksın."

Pelin birkaç saniye gözlerini kırpıştırdı.

"Senin gibi bir adamdan da romantik bir evlenme teklifi beklemek hata olurdu."

"Bende sevdiğin şey de sert olmam değil mi zaten?"

"Seninle evlensek bile sana boyun eğmem."

"Buna eminim. Ama benim elim de armut toplamaz herhalde."

"Sırf şu muhteşem seksin için sana katlanabileceğimi düşünüyorum."

Kenan sırıtarak Pelin'in dudaklarına kapandı. Bütün gece neredeyse onu hiç uyutmadı. Onu kontrolünde tutmak hoşuna gitse de onun için vazgeçmeyeceği hiçbir şey yoktu.

Epilog

Lâl & Mert Arıkanlı

Muhteşem bir düğünle evlenen çift, hayatlarında sırlar ve engeller olmadan yeni bir hayata adım atmışlardı. Tıpkı Miray gibi Lâl de karnı fazla büyümeden düğün işini halletmişler, her şekilde harika bir balayı yaşamışlar ve yeni evlerinde yeni bir hayata başlamışlardı. Lâl işini çok seviyor olsa da o talihsiz olayın sonrasında ara vermiş ve Mert'le aralarındaki duvarları kaldırdıktan sonra o eski hayatına dönmek istememişti. Verdiği karardan hiç pişman değildi, çünkü delicesine sevdiği oğlundan bir an bile ayrılmak istemiyordu.

Evliliklerinin üçüncü yılı nedeniyle bu akşam için biricik oğullarını anneanne ve dedesine bırakmışlardı. Lâl şimdi makyaj masasında rimelini sürerken evliliklerinin ilk zamanları aklına gelince gülümsedi. Onca zaman geçmiş olmasına rağmen ikisinin de birbirleri için içlerinde yanan ateş hiç azalmamış, aksine, zamanla kor olup daha da yakmıştı.

Aklına çılgın sevişmelerinden bir görüntü gelince dudağını ısırdı.

Elleri elbisenin uçlarını yukarı sıyırıp bacaklarını çıplak bıraktığında, dudaklarının altındaki tuzlu teni ısırdı. Onun her an kendisine hazır olan hâli Mert'i çıldırtmaya yetiyordu. Sahip olduğu kadının her bir zerresine canını verebilirdi. Elleriyle yüzünü kavrayıp yüzüne yaklaştırdı. Gözlerinde sonsuz bir okyanusun kudreti, aşkının yoğunluğu vardı.

"Sana sahip olduğum o ilk an var ya..."

Lâl titrek bir nefes çekti içine. Mert'in birdenbire o günlerden bahset-

mesi ürpermesine neden olmuştu. Üstünden çok zaman geçmişti ama hiç beklemediği bir anda o anın hatırlatılmasına istemese de tepki vermişti.

"Hayatındaki tek erkek olduğumu o anda anlamış olmak... Bunun nasıl bir his olduğunu bilemezsin. Hem fiziksel hem de ruhsal açıdan seni yaralamış ve üstüne sadece benim olduğunu öğrenmişken ne derece bir pislik olduğumu anlamıştım."

"Mert..."

"Hiçbir sebep yaptığım şerefsizliği hafifletmez, biliyorum."

Dudakları karısının yüzünde sevgi dolu dokunuşlarla gezinirken, bileklerinde onun zarif parmaklarının hissi tenini dağlıyordu. Saçlarını okşayıp bakışlarını tekrar Lâl'in güzel gözlerine çevirdi.

"Ben senin gibi muhteşem bir kadın tarafından sevilmiş, tüm dünyası ışıklarla aydınlanmış bir adamım Lâl. İçimdeki karanlığı aydınlattın sen. Kalbime sevgi tohumları ektin. Ben seni acıttıkça sen beni daha çok sevdin, biliyorum."

Lâl onun bileklerine kenetlediği parmaklarını çekip hafif sakallı yüzüne götürdü.

"Canımı acıtırken bile kıyamıyordun bana. Belki sen farkında değildin ama ben biliyordum. Kalbinin büyük bir kısmı karanlık tarafta kalmıştı evet. Neyse ki senin de söylediğin gibi onu aydınlığa çeken kadın ben oldum."

Muzipçe gülümseyip kollarını kocasının boynuna doladı ve burnunu boynuna götürüp derin derin soludu o bayıldığı erkeksi kokusunu.

Aynada gördüğü yakışıklı yüze gülümsedi. Yerinden kalkıp birkaç adımda onun önünde durup kollarını boynuna doladı.

"Demek bu gece baş başayız?"

Kocasının eğlendiğini belli eden ses tonuna küçük bir kahkaha attı.

"Mmm... Sanırım öyleyiz."

Mert ellerini karısının bacaklarına koyup yukarıya doğru çıkarırken elbisenin eteklerini sıyırıp bir yandan da kışkırtıcı bir şekilde okşuyordu. Onu iterek birkaç adımda sırtını duvara yapıştırdıktan

hemen sonra sertçe çevirerek bedenini bedenine bastırdı. Ellerini kalçalarında gezdirip parmaklarına değen kumaş parçasının üstünde dolanırken dudaklarını Lâl'in kulağına götürüp hafifçe ısırdı.

"Mert..."

"Nefret ediyorum şu iç çamaşırlarından. Her dokunduğumda parçalamak istiyorum."

Cümlesi bitmeden iki yana çekip sertçe yırttığı kumaştan çıkan sese karışan Lâl'in küçük çığlığıyla onu biraz daha sıkıştırdı bedeniyle duvar arasına.

"Sana tek kullanımlık iç çamaşırlarından almalıyım. Yoksa bu gidişle bütün servetimi bu sektöre harcamış olacağım."

Lâl'in keyifli kahkahası ne yazık ki sadece birkaç saniye sürdü. Çünkü Mert, tamamen çıplak olan teninin en hassas iki noktasına aynı anda temas edince soluğu kesilir gibi oldu. Avuçları serin duvara baskı yaparken yanağını da aynı şekilde duvara dayamıştı.

Sessizlik içinde duyulan derin soluklar ve açılan fermuar sesiyle, Lâl'in yarı yarıya kapalı duran gözleri büyük bir farkındalıkla açıldı ve başını Mert'i görebilecek şekilde ona doğru döndü.

Mert, aralarında neredeyse hiç mesafe yokken, gözlerini onun gözlerinden ayırmadan kendini ona bastırdı ve içine kayarak yerleşirken bir eliyle Lâl'in kalçasını tutup diğerini de öne doğru getirdi ve her zaman var olan ıslaklıkla buluştu. Yavaş ve ritmik hareketlerle kendini karısının içinde hüküm sürmeye adarken ona daha fazla zevk vermek için parmağını ileriye doğru itti ve Lâl'in en hassas noktasına baskı yaptı.

Lâl dudağını ısırsa da kesik kesik dökülen inlemelerine engel olamıyordu. Son ana kadar bakışlarını ondan ayırmadı. Mert başını nefes nefese onun boynuna bırakırken bir süre boyunca nefes almak dışında kıpırdamadılar.

İçinden çıkıp da onu kendine çevirdiğinde dudaklarına kapanıp uzun ve ateşli bir öpücükle, tüm gece sürecek olan sevişmelerinin ilk

aşamasını noktaladı. O güzel gözleriyle tekrar buluştuğunda söylemeye bayıldığı o iki kelime bir kez daha döküldü dudaklarından.

"Seni seviyorum vahşi kedim."

Miray & Akın Bolatlı

"Bırak da biraz nefes alayım. Gözlerimi bile açamıyorum."

Miray yüzüstü yattığı yatakta başını yastığın altına koymuş, bir parça uyuyabilmek için kocasına yalvarıyordu küçük bir kız gibi.

"Beni baştan çıkarıyorsun, tahrik ediyorsun sonra da, *'Akın çok yorgunum,'* diye başından savıyorsun. Hiç kusura bakma güzelim ama ben bu hâlde senin uykunu almam bekleyemem."

Miray oralı olmayınca kaşlarını hafifçe çattı. Aklına gelen şeyle yüzüne sinsi bir sırıtma yayılınca, sırtını yatağın başlığına dayayıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Birkaç gündür kulübe takılan sarışına mı gitsem acaba?"

Cümlesi henüz bitmişti ki Miray'ın ani bir hareketle başını yastığın altından çıkarıp kocaman açılmış gözlerle kendisine baktığını gördü. Durumunun ciddiyetini anlaması için yüzündeki ciddi ifadeyi korumaya özen gösterdi.

Miray ise tüylerini kabartmış horoz misali dizlerinin üstünde durmuş, neredeyse öldürecek gibi bakıyordu kocasına. Önceden de kıskançlığı vardı ama zaman geçtikçe kıskançlığının dozu artmıştı. Akın bu durumdan şikâyetçi olmamakla birlikte, eğleniyordu bile.

"Bana bak Akın, eğer benimle kafa buluyorsan çok fena ödetirim sana bunu."

"Kafa bulmuyorsam ödetmeyecek misin?"

Akın'ın alaycı bir şekilde sözlediği sözler Miray'ın sinir katsayısını arttırırken üstlerindeki ince örtüyü sinirle çekip fırlattı. Bacaklarının tam arasına yerleşip aynı katı ifadeyle bakarken iki eliyle onun hâlâ sert bir şekilde duran, her seferinde iç çekerek baktığı parçasını kavradı.

Çenesini sıkmak zorunda kalan Akın, içinden kahkahalarla gülse de Miray'ın öldürücü bakışları karşısında laflarına dikkat etmesi konusunda gereken uyarıyı almıştı. En hassas noktasında hisssettiği ıslaklıkla, göğsünde birleştirdiği kollarını çözdükten sonra dolgun ve yumuşak saçların arasına yerleştirdi ellerini. Miray'ın kendinden emin ve son hızla doruğa ulaştırmak istediği hareketinin verdiği zevkle başını geriye yasladı.

O muhteşem ana yaklaştığında birden bıçak gibi kesildi her şey. Gözlerini açıp Miray'ın gözleriyle buluştuğunda lanet etti.

Miray tam anlamıyla uyuz bir ifadeyle yataktan kalkıp üzerine sabahlığını geçirdi ve kapıyı açtığında geriye dönüp masum bakışlarını kocasına çevirdi.

"Ben kızımıza bakayım. Belki bana ihtiyacı vardır."

Onun gidişinin ardından tek bir kası bile kıpırdamadan ama içinde kaynayan büyük bir öfkeyle kapalı duran kapıya bakıyordu Akın. Planladığı şey bu değildi ve tabir-i caizse kendini ortada bırakılmış gibi hissediyordu.

Aradan geçen yarım saatin sonunda kendini zaptetmiş hâlde yatıyordu. Uyumuyordu elbette. Açılan kapının sesini duyduğunda kıpırdamadı. Miray'ın yatağa gelmediğini fark edince gözlerini hafifçe açıp baktı. Onun banyoya girdiğini görünce yatakta doğruldu. Bir süre sonra açılan suyun sesiyle duşa girdiğini anladı ve yüzüne yayılan sırıtışa engel olamadı.

Banyoya geçtiğinde duşun kapalı olan buzlu camından görebildiği kadarıyla Miray arkası dönük hâlde vücudunu yıkıyordu. Kapıları yavaşça iki yana kaydırıp içeri girdi ve ellerini onun beline dolayıp kasıklarına yapıştırdı. Bu ani hareketle çığlık atan ve çırpınan karısını sabitleyip duşu kapattı. Dudaklarını kulağına yaklaştırıp alçak bir ses tonuyla fısıldadı.

"Benimle oyun oynadığını mı sanıyorsun? Her şeyin bir bedeli var."

Onu kendine çevirip kucağına aldı ve sırtını soğuk fayansa daya-

dı. Yaşadıkları anın heyecanıyla nefes nefese kalan Miray, sıcak suyun buharlaştırdığı banyoda, bir sis perdesinin ardından bakar gibi, kocasının gözlerine bakıyordu. Dudakları kurumuş, oradaki ıslaklık vücudunun başka bir bölgesinde toplanmıştı.

Islaklığına dokunan sertlikle, Akın'ın omuzlarında duran parmaklarının baskısını arttırarak, kendini gelecek olan zevkli darbeye hazırladı. Akın onu sabitleyip kendini bir parça içine ittikten sonra bekledi ve Miray'ın gözleriyle buluşmuşken sert bir hareketle içine girdi.

"Ah!"

Dudaklarında beliren gülüş tam olarak istediği kıvrılmaya ulaşamamıştı, çünkü Miray'a acı çektirecekken, hissettiği muhteşemliğin verdiği zevkle kendini kaybetmişti. Belinde duran bacakların kıskacında, elleri Miray'ın ıslak teninde kayarken sert hareketlerle gidip gelmeye başladı. Karısının cesur hareketleri ve çığlıklarına, zevkten dişlenen o günahkâr dudaklarının görüntüsüne dalıp gitti.

Kısa süre sonra doyuma ulaştıklarında Miray bacaklarını çözüp dikkatli bir şekilde ayakta durmaya çalıştı. Kocası üzerine eğilip yüzünü ellerinin arasına aldığında gözleri hafifçe kapandı. Alnında hissettiği dudakların dokunuşunuyla birlikte, kollarını kocasının beline dolayıp başını da göğsüne bıraktı.

"Beni bir daha başka bir kadınla kışkırtırsan çok fena olur."

Boğuk bir şekilde gülümseyen Akın, onu kucağına alıp duştan çıkardı ve vücuduna havluyu dolayarak kendine çekti.

"Tek amacım biraz şımartılmaktı."

Miray gülümseyerek ona baktığımda, parmak uçlarında yükselip kollarını onun boynuna doladı ve dudaklarına ateşli bir öpücük bıraktı.

"Seni şımartmadığım bir an var mı ki?"

Akın bir an durup düşünür gibi yaptı. Karısma tekrar baktığında yüzünde gördüğü tatlı gülüşe takılıp gitti. Çenesini biraz daha kaldırıp dudaklarına minik öpücükler bıraktı.

"Şımarttığın tek erkek olduğum için çok şanslıyım. Benim hırçın, istekli, masum ateşim."

"Ne dersin? Sence bir tur daha döndürsek mi?"

Miray'ın tek kaşını kaldırarak muzip bir ifadeyle sorduğu soruya kahkahalarla karşılık verip onu tekrar kucağına aldı ve sorusunu cevaplamak için vakit kaybetmedi.

Pelin & Kenan Türkoğlu

Elindeki şeye bakarken içinde dolanan duyguların haddi hesabı yoktu. Daha önce böyle bir şey deneyimlememişti. Normalde buna sevinçle çığlık atması gerekirken Kenan'ın vereceği tepkiden korkuyordu. Bunu ona nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Vereceği tepkiyi hayal etmeye çalışsa bile olmuyordu.

Onunla ilgili birçok şeyi bilse de bu konu... Derin bir nefes alıp verdi. Elini yakan şeyi çantasına attıktan sonra başını ellerinin arasına aldı. Ne kadar süre o şekilde kaldığını bilmiyordu. Bedenindeki yorgunluğun farkındaydı.

Yatak odasına çıkıp banyoya girdi. Üstündekileri çıkardı ve kendini suyun altına bıraktı. Bir süre suyun verdiği rahatlatıcı etkiyle ellerini fayansa dayayarak bekledi.

Havluya sarınıp odaya geçtiğinde Kenan'ın yatağın ucunda oturduğunu gördü. Gülümseyecekken yüzünde gördüğü ciddi ifadeyle olduğu yerde kaldı. *Ne olmuştu? Niye öyle bakıyordu ki?* Cesaret edip yaklaştı.

"Ne zaman geldin?"

"Yaklaşık on dakika önce."

Kenan bakışlarını ıslak bedende gezdirirken kendi bedeni de büyük bir açlıkla kıvranıyordu. Oturduğu yerden kalkıp Pelin'in tam önünde durdu. Bakışlarını göğüs oluğuna indirdiğinde elini havlu-

nun sıkıştırılmış olan parçasına götürdü ve tek bir dokunuşla yere düşmesini sağladı.

Onun aç bakışları altında tüm bedeninin yandığını hisseden Pelin, kalp atışlarının, patlamaya neden olacak kadar göğsünü zorlamasıyla nefesinin kesilecek gibi olduğunu hissetti. Her zaman yaptığı gibi önce tahrik edici hafif dokunuşlarla, bazen sadece bakışlarıyla onu titretiyor; sonra delicesine beklediği sert dokunuşlarıyla kendinden geçmesini sağlıyordu. Yine o bakış vardı gözlerinde. Ama Pelin ilk kez endişe ediyordu. Kenan sert olmasının yanında şefkâtli olsa da, bu kez buna izin verebileceğini sanmıyordu.

Tenine değen parmakların altında alev aldığını hissediyordu. Bedeni ihtiyaçla kıvranırken bütün bunları o anda hissettiği için bir yandan da derin bir pişmanlık duyuyordu. Şimdiye kadar Kenan'a bir kez bile *hayır* dememiş, ona engel olmamıştı. Ama şimdi...

Tam karnının üstünde hissettiği dokunuşla, ne zaman kapandığını bilmediği gözlerini açıp başını aşağıya eğdi. Kenan dudaklarını adeta tapınırcasına teninde gezdirirken, elleri kalçalarını okşuyor; Pelin'i deliliğin sınırında dolaştırıyordu.

Kenan diz çöktüğü yerden kalkıp gömleğinin düğmeleri çözdü. Çıkarıp yere bıraktıktan sonra pantolon kemerine uzandı. Çırılçıplak kaldığında karısını nazikçe kucaklayıp yatağa yatırdı. Kollarında hafifçe titrediğini hissediyordu. Çıplak bedenini karısının çıplak bedenine dokundurduğunda gözleri koyulaştı. Ellerini iki yanına sabitleyip bir bacağıyla Pelin'in bacaklarını araladı.

Pelin dudağını ısırırken söyleyecek kelime bulamıyordu. Kendini öylesine kasmıştı ki onun yanlış anlamasından korkuyordu aynı zamanda. Boynunda hissettiği sert ısırıkla boğuk bir şekilde inledi. Vücudu her zamanki gibi ona tepki verirken içinde yanan ateş, korlanıp daha da yakmaya başladı. Yoğunluk bacaklarının arasına toplanmış, adeta meydan okuyordu ona. Kenan'ın sertliğini tam da o noktada hissedince sesli bir soluk çekti içine. Dudaklarında çıldırtıcı bir yavaşlıkla gezinen dudaklar nefesinin hızlanmasına, onu deli gibi iste-

mesine, bununla birlikte kendini kötü hissetmesine neden oluyordu.

"Bundan sonra..."

Kenan ıslak dokunuşlarını Pelin'in dudaklarına, çenesine ve boynuna yönlendirirken aldığı tadın hissiyle memnun bir şekilde iç çekiyordu.

"Gittiğin her yeri bilmek istiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni aradım ama ulaşamadım. Şirketi aradım. Çıktığını söylediler. Neredeydin?"

Kenan kendini ona bastırırken gözlerini kısmıştı. İstediği cevabı almadan bu konuyu kapatmaya niyetli olmadığı belliydi. Pelin, gözleri ürkek bir şekilde bakarken yutkundu. Onun bu hâlinden bir şeyler olduğuna emin olan Kenan çenesini sıktı. Onunla ilgili bilmediği bir şey olmasını istemiyordu. Buna tahammülü yoktu.

"Sana nerede olduğunu sordum."

"Kenan ben... Ben doktora gittim."

Duyduğu *doktor* kelimesiyle az önceki sinirini unutan Kenan, soran gözlerle ona bakıyordu. Üstündeki baskısını hafifletip yavaşça doğrulurken dizlerinin üstünde durdu ve Pelin'i de kaldırıp kucağına oturttu. Bakışlarında gördüğü çocuksu korkuya anlam veremiyordu. Üstelik bu kadın neden doktora gitmişti ki?

"Hasta mısın yoksa? Niye bana haber vermiyorsun?"

Sesi istemese de bir parça sert çıkmıştı. Ama niyeti onu azarlamak değil, bunu ondan sakladığı için bu durumdan hoşlanmadığını belli etmekti.

"Hasta değilim."

"O hâlde niye gittin?"

"Doktor hamile olduğumu söyledi."

Dudaklarından fısıltı şeklinde çıkan bu tek cümle Kenan'ın kaskatı kesilmesine neden oldu. Pelin cesaret edip de onun gözlerine bakamıyordu.

"Hamile misin?"

Duyduğu soruyla ani bir şekilde başını kaldırıp kocasına baktı. Bakışlarından hiçbir şey anlaşılmıyordu. Öyle bir sessizlik vardı ki aralarında, Pelin korktuğu şeyin başına geldiğini düşünüp küçük bir hıçkırığın dudaklarından firar etmesine izin verdi. O öyle baktıkça sanki bedenine iğneler saplanıyor gibiydi.

"Sakın... Sakın isteme..."

Kenan onun birdenbire savunmaya geçmesine şaşırdı. Tam ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki Pelin sabırsızca konuşmaya başladı.

"Biliyorum, bundan sonra eskisi kadar çok seks yapamayacağız. Sen istediğin kadar sert olamayacaksın. Hatta ben zaman zaman istemeyeceğim belki ama o şeyi isteme benden Kenan."

Pelin kollarında neredeyse küçücük kalırken az önce öğrendiği şeyin mutluluğunu bile yaşayamıyordu. Baba olacaktı ve çocuğunu bu delicesine sevdiği, taptığı kadın doğuracaktı. Tuhaf duygular içindeyken, karısının ağlayarak söylediği sözlere verdi dikkatini.

"Neyi istemeyeyim Pelin?"

"Bebeği aldırmamı... Yemin ederim bu sadece kısa bir süre için. Hem dokuz ay çabuk geçer. Çocuk istemediğini biliyorum ama lütfen... Onu benden alma Kenan..."

"Sen ne diyorsun? Niye istemeyeyim?"

Pelin ağlayışını kesip dikkatli gözlerle kocasına baktı. *Ne demişti az önce?*

"Sen az önce ne dedin? Anladığım şeyi mi söyledin?"

"Benim bir bebek istemediğim kanısına nereden vardın?"

"İstiyor musun?"

Kenan onun bu tatlı hâline bakıp gülümsedi. Bir elini saçlarının arasına koyup onu dudaklarına çekerken bir eliyle de dolgun göğsünü kavrayıp sıktı. Her saniye artan bir tutkuyla öpüşürlerken nefes nefese ayrıldıklarında alnını karısının alnına yasladı.

"Delice istiyorum. Seni nasıl istiyorsam, ikimizden bir parçayı da delice istiyorum."

"Kenan..."

"Şimdi söyle bakalım. Neden benim istemeyeceğimi düşündün?"

"Daha önce çocuklardan hiç bahsetmemiştin. Sonra... Miray'ın kızını da kucağına almadın."

Dudaklarını büzmüş, somurtuk bir ifadeyle bakıyordu.

"Akın sadece iki dakika tutman için vermişti onu kucağına. Ama sen elin ateşe değmiş gibi geri çekildin."

"Pelin... Bebeği kucağıma almak istememem, daha önce kucağıma hiç bebek almamış olmamdan. Yapamayacağımı düşündüğümden. Minicik bir şeydi zaten."

"Gerçekten mi?"

Kenan gülümseyip onu göğsüne yasladı.

"Gerçekten..."

Birkaç dakika saçlarını okşadıktan sonra elini çenesine koyup yukarı doğru kaldırdı ve kendine bakmasını sağladı.

"Benim küçük kadınım, dişi felaketim anne oluyor demek? Ne mutlu bana ki o kadın ve karnında büyüyen parça bana ait."

Dudaklarını dudaklarma değdirip geri çekildi.

"Nihayet seni eve hapsetmem için esaslı bir sebebim var."

Pelin kaşlarını çatıp kocasına baktı.

"O ne demek, ya?"

"O lanet minileri ve seksi topukluları giyip dışarıda dolanıyorsun. Hepsini kaldırıp çöpe atacağım. Bundan sonra ben ne dersem o."

"Saçmalama!"

"Eğer kocana karşı gelirsen çok fena şeyler yaparım Pelin."

"Öyle mi? Ne yaparsın?"

"O çok sevdiğin acı ve zevk karışımı seks var ya; işte onu ancak rüyanda görürsün."

"Bunu yapamazsın!"

Pelin kollarından kurtulmak için hamle yapmıştı ki Kenan onu belinden sıkıca tutarken bir elini sertliğine götürüp onun içine yerleşti. Bu temasla aklı bulanan Pelin, az önce konuştukları her şeyi

unutup onu tam anlamıyla içine almak için bacaklarını esneterek kendini ona bastırdı.

"Minileri unut."

"Asla."

Pelin ve Kenan hem sözleriyle hem de hareketleriyle birbirlerine meydan okumaya devam ettiler. Her zaman yaptığı gibi onu defalarca sınıra getirip anlaşmayı kabul etmesini sağlayan Kenan, durumdan memnun bir şekilde, onu yeniden ve yeniden keşfetmek için kendini onun derinliklerinde kaybetti.

SON